

A romantic scene between a man and a woman in a ballroom. The woman, with blonde hair in an updo, wears a vibrant green, off-the-shoulder gown with a large bow at the waist and a delicate necklace. She is looking up at the man with a soft expression. The man, with dark hair and a light beard, wears a white shirt and has his hands on the woman's arms and waist. They are in a close embrace, nearly kissing. The background is dimly lit, featuring a chandelier and a candelabra, creating a warm, intimate atmosphere.

*Enigmatica
ducesă*

SOPHIE
BARNES

SERIA „DIAMANTE NEȘLEFUITE“

Considerată o femeie vicleană și manipuloare pentru că s-a măritat cu bătrânul duce de Tremaine chiar înainte de moartea acestuia, Viola Cartwright și-a găsit refugiul în munca de la spitalul St. Agatha și s-a izolat de înalta societate, preferând să rămână o enigmă. Nimeni nu știe însă motivul dureros care a dus la încheierea acelei căsătorii. Viola este decisă să nu se mai atașeze emoțional de nici un bărbat – asta până când Henry Lowell, moștenitorul vicontelui Armswell, ajunge la spitalul administrat de Viola după ce este rănit într-un duel. Fermecător și teribil de chipeș, Lowell este unul dintre craii notorii din Londra. Și totuși, s-ar putea ca aparențele să fie înșelătoare...

Imaginea de libertin învederat i-a fost de ajutor lui Lowell ca să evite domnișoarele dornice de un titlu nobiliar. Însă acum datoria îi cere să se însoare, iar el descoperă că este atras de cea mai nepotrivită femeie – misterioasa și independenta Viola. Lucrurile se complică atunci când fiul înstrăinat al răposatului duce se întoarce din străinătate decis să o deposeze pe Viola de tot ce are. Pentru Lowell, este oportunitatea perfectă să o convingă că o căsătorie strategică poate fi singura soluție de salvare. Însă poate să o convingă să acorde și dragostei o șansă?

Sophie Barnes s-a născut în Danemarca, dar a locuit până acum în cinci țări de pe trei continente și vorbește daneza, engleza, franceza, spaniola... și româna. A debutat în 2012 și de atunci a publicat 22 de romane, foarte apreciate de public.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-4544-9

9 786063 345449

The Infamous Duchess

Sophie Barnes

Copyright © 2019 Sophie Barnes

Ediție publicată prin înțelegere cu Avon,
un imprint al HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Enigmatica ducesă

Sophie Barnes

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Adriana Marcu

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BARNES, SOPHIE

Enigmatica ducesă / Sophie Barnes

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4544-9

I. Din, Larisa (trad.)

821.111(73)-31=135.1

SOPHIE BARNES

Enigmatica ducesă

Traducere din limba engleză
Larisa Din

***Tuturor cititorilor mei iubiți, cu mulțumiri pentru sprijinul
vostru incredibil***

International Journal of
Environmental Health Research

Capitolul 1

*Spitalul St. Agatha
Londra, 1820*

Viola Cartwright, ducesa de Tremaine, aruncă o privire spre bucata de hârtie pe care o ținea între degete. De când citise cuvintele acelea, inima i-o luase la goană, lăsându-i un gol dureros în piept. Inspiră și expiră adânc, în încercarea de a-și calma nervii întinși și nodul din stomac. În zadar. Chiar dacă știuse că, odată și-odată avea să vină și momentul acela, nu era pregătită pentru vestea întoarcerii fiului ei vitreg.

Sperând în zadar că avea să descopere un mesaj diferit citind din nou scrisoarea, își aranjă ochelarii la ochi și își coborî din nou privirea spre scrisul acela îndrăzneț.

Findlay,

Îți scriu să te anunț că a venit timpul să mă întorc acasă. Corabia mea urmează să părăsească portul New York la data de 15 martie, urmând să sosească în Portsmouth în cel mult treizeci de zile. Sper că pot conta pe tine să mă întâmpini la întoarcere.

*Robert Cartwright,
Duce de Tremaine*

Nici o clipă majordomul loial nu era rugat să o informeze pe Viola despre sosirea lui. Nu făcuse nici o mențiune la adresa ei.

Lăsând scrisoarea pe birou, Viola ridică privirea spre Findlay, care aștepta lângă ușa biroului.

– Mulțumesc că mi-ai arătat scrisoarea.

Cine știe ce ar fi făcut dacă nu ar fi avertizat-o din timp. Findlay încuviință.

– Am simțit că era de datoria mea să o fac.

Acesta se scuză, iar Viola încercă să se liniștească. Nu îi era cu nimic datoare lui Robert. Decizia de a se căsători cu tatăl lui fusese doar a ei. Robert nu avea nici un cuvânt în această chestiune. Mai ales dat fiind faptul că alesese să se însoare cu fata contelui de Clarendon chiar înainte de a pleca spre plantația de cafea a tatălui său din Indiile de Vest. Nu se mai întorsese de atunci și le scrisese o singură dată pentru a-l informa pe tatăl său de moartea soției sale și de faptul că alesese să vândă plantația. De atunci nu mai primiseră nici o veste din partea lui. Mai grav era că, după ce Viola îi trimisese o scrisoare ca să-l anunțe pe Robert despre moartea tatălui său, scrisoarea ei fusese întoarsă. Petrecuse doi ani ca să-i dea de urmă undeva în India, o sarcină pe care putea, într-un final, să o declare încheiată cu succes.

Cu toate acestea, Viola simți un val de neliniște. Ea și Robert nu se despărțiseră în cei mai buni termeni și nu știa la ce să se aștepte din partea lui, odată ce avea să afle că se căsătorise cu tatăl lui.

Cineva bătu la ușă și o infirmieră păși în biroul Violetei.

– Avem nevoie de dumneavoastră în sala de operație. Florian este deja acolo, spuse ea făcând referire la unul dintre cei mai buni medici angajați de Viola la spitalul St. Agatha. Numele lui complet era Jonathan Florian Lowell, dar acesta prefera să se recomande după cel de-al doilea prenume, susținând că îi ajuta pe cei din jur să facă diferența între el și fratele său mai mare Henry. Situația nu se schimbase nici după ce moștenise titlul unchiului său, devenind duce de Redding. Continuase să insiste ca toți colegii să îi spună Florian.

Viola tresări. Florian ar fi trebuit să fie în drum spre Paris, alături de soția lui, sora ducelui de Huntley, Juliette. Planificaseră totul astfel încât să se întoarcă odată ce Juliette avea să nască. Așadar, dacă Florian era încă aici, asta însemna că...

Sări în picioare într-o clipă și porni grăbită în urma infirmierei.

– Ce s-a întâmplat, Emily? o întrebă ea, traversând cu pas grăbit o serie de coridoare, coborând un șir lung de trepte.

– Este vorba despre un bărbat, la vreo treizeci de ani, a fost împușcat. Florian e cel care l-a adus aici.

– Știm despre cine ar putea fi vorba?

– Nu. Florian nu ne-a dat de înțeles că îl cunoaște.

Bineînțeles că nu, își spuse Viola. Ce motive ar fi avut să o facă? Principala lui grijă era să dea indicații și să treacă imediat la treabă.

Trecură prin ușile duble și porniră pe un alt coridor, după care intra-
ră în prima cameră pe dreapta.

– Vino să mă ajuți, spuse Florian de îndată ce o văzu.

Avea un aer încordat și profesionist, dar zări ceva în ochii care
trădă ceva dincolo de atitudinea veșnic serioasă.

Viola se apropie degrabă, în timp ce Florian continuă să vorbească:

– O să-ți administrez morfină pentru durere, îi zise Florian paci-
entului. Ar trebui să te adoarmă.

Zărind un vas cu apă caldă, Viola luă săpunul, își băgă mâinile
în apă și începu să se spele. Florian avea o manie în privința cură-
țeniei. Credea în teoria lui William Buchan cum că o igienă precară
ducea la răspândirea bolilor și a infecțiilor. Credea, de asemenea, în
cercetarea noilor evoluții în domeniul medical. Astfel, după ce un
coleg neamț al său reușise în urmă cu câțiva ani să izoleze morfi-
na din opiu și îi scrisese lui Florian să îi împărtășească efectele sale
superioare asupra laudanumului, Florian începuse el însuși să inves-
tigheze acest nou medicament. Fusesse atât de mulțumit de rezulta-
te, încât devenise noul său narcotic preferat, cu toate că nu începuse
încă să fie comercializat.

Emily îi înmână Violei un prosop și, odată ce se șterse pe mâini,
Viola luă un alt vas cu mai multe instrumente chirurgicale cufundate
în alcool.

– O să fie bine, îi mai spuse Florian pacientului său, iar vocea
lui profundă o răscoli pe Viola. Nu vei muri azi. Ai auzit? Acum
bea asta.

Viola apucă un bisturiu, o sondă, o pensă și un ac și aranjă instru-
mentele chirurgicale unele lângă altele pe o tavă argintie, după care
îi înmână lui Florian o bucată de pânză tratată antiseptic. Pacientul
deja fusese dezbrăcat de jachetă, de vestă și de lavalieră, care zăceau
într-o grămăjoară pe podea.

– Mulțumesc, șopti Florian, după care începu să curețe rana deco-
lorată din umărul stâng al pacientului.

Bărbatul era palid, iar trupul tresări ușor sub atingerea lui Flo-
rian, până ce efectul morfinei îl făcu să alunece treptat într-o stare
de inconștiență.

Viola luă un burete și începu să șteargă excesul de sânge.

– Să înțeleg că îl cunoști, îi spuse Viola uitându-se la Florian care
cercetă cu atenție rana cu degetul.

– Fixatorul, răspunse el, cu palma întinsă.

Viola luă instrumentul și i-l înmână, după care îl ajută să țină rana deschisă pentru un acces mai bun. Florian strecură fixatorul, încercând să găsească glonțul de plumb și alte materii străine sub pielea pacientului. Viola văzuse procedura aceea efectuată de nenumărate ori.

– E fratele meu, zise brusc Florian, ca răspuns la întrebarea ei. Încruntat, închise ochii, lăsându-se ghidat de simțul atingerii. L-am găsit! Nu a intrat prea adânc, slavă Domnului, dar s-ar putea să fie și material la mijloc. Dă-mi pensa.

Viola îi întinse instrumentul și curăță din nou rana. Nu fu deloc surprinsă să descopere că bărbatul întins pe masa de operație era Henry Lowell. Reputația lui de mare libertin îl preceda cu siguranță, astfel încât, chiar și o femeie atât de puțin socială ca ea auzise despre unele dintre fărădelegile lui, precum faptul că fusese acuzat de contele de Elmwood că avea o aventură cu soția lui.

– Verifică, te rog, că e de la cămașa lui, spuse Florian, după ce aruncă o bucățică de material plin de sânge într-un vas mic și gol.

Viola luă materialul, îl întinse pe masa din apropiere și încercă să potrivească bucata de țesătură cu golul din cămașă.

– Cred că mai lipsește puțin, îi zise ea lui Florian.

Acesta coborî din nou privirea și continuă să cerceteze mai adânc. Clipele se scurseră cu încetinitorul, până când Florian răsuflă ușurat și scoase la iveală o bucățică minusculă de material. I-a fost apoi destul de ușor să scoată glonțul de plumb, după care nu-i mai rămase altceva de făcut decât să curețe pielea moartă din jurul rănii cu un bisturiu și să o coasă.

– Îmi pare rău că a fost împușcat, spuse Viola, nu pentru că ar fi avut prea multă milă pentru un libertin renumit, ci pentru că era evident că Florian era întristat.

Pregăti un ac cu mătase cerată și i-l înmână de îndată ce el termină cu bisturiul. Florian pufni și începu să coasă rana.

– Este un frate minunat și îl iubesc enorm, dar uneori e un mare idiot. În situația de față, s-a gândit să își dea cu părerea despre ținuta unui filfizon.

Viola își strânse buzele, încercând să se abțină să nu zâmbească. Era, la urma urmei, o chestiune serioasă. Era destul de sigură că Florian nu ar fi apreciat să o vadă amuzată. Își dresе glasul și începu să pregătească o compresă.

– Ce unguent vrei să folosim?

– Pe cel cu ceapă zdrobită și miere.

După ce împrăstie amestecul pe o bucată subțire de pânză, Viola o puse cu grijă pe rană în timp ce Florian merse să se spele pe mâini. Puse apoi o bucată mai groasă și curată de material deasupra și o rugă pe Emily să o ajute să o lege cu un bandaj.

Abia după ce termină se opri să se uite la înfățișarea domnului Lowell. Până acum, fusese metodică în munca ei și detașată profesional. Totuși, acum că își încheie treaba, observă mărimea domnului Lowell și, mai mult decât atât, fizicul său impresionant.

Nu avea de-a face cu un bărbat normal, ci cu unul care făcea mișcare cu regularitate. Fără burtă, cu abdomenul plat și brațele musculoase, bine definite. La prima vedere, părea mai bine făcut decât Florian, dar acesta nu era singurul lucru care îi deosebea pe cei doi frați. În timp ce părul lui Florian vibra în mai multe nuanțe de cupru, Lowell avea părul negru ca abanosul. Acesta avea, de asemenea, bărbia mai ascuțită și buza de jos ceva mai plină. Viola se uită lung la el, întrebându-se într-o doară oare ce culoare aveau ochii lui, ascunși acum sub pleoapele împodobite cu gene groase și întunecate.

– Mă surprinde că nimeni nu a bănuțit vreodată că suntem frați doar pe jumătate, șopti Florian, făcând-o pe Viola să tresară din cercetările ei tăcute.

– Oamenii cred adesea ceea ce li se spune, atât timp cât povestea e una convingătoare. În cazul tău, nu exista nici un motiv pentru care lumea să creadă că nu ești fiul lui Armswell.

Nici măcar fratele lui Florian nu știusese nimic până anul trecut când Florian îi mărturisise că nu aveau același tată. În timp ce prin venele domnului Lowell curgea sângele lui Armswell, Florian fusese conceput de Bartholomew, unul dintre cei mai cunoscuți mârșavi răufăcători ai Angliei. Scandalul care se iscase la aflarea veștii aproape că îi ruinase cariera lui Florian.

– Da, presupun că ai dreptate, spuse Florian, după care își trecu în treacăt mâna pe brațul fratelui său și zise: Ar trebui să-l ducem sus, ca să se facă curat în încăpere.

– Desigur. Viola se întoarse spre ușă, vrând să cheme câțiva infirmieri să o ajute, după care se opri și aruncă o privire spre Florian. Dar cum se face că ești aici și nu în drum spre Paris cu Juliette?

Florian ridică din umeri.

– Henry a venit să mă vadă aseară, mi-a povestit despre duel și m-a întrebat dacă aş putea să-mi amân călătoria, zise el, îndreptându-și privirea spre fratele său. Mă bucur că am făcut-o.

– Desigur. A fost cea mai bună decizie. Când citi expresia neliniștită de pe chipul lui, continuă: O să fie bine acum și avem un personal bine pregătit care să-l ajute cu recuperarea. Așa că dacă vrei să iei următorul vas spre Paris, nu văd de ce nu ai face-o. Tu și Juliette meritați să aveți parte de o aventură. N-o să mai aveți timp de nimic după nașterea copilului.

Florian tresări, își dădu jos șorțul chirurgical, îl aruncă în coșul cu rufe de spălat și își trase mânecile.

– Nu e timp de așa ceva. Am o muncă solicitantă, Viola, de aceea nu am reușit să plecăm mai devreme.

– Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, pleacă în călătorie cu Juliette cât încă mai poți și lasă-mă pe mine să mă îngrijesc de fratele tău.

– Îți asumi prea multe sarcini, Viola. Ba ești la spital, ba te ocupi de inaugurarea centrului de relaxare și acum asta... Ar fi trebuit să rămân aici.

– Am mai discutat despre asta, Florian. Administrarea spitalului îmi vine atât de natural, iar treaba la centrul de relaxare decurge perfect.

Gândit astfel încât să le ofere celor bogați o experiență tip stațiune balneoclimaterică fără să fie nevoiți să meargă până în Bath, centrul urma să aducă spitalului fonduri suplimentare. Căci, cu toate că St. Agatha continua să funcționeze fără probleme datorită donațiilor, situația nu mai putea continua astfel pentru mult timp. Datorită îngrijirilor gratuite pe care le ofereau celor sărmani, popularitatea spitalului continua să crească, ceea ce însemna că în curând aveau să fie nevoiți să se extindă. Pentru ca acest lucru să fie posibil, Viola trebuia să asigure un venit constant, iar planul ei era să se folosească de profiturile centrului.

– Ultima dată când am verificat, artiștii erau pe cale să înceapă picturile murale și au trecut deja câteva zile de atunci. În plus, amândoi știm că am mai multe șanse decât tine să atrag mulțimea la marea inaugurare. Nu contează ce părere are lumea despre mine, Florian. Odată ce am să trimit invitațiile, oamenii vor veni din simplul motiv că vor vrea să-și satisfacă curiozitatea. Vor vrea să o vadă cu ochii lor

pe femeia care a reușit să pună mâna pe un duce și să-i moștenească averea în clipa imediat următoare.

Din cauza scurtei sale căsnicii și a lipsei de interes de a interacționa cu o clasă socială de care nu simțea că aparține, preferase să nu atragă atenția asupra sa, astfel încât, după moartea soțului ei, se mutase într-o casă modestă, concentrându-și atenția asupra muncii sale, păstrând o înfățișare pe care mulți probabil că ar fi descris-o ca fiind perfect banală.

– În ceea ce-l privește pe fratele tău, adăugă ea, puțin probabil să se trezească din somn.

Florian ezită.

– Odată și-odată tot o să se trezească și va vrea să fie întreținut. Nu-i place să se plictisească.

– Cui îi place să se plictisească? Nu-i așa?

Florian o cercetă cu privirea lui veșnic pătrunzătoare. Dar Viola deja ajunsese să-l cunoască îndeajuns de bine ca să-și dea seama că analiza cu atenție opțiunile pe care i le întinsese pe masă.

– Slujitorii mei te pot ajuta cu marea inaugurare. Vei avea nevoie de cineva acolo care să-i întâmpine pe oaspeți și să le ofere de băut și ceva de mâncare.

– O să-mi dau întâlnire cu majordomul și cu bucătăreasa ta ca să punem totul la cale.

Florian ezită preț de o clipă, după care își luă jacheta din cuierul de pe perete și își trase haina pe el.

– Bine, fie. Sunt de acord să mă mai gândesc la varianta asta.

Mulțumită de decizia lui, Viola zâmbi, încercând să-și mascheze preocupările și ieși în hol. Pentru că, cu toate că Florian merita o pauză și ea îl împinsese de la spate, absența lui însemna că avea să fie nevoită să se ocupe de sosirea lui Robert pe cont propriu, ca să nu mai vorbim de frumosul și netrebnicul lui frate. Și adevărul era că nu avea nici cea mai mică idee cum avea să se descurce cu toate.

De îndată ce Henry Atticus Lowell se trezi, primul lucru pe care îl băgă de seamă fu mișcările atente ale persoanei din jurul său. Își îndoi degetele și simți bumbacul moale al cearșafului care îl acoperea. Ei bine, se pare că era încă în viață, datorită eforturilor miraculoase

ale fratelui său. Cât despre durere... deja se diminuase, ceea ce era o îmbunătățire clară.

Deschise ușor ochii doar cât să zărească lumina. O lumină orbitoare, soarele se revărsa prin fereastra din apropiere, cu o strălucire neiertătoare. Strâmbă din nas și închise ochii la loc.

– Domnule Lowell? se auzi o voce feminină, delicată și liniștitoare, aproape ca o șoaptă.

Henry mormăi ceva și o simți pe femeie apropiindu-se.

– Sper că nu te-am deranjat. O mână delicată zăbovi o clipă pe fruntea lui. Nu pare să ai febră, o veste foarte bună.

Henry trase adânc aer în piept, își simți pieptul încordându-se, după care expiră treptat.

– Nu.

Încercă din nou să-și deschidă ochii, să o vadă pe infirmiera care venise să se îngrijească de el. Avea o voce atât de frumoasă și... Lumina nu mai era la fel de strălucitoare ca mai devreme. Strălucea în spatele femeii, înconjurând-o într-o aureolă de aur. Avea părul auriu, iar șuvițele de un blond-închis prindeau soarele, aruncându-l înapoi. Chipul ei însă era perfecțiunea întruchipată, doi ochi albaștri și două buze pline în cea mai intensă nuanță de trandafiriu pe care o văzuse vreodată.

Poate că, de fapt, chiar era mort.

Cu acest gând în minte, Henry închise ochii și se lăsă din nou în brațele somnului, sigur că tocmai zărise o bucățică de rai și unul dintre cei mai frumoși îngeri ai săi. Dar ideea de a părăsi starea pământască se risipi degrabă, după ce se trezi din nou și își găsi fratele la căpătâiul lui. Camera era acum cufundată în întuneric, iar Henry își dădu repede seama că era spre sfârșitul zilei.

Dădu să vorbească, dar își simți gura uscată și acceptă recunoscător paharul de apă pe care Florian se grăbi să i-l ducă la buze.

– Mulțumesc, reuși el să spună după ce savură lichidul rece care îi alunecă pe gâtul uscat.

Florian se uită lung la el, cu o privire neînduplecată.

– Preț de o clipă chiar mi-am făcut griji în privința ta.

Henry rânji și încercă să se miște, dar regretă imediat gestul după ce simți rana înțepătoare. Tresări și luă un aer serios, încercând din răspuț să se relaxeze.

– Asta e tot ce merit? O clipă de îngrijorare?

– Fii serios! Am suficientă încredere în abilitățile mele ca să știu când nu mai este nevoie de ceva mai mult. Aceea e clipa la care mă refeream. De clipa în care mi-am spus că n-o să fiu nevoit să îi anunț pe părinții noștri despre moartea ta, zise el, iar după un moment de pauză, adaugă: Ce naiba a fost în capul tău să iei peste picior un puști îngâmfat căruia abia dacă i-au dat mustățile? Știi prea bine că cineva ca el sare la atac fără să se gândească înainte.

– Ai noroc că nu e aici ca să audă insultele la adresa lui, căci sunt sigur că te-ar provoca și pe tine la duel. Nu am făcut altceva decât să-i spun că jacheta lui portocalie era de-a dreptul înfiorătoare și că croitorul său ar trebui să-i dea sfaturi mai bune.

– Henry, pentru numele lui Dumnezeu.

– Ce? Nu ai prefera să îți se spună că arăți ridicol, în loc să continui să umbli țăntoș ca și cum ai face parada modei?

– Ba sigur că da, dar nu a fost vorba de... Florian rămase tăcut și își odihni mâna pe brațul lui Henry. Mă bucur că ești bine și încă printre noi. Alternativa e de neconceput.

Henry schiță un zâmbet slab.

– Ai pierdut imbarcarea din cauza mea.

Se simțea îngrozitor știind că stricase planurile fratelui său, dar îi fusese mai teamă decât lăsase de înțeles și își dorise să se poată bucura de expertiza medicală a fratelui său.

– Da. Așa e.

– Mă ierți?

– După tot ce ai făcut pentru mine? Cum aș putea să nu te iert?

Recunoscător, Henry se prăbuși în pernă. Și totuși...

– N-am făcut prea multe.

Florian se uită lung la el.

– Nu. Bineînțeles că n-ai făcut prea multe. Doar m-ai ajutat să-ți tin piept lui Bartholomew după ce ai descoperit că te-am mințit în privința lui timp de paisprezece ani.

– Să-mi spui că e tatăl tău nu era un lucru simplu.

– Așa e, nu a fost ușor. Dar asta nu schimbă faptul că poate eu sunt cel care ar trebui să-ți ceară iertare?

Henry oftă.

– Orice s-ar întâmpla, ești fratele meu. Mi-a fost ușor să te iert.

– Mulțumesc.

Florian se foi ușor, parcă tulburat de intimitatea conversației, așa că Henry hotărî să schimbe subiectul.

– A fost o infirmieră mai devreme aici, cel puțin cred că era vorba despre o infirmieră.

– Și? întrebă Florian, schițând un zâmbet.

– Nimic, mă gândeam doar că a primit sarcina să-mi poate de grijă, ar fi frumos să știi cum o cheamă.

– Hmm... Florian nu se arată convins de această explicație, așa că spuse: Henry, nu vreau să flirtezi cu personalul. Trebuie să te recuperezi, iar ei trebuie să-și facă treaba fără să...

– Pentru numele lui Dumnezeu. Vreau doar să-și știi numele. De ce o spui ca și cum aş avea intenții îndoielnice?

Florian oftă.

– Bine, fie. Spune-mi cum arăta, poate reușesc să-mi dau seama.

Mulțumit, Henry nu se putu abține să nu zâmbească. Mai ales când își aminti de femeia aceea pe care o văzuse.

– E frumoasă, cu păr auriu și cu ochii de un albastru superb.

– Ah. Cred că este vorba despre Emily.

Henry se încruntă. Fratele său i se păru aproape ușurat.

– Emily... Ce nume minunat. Mulțumesc, Florian. Promit să nu flirtez prea mult cu ea. Florian îi aruncă o privire spășită la care Henry nu se putu abține să nu izbucnească în râs, dar tresări imediat când fu brăzdat de durere. Ar trebui să pleci. Astăzi, capacitatea ta de a mă face să râd nu mă ajută cu recuperarea.

– Ești sigur că ești bine? întrebă Florian, ignorând comentariul. Poate că...

– Nu, răspunse Henry, pe un ton hotărât. Florian, luați următorul vas spre Franța. Bucură-te alături de Juliette de vacanța voastră la Paris. N-o să pătesc nimic până la întoarcerea ta.

Florian se uită lung la el și, în cele din urmă, încuviință.

– Foarte bine atunci. Ne vedem în vreo lună. Veni spre el, parcă schițând o îmbrățișare, dar se opri, făcu un pas în spate, după care îl luă de braț și îi strânse mâna. Ai grijă de tine, frate. Și te rog mult, încercă să te ții departe de probleme.

Henry îi aruncă un surâs ștrengar.

– Bineînțeles, Florian. Poți conta pe mine să fac exact asta.

Florian oftă și își dădu ochii peste cap, după care ieși din cameră, lăsându-l pe Henry să se gândească la ce urma să-i spună lui Emily data viitoare când avea să o vadă.

Capitolul 2

Viola se privi în oglindă, își dădu părul după ureche, mulțumită de rezultat. Arăta prezentabil. Nu drăguț, nici pe departe, dar cine avea nevoie de frumusețe într-un loc unde curățenia, precizia și promptitudinea erau cheia?

Aruncă o ultimă privire în oglindă, după care își luă ochelarii și îi băgă în buzunarul de la fustă înainte de a ieși din birou. Trebuia să-și viziteze pacienții, iar după plecarea lui Florian din ziua precedentă și după ce îi promisese că avea să se îngrijească de fratele lui, trebuia să meargă în vizită la domnul Lowell. Emily îi spusese că dormise neîntrerupt de ieri după-amiază, ceea ce însemna că se bucurase de cel puțin șaisprezece ore bune de odihnă.

Când trecu pe lângă salonul împărțit de patru paciente, Viola păși în cameră și văzu că doamna Richardson era deja trează.

– Cum te simți în dimineața aceasta? o întrebă Viola pe femeia mai în vârstă, care căzuse de pe scară și își rupsesse piciorul cu două zile înainte.

Doamna Richardson dădu pătura la o parte și începu să miște din degetele de la picioare.

– Deja mă simt mult mai bine, răspunse ea, cu zâmbet pe buze, iar Viola văzu că bandajele înfășurate în jurul piciorului pentru a-i ține atelele în loc fuseseră pictate în culori strălucitoare.

– Cine este artistul? întrebă Viola în șoaptă, ca să nu le trezească pe celelalte femei care încă dormeau.

– Chiar eu, răspunse doamna Richardson. Fiica mea a venit alaltăieri să-mi aducă acuarele. Mi-a zis că a auzit cum că domnul Lowell, fiul lui vicontelui Armswell, a fost adus odată cu ea. E adevărat că a fost împușcat?

– Hmm... Știi că nu pot să discut starea altor pacienți, nu-i așa?

Trebuia să afle care dintre membrii personalului trădaseră identitatea domnului Lowell cu voce tare, astfel încât să ajungă la urechile ceilalți.

– Să înțeleg că da, zise doamna Richardson cu un zâmbet satisfăcut. La drept vorbind, nu mă surprinde să aud asta.

Fără să-și mai poată stăpâni curiozitate, Viola făcu un pas spre patul doamnei Richardson.

– Să înțeleg că îl cunoști?

– Nu, desigur că nu. Familia lui e mult prea sus pe scara socială pentru cineva ca mine.

Exact cum bănuise Viola. Doamna Richardson nu părea o femeie tocmai înstărită, chiar dacă putea să-și permită acuarele.

– Cu toate astea, se întâmplă să auzi tot felul de lucruri, spuse doamna Richardson. Din câte știu, domnul Lowell e un mare neisprăvit. Am o prietenă care e angajată de marchiza de Wentworth drept doamnă de companie. Mi-a povestit că l-a văzut pe domnul Lowell la diferite evenimente sociale, flirtând mereu cu fel de fel de femei. Ba chiar mi-a spus că părea hotărât să îi ceară mâna ducesei de Coventry înainte ca aceasta să se căsătorească cu ducele. L-a văzut puțin prea lipit de ea cu câteva sezoane în urmă. I s-a părut de prost gust, dar fiind că Excelența Sa tocmai ce ieșise din sărăcie. Lowell stătea la pândă, ca un tigru.

Violei nu-i plăcu deloc descrierea aceea.

– Poate chiar îi plăcea de ea, sugeră ea, și voia să-i fie prieten, fără intenții ascunse.

Loialitatea ei față de Florian o determina să sară în apărarea frațelor său în ciuda propriei păreri pe care și-o făcuse despre el, care nu era foarte diferită de cea a doamnei Richardson.

Doamna Richardson îi aruncă o privire suspicioasă.

– După aceea a început o relație cu văduva vicontelui de Blithe, la doar o săptămână după moartea acestuia. Ca să nu mai vorbim de aventura lui cu Lady Elmwood de anul trecut. Doamna Richardson strânse din buze, parcă hotărâtă să nu mai spună nimic. Dar apoi se grăbi să adauge: Prietena mea mi-a spus că domnul Lowell are două alte case în Londra, una în care își ține amanta și alta în care le aduce pe bietele tinere neștiutoare.

Viola își mușcă buza ca să nu izbucnească în râs. Se apropie de bătrână într-un mod conspirativ.

– Îl faci că pară un prădător care îi atrage pe cei nevinovați în bârlogul său.

– Un lucru e cert. Știu din surse sigure că domnul Lowell se bucură foarte tare de compania femeilor. Atât de mult încât o să-l bage în mormânt într-o bună zi dacă nu e cu băgare de seamă.

Hotărâtă să nu dezvăluie cauza reală a celui mai recent duel, Viola îi promise doamnei Richardson că avea să trimită pe cineva cu micul dejun în curând, după care își continuă vizitele.

Ajunse în salonul domnului Lowell douăzeci de minute mai târziu și îl găsi pe bărbat rezemat pe un munte de perne, cu *Mayfair Chronicle* în brațe. Henry nu o observă imediat, prea concentrat pe articolul pe care îl citea, astfel încât avu răgaz să-l studieze discret.

Ultima oară când îl văzuse, era într-o stare de somn și veghe. Verificase dacă avea febră, iar el se uitase lung la ea după care adormise la loc. Îi dădea un aer dezordonat care i se păru ciudat de fermecător și poate chiar puțin atrăgător. La drept vorbind. Până când își aminti ce fel de bărbat era și își spuse degrabă să nu se lase să cadă în vraja lui.

Așa că își îndreptă spatele și păși hotărâtă spre el. Bărbatul își înălță capul și îi întâlni privirea. Viola tresări și simți un gol neașteptat în stomac, care o făcu să-și ferească privirea.

– Bună dimineața, domnule Lowell, se forță ea să spună.

Era un simplu bărbat. Avea de-a face cu oameni ca el tot timpul. Cu toate că majoritatea nu erau atât de chipeși ca acest exemplar mareț.

„Încetează!”

Cumva reuși să îl întâmpine cu un zâmbet și să rămână fermă pe poziții. Se forță să-i întâlnească din nou privirea, dar i se tăie respirația când citi interesul de pe chipul lui. Tulburată, dar hotărâtă să nu dea dovadă de slăbiciune, se concentrează pe treaba sa și-l întrebă:

– Cum te mai simți astăzi?

– Mai bine, acum că ești aici, șopti el.

Vocea lui îi alunecă pe piele ca mătasea.

Dumnezeule, ce bărbat! Ce bărbat! Își strânse mâinile și își îndreptă spatele, hotărâtă să țină piept farmecului său. Lucru care deveni mult mai ușor când îl văzu ridicând din sprâncene și spunând pe un tonul incredibil de seducător:

– Emily.

Viola strânse din buze, după care începu să râdă.

- Emily?

Continuă să râdă când îl văzu încruntându-se. După care o lovi un gând și adoptă imediat un ton serios. La urma urmei, se aflau într-un spital, iar bărbatul acela i se păru de-a dreptul confuz. Așa că se apropie de marginea patului, se aplecă deasupra lui și se uită fix în ochiul lui drept, deschizându-l ușor cu degetele.

- Știi cumva dacă te-ai lovit la cap când ai fost împușcat?

- Nu, răspunse el, lăsând-o să se uite și la ochiul stâng. De ce?

Viola se îndreptă. Pupilele arătau normal.

- Pentru că mă confunzi cu Emily, iar noi nu semănăm deloc una cu cealaltă.

Henry se foi ușor pe perne, în timp ce Viola îi turnă un pahar cu apă.

- Ciudat. Când l-am întrebat pe fratele meu despre tine și când i-am zis cum arăți, mi-a spus că numele tău e Emily.

Viola îi duse paharul la buze, ajutându-l să bea.

- Ei bine, nu știu ce i-ai spus, dar numele meu este Viola. Viola Cartwright, mai exact.

Nu obișnuia să își dezvăluie titlul, preferând să evite atenția inutilă și sperând să fie tratată ca restul personalului. Un zâmbet fermecător luminează chipul bărbatului.

- Atunci numele tău e chiar mai frumos decât am crezut inițial.

Viola simți un val de căldură care îi invadă trupul. Nemulțumită de efectul pe care bărbatul acela îl avea asupra ei și de încercarea lui de a o flata, nu spuse nimic și se duse să-și dezinfecteze mâinile.

- Domnule Lowell, trebuie să-ți examinez rana.

- Poți să-mi spui Henry, dacă vrei.

Viola simți un gol neplăcut în stomac.

- Prefer să nu.

- Dar dacă eu o să-ți spun Viola, atunci...

- Domnule Lowell, dumneata ești pacientul nostru, așa că ești liber să le spui tuturor infirmierelor pe nume. La fel cum i te-ai adresa unei servitoare.

Era esențial și totodată înțelept să pună bariere între ei. Mai ales dacă avea să încerce să-i țină piept.

- Nu mi se pare corect, zise el, deja bosumflat.

Dumnezeule, era de-a dreptul adorabil.

- Acestea sunt regulile spitalului, spuse ea, întorcându-se cu spatele, ca să-și ascundă zâmbetul. Avu grijă să-și vină în fire înainte

de a se întoarce cu fața spre el. Dacă te deranjează inegalitatea dintre noi, ești liber să-mi spui doamna Cartwright.

Bun. Reușise să-i dea de înțeles că nu era disponibilă.

– Păcat, ai un nume atât de frumos, zise el, cu un zâmbet slab.

– Îmi dau seama că te-am pus în încurcătură, zise Viola, ridicând din sprâncene, îmi cer scuze.

De data asta, el fu cel care începu să râdă.

– Vai de mine, doamnă Cartwright. Așa de încântătoare ești mereu?

– Doar dumitale ți se pare, mormăi Viola, dar regretă imediat că se lăsase prinsă în jocul lui.

Citi o urmă de amuzament în ochii lui căprui, stârnind în ea trăiri la care se crezuse imună.

Încercând să se calmeze, Viola luă ziarul de pe patul domnului Lowell, trase cearșaful și începu să-i deschidă cămașa. Un lucru pe care îl făcea zi de zi, de nenumărate ori, și totuși, pentru prima oară, simți cum îi tremurau degetele pe țesătură.

„Adună-te“, își spuse ea. Dar o clipă mai târziu degetele ei intrară în contact cu pielea lui, iar Henry trase aer în piept. Fără să se gândească, ridică privirea spre el și regretă imediat. Pentru că se uita lung la ea și cu o privire...

Înima începu să-i bată cu putere și își simți gura uscată. Își îndreptă din nou atenția spre sarcina sa, agățându-se de familiaritatea aceea metodică.

După ce reuși în cele din urmă să îi schimbe compresa și să îi bândajeze din nou rana, făcu un pas înapoi și răsufă ușurată. Luă ziarul, cu gândul de a i-l înapoia pacientului, moment în care zări secțiunea pe care acesta o citea și se opri pe loc.

Clătină din cap și îl privi șocată.

– Îți place să faci puzzle-uri?

Gândul acela nu părea să se potrivească cu reputația lui de mare crai.

El zâmbi, dar nu cu zâmbetul acela cuceritor de mai devreme, ci cu unul mai jucăuș. Ridică din umeri și spuse:

– Mi se par distractive.

– Și mie, recunosc eu ea și, preț de o clipă nu reuși să-și ferească privirea. Era ca și cum privirea lui o atrăgea spre el.

Simțind un val de căldură pe piele, își îndreptă din nou atenția asupra ziarului pe care îl avea în mână, vrând să se uite și ea peste

puzzle-uri. Duse instinctiv mâna în buzunarul de la rochie și se opri. Încruntată, încercând în zadar să deslușească cuvintele acelea neclare fără să se folosească de ochelari.

Deznădăjduită, îi înmână ziarul domnului Lowell. Era îndeajuns de banală. Nu avea de ce să se facă chiar mai neatrăgătoare lăsându-l să știe că avea probleme cu vederea. Nu era ca și cum și-ar fi dorit ca domnul Lowell să o considere atrăgătoare – ea nu se considera deloc așa –, dar Robert se amuzase mereu pe seama ochelarilor ei, motiv pentru care îi pune la ochi doar când era absolut nevoie să o facă.

Domnul Lowell îi aruncă o privire curioasă, dar, în loc să o întrebe de ce nu se încumeta la puzzle, se tolăni din nou pe perne și începu să caște.

– Îmi cer scuze, doamnă Cartwright, dar s-ar părea că am nevoie de mai multă odihnă decât de obicei.

Viola începu să râdă, încântată în mod bizar de atenția pe care i-o acorda.

– Să nu uităm că ai fost împușcat recent și că ai suferit o intervenție chirurgicală. Ar fi ciudat dacă nu te-ai simțit puțin rău.

Henry schiță un zâmbet.

– Frumoasă și amuzantă, șopti el. Amintește-mi să trimit adversarului meu la duel o scrisoare de mulțumire. Dacă n-ar fi fost el, poate că nu ne-am fi cunoscut niciodată.

Viola zâmbi și zise:

– Ceva îmi spune că, mai devreme sau mai târziu, tot ai fi ajuns aici.

Hotărâtă să nu-l lase să o țină în loc, Viola luă vasul cu compresă și bandajul folosit și se îndreptă spre ușă.

– O clipă, se auzi glasul domnului Lowell.

Murmurând un blestem, Viola se opri în pragul ușii și se întoarse cu fața spre el.

– Da?

Henry o întâmpină cu un surâs luminos, care nu numai că o tulbură, dar o făcu să simtă fluturi în stomac.

– Aș putea să cer o baie după ce mă trezesc? Și dacă da, vrei să mă ajuți tu cu asta?

Viola simți un val de căldură, ca și cum avea să izbucnească în flăcări. Din toate lucrurile pe care se așteptase să le audă din partea lui, la asta nu se așteptase. Era clar că era mult mai ticălos decât își

imaginase, pentru că, Dumnezeu mare, bărbatul acela o încolți cu o privire atât de nerușinată și cu un rânjet pe chipul acela frumos.

– Cred că... Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Viola își îndreptă spatele și se folosi de vasul pe care îl ținea la piept ca de un scut. Având în vedere starea imobilă a majorității pacienților noștri, spălatul necesită mult efort. În consecință, infirmierele sunt scutite de această datorie. Apoi îi zâmbi și îi spuse pe un ton blând: Am să-i rog pe cei mai forțoși dintre infirmierii noștri să vină să te ajute cât mai curând posibil. Și, din moment ce nu ai voie să faci mișcări care ar putea pune presiune pe rană, sper că îi vei lăsa să te curețe în locurile mai greu accesibile pentru tine.

Vorbele ei îi șterseră zâmbetul de pe chip.

Dădu doar din cap, iar Viola se folosi de tăcerea și de consternarea lui pentru a se furișa din salon. Abia după ce fu sigură că Henry nu mai putea să o vadă sau să o audă își permise să rânjească cu zâmbetul acela care amenințase să-i apară pe chip. Reușise să-l pună la punct pe domnul Lowell și își dădu seama că îi făcuse plăcere.

Henry rămase cu privirea ațintită spre ușă, fără să și-o poată scoate din minte pe femeia aceea care reușise să îl lase fără glas cu doar câteva secunde mai devreme. Era uimitor de frumoasă, nu în stilul acela clasic, ci într-un mod care o făcea să iasă în evidență față de restul. Se înșelase când îi spusese fratelui său că avea ochii albaștri și părul auriu. Nici nu era de mirare că fratele său își imaginase că se referea la o altă infirmieră, la Emily, și nu la Viola, ai cărei ochi erau într-o nuanță interesantă de gri. Erau ochii unei femei iscusite și inteligente, genul de femeie care avea potențial să-i stârnească interesul pentru o perioadă nedefinită de timp. Părul ei, pe de altă parte, era poate puțin mai banal decât al lui Emily, dar era mai gros și mai lung, judecând după mărimea cocului ei. De îndată ce o văzuse în fața ochilor, nu-și dorise altceva decât să-i desprindă părul și să îl vadă alunecând pe umerii ei.

Dar nu era fascinat doar de ochii sau de părul ei. Rămase cu gândul la forma gurii ei, la buza de jos perfect cărnăasă, la gropițele din obraji. Și la pistruii aceia... Dumnezeu, nu-și imaginase vreo clipă că astfel de punctulețe maronii aveau să i se pară atât de atrăgătoare, dar păreau să se potrivească cumva cu personalitatea ei care tindea să fie ușor sâcâitoare, în mod evident.

Oftă, hotărât să încurajeze acest comportament. Pentru că abilitatea ei de a-l pune la punct reușise să-l stârnească cum nimic nu o mai făcuse în ultimii ani. Mare păcat că era o simplă infirmieră.

Nu conta cât de inteligentă sau de arțăgoasă era femeia aceea, pentru că, odată ce avea să vină timpul să-și respecte îndatoririle, urma să fie nevoit să aleagă o doamnă respectabilă din aceeași clasă socială. Era singura modalitate de a-și spăla reputația și de a ține scandalurile departe de familia lui.

De asemenea, trebuia să ia în considerare o femeie care nu era deja căsătorită.

Păcat, mare păcat.

Henry luă ziarul și se uită la puzzle. Cu toate că doamna Cartwright îi spusese că îi plac puzzle-urile, evitase să încerce să o rezolve. Se întrebă oare de ce o bună bucată de vreme și, după ce nu reuși să ajungă la o explicație plauzibilă, hotărî să se odihnească. Cu toate că nu era tocmai obosit. Căscase intenționat, pentru ca doamna Cartwright să aibă o scuză să-l lase în pace. Pentru că, deși regretă să o vadă plecând, ceva îi spunea că nu era genul de femeie care să reacționeze bine la un bărbat care își manifesta interesul într-un mod atât de direct. Încercările ei constante de a-și ascunde chipul și de a se abține să nu zâmbească, împreună cu felul în care observase cum îi tremura mâna când îi înapoiase ziarul, vorbeau de la sine. Era fidelă soțului ei, refuza să se lase cucerită de un alt bărbat, lucru care nu făcea altceva decât să-l determine să o placă și mai mult.

Din fericire, când se trezi din nou câteva ore mai târziu și ceru să i se pregătească baia, reuși să-i convingă pe infirmierii care îi aduseră mica vană în camera lui că era perfect capabil să se descurce de unul singur. La început, aceștia insistară să-l ajute, dar după ce le arătă că putea să se țină pe picioare fără să cadă, se resemnară.

– Am înțeles că ai ales să faci abstracție de sfatul meu și că ai refuzat să ascuți de infirmieri când te-au rugat să rămâni cu tine în salon cât timp te-ai spălat, îi spuse doamna Cartwright când veni seara să-l vadă. Îi adusese o tavă pe care Henry zări o farfurie cu mâncare și un pahar de ceva ce spera să fie vin. Domnule Lowell, ai fost grav rănit și se impun anumite restricții. Cum ar fi fost dacă ai fi alunecat în cadă întinzând mâna după săpun? Ce i-aș fi spus în cazul acesta fratelui dumitale, după ce i-am promis că o să mă îngrijesc să ai parte de o recuperare totală?

Henry încercă din răspuțeri să nu zâmbească. Dar nu reuși să o facă.

– Iartă-mă, dar cred că exagerezi.

Viola se uită lung la el și, preț de o clipă, Henry se temu că avea să-i arunce tava și tot ce era pe ea direct în cap. În schimb, făcu un pas spre el și îl încolți cu privirea într-un fel amenințător și, totodată, ciudat de seducător.

– Domnule Lowell, lucrez într-un spital. Știu prea bine ce se poate întâmpla când oamenii nu sunt atenți. Ultimul pacient pe care l-am avut și care alunecat în cadă a ajuns la noi cu încheieturile rupte și o contuzie.

Nu avu încotro decât să-i accepte punctul de vedere și să se conformeze.

– Îmi cer scuze, doamnă Cartwright. De acum încolo, voi respecta toate indicațiile dumitale. Ai cuvântul meu și cooperarea mea deplină.

Observă cum i se detensionară umerii și maxilarul, iar în clipa aceea Henry își dădu seama că nu se așteptase să fie de acord cu ea. După care se încruntă și strânse din buze parcă neîncrezătoare.

– Chiar așa?

– Promit, răspunse el, zâmbindu-i. Și dacă va fi să-mi încalc promisiunea, sunt în stare să... Căzu pe gânduri, uitându-se lung la ea, după care spuse: Sunt în stare să rămân în slujba dumitale timp de o săptămână după ce mă recuperez.

– De ce simt că încerci să mă păcălești? zise ea, schițând un zâmbet.

Trecu prin jurul patului și lăsă tava pe noptieră. Mirosul delicios de carne și legume condimentate se strecură din farfuria acoperită, lăsându-i apă-n gură. Paharul de vin de pe tavă îl făcu să se îndrepte, pofticios.

– Vrei să spui că aș putea să fiu neascultător în mod intenționat doar pentru a petrece mai mult timp în compania dumitale? întrebă el. Își mută privirea de la conținutul savuros al tăvii și se uită spre ea, simțindu-și bătăile inimii răsunând ca un ecou. Dumnezeu, era atât de frumoasă. Chiar dacă făcând asta ar însemna să mă supun voinței tale?

Viola simți un nod în gât.

– Bineînțeles că nu, spuse ea, rumenă în obraji, cu o nuanță fascinantă de roz. Așa ceva ar fi de-a dreptul ridicol.

– Crezi?

O privi fix în ochi, bucurându-se să o vadă cu răsufierea întretăiată, simțind tensiunea dintre ei. Păcat că nu putea fi luată în calcul ca viitoare soție. Pentru că, deși el personal pune prea puțin preț pe titluri și rang, de vreme ce considera caracterul omului mult mai important, nu era liber să se însoare cu cine voia. Nu în calitate de moștenitor al unui conte și nu cât timp încerca să-și spele reputația. Da, femeia pe care avea să o alegă drept soție trebuia să fie la fel de respectabilă și cu bună poziție socială. Și nu ar strica deloc să nu fie deja căsătorită.

Începu să râdă când își dădu seama cât era de șocată.

– Era o glumă, doamnă Cartwright.

Viola răsufie ușurată.

– Desigur, zise ea, făcând un pas în spate.

– Nu mi-a plăcut niciodată să mănânc de unul singur. Mi-ar face mare plăcere dacă ai putea să rămâi puțin cu mine, să-mi ții companie.

Nu era nimic rău cu asta. Viola aruncă o privire spre ușă, de parcă acolo aștepta salvarea ei. Henry trase adânc aer în piept și rosti singurele cuvinte care sperau că avea s-o convingă:

– Te rog?

Viola îi întâlnește privirea, și el citește indecizia din ochii ei. Când își mută, în cele din urmă, privirea spre scaunul gol de lângă patul lui și încuviință, o bucurie nemărginită îl invadează.

– Nu pot să stau prea mult, domnule Lowell. Sunt așteptată acasă, la cină.

– Înțeleg. În clipa aceea, bucuria se risipi. Soțul ei probabil că o aștepta să i se alăture. Încercând să schițeze un zâmbet ca să-și ascundă adevăratele sentimente, dar totodată hotărât să procedeze corect, mai spuse: Acum că știu asta, nu s-ar cuveni din partea mea să-ți doresc compania. Dacă preferi să...

– Nu. E în regulă, răspunse ea, după care ridică din nou tava și îl așteaptă să se așeze, după care i-o puse în poală. Ridicând capacul de pe farfurie, îl puse deoparte și se așază pe scaun. Trebuie să fie plictisitor să stai toată ziua în pat, așa că pot să înțeleg că simți nevoie să stai de vorbă cu cineva.

Simțea nevoie să stea de vorbă cu ea, dar se abținu de la astfel de comentarii. În schimb, Henry luă o gură de mâncare. Nu era cea mai bună friptură de porc pe care o gustase vreodată, dar era cu siguranță

indeajuns de gustoasă. Ba chiar era ca și cum aroma îi amortiza durerea cauzată de rană cu fiecare îmbucătură. Luă și o gură de vin, să alunece mâncarea mai bine.

– Soțul dumitale e un bărbat norocos, doamnă Cartwright, zise el, după care începu să taie un cartof, pe lung și pe lat, băgând fiecare bucățică în sos, în mod intenționat, ca să nu se uite direct la ea. Tăcerea ei îi tensiona mușchii și tendoanele.

– Nu sunt căsătorită, spuse ea în cele din urmă.

Henry se relaxă din toate încheieturile. Această nouă informație nu ar avea de ce să aibă vreo relevanță pentru el, dat fiind faptul că deja stabilise că existau alte motive pentru care nu-i putea face curte. Cu toate acestea, faptul că știa că era disponibilă îi dădu o satisfacție teribilă, deși știa că era greșit din partea lui, înțelegând ceea ce însemnau cuvintele ei.

– Ești văduvă.

– Da.

Henry ridică privirea cu grijă și rămase ușor surprins să o găsească uitându-se lung la el. Simți un val de căldură, chiar și după ce ea își feri privirea, într-un efort evident de a-și masca interesul.

– Și, atunci, cine te așteaptă la cină? Întrebă el, după care mai luă o gură de carne.

Viola își dresă glasul și se foi în scaun.

– Câțiva prieteni cu care împart casa, zise ea, cu un zâmbet trist. Viața nu e ușoară pentru o femeie fără perspective. M-am simțit obligată să îi iau la mine când mi-au povestit de necazurile lor.

Henry se încruntă.

– Oricât de generos sună asta din partea dumitale, înseamnă că obișnuiai să locuiești singură înainte ca acești prieteni să vină să stea la dumneata.

– Așa e, confirmă ea. Am locuit singură timp de aproape un an.

Henry lăsă furculița pe tavă și se uită lung la ea.

– Asta e tare neobișnuit, doamnă Cartwright, ca să nu mai spun că e și tare nesigur. Mai ales când stai să te gândești la faptul că ești o femeie tânără și frumoasă.

Oare familiei nu-i păsa ce avea să creadă lumea despre o femeie necăsătorită care trăia singură, fără nimeni alături? Nu avea pe nimeni care să-i ofere protecție?

– Poate că nu sunt așa de tânără pe cât crezi dumneata, domnule Lowell. În ceea ce privește frumusețea mea... Trase adânc aer

în piept, trecându-și degetele prin faldurile rochiei. După câteva clipe, spuse: Mulțumesc pentru compliment, dar știu că nu sunt genul de femeie după care bărbații să întoarcă capul. Stai liniștit, am fost perfect în siguranță până acum.

– Dar cum rămâne cu reputația dumitale? Chiar dacă ai peste douăzeci de ani, după cum mi se pare mie, o femeie respectabilă nu ar trebui să locuiască de una singură, indiferent de circumstanțe.

Își dădu seama că era brusc neliniștit, nu pe ea, ci în numele ei. Fusesse, în mod evident, neglijată de cei care ar fi trebuit să se îngrijească de binele ei sau de...

– Nu cunoști îndeajuns despre circumstanțele mele pentru a-ți da cu părerea și nici nu ai dreptul să faci acest lucru, zise ea pe un ton calm, însă cu o tentă autoritară. Dat fiind faptul că ești pacientul meu, e de datoria mea să mă îngrijesc de dumneata și de recuperarea dumitale, dar viața mea personală în afara spitalului nu te privește. Asta dacă nu vrei, bineînțeles, să te cert pentru propriile tale aventuri.

La naiba cu tabloidele astea și la naiba încercarea lui stupidă de a-și pune la pământ propria reputație. O făcuse atât de bine, încât doamna Cartwright îl catalogase drept un ticălos neisprăvit încă de la bun început.

– Nici unul dintre zvonurile pe care le-ai auzit despre mine nu este adevărat, spuse el, chiar dacă se îndoia profund că avea să-l creadă.

– Nici măcar aventura dumitale cu Lady Elmwood?

Henry pufni și zise:

– Conte este gelos pe orice bărbat care stă de vorbă cu soția lui. A fost o neînțelegere.

– Și presupun că toate celelalte povești care au apărut în ziare de-a lungul anilor sunt false și că ești, în schimb, un sfânt în carne și oase? Viola se ridică de pe scaun, îi luă tava din poală și o puse pe masă. Nu sunt naivă, domnule Lowell. Faptul că până și eu am auzit despre reputația dumitale îndoielnică spune multe.

Cu toate că nu îndrăzneam să o întrebe, trebuia să știe.

– Ce anume?

Viola strânse din buze și se uită la el cu o privire fără vreo speranță de îndurare.

– Ești o persoană cu reputație proastă și probabil mult mai periculoasă decât mi-aș fi putut imaginat vreodată înainte să te cunosc.

Șocat de declarația ei, Henry nu reuși să spună nimic în apărarea lui și se văzu obligat să se uite cum doamna Cartwright îi întoarse spatele și ieși din cameră, lăsându-l singur cu gândurile sale. Niciodată în viața lui nu mai întâlnise vreo femeie cu coloană vertebrală sau cu o astfel de abilitate de a-l face să se simtă mic și deloc demn de atenția ei. Asta îl făcea să-și dorească să îi arate adevărul, să îi demonstreze că nu era nici pe departe bărbatul acela pe care și-l imagina ea, ci, de fapt, un bărbat demn de respectul ei.

După ce ajunse în căsuța ei modestă de pe Gerrard Street, Viola închise ușa și rămase cu urechile ciulite. Auzi un zgomot înfundat urmat de bătăi rapide. Se întoarse spre trepte, în așteptarea lui, și zâmbi larg când o bestie mare, de un maroniu-închis, apăru în vârful scărilor și începu să coboare treptele, cu limba în colțul gurii, venind în goană spre ea, abia reușind să se oprească pe pardoseala de marmură alunecoasă.

Viola se lăsă pe vine și își mângâie cu drag rotweillerul după ureche.

– Bun băiat, Rex.

Căinele începu să dea nerăbdător din coadă, strecurându-se în palma ei, cerșind afecțiune. Viola începu să râdă, făcându-i pe plac, după care băgă mâna în buzunar de unde scoase o bucată de carne. Apoi, se ridică în picioare și îi porunci să stea șezut, răsplătindu-l cu bucata gustoasă și cu o nouă mângâiere pe cap.

– Oh, Viola, spuse Diana, una dintre cele două colege de casă ale Violei, intrând pe hol dinspre scările care duceau în bucătărie. Mi s-a părut mie că te-am auzit venind.

Viola își scoase mânușile și le lăsă pe masa îngustă de lângă perete.

– E de înțeles, după gălăgia pe care o face Rex de fiecare dată.

– E un câine loial și îți duce dorul când nu ești acasă, răspunse Diana.

Fata era mai tânără decât Viola și fusese vândută de unchiul ei unui individ. Diana era una dintre cele două fete fugite de acasă pe care Viola reușise să le salveze după ce se mutase de la Tremaine House. Cealaltă era Harriet, care fugise dintr-un bordel după ce fusese bătută. Viola le oferise masă și un acoperiș deasupra capului, iar ele, în schimb, se îngrijau de o parte dintre treburile de care Viola nu avea timp. În afară de asta, în fiecare luni la spital organizau

o întâlnire de grup menită să ajute cu sfaturi alte femei în situații similare. În timp, situația lor devenise una permanentă.

- Mulțumesc, spuse Viola, aruncându-i Dianei o privire rugătoare. E cumva gata masa?

- Desigur, răspunse Diana, cu zâmbetul pe buze. Harriet a făcut o plăcintă de porc și supă de legume să te lingi pe degete.

- Încă sunt impresionată de abilitățile ei culinare, zise Viola.

- Suntem foarte norocoase să o avem cu noi.

Diana se îndreaptă spre ușa de pe care tocmai ce ieșise și strigă după Harriet să urce și să li se alăture.

- Cum a fost la lucru? o întreabă Harriet pe Viola după ce se așeză la masă, să-și mănânce supa.

Viola mai luă o gură din supa aceea gustoasă, savurând căldura liniștitoare care îi alunecă pe gât. Aruncă o privire spre prietenele ei, spunând:

- Doamna Richardson se simte foarte bine, iar Emily a reușit să binedispună un băiețel de opt ani care a fost adus cu febră. Pare a fi gripă, dar nu sunt îngrijorată, pare un copil puternic și sănătos, în rest.

Diana și Harriet se arată interesate, în timp ce Viola continuă să le povestească despre ziua ei. La un moment dat, adăugă:

- Am terminat invitațiile pentru marea inaugurare a centrului de relaxare ca să le putem trimise mâine.

- Câți oameni ai invitat? o întreabă Diana.

- O sută.

Harriet făcu ochii mari.

- Și crezi că o să vină toți?

- Da, mă aștept să o facă, chiar dacă doar din curiozitate.

După ce își terminară supa, Viola le ajută pe Harriet și pe Diana să strângă castroanele și să pună farfurii curate pe masă.

- Și cum se mai simte domnul Lowell? întreabă Diana în timp ce își tăie o bucată de friptură.

Viola simți un gol în stomac. Bineînțeles că le povestise despre internarea lui, exprimându-și îngrijorarea cu privire la faptul că rămăsese responsabilă pentru îngrijirea lui, din cauza interacțiunii suplimentare pe care o presupunea acest lucru. Cu toate astea, sperase să nu mai fie nevoită să vorbească despre el. Dar se părea că era imposibil să nu o facă.

- M-am certat cu el în seara asta, zise ea, luând tava cu friptură de la Diana, după care își alege o bucată de carne și apoi i-o oferă și lui Harriet. Când nici una dintre cele două femei nu făcu nici un comentariu, adăugă: A refuzat să țină cont de sfaturile mele în ceea ce privește spălatul, după care a sugerat că unii oameni s-ar putea să mă creadă o femeie ușoară după ce i-am spus că la un moment dat am locuit singură.

Luă castronul cu cartofi și morcovi, își puse câțiva în farfurie, amintindu-și de expresia îngrozită de pe chipul lui Lowell. Reacția lui o enervase la culme.

- Ai împărtășit astfel de detalii personale cu el? o întreabă Diana cu o expresie nedumerită, în timp ce Harriet se arată la fel de șocată. Nu-ți stă deloc în fire să faci asta, Viola. Cât de diferit de obiceiul tău, Viola.

- A spus că soțul meu e norocos să mă aibă și când i-am spus că nu am un soț, am trecut de la una la asta, până ce, în cele din urmă i-am spus că nu are dreptul să mă judece el pe mine, având în vedere reputația lui.

- Bravo, Viola, zise Harriet, zâmbind.

- Chiar așa, spuse Diana. Dar, chiar dacă l-ai pus la punct, te rog să fii cu băgare de seamă în preajma domnului Lowell. Un bărbat ca el nu aduce în discuție soțul altei femei decât dacă speră să descopere dacă are sau nu unul.

Viola încuviință.

- Știu, dar în același timp, nu-mi place să mint, și când mi-a spus că soțul meu e foarte norocos să mă aibă alături, nu am putut să-l mint.

Harriet se dădu mai aproape și se uită lung la ea.

- Îți place de el.

- Nici vorbă.

Ce prostie, dat fiind toate lucrurile pe care le știa despre el.

- Te-ai înroșit, zise Diana. Pentru cineva care pretinde că disprețuiește minciuna, ar trebui să încerci să fii mai sinceră cu noi și cu tine însăși.

Viola se încruntă și își înfipse furculița într-o bucată de carne.

- Foarte bine. Recunosc că mi se pare fermecător și că îmi place să mă rătoiesc cu el. Știi prea bine că îmi plac provocările și că...

- Vai de mine, șopti Harriet.

Diana clătină încet din cap.

– Ce e? întrebă Viola, mușcând din bucata de carne din furculița, Harriet și Diana avură un schimb de priviri, după care Diana trase adânc aer în piept și spuse:

– Ai acceptat invitația lui de a flirta cu tine, Viola, ceea ce înseamnă că ai recunosc că ești interesată.

Viola o privi șocată pe prietena ei, după care izbucni în râs.

– Ce ridicol! Diana, vorbesc cu toți pacienții mei. Știi prea bine. Toată lumea știa asta. Ar fi o prostie din partea domnului Lowell să presupună că e ceva mai mult decât curtoazie profesională.

– Exceptând faptul că ai mușcat momeala cu privire la remarcă lui despre soțul tău, că i-ai oferit răspunsul de care avea nevoie și ai ales să-i ataci reputația când a spus ceva care te-a jignit. Harriet luă o gură de vin după care adăugă: Asta înseamnă că îți pasă, fie chiar puțin, de toate indiscrețiile lui anterioare. O femeie care nu e interesată deloc nu ar face așa ceva, Viola.

Viola tresări, îngrijorată. Luă o gură generoasă din paharul de vin.

– Cum poți fi atât de sigură?

Ambele femei ridicară din sprâncene.

– Pentru că avem experiență cu bărbații, spuse Diana în timp ce Harriet coborî privirea în farfurie. Ascultă la noi, domnul Lowell e interesat de tine, Viola, ceea ce nu e deloc surprinzător, având în vedere tot ceea ce știm despre el. În calitate de prietenă, te sfătuiesc să fii cu băgare de seamă în preajma lui.

– Bineînțeles, o asigură Viola. E de la sine înțeles că nu am de gând să încurajez atenția din partea nici unui bărbat.

– Poate că nu, zise Harriet, după care lăsă furculița pe masă, îndreptându-și toată atenția spre Viola. Dar un crai cu reputația domnului Lowell e mai periculos decât ți-ai putea imagina tu. Va ști exact ce să spună pentru a o ademini chiar și pe cea mai sfidătoare femeie în patul lui.

Capitolul 3

Când Emily trecu pe la biroul Violei în ziua următoare ca să o anunțe că domnul Lowell nu voia să lase pe nimeni altcineva în afară de ea să-i îngrijească rana, se înfioră. După discuția ei cu Harriet

și Diana de cu seară, hotărâse să își vadă de treburile ei și să îi lase pe alții să se îngrijească de el și să o pună la curent cu starea lui. Până acum reușise să se eschiveze, dar deja nu mai putea să o facă, lucru care o neliniști, pentru că însemna că trebuia să dea din nou ochii cu el. La gândul acela simți fluturi în stomac. Pentru că, dacă zâmbetele și comentariile lui de până atunci îi dovediseră ceva, era faptul că, în ciuda tuturor eforturilor ei, nu era imună la fizicul sau la farmecul lui.

Din contră.

Dar, înainte de toate, asta era meseria ei și îi făcuse o promisiune lui Florian. Așadar, cu teamă în suflet, păși în salonul domnului Lowell, încercând să facă abstracție de inima care îi bătea cu putere.

– De ce te încăpățânezi să faci probleme? îl întrebă ea, simțind cum i-o ia gura pe dinainte.

– Chiar așa? zise el, urmărind-o cu ochii aceia căprui în timp ce se duse spre dulap, de unde scoase câteva materiale.

– Emily este perfect capabilă să-ți schimbe compresa și bandajul.

– N-am nici o îndoială, spuse domnul Lowell, dar eu am vreau să vii dumneata.

Rosti cuvintele acelea pe un ton duios. O mângâiere verbală menită să zdrobească apărarea Violetei. Aceasta se întoarse cu fața spre el.

– De ce?

În clipa aceea el îi zâmbi, dezarmând-o complet. O clipă mai devreme, fusese gata să sară la atac, dar acum simți cum i se înmoaie genunchii, în timp ce creierul ei gemu de plăcere.

– Din cauza asta, zise el, făcând semn între ei. Pentru că îmi place cum mă provoci, Viola. După câteva clipe de tăcere, căzut parcă pe gânduri, începu să râdă și adăugă: Și pentru că îmi face plăcere să mă uit la tine.

Viola se uită urât la el, ceea ce-l făcu să se încrunte. Apoi spuse:

– Nu ești de acord, și începu să clatine din cap, ca și cum un astfel de concept era de neconceput pentru el.

În loc să îi facă pe plac, Viola își dădu ochii peste cap și aduse materialele de care avea nevoie mai aproape de pat.

– Hai, spuse ea, resemnându-se. Hai odată.

El se uită lung la ea, în timp ce Viola îi trase cearșaful și îi ridică ușor cămașa. Măinile îi atinseră pielea, și, la fel ca înainte, începu să tremure din toate încheieturile.

– Îmi place când mă atingi așa, șopti el, de parcă vocea ar fi putut să o stârnească să facă cele mai necuviincioase lucruri.

Viola își dresе glasul și îi întâlni privirea cât putu de direct.

– Poate că ar fi o idee bună să-i rog pe infirmieri să vină să te spele din nou, domnule Lowell?

Henry începu să râdă, după care tresări de durere și rămase în tăcere. Tensiunea dintre ei începu să se risipească, astfel încât Viola reuși să se concentreze. Își făcu repede treaba, hotărâtă să treacă din nou pe la doamna Richardson de îndată ce avea să termine.

– Gata. Asta e tot, zise ea, mulțumită de munca ei.

Dădu să-i tragă cămașa pe el, dar înlemni când el o prinse de încheietura mâinii.

Spre supărarea ei, întregul trup se trezi la viață sub atingerea lui, iar pielea îi luă foc la contactul cu degetele lui.

– Îmi pare rău dacă te-am făcut să te simți inconfortabil, zise el, dându-i ușor drumul, gata oricând să o apuce din nou dacă avea să încerce să fugă. Nu asta a fost intenția mea. E doar că... Îmi place să mă amuz, Viola, și e teribil de distractiv să flirtez cu o femeie care este capabilă să răspundă la rîndul ei. Este, de asemenea, singura sursă de amuzament pe care o am la dispoziție la momentul acesta.

Spre marea uimire a Violei, domnul Lowell părea cu adevărat sincer. Sclipirea aceea ștremgărească de mai devreme dispăruse din ochii lui. Ba chiar părea cu adevărat îngrijorat că o jignise în vreun fel.

În ciuda tuturor instinctelor sale, i se făcu milă de el.

– Nu-i nimic, spuse ea. Presupun că zilele par foarte lungi când nu poți să faci altceva decât să zaci la pat. Își aduse aminte de ziarul de ieri și îl întrebă: Ai reușit cel puțin să rezolvi toate puzzle-urile?

– Pe toate, mai puțin una. Era cu matematică și pur și simplu n-am putut să-mi dau seama ce numere lipseau. Luă ziarul și i-l întinse. Poftim. Vrei să încerci să o rezolvi?

Viola făcu un pas în spate și începu să strângă instrumentele.

– Poți să-mi citești în timp ce lucrez. E mai eficient așa.

Henry se încruntă, dar nu protestă, iar Viola răsuflă ușurată.

- Dacă doi plus unu fac treisprezece, cinci plus trei fac douăzeci și opt și șapte plus cinci fac două sute doisprezece, atunci cât fac nouă plus doi?

- Oh, e genul acela de problemă. Viola îi turnă un pahar cu apă și i-l întinse. Poftim, e important să bei.

Henry luă o gură de apă, strâmbându-se.

- Poate mai târziu ai putea să-mi aduci niște vin roșu?

Viola începu să râdă.

- Poate. Dacă promiți să te porți frumos. Apoi începu să se gândească la problemă și spuse: Cred că trebuie să o văd în scris.

- Asta mi-am spus și eu, dar ai spus să o citesc cu voce tare...

- Nu, vreau să spun că vreau să văd chiar cifrele. E greu să observi tiparul când numerele sunt scrise în litere. Nu are același sens.

- Oh. Ai dreptate. Ai un creion?

Viola scoase un creion din buzunar și carnetelul pe care îl avea mereu la ea, așezând hârtia la distanța potrivită cât să vadă ce scrie. Scrise numerele din memorie și se uită lung la ele.

- Aha!

- Aha?

Îi aruncă o privire domnului Lowell, zâmbindu-i.

- Răspunsul este șapte sute unsprezece. Trebuie mai întâi să scazi, după care să aduni. Scazi doi din nouă, adică șapte și apoi aduni nouă cu doi pentru a obține unsprezece.

Henry își încreți fruntea, analizând sumele pe care le notase Viola.

- Urăsc când matematica nu are sens. E ridicol.

- Sunt de acord, dar exercițiul a fost gândit ca o problemă, ceea ce și este. Chiar dacă numerele nu dau rezultatul care ar trebui.

- Ei bine, măcar mi-ai satisfăcut curiozitatea. Altfel, problema asta m-ar fi ținut treaz toată noaptea.

- Mă îndoiesc sincer, domnule Lowell.

Henry începu să râdă.

- Văd că deja mă cunoști bine.

Se așternu o clipă de tăcere, iar Viola își dădu seama că nu-i venea să plece. Ceea ce era ciudat. Bărbatul acela era un libertin, iar astfel de oameni nu reprezentau nici un interes pentru ea. De fapt, nici un bărbat nu trezea nici un interes pentru ea. Reușise să-și câștige independența și nu voia să se despartă de ea, să renunțe la libertatea ei și să se supună voinței altcuiva.

Nici gând.

Și totuși, nu era dornică să plece de acolo și să treacă pe la doamna Richardson. Așa că mai zăbovi, neștiind ce să facă în continuare. Spre ușurarea ei, domnul Lowell îi oferă soluția.

– Aș îndrăzni prea mult dacă te-aș ruga să joci o partidă de cărți cu mine?

Viola ezită o clipă, cu gândul la avertizările prietenelor ei. Aveau dreptate să fie îngrijorate în privința ei. Dar interacțiunea ei cu domnul Lowell urma să fie pe termen scurt. Acesta avea să se recupereze și să plece, urmând să-și îndrepte atenția spre altcuiva.

Așa că încuviință din cap și spuse:

– Deloc. A trecut mult timp de când n-am mai jucat cărți, mi-ar face plăcere, doar că mai am ceva de făcut înainte.

– În cazul acesta, o să mă odihnesc puțin, ca să-mi adun puterile, zise el. Dacă joci la fel de bine precum te îngrijești de un bărbat pe care ai prefera să-l eviți, cred că va fi o partidă dificilă.

Dură mai mult decât se așteptase el până ce Viola se întoarse în salonul lui. În lipsa ei, cugetă pe seama conversațiilor pe care le avuseseră în ultimele două zile. Fuseseră savuroase și pline de replici înțepătoare. Ceea ce îl făcu curios despre copilăria și educația ei. Trebuia, cu siguranță, să fie din clasa mijlocie pentru a deține poziția pe care o avea în cadrul spitalului. Din puținele informații pe care le avea, Emily părea a fi subordonată ei, ceea ce însemna că Viola era într-o oarecare poziție de autoritate, ceea ce-l făcea pe Henry și mai curios cu privire la viața ei.

– Vrei să jucăm 21? îl întreabă Viola, trăgând masa lângă patul lui ca să-și poată desfășura jocul de cărți.

Deschise o cutie mică, împrăștiind o mulțime de piese pe suprafața mesei, după care le distribui în mod egal între ei doi.

– E unul dintre jocurile mele preferate, zise el, cu toate că, în general, prefera să-l joace împotriva mai multor persoane, ca să fie și mai dificil.

Viola își trase un scaun și luă loc.

– Tragem să vedem cine e casa? întreabă ea, scoțând un pachet de cărți pe care îl făcu evantai. Extraseră amândoi câte o carte, mai întâi el, apoi ea, iar Viola câștigă cu un popă peste zecele lui. Zâmbi și spuse: Bun, fac eu cărțile.

Henry o urmări amestecând cărțile cu îndemânarea și naturalețea cuiva obișnuit să o facă adesea.

– Cine te-a învățat să joci?

– Tata, spuse ea, cu o privire nostalgică. Asta îi plăcea cel mai mult să facă atunci când venea acasă după muncă.

Îi întinse prima carte, iar Henry fu bucuros să descopere că avea un as.

Luă cinci piese și le împinse spre mijlocul mesei.

– Și cu ce se ocupa tatăl tău, dacă-mi dai voie să te întreb?

Viola îi mai dădu o carte.

– A fost medic, zise ea, după care se uită la propriile cărți, fără să schițeze nici un gest.

Henry făcu și el la fel, frustrat să vadă că primise un cinci.

– Vreau să împart mâna, spuse el, punând cărțile cu fața în jos pe masă, adăugând încă cinci piese.

Viola îi mai dădu încă două cărți, iar Henry se bucură să vadă că primise o regină.

– Atunci înțeleg de ce ai devenit infirmieră.

Viola adăugă cinci piese, apoi mai luă o carte.

– Tata m-a învățat tot ce știa. Nu a fost niciodată de părere că femeile ar trebui să fie restricționate din cauza sexului lor. Dacă ar fi fost după el, probabil că m-ar fi trimis la universitate să studiez medicina.

Henry îi arată cele 21 de puncte, după care își adună câștigurile.

– Te deranjează că nu ai putut să faci asta?

Viola strânse cărțile și îi întinse pachetul.

– Am avut mare noroc la viața mea, domnule Lowell. Din anumite puncte de vedere, cred că aș fi putut să realizez mai multe lucruri decât majoritatea medicilor într-o viață întreagă.

Ce declarație lipsită de modestie. Cu toate astea, nu o spuse pe un ton lăudăros, cu toate că lui Henry i se păru că dădea profesiei sale mai multă importanță decât merita dacă credea sincer că a fi infirmieră era o realizare mai mare decât a fi medic. Diferența era că, în timp ce o infirmieră nu avea pregătirea pentru a fi medic, un medic ar fi putut oricând cu ușurință să facă treaba unei infirmiere, la nevoie.

Dar poate că Viola vedea altfel lucrurile. Dacă tatăl ei o învățase cu adevărat tot ceea ce știa, atunci poate că era în stare să fixeze

o mână ruptă, poate chiar să efectueze o operație minoră. Rămase pe gânduri în timp ce făcea cărțile, fără să-și ia ochii de la ea.

– Florian te lasă să-l ajuți uneori în sala de operație? o întrebă el.

Viola aruncă o privire rapidă spre cărțile pe care le avea în mână și puse câteva piese pe masă. Încuviință cu o mișcare scurtă din cap.

– Îl asist adesea.

Își înalță capul și îi întâlnește privirea în distanța scurtă dintre ei. Citi focul din ochii ei și, în clipa aceea, Henry ar fi dat orice ca ea să simtă aceeași pasiune și pentru el.

– Am fost acolo când te-a operat. Eu am fost cea care ți-a curățat rana și care i-a înmănat fratelui tău instrumentele necesare. Am văzut înăuntrul dumitale, domnule Lowell, zise ea, cu un surâs complice.

Henry rămase cu sufletul la gură, fără să se poată concentra pe altceva în afară de ochii ei furtunoși și de bătăile propriei inimi.

– Și ce ai găsit acolo?

Oare încetaseră să mai vorbească despre rana lui?

Viola rămase o bună bucată de vreme în tăcere, și el abia se putu abține să nu o prindă de brațe și să o scuture puțin. Dar apoi ea începu să râdă și se lăsă pe spate, relaxându-se în scaun.

– O treabă sângeroasă.

Acestea fiind spuse, puse cărțile cu fața cu fața în sus pentru a dezvălui doi popi și un as.

La naiba! Fusese atât de fascinat de ea, încât nici măcar nu-și dăduse seama că jocul nu se opri.

– Cred că aş vrea un pahar de coniac, mormăi el.

Viola începu să râdă și, preț de o clipă, o văzu pe adevărata Viola. Cea pe care o ținea ascunsă de lume cu masca ei serioasă. Spre uimirea lui Henry, își dădu seama că nu voia altceva de la viață decât să o facă să râdă așa în fiecare zi. Voia să fie el bărbatul care să o facă fericită.

Gândul acela îi opri mințile într-un mod în care puține lucruri reușiseră să o facă în ultimii ani. Fusese atât de ocupat încercând să transforme Trandafirul Roșu în clubul de succes care ajunsese acum să fie, atât de ocupat să-l ajute pe tatăl lui cu problemele lor financiare, că nu mai avusese timp să se gândească la ce conta cu adevărat. În ultimul an, crezuse că asta însemna să se căsătorească și, poate că așa și era, dacă mireasa lui avea să fie o femeie la fel de devotată și inteligentă precum Viola Cartwright. Nu-i plăcea să știe că singurul

lucru la care putea spera în ceea ce o privea era o scurtă poveste care să se încheie de îndată ce urma să iasă din spital.

- Nu am ce altceva să-ți ofer în afară de un pahar de vin. Și doar dacă te simți rău.

Încercă să facă abstracție de melancolia care părea gata să pună stăpânire pe el și o întrebă pe un ton cât se poate de serios:

- Ar ajuta dacă ți-aș spune că simt că mă ia cu febră?

Viola își duse repede mâna la fruntea lui, atât de răcoroasă, de mângâitoare, atât de plăcută.

- Hmm... Poate că un mic pahar de vin o să-ți facă bine, spuse ea și merse să-i aducă unul.

- Speram să mi te alături, zise el când o văzu întorcându-se cu un singur pahar în mână.

- Sunt la muncă, domnule Lowell. Ar fi o dovadă de iresponsabilitate din partea mea să beau fie chiar și puțin.

Îi întinse paharul și se așeză din nou pe scaunul de lângă pat, în timp ce el își bău vinul.

Henry savură lichidul înțepător, chiar dacă nu era cel mai bun vin pe care îl băuse vreodată. Dar probabil că vinul pe care îl aveau în spital era pentru scopuri medicinale și nu de dragul plăcerii. Cu toate acestea, reuși să-i dea o stare de liniște și pace și se simți cât se poate de relaxat.

- Mulțumesc, zise el, aruncând o privire spre cărțile de pe masă. Vrei să mai jucăm?

- Dacă vrei.

Mai jucară trei partide înainte ca Henry să se vadă nevoit să o declare învingătoare pe Viola. O ajută să pună piesele înapoi în cutie, la locul lor, în timp ce ea strânse cărțile.

- Fratele meu mi-a spus că ducesa Tremaine este binefăcătoarea spitalului, zise Henry, sperând să încurajeze mai mult conversația și să o facă să rămână. Viola se opri din lucru, iar Henry continuă cu întrebarea pe care dorea să i-o pună: Mă întrebam dacă aș putea să o întâlnesc cât timp sunt aici.

Viola legă cărțile cu o panglică și puse pachetul de cărți și cutia cu piese într-o punguță.

- De ce?

Henry ridică din umeri.

- Mi se pare fascinantă ideea că o femeie ar putea să pună bazele unei afaceri de succes.

Viola îi încrucișă brațele le piept și se uită lung la el.

– Chiar așa?

– Vreau să spun, cu siguranță nu i-a fost ușor. Sunt doar impresionat, asta-i tot. Când o văzu pe Viola ridicând din sprâncene, oftă. Bine, fie, sunt și curios să vadă cum arată, având în vedere că nu pune niciodată piciorul în societate.

– Dar sunt sigură că ai auzit zvonuri, nu-i așa? întrebă ea, jucându-se cu faldurile rochiei, parcă fascinată de felul în care se mișca țesătura.

Henry o privi cu mare interes. Nu citi gelozie în tonul vocii ei, ci cu totul altceva. Neputând să-și dea seama despre ce era vorba, îi răspunse la întrebare.

– Se spune că e o parvenită, dar știu din istorisirile lui Florian că nu poate fi adevărat.

Viola schiță un zâmbet. Tăcerea se întinse între ei până ce, în cele din urmă, Viola spuse:

– Te-ai gândit vreo clipă că se poate să o fi întâlnit deja?

Henry căzu pe gânduri, analizând în minte toate chipurile pe care le zărise de la sosirea lui la spitalul St. Agatha. Nu putea fi vorba despre Emily sau despre vreuna dintre celelalte infirmiere pe care le întâlnise, ceea ce însemna că... În clipa aceea îi întâlni privirea și rămase șocat.

– Tu?

Zâmbetul acela ascuns de pe chipul ei se lărgi, după care coborî ușor capul, parcă în semn de salut.

– Îmi pare bine de cunoștință, domnule Lowell.

Viola nu intenționase nici o clipă să-și dezvăluie adevărata identitate în fața domnului Lowell, știind că acesta avea să o vadă cu alți ochi de îndată ce avea să-i spună. Dar, după partida savuroasă de cărți din după-amiaza aceea, nu putea nici să-l mintă. La urma urmei, deveniseră prieteni într-un fel sau altul, chiar dacă în termeni generali. Dar îndeajuns cât să știe că s-ar fi simțit vinovată să-l mintă.

„Dar un crai cu reputația domnului Lowell e mai periculos decât ți-ai putea imagina tu.“

Îi venură imediat în minte cuvintele lui Harriet, dar era prea târziu ca să regrete momentul acela de sinceritate. Perfect conștientă de riscul pe care și-l asuma divulgându-și titlul în fața lui Lowell,

Viola așteaptă să-i vadă reacția, care avea să fie ori de neîncredere, ori de admirație. Știa asta din experiență, de la colegii din comitetul responsabil cu strângerea fondurilor pentru spital. La început, celor mai mulți dintre ei le venea greu să accepte că ea era binefăcătoarea spitalului St. Agatha. Vârsta și sexul ei stătuseră împreună împotriva ei, un alt motiv pentru care apreciasse sprijinul lui Florian. Avea nevoie de el ca să-i facă pe oameni să o asculte.

Dar, pe măsură ce ochii lui Lowell se făcură tot mai mari, văzu o sclipire în privirea lui. Nu una de neîncredere sau de admirație, ci de cu totul altceva, un amestec de ușurare și șansă. Viola se grăbi să-și mascheze expresia feței.

– Te asigur că plăcerea e de partea mea, zise el. Milady, fratele meu mi-a vorbit foarte frumos despre dumneata, încât mărturisesc că m-a făcut curios și am speram ca, într-o bună zi, să ajung să te cunosc.

Viola se uită lung la el. Poate că judecase greșit reacția lui inițială la mărturisirea ei?

– Nu e nevoie să mi te adresezi pe un ton atât de formal. De fapt, aș prefer să nu o faci. Citind nedumerirea din ochii lui, adăugă: Părinții mei nu au fost din rândul nobilimii și... Ei bine, e suficient să-ți spun că nu m-am simțit niciodată confortabil cu titlul meu. Poți să-mi spui Viola, sau doamna Cartwright, dacă preferi.

– Atunci am să-ți spun Viola, zise el cu zâmbetul pe buze, uitându-se lung la ea, de parcă o vedea pentru prima dată.

Simțind că era pe punctul de a se face roșie la față, își coborî în mod intenționat privirea în poală. Prietenia simplă pe care o împărtășise mai devreme se pierduse cumva și fusese înlocuită de foarte multă nesiguranță din partea ei. Viola se foi ușor în scaun și se gândi să plece, ca să se întoarcă la îndatoririle sale.

– El... Ezită preț de o clipă, iar când ridică privirea, Viola îl văzu ușor nedumerit, cu o expresie ciudată pe chip, după care clipi de câteva ori și îi întâlni privirea. Presupun că e fiul tău vitreg, chiar dacă e mai tânăr decât tine.

Viola simți un fior pe șira spinării și își strânse mâinile în poală.

– Te referi la noul duce de Tremaine? La fostul marchiz de Bremferrol?

– Exact, zise el, fără să-și ia ochii de la ea, îngândurat. Ne cunoaștem încă din adolescență.

„Dumnezeule!”

- Chiar așa? Întrebă ea, cu o voce care nu părea să fie a ei.

Florian nu menționase niciodată vreo legătură cu Robert, dar, ce-i drept, nu avea de unde să-i știe pe toți cunoscuții fratelui său. Sau poate că preferase să nu împărtășească informațiile cu ea pentru că nu voia să-i dea un nou motiv pentru care să nu-l placă pe Henry.

- Am fost prieteni de școală. Am mers împreună la Eton și la Cambridge.

- Hmm...

Ce altceva ar fi putut să spună? Încercase oricum să nu se judece prea aspru pentru că se simțea bine în compania domnului Lowell, când adevărul era că ar fi trebuit să știe mai bine cum stătea situația. Ar fi trebuit să-și dea seama după reputația lui că era genul de bărbat cu care probabil că se întovărășise Robert înainte de a pleca din Anglia. Toate articolele pe care le citise în ziare despre el de-a lungul anilor ar fi trebuit să o pună pe gânduri, ca să nu mai vorbim de comentariul doamnei Richardson despre notorietatea lui și de încercările prietenelor ei de a o avertiza. Și totuși, Viola alesese să le ignore de dragul unei partide de cărți. Și astfel, alesese să-și lase garda jos și să-l simpatizeze pe ticălosul acela.

- Spune-mi, zise el, cum Dumnezeu ai reușit să construiești un spital?

Tresări când îl auzi schimbând subiectul.

- Ei bine... Soțul meu mi-a lăsat o moștenire generoasă. Încercă din răspuț să se concentreze asupra a ceea ce spunea și să facă abstracție de teama care i se strecură pe sub piele. După moartea lui, am cheltuit cea mai mare parte din bani pe cumpărarea clădirii și pe lucrările de renovare, după care am angajat persoane competente, ca fratele tău.

- Impresionat, desigur. Viola, oamenii din Londra îți sunt îndatorați.

În timp ce complimentul părea sincer, Viola nu putu să nu sesizeze tonul lui moale. Îi vorbise cu un aer ademenitor, chiar dacă poate nu în mod intenționat.

„Va ști exact ce să spună pentru a o ademeni chiar și pe cea mai sfidătoare femeie în patul lui.”

Viola se ridică așa de brusc în picioare, încât mișcarea îi împinse scaunul cu atâta forță că zgârie podeaua. Fusese dintotdeauna atât de atentă și totuși, cumva, bărbatul acela reușise să ajungă

la ea. Pentru numele lui Dumnezeu, cum de lăsase să se întâmple una ca asta?

Domnul Lowell se uită lung de jos la ea, în timp ce ea îl privi de sus.

– Un motiv în plus ca să-mi aduc aminte de îndatoririle mele, zise ea, simțind cum o trădează vocea, fără să vrea.

– Viola.

Glasul lui o imploră să rămână chiar și după ce o văzu îndreptându-se spre ușă.

Viola ieși pe hol, fără să se uite înapoi, perfect conștientă de faptul că dădea dovadă de lașitate, dar, în același timp, știind că nu avea de ales decât să fugă.

Capitolul 4

Pe toată durata zilei, Henry nu reuși să-și ia gândul de la Viola. Își aminti de reacția ei când îi dezvăluise cât de bine îl cunoștea pe Robert. Citise panică în ochii ei și întregul ei trup păruse să bată în retragere, de parcă s-ar fi simțit brusc sub amenințarea lui. Fusesse deopotrivă intrigat și alarmat să-i vadă reacția. De asemenea, scena aceea avusese ca rezultat faptul că Emily fu cea care veni să-i îngrijească rana în seara aceea, și când o întrebă despre Viola, fata îi spuse că trebuia să se îngrijească de alți pacienți.

Nu o văzu nici a doua zi, moment în care începu să se îngrijoreze. Pentru că, dacă avea dreptate, iar prietenia lui cu Robert fusese lucrul care o pusese pe fugă, se temea să descopere ce anume ar fi putut să facă prietenul lui ca să o supere atât de tare.

Confuz, începu să analizeze variantele. Tineri fiind, Robert fusese dintotdeauna cel mai năzdrăvan, cel care strecurase coniac și trabucuri în căminul de la Eton, cel care nu se ferise să-și asume vina singura dată când fuseseră prinși în flagrant.

Mai târziu, la Cambridge, Robert pusese bazele unui grup privat care își selectase membrii pe baza poziției sociale și a averii. Henry se alăturase, bineînțeles, grupului dată fiind prietenia sa de lungă durată cu Robert de până atunci. Și, o vreme, fusese distractiv. Se bucurase de petreceri și de femeile pe care Robert reușise să le strecoare

în școală. Până în clipa în care începu să-și dea seama de adevăratul temperament al lui Robert. Henry fusese martor de câteva ori la diferite episoade, ca atunci când Robert refuzase să plătească pentru o femeie cu care făcuse amor pentru că aceasta nu-i îndeplinise așteptările. Se iscase astfel o ceartă în bordelul pe care îl vizitaseră, pentru ca, în cele din urmă, amândoi să fie aruncați în stradă, fiind avertizați să nu se mai întoarcă niciodată.

Două zile mai târziu, întâmplarea făcuse ca Henry să dea nas în nas cu domnișoara care iscase conflictul. O găsisese la cerșit în oraș. Lovită și cu buza tăiată, femeia începu să țipe la Henry de îndată ce îl văzu, acuzându-l pe prietenul lui că o bătuse și pretinzând că acesta era de vină pentru că își pierdea slujba.

Șocat și jenat de atenția nedorită pe care femeia aceea o atrăsese asupra lui, Henry o luase la sănătoasa. Când îi povestise cele întâmplate lui Robert, acesta îi spuse că erau minciuni, că nu se putea aștepta la altceva din partea unei curve ca ea. Cu toate că îi spusese că nu se atinsese de femeia aceea, ceva din privirea lui îl făcuse pe Henry să se îndoiască. Acesta fusese unul dintre motivele pentru care relația lor se răcise în următorii ani. Pentru că, undeva în sinea lui, Henry știa că prietenul lui se întorsese la bordelul acela ca să se răzbune. Și pur și simplu, nu voise să creadă.

În ciuda speranțelor lui, Viola se întoarse abia în dimineața următoare. Cu toate că își strânsese părul în cel mai sobru coc pe care îl văzuse vreodată și cu toate că păstră un aer cât se poate de profesionist, Henry o văzu la fel de frumoasă. Ceva tresări în mod ciudat în el când îi întâlni privirea. Pentru că, cu toate că nu putea să citească nimic pe chipul ei și chiar dacă părea hotărâtă să nu schițeze nici un zâmbet, o căldură aparte emana din privirea ei, o dovadă de necontestat a faptului că simțea ceva pentru el.

– Arăți bine astăzi, domnule Lowell. Din câte mi-a spus Emily, starea dumatăle a continuat să se îmbunătățească de când te-am văzut ultima oară. După ce am discutat cu ea despre recuperarea dumatăle, am ajuns la concluzia că te vom putea externa poimăine.

Henry simți cum i se oprește inima în piept. Nu voia să se întoarcă acasă. Voia să rămână acolo și să stea de vorbă cu ea. Voia să-i vadă ochii aceia cenușii sclipind năzdrăvani, șireți și iritați. Nu contează ce emoție transmitea, atâta vreme cât era îndreptată spre el.

– Poate ar fi bine să-mi verifici chiar tu prognoza, sugeră el.

Viola clătină din cap.

– Nu este nevoie. Am încredere deplină în Emily.

– Dar... Știa că deja începuse să caute orice fel de scuze. Era în stare de orice. Fratele meu m-a lăsat în grija ta. De dragul lui, sunt sigur că vei vrea să te asiguri că starea mea de sănătate e pe cât de pună pretinde a fi Emily.

Viola își încleștă maxilarul, și el citi indecizia pe chipul ei. În cele din urmă oftă și se duse să se spele pe mâini.

– Nu-mi place când se pune la îndoială competența personalului meu, domnule Lowell.

– Iartă-mă. Doar că mi se părea că ne înțelegem destul de bine și, dintr-odată, ai dispărut și nu ai mai venit să mă vizitezi o zi întreagă, așa că...

– Sunt ocupată, trebuie să mă ocup de spital, zise ea, aranjându-și ustensilele pe noptiera de lângă pat. Nu-mi permit adesea luxul de a socializa cu pacienții mei.

– Cu toate astea, ți-ai făcut timp să joci cărți cu mine.

Când văzu că Viola refuză să răspundă, hotărî să schimbe subiectul. Poate dacă aveau să discute despre altceva, ceva mai puțin personal, ceva care să prezinte mai mult interes pentru ea, ar fi putut să o convingă din nou să stea de vorbă cu el. Merita să facă o încercare.

– Florian mi-a povestit că ați început să construiți un centru de relaxare.

Viola îi trase cearșaful și cămașa, aranjând materialul în poziția dorită cu mișcări mecanice.

– Așa e.

Începu să-i desfacă bandajele, având grijă că nu ia contact cu pielea, într-un mod în care nu o mai făcuse până atunci.

Interesant.

– Cum merge? E aproape gata?

Viola îl privi în treacăt, după care se grăbi să își ferească ochii.

– Da.

Din păcate, nu se părea că reușise să o facă să vorbească. Oftă și hotărî să încerce din nou cu o altă întrebare:

– Ce te-a determinat să ieși în calcul un astfel de proiect?

Viola desfăcu bandajul și luă cu grijă compresa pentru a studia rana.

– N-a fost ideea mea. Ducesa de Huntley și ducesa de Redding au venit cu propunerea când au aflat că spitalul are nevoie de un venit mai stabil.

Începu să-i explice de ce era important acest lucru, în timp ce îi schimbă compresa cu una curată.

– Din câte am înțeles, acest centru va oferi saune, ameliorarea durerilor musculare prin masaj, tonice revigorante, comprese pe bază de plante și alte astfel de lucruri. Așa este?

Viola legă noul bandaj proaspăt pe care îl folosisese pentru a ține compresa în loc, după care îi trase cămașa.

– Vrem să oferim o alternativă unei călătorii la Bath.

Henry spuse primul lucru care îi veni în minte:

– Mi se pare incredibil.

Viola se întoarse ușor cu fața spre el, doar cât să vadă că zâmbea. Nu foarte tare, doar cât să-și exprime mulțumirea. Încercă să se gândească ce să mai spună și zise:

– Ce altceva mai ai în plan?

Viola își îndreptă spatele și se uită lung la el, parcă nesigură dacă să încurajeze conversația. Fără să schițeze nici un gest, Henry o întâmpină cu o privire care se voia a fi, mai degrabă, curiozitate nevinovată decât o încercare deliberată de a continua să fie în preajma ei.

Răsufală ușurat când, după ceea ce păru a fi cea mai lungă pauză pe care o îndurase vreodată, Viola spuse:

– Mă gândeam să aducem în Londra apă naturală îmbuteliată pentru clienții noștri, un lucru în plus special pentru ei.

– Asta o să-i încurajeze cu siguranță pe oameni să calce pragul centrului. Henry regretă nespus când o văzu strângându-și instrumentele și spălându-se din nou pe mâini, știind că asta însemna că avea să plece în curând. Amplasamentul este, bineînțeles, la fel de important. Ai găsit locul potrivit?

Viola continuă să vorbească în timp ce-și făcea treaba:

– Am reușit să găsec o clădire de dimensiuni optime pe Swallow Street.

Henry făcu ochii mari și încercă să nu mai zâmbească prea tare.

– Chiar așa? Dar se opri, conștient de faptul că răspunsul lui o făcuse să se întoarcă cu fața spre el, cercetându-l cu privirea. Ei bine, oricum avea să descopere adevărul mai devreme sau mai târziu, era mai bine să afle de la el. Acolo lucrez și eu.

Viola îl privi nedumerită.

– Știi Trandafirul Roșu? Întrebă el.

Viola se arată la fel de confuză.

– L-am deschis acum câțiva ani, cu intenția de a pune bazele unui club social pentru domni și doamne. Oferim mese și divertisment.

– Nu știam, zise ea, căzută pe gânduri.

– Este la capătul zonei Piccadilly, pe Swallow Street. Presupun că centrul de relaxare e la capătul dinspre Oxford Street?

Viola încuviință.

– Atunci înseamnă că suntem vecini.

În timp ce el se arată încântat, era evident că Viola nu știa ce să creadă despre această nouă descoperire. Ceea ce îl făcea cu atât mai dornic să o cunoască. Pentru că ceva îi spunea că simpla lui reputație nu era singurul motiv pentru care părea, brusc, atât de reticentă de a socializa cu el. La urma urmei, reușise să treacă peste asta și venise să-i țină companie. Dar după ce îl adusesese în discuție pe Robert... Ascundea, cu siguranță, un trecut complicat, și cu toate că Henry evita, de regulă, să-și bage nasul în poveștile nefericite din trecutul prietenului său, o plăcea prea mult pe Viola ca să ignore orice posibilă greșeală din partea lui Robert.

– Nu aș spune neapărat asta, având în vedere că trebuie să fie cel puțin o sută de metri între proprietățile noastre, spuse ea.

Henry își dădu ochii peste cap, spunând:

– Chiar trebuie să-mi răpești bucuria cu astfel de detalii minore?

Spre marea lui satisfacție, o văzu pe Viola schițând un zâmbet.

– Nu ți-ai dat până acum seama că nimic nu-mi aduce mai multă plăcere decât să o stric pe a ta?

Simțind tonul glumeț din glasul ei, Henry se propti în cot și o întâmpină cu cel mai obraznic surâs al lui.

– Asta nu-i tocmai bine pentru viitorul nostru împreună.

Savură pe deplin când o văzu roșie în obraji.

– Domnule Lowell, îl certă ea, cu sufletul la gură.

În clipa aceea tresări ceva în el. Făceau progrese.

– Totuși, nu e cazul să-ți faci griji, zise el, pentru că, deși plăcerea mea s-ar putea să nu fie în clipa de față o prioritate pentru tine, Viola, te pot asigura că intenționez să iau cât se poate de în serios fericirea ta. Ce-ai zice să ieșim puțin la aer? Se poate? Soarele strălucește, pare a fi o zi frumoasă, și deja nu mai suport să stau întins la pat.

Viola îl privi șocată, de parcă tocmai ar fi căzut din tavan.

- Nu știu ce să zic... șopti ea, ferindu-și disperată privirea, ceea ce dovedea cât de emoționată era în preajma lui și efectul pe care îl avea asupra ei. Nu era deloc imună la sugestia lui că erau destinați să fie mai mult decât prieteni.

- Aveți vreo grădină pe unde să ne plimbăm? o întreabă când văzu că ea nu reușea să se reculeagă.

- Da. Una micuță, răspunse Viola pe un ton mai firav decât de obicei. Apoi își dresе glasul, își strânse mâinile și aruncă o privire spre ușă. Am să rog o infirmieră să te însoțească...

- Nu, Viola. Mi-ar face plăcere să vii tu cu mine.

- Dar...

- Urmează să plec curând, dar înainte de a face asta, aș vrea să am onoarea de a te cunoaște mai bine.

Citi incertitudinea de pe chipul ei, dar ceva în ochii ei îi dădu de înțeles că ar fi vrut să accepte. Spre marea lui satisfacție, tentația avu câștig de cauză.

- Prea bine, domnule Lowell. Sunt de acord să te însoțesc, dar nu pot să stau mai mult de o jumătate de oră.

- Atunci voi prețui și mai mult fiecare clipă.

- Ce ticălos, zise ea, cu zâmbetul pe buze.

- Poate că da, răspunse el, dar nu sunt chiar atât de rău pe cât s-ar crede.

Viola încuviință, parcă dându-i dreptate, sau era vorba de altceva? Henry nu era tocmai sigur. Era pur și simplu încântat că reușise să o câștige de partea lui, chiar dacă doar preț de o clipă. Căci asta însemna că, în ciuda tuturor zvonurilor pe care le auzise despre el și în ciuda faptului că se arătase vădit nemulțumită de prietenia lui cu Robert, ceva o făcea să aibă încredere în el.

Iar asta însemna că zidul acela pe care îl ridicase în jurul inimii ei putea fi pus la pământ.

Henry se ridică de pe pat și începu să se îmbrace în timp ce ea îl aștepta pe hol. După ce petrecuse un an întreg căutând femeia perfectă prin săli de bal și la alte evenimente sociale, iată că o găsisе pe patul de spital. Nu exista nici urmă de îndoială. Viola era o femeie inteligentă și cu capul pe umeri. O femeie care conducea propria afacere, pentru numele lui Dumnezeu, ceea ce însemna că înțelegea importanța banului. Nu era genul de femeie care să-și risipească averea pe lucruri inutile, așa cum făcuse tatăl lui. Din contră, probabil

că avea să-l sfătuiască pe Henry despre cum să-și administreze cu cap propriile fonduri.

În plus de asta, statutul ei avea să cântărească la fel de greu. Vaduva unui duce era mai mult decât o alegere potrivită pentru un viitor conte. Și, din moment ce era evident că exista atracție fizică între ei, Henry avea speranța că relația lor avea să fie și una pasională.

Un lucru era sigur. Nu tânjise niciodată după o femeie așa cum tânjea după ea, iar Dumnezeu îi era martor că era gata să facă orice ca să fie cu ea, era gata să spună orice, să facă orice ca să o convingă că o căsătorie era cel mai bun lucru pentru amândoi.

Ce naiba fusese în mintea ei, cum de acceptase să iasă la plimbare cu domnul Lowell? După tot ce aflase despre el, cum de ajunsese să-i facă pe plac?

Pentru că nu gândea limpede, își spuse ea. Se lăsase mânată de sentimente, de dorință și... Dumnezeu, ar fi trebuit să fie mai puternică și să-i spună nu. Exceptând faptul că refuzase rapid varianta aceea, spunându-și că, dacă ar fi fost să se simtă rău, să pățească ceva, Florian ar fi dat vina pe ea și nu și-ar fi iertat-o niciodată.

O prostie, desigur. Rana domnului Lowell se vindeca frumos. Nu exista nici o șansă ca acesta să cadă brusc la pământ sau să se simtă rău. Era doar o scuză ca să se mai bucure puțin de compania lui. Pentru că, în ciuda a tot ceea ce știa, inclusiv despre prietenia lui cu Robert, îi plăcea cu adevărat să fie cu el. Mai mult decât atât, îi plăcea cum se simțea în preajma lui, ca și cum era ceva mai mult decât fondatoarea spitalului St. Agatha.

Atenția din partea domnului Lowell o făcea să se simtă specială, ceea ce era probabil ridicol, având în vedere faptul că se cunoșteau de puțin timp și că, fără doar și poate, un lung șir de femei abia așteptau să-l vadă externat. Doar că femeile acelea nu erau acum aici. Era doar ea. Și îi plăcea să vadă cum se uita la ea, ca și cum nu și-ar fi dorit vreodată ceva mai mult de la viață, chiar dacă știa că așa ceva era de-a dreptul imposibil.

Merseră unul lângă altul și își dădu seama cât era de înalt. Nu băgase de seamă cât timp stătuse întins pe pat, dar era cel puțin o diferență de două capete între ei. Și erau aproape, atât de aproape unul de celălalt, încât simți căldura care radia din el pe umăr și pe brațul drept. Când ajunseră la ușa care dădea în grădină, el se grăbi

să o deschidă, iar când Viola păși pe ușă, simți mâna lui pe spate și se cutremură.

Un gest simplu, în treacăt, menit doar să o ghideze spre ieșire, dar îi simți căldura mult timp după aceea, trezind în ea o dorință pentru ceva mai mult. Dumnezeu, bărbatul acela o purta direct pe culmile nebuniei, iar ea acceptase să îl urmeze de bunăvoie.

– Ce sanctuar extraordinar, șopti el, întrerupându-i șirul gândurilor. Nu m-am așteptat să găsesc atâta culoare aici. Florile, gardurile vii și fântânile astea sunt incredibile.

– Am vrut să creăm o atmosferă liniștitoare pentru a grăbi recuperarea pacienților noștri. Fântânile au fost o cheltuială destul de mare, dar mi se par atât de frumoase și îmi place sunetul pe care îl scot.

Henry coborî privirea spre ea, iar ea ridică ușor capul. Soarele după-amiezii bătea în spatele lui, aruncând razele sale aurii pe părul lui negru, făcându-l să strălucească.

– Sunt perfect de acord, spuse el, oferindu-i brațul. Vrei să facem o plimbare prin grădină?

Viola ezită doar preț de o clipă, până își dădu seama că, deși mai erau și alți pacienți și câteva infirmiere în grădină, nimeni nu părea să se uite la ei. Așa că încuviință și îl prinse de braț, încercând să nu se gândească la cât de puternic era, la cât de frumos arătau unul lângă celălalt. Ceva imposibil, desigur, de vreme ce fiecare celulă din corpul ei era fermecată de prezența lui masculină.

– Dacă-mi dai voie, mi-ar plăcea să mă întorc aici într-o zi cu caietul meu de schițe, zise el, după ce făcură câteva pași în tăcere. Peisajul este superb. Îmi place mai ales planta aceea agățătoare de acolo. Și cred că pacienții înșiși ar fi niște modele interesante.

Remarca lui o luă cumva prin surprindere.

– Nu aș fi zis că ești artist, zise ea.

Și-l imaginase la mase de joc, într-o încăpere cu fum de țigară, sau tolănit pe pat cu una dintre cuceririle sale.

– Să înțeleg că ideea asta nu se potrivește cu imaginea pe care ți-ai făcut-o despre mine înainte să mă cunoști? întrebă el, iar când îi întâlni privirea începu imediat să râdă, dovedind astfel că o judecase corect. Am dezvoltat o dragoste pentru desen încă din copilărie. Florian avea obiceiul de a aduce tot felul de plante în casă, iar eu obișnuiam să le schițez pentru el, căci el nu e deloc talentat la așa ceva. Împreună am catalogat într-un carnetel toate plantele de pe moșia

noastră. După ce eu le desenam, Florian le scria numele și proprietățile medicinale.

– Mai ai cumva carnetelul acela? Întrebă Viola, în speranța că avea să-l vadă într-o bună zi.

– E la Florian. Cred că îl ține ascuns undeva prin casă, zise el, după care dădură colțul și se îndreptară spre două bănci sub o pergolă acoperită cu trandafiri. Mi-a spus cândva că este lucrul cel mai de preț pe care îl are.

– Mi se pare firesc având în vedere tot timpul și efortul pe care l-ați investit în el.

Zâmbetul lui o făcu să se prindă cu și mai multă putere de brațul lui.

– E mai mult decât atât, Viola. Jurnalul acela a reușit să creeze o legătură strânsă între noi. Ne-a învățat să lucrăm împreună și să ne ajutăm unul pe celălalt, în timp ce am reușit să creăm ceva de care să fim amândoi mândri.

– Ții foarte mult la ei, nu-i așa?

Nu era tocmai sigură de ce-l întrebase una ca asta, poate doar ca să se asigure că avea o latură sensibilă.

– Îl iubesc din tot sufletul.

Nu se așteptase nici o clipă la o astfel de declarație. Cuvintele lui o luară prin surprindere pentru că se întâmpla rar să audă un bărbat vorbind atât de deschis despre sentimentele lui. Tatăl ei, desigur, îi spusese că o iubește, dar nu era genul de lucru pe care l-ar fi dat în vileag vreodată cuiva. Poate pentru că asta însemna să fie vulnerabil, lucru la care ea nu se așteptase deloc din partea unui bărbat pe care tocmai îl întâlneau și cu atât mai puțin din partea unui aventurier.

– Te surprinde să auzi asta? o întrebă.

Ajunseseră la bănci, iar când Viola se desprinse de la brațul lui, Henry îi făcu semn spre cea mai apropiată bancă. Viola se așeză, și după ce Henry i se alătură, spuse:

– Nu. Nu chiar. Știu că ați făcut multe unul pentru celălalt, că v-ați ajutat de nenumărate ori. Anul trecut, după ce ai aflat despre trecutul lui, despre faptul că nu aveți același tată, nu ai lăsat ca lucrurile să se schimbe între voi. Știu că îți este recunoscător pentru asta.

Domnul Lowell aruncă o privire prin grădină, în timp ce razele soarelui îi mângâiau obraji. Viola îi zări barba nerasă, și într-un mod ciudat pe care nu și-l putu explica, își dădu seama că îl plăcea ușor neîngrijit.

- Florian este un bărbat remarcabil. L-am admirat dintotdeauna, așa că nu mă interesează că tatăl lui a fost cel mai cunoscut infractor al Angliei. Regret doar că nu s-a simțit confortabil să-mi mărturisească totul mai devreme.

Înțelegătoare, Viola rămase câteva clipe în tăcere și își îndreptă privirea spre două vrăbi care țopălau pe cărare.

- Ai animale de companie? întrebă ea, încercând în continuare, în mod ciudat, să confirme că nu era un om pe cât de rău și-l imaginase ea.

Pentru că adevărul era că începuse să creadă că îl judecase complet greșit, că întreaga lume se înșela în privința domnului Lowell.

- Am o pisică pe nume Newton.

- Chiar așa?

Încercă să și-l imagineze cu creatura aceea și hotărî că i se potrivea destul de bine. Zâmbind, Henry coborî privirea spre ea.

- Împărtășește caracterul solitar și neîncrezător al celui după care și-a primit numele, zise el, ușor încruntat. Mă face să mă întreb dacă nu cumva numele poate modela personalitatea cuiva.

Își întinse picioarele încrucișându-le la glezne, iar Viola nu avu cum să nu observe cât de lungi și robuste erau coapsele lui sub pantaloni.

- Mai am și doi cai. O pereche de armăsari din rasa Clydesdale scoțian.

Viola îl privi nedumerită. Nu știa absolut nimic despre cai. Cel puțin nu îndeajuns cât să știe ce era rasa Clydesdale.

- Știu că nu sunt o alegere obișnuită pentru un gentleman din Londra, zise domnul Lowell, dar sunt extrem de puternici și energici. Adevărul e că nu cred că primesc suficiente aprecieri. Și îmi place foarte mult blana din jurul părții de jos a picioarelor lor. Mi se pare că le dă un caracter aparte.

- După descrierea ta, par a fi niște cai frumoși.

- Da, chiar sunt, zise el, uitându-se lung la ea. Poate că o să am ocazia să ți-i arăt într-o bună zi. Dar înainte ca Viola să aibă șansa să fie sau nu de acord, el o întrebă: Dar tu, Viola? Ai animale de companie?

- Am un câine, răspunse ea. L-am primit de la răposatul meu soț, drept cadou de logodnă.

- Înțeleg. Și cum îl cheamă?

– Rex. De data asta fu ea cea care zâmbi, știind ce era pe cale să spună pe neașteptate. E un rottweiler.

Lowell făcu ochii mari.

– Chiar așa? Se uită lung la ea, cu atâta intensitate că o făcu să tresară. Ar fi trebuit să-mi dau seama, nu-i așa? O femeie puternică ca tine are nevoie de un câine la fel de puternic. Acum că mă gândesc mai bine, aș spune că tu și Rex vă potriviți de minune și că e un adevărat protector.

Simți tensiunea dintre ei, născută din certitudinea că deja începuse să o cunoască atât de bine. Era chiar ușor înspăimântător. Mai ales pentru că ceva îi spunea că vedea în el ceva ce încerca să ascundă de restul lumii. Bărbatul acela nu era un ticălos, ci un om cu sentimente și empatie față de ceilalți. Inima începuse să-i bată mai tare și se lăsă cuprinsă de panică. Era prea periculos să îl placă prea mult, pentru că nu-și permitea să se lege emoțional de nici un bărbat. Experiențele sale anterioare nu o lăsau să o facă, la fel de bine nici devotamentul față de spital, ori faptul că ținea la independența ei. Așa că se ridică în picioare, obligându-l și pe el să o facă.

Se îndreptară amândoi spre ușa care ducea în aripa din spital unde se afla salonul domnului Lowell.

– Cred că răposatul meu soț a avut același lucru în minte. Dar nu am nevoie de Rex să mă protejeze. Sunt perfect capabilă să mă descurc de una singură.

– Chiar așa? zise el, uitându-se lung la ea.

Viola se făcu roșie în obraji, dar nu se putu împotrivi dorinței de a-l impresiona.

– Tatăl meu m-a învățat cum să folosesc o armă. O port tot timpul cu mine, oriunde mă duc. Nu strică.

Domnul Lowell îi răspunse rânjind, de parcă ar fi fost un copil care tocmai descoperise secretul unui truc de magie.

– Nici nu mă mir.

– Nu am soț sau vreo rudă de sex masculin care să-mi asigure protecția, îi explică ea.

– Văd că m-am înșelat crezând că ai fost nesăbuită să trăiești de una singură atâta vreme. Dimpotrivă, ești o femeie inteligentă, Viola, iar tatăl tău a fost înțelept să te învețe.

– Ca să fiu sinceră, orele acelea în care am exersat împreună, pe când timpul ne permitea să o facem, sunt printre cele mai frumoase amintiri din copilăria mea.

- Să înțeleg că era un bărbat ocupat.
- Așa sunt majoritatea medicilor, bănuiesc. La fel ca fratele tău, Domnul Lowell încuviință.
- Tocmai acesta este unul dintre motivele pentru care am înaintat să plece în călătoria pe care a plănuț-o cu soția lui. Mă bucur că a făcut-o, căci nimeni nu merită o pauză mai mult decât el. Poate doar tu.

Ajunseră la ușă și intrară din nou în clădire.

- Munca mea este foarte importantă pentru mine, domnule Lowell. Nu vreau să iau nici o pauză. Iar când îl văzu gata să se împotrivească, adăugă: Îmi ocupă zilele și îmi aduce o imensă satisfacție. Nu am timp pentru nimic altceva în viața mea.

Henry rămase o bună bucată de vreme în tăcere. Vorbi abia odată ajunși la salonul lui, când erau pe punctul de a se despărți. Se întoarse cu fața spre ea și îi spuse cu căldură:

- Poate că n-o să mă crezi, dar nu am de gând să te fac să-ți schimbi părerea. Vreau să-ți demonstrez că vei avea numai de câștigat dacă va fi să-ți faci timp pentru mine, și nu doar din punct de vedere profesional, ci... și personal, îi șopti el la ureche, apropiindu-se ușor.

Răsufierea lui îi mângâie obrazul, iar Viola simți un nod în stomac. Totuși, înainte să apuce să-și adune gândurile și să rostească un răspuns, Henry deja se îndepărtase, lăsând-o chiar mai neliniștită decât înainte. Pentru că, în ciuda eforturilor ei de a-l împiedica să încerce să o cucerească, se părea că făcuse chiar opusul.

Ce om enervant!

Efectul pe care îl avea asupra ei era atât de tulburător, încât abia dacă reuși să se concentreze la treabă tot restul zilei. Era imposibil să o facă în timp ce cuvintele lui continuară să o urmărească oriunde mergea.

Abia odată ajunsă acasă, reuși să se liniștească, deși nu așa cum sperase.

- Am pus deja masa, trebuie doar să aduc mâncarea, zise Diana, după ce veni în întâmpinarea ei la intrare. Dădu să plece, dar se opri din drum și îi adăugă: Înainte să uit, a sosit o scrisoare pentru tine mai devreme. Am lăsat-o pe masă în biroul tău.

Viola îi mulțumi și se duse să verifice de la cine era scrisoarea. Nu fusese trimisă prin poștă, ci livrată în persoană. Cu inima cât un purice, rupse sigiliul și citi epistola aceea scurtă și la obiect.

Viola,

Trebuie să mărturisesc că am fost deopotrivă ulmit și ușurat să nu te găsesc la Tremaine House la sosirea mea. Cu toate acestea, avem anumite chestiuni de discutat, motiv pentru care propun să ne întâlnim mâine după-amiază la mine acasă.

Aștept răspunsul tău,

Robert Cartwright, duce de Tremaine

Viola trase adânc aer în piept și mai citi scrisoarea de alte trei ori înainte de a o lăsa pe birou. Nu voia să dea ochii cu bărbatul acela care își pierduse moștenirea din cauza ei. Ca să nu mai vorbim de faptul că fusese, cândva, îndrăgostită de el și că el îi frânsese inima. Dar poate că cel mai important motiv pentru care nu voia să-l vadă era decizia ei de a se căsători cu tatăl lui pe patul de moarte. Încă se simțea vinovată, pentru că, în inima ei, știa că nu merita titlul acela.

Oftă din tot sufletul. Nu putea să-l evite pe Robert pentru totdeauna, oricât de mult și-ar fi dorit să o facă. Deci, poate că ar fi mai bine să scape odată. Poate că urma chiar să descopere că nu avea de ce să-și facă griji să-l vadă din nou. La urma urmei, promisese să-i pună lumea la picioare. Dar trecuse mult timp de atunci și ajunseseră amândoi să se căsătorească cu alți oameni.

De asemenea, în toți acești ani, devenise o altă femeie, își spusese ea.

„Ești mai puternică acum decât înainte. Trebuie să i-o arăți.”

Totuși, oricât de hotărâtă ar fi fost să facă acest lucru, se dovedi mult mai greu decât și-ar fi putut imagina odată ajunsă la el acasă, a doua zi. Cunoștea locul, petrecuse atâtea ore aici, însoțindu-l pe tatăl ei în vizită la răposatul duce, bărbatul care se asigurase că nu avea să-i lipsească nimic odată ce îi dăduse numele și averea lui.

Așa cum ar fi trebuit să presupună, Robert o lăsă să aștepte aproape o jumătate de oră înainte de a o onora cu prezența. De îndată ce se văzu față în față cu el, Viola simți cum i-o ia inima la goană și i se strânge stomacul. Era ca și cum nu trecuse nici măcar o zi de ultima oară când îl văzuse, când îi spusese că nu era demnă să-i fie soție. Își aminti din nou cât de naivă fusese, gata să se încreadă în el și să spere că finalul acela fericit la care visase dintotdeauna avea să fie al ei, atât timp cât urma să facă tot ce-i spunea Robert.

În schimb, acel om reușise să-i distrugă încrederea în bărbați, arătându-i cât de ușor îi fusese să o mintă. Pentru că o ispitise cu singurul lucru pe care și-l dorea cu toată inima.

Dragoste.

Mascându-și suferința sub o expresie care spera că arate că era calmă, Viola se ridică cu demnitate.

– Bun venit acasă, Robert, zise ea, salutându-l cu o mișcare scurtă din cap. Mă bucur să te văd din nou după atâta vreme.

Robert se apropie. Avea părul la fel de castaniu pe cât și-l amintea, cu toate că poate nu la fel de lucios, iar ochii la fel de albaștri ca prima oară când o sărutase, cu toate că ridurile fine din jurul lor îi dădură de înțeles că viața nu fusese blândă cu el în toți anii aceia.

– Acum sunt ducele de Tremaine, îi spuse el. Te rog să ții cont de acest lucru data viitoare când mi te vei adresa.

Nedumerită, Viola își dădu seama că, din instinct, îi spusese pe numele mic. Pentru că, în trecut, se cunoscuseră atât de bine. Fuseseră chiar prieteni. Dar trecuse mult timp de atunci.

– Duce de Tremaine, te rog să mă ierți, se forță ea să spună.

El îi aruncă un rânjel înfumurat, la fel ca în urmă cu cinci ani, atunci când îi făcuse cunoștință cu logodnica lui. Se întâmplase chiar în acest salon, în aceeași zi în care i se dăruise trup și suflet. La aproape un an de la moartea tatălui ei, după ce fusese invitată să trăiască la Tremaine House sub protecția răposatului duce. Atunci când Robert o invitase să i se alăture la scurt timp după o noapte de amor, Viola sperase că urma să o ceară de soție. În schimb, el își anunțase logodna cu Lady Beatrice. Urmase o scurtă prezentare dureroasă. Viola se simțise înjunghiată pe la spate, ca un spectator într-un coșmar, cu trupul complet amorțit, în timp ce lumea se prăbușea în jurul ei.

– Dar mi-ai spus că mă iubești, insistase ea, naivă, în ziua aceea, după ce reușise să-l găsească pe Robert singur.

Iar el se uitase la ea cu milă, o milă pe care jurase să nu o mai inspire niciodată în nimeni.

– Ești o fată simpatcă, Viola, dar nu pot să cred că te-ai gândit vreodată clipă că o să mă căsătoresc cu tine.

Iar ea se uitase la el, de parcă văzându-l pentru prima oară.

– Sigur că nu.

– Facem parte din lumi diferite. Nu poate fi nimic între noi.

- Vrei să spui că ai construit o iluzie din minciuni pentru mine?

Robert tresărise, după care se schimbă la față și îi spusese:

- Nu poți să dai toată vina pe mine, când știm amândoi prea bine că ai fost mai mult decât dornică să mi te dăruiești.

În clipa aceea, Viola făcuse ceva de care nu se crezuse niciodată capabilă. Făcuse un pas spre el și îi dăduse o palmă peste față. După care părăsise Tremaine House și aceea fusese ultima oară când îl văzuse pe Robert. Până acum.

- Nu pot să cred că te-ai căsătorit cu tata, zise el, pe un ton vizibil dezgustat. Își băgă mâinile în buzunare și se duse la fereastră, aruncând o privire în grădină. Și când mă gândesc că aproape că mi-a părut rău pentru tine după ce mi-am anunțat logodna cu Beatrice. Mi-ai părut sincer rănită, dar ție pur și simplu îți părea rău că nu mai poți să urci pe scara socială.

- Nu e adevărat, zise ea, scuturând din cap după ce el se întoarse cu fața spre ea.

Avea maxilarul mai pronunțat decât ultima oară când îl văzuse, iar ridurile de pe frunte erau dovada unei vieți pline de greutate. Zări chiar și o cicatrice pe obrazul stâng, o amintire în plus că porniseră pe drumuri diferite cu atâția ani în urmă.

- Minți! exclamă el, încordându-și umerii furios pe sub jacheta bine croită, cu țesătura fină. Ești o parvenită, Viola, și când ți-ai dat seama că nu poți să mă ai pe mine, te-ai aruncat în brațele tatălui meu. Nu-i așa?

Ea scutură din cap, îngrozită să afle că asta credea el despre ea, că asta credea lumea despre ea, cu toate că auzise zvonurile și că, de-a lungul timpului, nu avusese încotro decât să accepte că lucrurile nu arătau bine pentru ea.

- Tatăl tău a fost un bărbat blând și generos, zise ea, alunecând pe un scaun din apropiere. Tatăl meu ți-a salvat viața în copilărie, Robert, iar tatăl tău i-a rămas îndatorat. A ales să se căsătorească cu mine și să se asigure de bunăstarea mea ca să-și plătească datoria.

Robert se uită lung la ea, după care spusese:

- Nu e adevărat. Ai făcut-o intenționat, ca să îmi furi averea. Ai reușit cumva să-l convingi să-ți lase ție totul.

- Ba nu. Nici măcar nu bănuise cât de bogat fusese Tremaine decât după ce îl înmormântaseră. Și nu mi-a lăsat mie totul. Ți-au rămas încă proprietățile și...

- Nu-mi servesc la nimic, o să mă îngroape în datorii, zise el, făcând câțiva pași, cu mâinile la spate. Să știi că am de gând să contest testamentul.

- Poftim?!

Robert se opri și se întoarse cu fața spre ea, cu chipul umbrat de razele soarelui de după-amiază care se prelingea prin ferestre.

- Am angajat un avocat, spuse el, cu o sclipire de răzbunare în privire. El e convins că nu o să ne fie deloc greu să dovedim că ai profitat de pe urma unui bătrân aflat pe patul de moarte. Mai ales acum că Pindlay mi-a spus că tata a avut unele episoade de confuzie înainte de a-și da ultima suflare.

Viola simți cum i se întoarce stomacul pe dos.

- Dar... șopti ea. Am cheltuit deja majoritatea banilor pe care mi i-a lăsat tatăl tău. Abia dacă mai am ce să-ți dau.

În clipa aceea zări zâmbetul meschin de pe chipul lui, expresia plină de mânie.

- Tocmai despre asta e vorba, Viola. Nu mă gândesc la ce bani aș putea să iau de la tine, ci pur și simplu vreau să te văd cum rămâi fără nimic, la fel cum am îndurat și eu din cauza ta.

Viola simți un fior rece pe șira spinării și căzu în ghearele disperării.

- Dacă o să câștig, continuă el pe un ton cât se poate de calm, va trebui să-mi înapoezi toți banii pe care ți i-a lăsat tata, cum poți tu mai bine. Chiar dacă asta înseamnă să renunți la iubitul tău spital. Îi aruncă un rânjet malițios, menit să îi arate cât de mult o disprețuia. Sunt sigur că o să iau bani frumoși pe clădire. Așa că pregătește-te, Viola, pentru că nu am de gând să mă las până nu recuperez tot ce e al meu.

Capitolul 5

Henry traversă strada, strângând sub braț cea mai recentă achiziție a sa, coborându-și ușor pălăria în semn de salut către un domn care trecu pe lângă el trotuar. În acea zi deja se simțea mult mai bine, așa că hotărî să facă o plimbare pe jos. Simțea nevoia să-și dezmorească picioarele după ce petrecuse ultimele câteva zile ținut la pat.

Iar după ce valetul său se oferise să-i dea să mănânce cu lingurița în acea dimineață, Henry își dăduse seama că îi ajunsese. Nu avea de gând să îi lase să se poate cu el de parcă ar fi fost invalid doar pentru că fusese împușcat în umăr.

Mări pasul, savurând efortul, tensiunea pe care mersul acela rapid o imprimă asupra corpului său, bucuros să-și pună la treabă mușchii și tendoanele. În fața lui, o femeie apărură după colț și se îndreptă spre el cu ceea ce părea a fi un câine uriaș în dreapta ei.

Henry zâmbi. Ar fi recunoscut silueta aceea dintr-o mie. Era Viola, nici urmă de îndoială, la plimbare cu câinele ei, care era la fel de mare ca un mic ponei.

Apropiindu-se de ea, observă exact clipa în care îl recunoscuse și ea. Pentru că o văzu împiedicându-se ușor și chiar oprindu-se din drum. Hotărât să nu o lase să pretindă că nu-l văzuse, să traverseze strada spre una dintre casele de peste drum sau orice altă modalitate ridicolă de a-i evita compania, strigă după ea, de parcă ar fi fost un simplu vânzător ambulant, gata să-și vândă produsele.

– Viola!

Ea făcu ochii mari și aruncă o privire în jur, încercând parcă să se hotărască dacă era dispusă să atragă atenția asupra ei, recunoscând că ea era femeia pe care o strigase.

Henry începu să râdă, amuzându-se să o vadă atât de tulburată și preocupată, pentru că singura altă persoană de pe stradă, în afară de ea, era bărbatul pe care îl salutase chiar el mai devreme. Și era evident că nu pe el îl strigase.

– Bună ziua, o întâmpină Henry, când ajunse în cele din urmă la câțiva pași de ea. Aruncă o privire spre câine, care stătea cu limba scoasă, cu bale curgându-i de o parte și de cealaltă o gurii supradimensionate. Ce zi frumoasă pentru o plimbare!

– Așa este, încuviință Viola. Rămase tăcută, parcă așteptând ca el să mai spună ceva. Dar când văzu că el nu mai zise nimic, adăugă: Mă bucur să te văd pe picioarele dumitale. Arăți bine, domnule Lowell. Mai bine decât ultima oară când te-am văzut.

Henry încuviință.

– Mă simt mult mai bine, totul datorită ție, fără îndoială, zise el, bucuros să zărească o urmă de încântare în adâncul ochilor ei minunați. După care o întrebă pe un ton vesel: Vrei să-mi faci cunoștință cu prietenul tău?

Viola zâmbi, cu gropițele acelea minunate. Tuși încet, parcă încercând să-și mascheze reacția, după care își dresă glasul și făcu semn spre creatura aceea masivă.

– El este Rex.

Henry se uită lung la câinele acela care părea mai degrabă un ghemotoc de drăgălășenie, decât o amenințare reală. Întinse o mână spre el, îl mângâie ușor în spatele urechii și zâmbi când Rex se lipi insistent de mâna lui.

– Ce trădător, mormăi Viola, pe un ton amuzat.

Henry aruncă o privire spre ea, fără să-și ia mâna de pe câine.

– În locul tău, nu mi-aș face prea multe griji. Majoritatea oamenilor nu vor îndrăzni să se apropie de tine atât timp cât e el aici, dar eu știu ce fel de femeie ești, așa că știu și ce fel de câine poți crește.

– De ce crezi că mă cunoști atât de bine având în vedere că ne-am văzut doar de câteva ori? întrebă ea, uluită, iar glasul ei îl unse pe suflet.

– Sunt foarte atent la detalii, zise el. Mai ales atunci când persoana pe care aleg să o studiez reprezintă mare interes pentru mine. Când o văzu îmbujorându-se și ferindu-și privirea, hotărî să schimbe subiectul ca să nu o facă să se simtă prea stânjenită. Încotro? întrebă el, știind că spitalul era în direcția opusă.

– Acasă, zise ea, pe un ton hotărât, urmat de un oftat. A fost o zi grea, domnule Lowell. Te rog să nu te superi că ți-am vorbit astfel, nu are absolut nimic de-a face cu dumneata.

Henry aruncă o privire în direcția dinspre care o văzuse venind și zise:

– Poate că te vei binedispune în minunata mea companie. Mi-ar face deosebită plăcere să te conduc acasă, dacă ești de acord.

Când își dădu seama că părea gata să-l refuze, îi aruncă o privire rugătoare, iar Viola izbucni în râs.

– Ești imposibil.

– De acord cu tine.

De data asta îi aruncă un zâmbet ceva mai relaxat.

– Bine, fie. Dacă nu te deranjează să o luăm pe ocolite.

– Nu, deloc, o asigură el. Îmi face deosebită plăcere să mă aflu în compania ta.

Viola îl privi încruntată și îl trase pe Rex ușor de lesă.

– Să știi că nu-mi plac linguşelile sau complimente exagerate.

Porniră la pas, iar Henry se întrebă cum se făcea că gândea astfel. Majoritatea femeilor iubeau să li se spună că sunt frumoase și dorite, așa că nu putea să înțeleagă de ce pe Viola părea să o deranjeze ori de câte ori spunea ceva frumos despre ea. Era ca și cum nu voia să-l creadă, ceea ce însemna că, la un moment dat, în trecut, ceva îi zdrobise stima de sine. Se întrebă despre ce ar putea fi vorba.

– Ce ai cumpărat? întrebă ea câteva clipe mai târziu, atrăgându-i atenția asupra pachetului de sub braț.

– *Noile principii ale grădinăritului*, răspunse el, pe un ton cât se poate de serios.

Viola îl privi șocată.

– Glumești.

– De ce?

– Pentru că... zise ea, fluturând din mână liberă, căutând parcă o explicație. Vorbești serios? îl întrebă, încruntată. *Noile principii ale grădinăritului*?

– Pot să-ți arăt dacă nu mă crezi, spuse el, cu pachetul în mână.

– Nu, domnule Lowell, nu-i nevoie. Te cred pe cuvânt. Apoi începu să râdă și să dea ușor din cap, iar Henry simți cum crește inima în el ca răspuns la sunetul acela melodios. Mă așteptam la un cartuș de țigări, la o tablă nouă de șah, dar nu la asta... Nu mi-aș fi închipuit vreo clipă că ești botanist.

– Oh, nu sunt, stai liniștită, tocmai de aceea am cumpărat cartea.

Dădură colțul și pășiră pe o stradă cu trotuar îngust, ceea ce îi obligă să vină mai aproape unul de celălalt. Îi atinse, în treacăt, umărul și simți cum i se ridică părul pe braț.

– Am nevoie să fac ceva ca să treacă timpul mai repede în perioada de recuperare și am fost dintotdeauna fascinat de o grădină bine întreținută. După ce am văzut-o pe cea de la spital, am avut o clipă de inspirație.

– S-ar zice că ai în plan să-ți renovezi grădina.

– Da, mi-ar plăcea să o fac. Asemenea multor grădini londoneze, nici a mea nu este prea mare. Grădinarul meu insistă să ținem totul simplu, dar nu văd de ce simplu trebuie să însemne plictisitor. Vreau culoare și energie, Viola. Vreau o grădină care să fie la fel ca...

„Ca tine.”

Din entuziasm, aproape că îl luă gura pe dinainte. Pentru că, deși nu vibra de culoare la exterior, personalitatea ei era plină de culoare, iar în clipa aceea își dădu seama fără doar și poate că tocmai asta îi lipsise de când ieșise din spital. Tânjise atât de mult după ea că, în cele din urmă, ajunsese să se uite la poze cu flori dintr-o carte, sperând să recreeze ceva din frumusețea și energia ei.

– La fel ca ce anume? Întrebă ea, vizibil curioasă.

Henry hotărî să recurgă la o explicație care să nu sune ca un compliment nedorit. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să o îndepărteze, acum că se simțeau atât de bine împreună.

– Ca genul acela de grădini pe care le vezi în sate, cu trandafiri care se urcă pe zidurile caselor, cu gălbenele care luminează glastrele. Vreau să plantez bujori și... și... florile acelea în formă de clopot, cu tulpini înalte.

– Degețel?

– Da! exclamă el, iar când aruncă o privire spre ea, o văzu zâmbind cu o urmă de bucurie în ochi. Și, din moment ce nu știu mai nimic despre plantatul de flori, m-am gândit să mă documentez și să învăț cât pot de multe. Măcar așa am să pot să-i spun grădinarului meu ce anume să planteze.

– Nu ești deloc cum mă așteptam să fii, zise ea.

– Sper că e un lucru bun.

Viola căzu pe gânduri, după care spuse:

– Nu știu încă.

De îndată ce făcu acel comentariu, toată starea aceea pozitivă pe care o căpătase în urma plimbării păru să se risipească, ceea ce îl duse pe Henry cu gândul la spusele ei de mai devreme. „A fost o zi grea.”

O prinse ușor de braț și o opri în loc.

– Viola, vreau să știi că, deși intenționez să te curtez, mai întâi de toate vreau să-ți fiu prieten. I-o spuse pe șleau, sperând să înțeleagă că vorbea serios. Dacă ai vreodată nevoie de ajutorul meu sau pur și simplu de cineva cu care să vorbești, poți conta pe mine pentru un sfat bun.

Viola se uită lung la el și, preț de o clipă, Henry simți că poate urma să-i povestească despre necazurile ei. Dar apoi îi întoarse spatele și porni din nou la drum.

– Mulțumesc, spuse ea când i se alătură. Cu adevărat. După care, continuă pe un ton ezitant: Dar mă tem că nu ar fi înțelept din partea

mea să fiu în preajma dumitale, și nu doar din cauza interesului față de mine, pe care o să încerc în continuare să-l descurajez, ci din cauza reputației dumitale. Nu pot risca o relație cu dumneata din cauza faptului că mi-ar putea răni reputația și, drept urmare, afacerea. Îmi pare rău.

Nu avea să-i fie ușor să o convingă că toate lucrurile pe care le auzise vreodată despre el erau doar minciuni. O opri, însă de data asta nu-i mai dădu drumul, ci o ținui în loc și o fixă hotărât cu privirea.

– Îl cunoști de mult pe fratele meu, cu siguranță ți-a povestit despre familia noastră.

După câteva clipe de gândire, Viola răspunse:

– Da, de câteva ori.

Henry făcu un pas spre ea. Suficient cât să o facă să-și ferească privirea. Simți cum i se taie respirația și se făcu rumenă în obraji. Zâmbi, bucuros să vadă efectul pe care îl avea asupra ei.

– Ți-a vorbit vreodată despre mine?

Viola încuviință cu o mișcare scurtă din cap.

– Desigur. Te iubește foarte mult, domnule Lowell, zise ea, eliberându-se din strânsoarea lui ca să-și continue plimbarea.

Henry porni în urma ei, fără să mai încerce să o atingă. În schimb, zise:

– Atunci sunt sigur că ți-a spus că nici unul dintre zvonurile despre mine nu este adevărat.

– Sinceră să fiu, nu mi-a vorbit niciodată despre asta.

Henry se încruntă. De data asta nu se putea baza pe ajutorul lui Florian. Se părea că urma să-i fie mult mai greu să îi câștige încrederea Violei decât și-ar fi putut imagina vreodată. Decât dacă avea să-i spună tot adevărul. Merita să încerce.

– Și dacă ți-aș spune că toate aventurile pe care le-am avut până acum și toate lucrurile scandaloase pe care l-am făcut sunt, de fapt, o minciună?

Viola întoarse privirea spre el. Făcu ochii mari și rămase cu gura căscată, dar în loc să înlocuiască expresia aceea șocată cu o una complet senină și să-l asigure că tot ce spunea era cât se poate de clar, ea izbucni în râs.

– Domnule Lowell, fii serios. Doar nu crezi că sunt într-atât de naivă încât să ajung să cred o asemenea poveste. Un bărbat respectabil nu ar lăsa niciodată lumea să-și facă o părere proastă despre

el în mod intenționat. Sincer, zise ea, uitându-se urât la el, mă simt chiar jignită de încercarea dumitale de a mă păcăli într-un mod atât de ridicol, cu toate că îți admir determinarea.

– Viola.

– Pot să accept că poate reputația dumitale nu e pe cât de rea zice lumea, căci altfel nu m-aș fi simțit atât de bine în compania dumitale, la fel de bine cum nu aș crede posibil să ai o pisică pe nume Newton sau că ai putea să vorbești despre fratele dumitale cu atâta afecțiune cu cât ai făcut-o acum câteva zile în grădina spitalului. Dar de aici și până la a crede că totul este o minciună, ar fi o prostie din partea mea, sincer. Încetini pasul și se îndreaptă spre treptele care duceau până la cea mai îngustă casă de pe stradă. Din păcate, aici trebuie să ne despărțim, domnule Lowell, zise ea, după care băgă mâna în buzunar și scoase o cheie. Mulțumesc pentru plimbare și pentru că mi-ai înseninat ziua.

Henry duse mâna la pălărie și îi zâmbi, mulțumit că reușise să-i ia gândul de la necazurile sale, chiar dacă discuția lor recentă nu avusese rezultatul dorit.

– Rămân mereu la dispoziția ta, Viola.

Citi mulțumirea din ochii ei, înainte de a-i întoarce spatele și de a-l trage pe Rex pe scări după ea. Henry așteaptă până o știu în siguranță înăuntru și până ce auzi încuietoearea, după care porni în direcția din care veniseră.

Hotărî să o ia pe o rută mai liniștită decât drumul cel mai scurt, prin Piccadilly, așa că o luă spre nord pe Princess Street. Aproape de Brewer Street, zări cu coada ochiului o pată roșiatică. Aruncă o privire în direcția aceea și înmărmuri. Ce naiba căuta Carlton Guthrie la plimbare prin Mayfair?

Henry se uită lung la bărbatul acela a cărui ținută excentrică era la fel de renumită ca infracțiunile pe care le comisese. Tâlhăru din St. Giles, sub numele acesta apărea adesea în ziare. Porecla perfectă pentru genul de om despre care se știa prea bine că era, chiar dacă autoritățile nu reușiseră niciodată să-l acuze de ceva.

În tinerețea lui, pe când Henry se încăpățânase să-și târască singurul numele prin noroi, călcase intenționat pragul mai multor locuri din St. Giles, unde pariase pe meciuri de box și partide cu mize mari. Cândva îl văzuse chiar și pe ducele de Huntley boxând, pe când era un om oarecare. Înainte ca moștenirea să-i schimbe viața și să îi scoată pe el și pe surorile sale din mahala. Guthrie fusese și el acolo.

Sărea în ochi în mulțime ca o pată de culoare pe un fundal gri, așa că, în cele din urmă, Henry întrebasese despre el.

Curios să afle ce anume pune la cale Guthrie și de teamă că nu era ceva bun la mijloc, Henry îl așteaptă să dea colțul pe Compton Street, după care porni în urma lui, păstrând distanța. Nu dură mult să-și dea seama că se îndrepta spre Soho Square. Henry merse fără să se grăbească și rămase în spatele lui Guthrie, la distanță, cât să nu-i audă pașii. Poate prea la distanță, căci, de îndată ce intră pe Frith Street, Guthrie se făcuse deja nevăzut. Henry porni grăbit spre Soho Square și aruncă o privire în jur. Mai multe case mari marcau perimetrul, printre care și Tremaine House, unde cineva tocmai închidea ușa de la intrare.

Henry se schimbă la față. Trebuie să fie vorba de o coincidență. Guthrie nu avea cum să fie invitat la ceai acasă la Robert, care era mult prea sus pe scara socială ca să îl primească pe unul ca Ticălosul din St. Giles în casa lui. Nu. Probabil că Guthrie o luase în altă direcție. Cel mai probabil, spre Broad Street, spre cartierul în care locuia.

Renunțând la ideea de a porni din nou în căutarea lui, Henry porni spre Swallow Street. Ajunse la Trandafirul Roșu zece minute mai târziu și intră direct în biroul său. Lăsă proaspăta achiziție pe masă și îl chemă pe intendentul lui, domnul Faulkner, să i se alăture.

– Ieri mi-ai spus că aveam ceva probleme cu acoperișul. De îndată ce Henry fusese externat de la St. Agatha, îi trimisese o scrisoare domnului Faulkner, ca să-l invite la cină. În cele două ore, angajatul lui cel devotat îl informase pe Henry despre toate cele petrecute la Trandafirul Roșu în absența lui. Ai găsit pe cineva care să repare scurgerea?

– Da. Am angajat câțiva meșteri în dimineața asta. Măine încep treaba.

– Perfect, zise Henry aruncând o privire spre dosarul care îl aștepta pe birou. Avem, ca de obicei, mostre din vinurile lui Berry?

Berry era un negustor specializat în import de vinuri și băuturi de cea mai bună calitate și unul dintre furnizorii preferați ai lui Henry.

– Da, răspunse domnul Faulkner, făcând semn spre o ladă de pe jos, lângă birou.

Henry se ridică de la masă și se duse să se uite mai atent. Luă prima sticlă și citi eticheta înainte de a o compara cu descrierea vinului din dosarul pe care îl primise de la Berry.

– În cazul ăsta, să începem degustările, ca să hotărâm ce vin să promovăm luna viitoare.

Era o idee pe care o dezvoltase în ultimul an, una care se dovedise destul de eficientă, din moment ce gusturile lui în materie de vin păreau să fie pe placul majorității oamenilor. Promovând un vin diferit lună de lună, își încuraja clienții să se întoarcă în mod regulat, ca să afle ce vin nou alesese de data aceea.

Procesul era unul îndelungat. Fiecare mostră trebuia să fie savurată individual. Trebuia să descopere caracterul și să ia în calcul combinația de arome. Îl duse cu gândul la Viola. Și ea era genul de plăcere care trebuia savurată pe îndelete. La fel ca în cazul vinului, avea de gând să savureze fiecare dintre multiplele ei nuanțe. Până ce avea să o convingă să i se predea și să accepte să fie a lui. Oricât de dificilă părea această nouă provocare.

În dimineața următoare, după ce se bucură de un mic dejun copios, Henry hotărî să petreacă vreo câteva ore în bibliotecă. Se așeză pe fotoliul preferat din fața șemineului, sprijinindu-și picioarele pe taburet, gata să petreacă o dimineață relaxantă cu o ceașcă de cafea pe măsuta de lângă el și câțiva biscuiți pregătiți de bucătăreasă special pentru el.

– Domnule, se auzi vocea domnului Andrews, majordomul, o oră mai târziu, când acesta intră în cameră, Lord și Lady Armswell au venit în vizită alături de contele și contesa de Scranton. Vreți să îi poftesc în salon?

Henry închise cartea și o lasă deoparte, abandonându-și intenția de a învăța despre pregătirea corespunzătoare a solului.

– Merg eu să-i poftesc, zise el, după care se ridică în picioare și îl urmă pe domnul Andrews pe hol. Vorbește, te rog, cu una dintre slujnice să ne aducă o gustare. Nu uita să-i amintești de faptul că bunica mea e alergică la căpșune.

– Bineînțeles, domnule.

Domnul Andrews se îndreptă spre scara slujitorilor, în timp ce Henry își continuă drumul spre foaier, ajungând până la intrare în doar câțiva pași rapizi.

– Ce surpriză, exclamă el, cu toate că îi trecură prin minte o mulțime de lucruri pe care ar fi preferat să le facă în clipa aceea în loc să ia ceaiul împreună cu părinții și bunicii lui. În ultima vreme, singurul

subiect de discuție de care se arătasera interesați era cel al potențialelor soții.

– Mă bucur nespun să văd că ești bine, îi spuse mama lui după ce îi conduse în salon și îi invită să ia loc.

El se așeză pe scaunul rămas în plus, unul cu spătar înalt pe care, de regulă, îl evita. Newton veni să-i dea târcoale, lipindu-se de piciorul lui, așa că își trecu degetele prin blana fină a pisicii.

– Ne-am întors degrabă din Bath de îndată ce am auzit că ai fost împușcat.

Ce bine! Un subiect nou de conversație.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce-a fost în capul tău? întrebă Armswell. Biata ta mamă a avut o criză de isterie și aproape că ai băgat-o în mormânt pe bunica ta!

– Nu e adevărat, spuse Lady Scranton, uitându-se urât la el, cu toate că aș minți dacă aș spune că nu ne-ai tras o sperietură soră cu moartea. Își punctă remarcă cu o mișcare scurtă din cap și cu o privire neiertătoare. Mă bucur să văd că ești încă în viață.

– Nu au scris în ziare că am supraviețuit duelului? întrebă Henry.

Era chiar curios să afle cum descrieseră jurnaliștii această nouă înfruntare cu moartea, în încercarea de a-și vinde ziarele.

– Au spus că starea ta de sănătate e incertă, mormăi Lord Scranton încercând să-și facă loc cu statura lui impunătoare pe canapeaua micuță pe care se așezase.

– Și știm cu toții ce înseamnă asta, adăugă Lady Armswell. Ar fi putut la fel de bine să scrie că pregătirile de înmormântare sunt în toi!

Henry oftă și o luă de mână pe mama lui.

– După cum puteți vedea, mamă, nu s-a ajuns încă la asta.

– Sper că nu, zise ea, dar ne-ai face o mare favoare dacă ai încerca să eviți astfel de amenințări inutile pe viitor.

– Mamă, nu ai cum să eviți un duel când ești provocat la unul.

– Desigur că nu, se arată de acord Lady Scranton. Ce poți să faci este să eviți situația premergătoare duelului.

– Bunica ta are dreptate, spuse Scranton. Henry, nu știu nici un alt bărbat care să fi fost provocat la duel de mai multe ori decât tine. Faptul că ești încă printre noi e o adevărată minune.

Toată lumea încuviință la unison, în timp ce Henry spera din tot sufletul ca domnul Andrews să-și facă apariția și să-l anunțe despre vreo urgență care să-l poarte departe de conversația aceea plină

de acuzații. În schimb, ușa de la salon se deschise și zări două servitoare cu ceai, cești de porțelan și o tavă plină cu tarte cu afine.

– Acum mai mult ca niciodată e important să te căsătorești în cel mai scurt timp, insistă Lady Armswell odată ce servitoarele servira ceaiul și ieșiră din încăpere.

Henry încremeni cu ceașca de ceai la gură. Ce naiba fusese în mintea lui când le mărturisise despre intenția sa de a-și atârna în cui pelerina de crai în favoarea schimbării? Aruncă o privire spre oaspeții săi și întâlni privirile lor iscoditoare. Tatăl lui ridică din sprâncene, iar bunica se dădu mai aproape, fără să-și ia ochii de la el.

– Ei bine? întrebă ea, în cele din urmă, căci nimeni altcineva nu o făcu.

– Ce anume? zise Henry, încă sperând să se poată sustrage cumva din viața aceea care devenise plină de făgăduințe și îndatoriri.

– Ce ai de gând să faci în legătură cu perspectivele tale de căsătorie? întrebă pe șleau Lady Scranton.

– Ah.

Nici că ar fi putut să fie mai clară. Lui Henry îi fugi gândul la Viola, dar se grăbi să o alunge din minte. Pentru că, deși era hotărât să o curteze, nu voia ca familia lui să știe acest lucru. Să le spună ar fi însemnat să piardă orice șansă, iar șansa oricum nu era de partea lui.

– O să mă gândesc din nou la povestea asta de îndată ce mă recuperez în totalitate.

– Și când crezi că se va întâmpla? întrebă Armswell.

Henry ridică pur și simplu din umeri.

– Sincer, nu aș ști să-ți spun.

Avea nevoie de timp de gândire. Trebuia să pună la punct un plan despre cum să procedeze în privința Violei. Nu avea să-i fie ușor să o curteze, dat fiind că refuza să ia parte la evenimente sociale. Avusese mare noroc să dea nas în nas cu ea astăzi, la plimbare.

– Recuperarea durează cât timp este nevoie. Am să vă anunț de îndată ce sunt gata să continui vânătoarea după o soție.

– Nu e cazul să o spui pe tonul acesta, Henry, îl mustră Lady Scranton.

Henry se uită lung la ea.

– O spun din cauza faptului că v-ați coalizat cu toții împotriva mea să urgentați povestea. Dacă ar fi de la mine, mi-aș acorda timp să găsesc femeia potrivită. Dar de când v-am spus despre planul meu

de a mă căsători într-o bună zi, ați început să mă împingeți spre altar cu deosebită încăpățănare.

– Vrem doar ce este mai bine pentru tine, spuse Lady Armswell.

– Adică să-ți asiguri un moștenitor înainte de următorul tău duel, mormăi Scranton.

Henry luă o tartă cu afine și se ridică de pe scaun. Se uită de sus la expresia de confuzie de pe chipul rudelor sale. Era responsabilitatea lui să ducă titlurile familiei mai departe. O știa prea bine, motiv pentru care, cu aproape un an în urmă, hotărâse că venise timpul să-și asigure un moștenitor. Descendenți. Pur și simplu nu întâlnise încă femeia potrivită.

Până acum, totul decursese conform planului, cu excepția duelului. Dar poate că dacă nu ar fi ajuns împușcat, nu ar fi întâlnit-o niciodată pe Viola și ar fi fost mare păcat. Luă o gură de tartă, pierdut în gânduri, întrebându-se dacă i-ar fi făcut oare plăcere să primească flori.

Probabil că nu, având în vedere modul în care refuza să fie complimentată în vreun fel. Refuza să-și folosească titlul, la care avea tot dreptul. Nu-i plăcea să i se spună că e frumoasă sau că era o companie plăcută. Da, probabil că avea să se supere pe el dacă îi trimitea flori, ceea ce însemna că, în mod evident, nu avea de ales decât să facă întocmai, chiar dacă o făcea doar ca să o necăjească. Până avea să-l lase să facă ceva mai mult.

– Să nu uităm că a fost ideea mea să-mi gălesc o soție, zise Henry. O voi face în ritmul meu și numai dacă sunteți de acord să nu vă mai băgați nasul.

– Bine, fie, spuse Armswell. Dar mă aștept să te văd încercând.

– Exact asta am de gând să fac, îi asigură Henry pe toți. De îndată ce mă lasă durerea de umăr.

Băgă tarta de afine în gură și se întoarse spre șemineu în timp ce rudele sale schimbă subiectul. Familia lui plecă după alte cincisprezece minute, lăsându-l pe Henry epuizat emoțional și cu o durere de cap care îl îndemna să iasă afară și să facă ceva. Așa că se duse să-și caute niște haine și ieși în nebunia din grădină, după ce îl rugase pe grădinar să scoată mai toate plantele din rădăcini.

Își înfipse mâinile într-o plantă nevinovată, o smulse din pământ și o aruncă deoparte. Reușise să o scoată destul de ușor, cu o ploaie de țărână. Cu un zâmbet pe buze, se îndreptă spre următoarea.

Era o muncă simplă, destul de ușoară pentru umărul drept, cât timp se folosea de brațul stâng, și care îi aduse o satisfacție imensă.

În noaptea aceea dormi profund, iar în dimineața următoare se trezi simțindu-se mai bine. Și chiar mai bine după ce savură un mic dejun consistent. Și, mai ales după ce trecu pe la o seră din apropiere de unde alege buchetul perfect.

Abia aștepta să vadă ce avea de spus Viola.

Capitolul 6

Viola ridică privirea din documentele pe care le verifica și își dădu joc ochelarii când văzu ceea ce nu putea fi descris altfel decât o bucă-
țică dintr-o grădină făcându-și loc în biroul ei.

Dumnezeule!

– Viola? se auzi glasul lui Emily de undeva din spatele buchetului de trandafiri, gladiole, garioare, frunze verzi și orice altceva din combinația aceea care arăta ca un arbust în tonuri eclectice. Ai văzut ce ai primit?

Viola sări de pe scaun și se grăbi să o ajute pe Emily cu florile.

– De la cine sunt? întrebă Viola de îndată ce găsiseră un loc pentru ele într-un colț.

– Nu sunt sigură. Dar sunt pentru tine.

Viola luă bilețelul de la Emily și zări o tulpină lungă cu frunze.

– Țsta nu este cumva... rozmarin? întrebă ea, apropiindu-se să-l miroasă.

– Ba da. Și nu este singura plantă din buchet. Are și lavandă, puțin coriandru, cimbru, mușetel și ceea ce pare a fi o rădăcină de lemn dulce.

Viola își puse ochelarii la ochi și deschise bilețelul.

Știu că nu poți să suferi atenția pe care o va produce un buchet de flori de astfel de dimensiuni, dar nu mi-a venit în minte nici o altă modalitate de a-ți mulțumi pentru grija pe care mi-ai purtat-o pe timpul șederii mele la spitalul St. Agatha. Potrivit cărții Noile principii ale grădinăritului, fiecare plantă are scop medicinal, și sper să le găsești o întrebuințare în munca

ta. În caz contrar, poți să desfaci buchetul și să-l împarți după cum crezi de cuviință. Sunt sigur că pacienții tăi vor aprecia măcar parfumul.

Cu sinceritate,

H.A.L.

Viola își îndreptă privirea spre buchetul imens.

– E din partea domnului Lowell, șopti ea.

Fratele lui Florian alesese să-i facă cadou cea mai ridicolă dovadă de recunoștință pe care o văzuse vreodată. Și totuși, trebuia să recunoască că era și cel mai frumos gest, pentru că era menit să servească un scop anume, nu doar să aducă culoare și frumusețe în încăpere. Voia să-i ofere ceva util.

Emily o privi uluită.

– S-a lovit la cap?

– Poate, dar e un lucru bun.

Nu putea să nu aprecieze gestul pentru ceea ce era, chiar dacă refuză să cadă în plasa lui, convinsă că se ascundea ceva în spatele unui astfel de cadou elaborat. Totuși, pe moment, prefera să nu se gândească la asta.

– Hai să extragem ierburile și să i le trimitem domnului Owens.

Domnul Owens era farmacistul spitalului și urma să aprecieze cu siguranță noile provizii.

– Le vom împărți pe restul în buchețele mai mici. Cred că avem suficiente flori pentru majoritatea saloanelor pacienților.

– Mă duc să aduc câteva sticle goale pe post de vase, sugeră Emily, lăsând-o pe Viola să culeagă ierburile dintre flori.

– Dumnezeule! se auzi o voce familiară cinci minute mai târziu. Ghemuită, Viola ridică privirea și le văzu pe Amelia Heathmore, ducesa de Coventry, și pe Gabriella Matthews, ducesa de Huntley, intrând în cameră. Miroase ca într-un magazin de parfumuri!

Viola se ridică și veni să le întâmpine pe cele două doamne.

– E din partea unui fost pacient.

Cu toate că le considera pe ambele femei prietene, dat fiind faptul că Florian se înrudise cu ele în urma căsătoriei cu sora Ameliei și a lui Huntley, Juliette, preferă să nu dezvăluie identitatea bărbatului care alesese să îi ofere tocmai ei o ladă de flori.

Gabriella începu să râdă.

– Se pare că a fost foarte mulțumit de felul în care l-ai tratat, Viola.

– Ce te face să crezi că e din partea unui bărbat? întrebă Viola, cu brațele încrucișate la piept, încercând să ridice din sprâncene.

Ambele femei îi aruncară o privire atotștiutoare.

– O femeie nu ar trimite niciodată așa ceva, zise Amelia.

– Dacă mă întrebi pe mine, adăugă Gabriella, aş zice că ți-ai câștigat un admirator, Viola.

„Dumnezeule!”

Viola se întoarse spre birou și deschise discret un sertar, ascunzând înăuntru bilețelul din partea domnului Lowell.

– Chiar dacă ar fi vorba despre așa ceva, tot n-aș fi interesată.

– Carevasăzică, știi din partea cui sunt florile? o întrebă curioasă Amelia.

– Nu, minți Viola. Nu-mi pot imagina din partea cui ar putea fi.

Urmă un schimb de priviri între Gabriella și Amelia, după care Gabriella zise:

– Sunt sigur că am putea să ne dăm singure seama dacă ne punem mintea la contribuție. Tot ce trebuie să facem este să ne uităm peste lista de pacienți din ultima săptămână. Nu o să ne ia mult să ne dăm seama care dintre bărbații aceia ar putea să-și permită un astfel de buchet, căci cu siguranță nu a fost unul ieftin.

– Nu este nevoie, spuse Viola, aranjându-și actele și dosarele. După cum am spus deja, nu mă interesează.

Urmă o pauză lungă, după care ambele femei întrebă la unison:

– Dar de ce? Ești încă tânără, zise Gabriella. Mai ales dat fiind faptul că ai mai fost căsătorită.

– Nu sunt la modă văduvele tinere? întrebă Amelia.

– Oh, da, zise Gabriella. Domnii se vor da în vânt după tine, Viola, tot ce trebuie să faci e să apari din când în când pe la evenimentele sociale.

Viola puse mâinile pe birou, se sprijini pe antebrațe și se uită lung la prietenele ei.

– Nu vreau să se dea nimeni în vânt după mine, nu vreau să flirteze nimeni cu mine, nu vreau să umble nimeni după mine. Văzând expresiile șocate de pe chipurile lor, oftă și se lăsă pe spate în scaun. Pot să vă asigur că am avut parte de așa ceva, mi-a ajuns. De acum

Înainte, singurul lucru care contează pentru mine este să asigur viitorului acestui spital și al noului centru de relaxare.

„Și să evit din răspuseri să nu cad în ghearele lui Robert.”

– Am înțeles, zise Gabriella după care îi aruncă o privire Ameliei și spuse: Cum merg pregătirile pentru centrul de relaxare? Florian a trecut pe la mine înainte de a pleca la Paris și mi-a spus că e aproape gata.

– Florian a trecut pe la tine? Întrebă Viola.

– A trecut să ne salute pe amândouă, zise Amelia. A rămas îngrijorat știind că o să lipsească o bună perioadă de timp și ne-a rugat să mai trecem pe la tine.

– Cu alte cuvinte, ați venit să vedeți cum mă descurc fără el? zise Viola față-n față cu femeile acelea care arătau ca niște prințese în comparație cu ținuta ei simplă de infirmieră.

Gabriella încuviință.

– Și am făcut bine să venim, spuse ea, făcând un pas spre Viola. Ai cearcăne sub ochi. Ești sigură că dormi suficient?

– Cât îmi permite timpul, o asigură Viola.

– Cred că ai nevoie de o pauză, spuse Amelia. E evident că ești epuizată și, acum că nici Florian nu e aici, nici nu vreau să mă gândesc cât de obositor e pentru tine să te ocupi de spital de una singură și, în plus de asta, de renovările centrului de relaxare.

– Sunt multe de făcut, mărturisi Viola fără să se gândească.

– Iar noi am venit să te ajutăm, spuse Gabriella.

– Motiv pentru care îți propunem o ieșire, zise Amelia, cu zâmbetul pe buze.

Viola se împotrivi.

– Trebuie să termin de introdus datele în registru.

Era esențial să afle starea financiară a spitalului înainte de următoarea ei discuție cu Robert.

– Ia registrul cu tine. Îl lăsăm acasă la mine și o să-l rog pe secretarul lui Thomas să se ocupe de tot, sugerează Amelia.

– Și apoi putem merge împreună la centrul de relaxare, adăugă Gabriella. Sunt foarte curioasă să văd cum merge.

Viola căzu pe gânduri. Adevărul era că, în ultima vreme, neglijase centrul de relaxare. Avea oricum în plan să viziteze clădirea în timpul zilei, să vadă progresul muncitorilor. Simțind toată greutatea lumii cântărind ceva mai ușor pe umerii ei, răsuflă ușurată știind că urma să primească ajutor.

– Mulțumesc. Vă mulțumesc amândurora.

Gabriella zâmbi și spuse:

– Și după ce terminăm, mergem să mâncăm înghețată la Gunther. Fac eu cinste.

Pe picior de plecare, Viola aruncă o privire spre flori. Se opri cu mânușile în mână.

– Ce să fac cu ele? întrebă ea chiar când Emily se întoarse în cameră, urmată de trei infirmieri care aduceau sticle și găleți de apă.

– Cred că sunt pe mâini bune, spuse Amelia, după care se întoarse spre Emily care ducea cu ea două coșuri pline cu mai multe sticle. O răpim pe Viola pentru câteva ore. Crezi că te poți descurca fără ea până ne întoarcem noi?

– Desigur, zise Emily, toată un zâmbet. Infirmierii mă vor ajuta să distribui sticlele cu flori după ce le avem gata.

– Vezi? o întrebă Amelia pe Viola.

– Ia registrul și hai să mergem ca să ne întoarcem cât mai repede, spuse Gabriella.

Viola aruncă o privire în urma ei, nevoită să recunoască că Emily avea totul sub control. Așa că ascultă de sfaturile Gabriellei și porni în urma ei și a Ameliei.

– Arată incredibil, zise Gabriella, după ce păși în centrul de relaxare o jumătate de oră mai târziu. Uită-te la tavanul acesta!

Viola ridică privirea și rămase fără suflare. Când îi explicase artistului angajat de meșterul ei cum să picteze tavanul, îi spusese că-și dorea pur și simplu să aibă un aer exotic. Nu și-ar fi imaginat o clipă minunăția aceea de frunze aurii în combinație cu nuanțe de violet și roșu. Se potrivea de minune cu selecția de gresii colorate, presărate printre plăcile din marmură bej de pe podea.

– E așa cum ți l-ai imaginat? o întrebă Viola pe Gabriella.

Chiar dacă era proiectul ei, fusese ideea Gabriellei. Venise cu sugestia asta în urmă cu un an, după ce Florian îi povestise că aveau nevoie de o sursă de fonduri stabile pentru spital.

– Vai de mine, depășește toate așteptările mele, zise Gabriella.

Se dezlipi de Viola și dădu o tură prin spațiul acela superb, în timp ce Amelia își îndreptă atenția spre o pereche de coloane frumos decorate care susțineau arcada din spatele holului.

– Ah, doamnă Cartwright, o întâmpină meșterul, domnul Tibbs, pășind printr-o ușă arcuită din dreapta. Mi s-a părut mie că aud voci.

Le salută politicos pe Amelia și pe Gabriella, după care o întrebă: Deci, cum ți se pare?

- E perfect, îi spuse Viola, cu toată sinceritatea. E exact cum speram să fie. Chiar mai bine.

Domnul Tibbs îi răspunse cu un zâmbet mulțumit, cu umerii lui lați și statura impunătoare.

- Mă bucur să aud asta. Mai ales că l-am rugat pe pictor să continue cu astfel de detalii și în celelalte camere, ca să se potrivească. Haideți să vă arăt.

Le conduse prin mai multe încăperi, fiecare ușor diferită de cealaltă, dar suficient de asemănătoare cât să urmeze o temă comună.

Mai multe detalii elaborate împrejmuiau zidurile, înconjurau tavanele, încadrau ușile. Majoritatea erau încă în curs de desfășurare, cu ucenici care trasau modelele în creion, astfel încât artistul însuși să vină să le picteze.

- În cât timp crezi că va fi gata? îl întrebă Viola, când își dădu seama că încă mai aveau de lucru, că încă trebuiau să placheze una din piscinele interioare și să instaleze un vitraliu ce nu fusese încă livrat.

- O săptămână, cel mai probabil. Apoi se întoarseră în hol, unde câțiva muncitori tocmai se pregăteau să instaleze o ușă masivă, din lemn, frumos sculptată, de partea cealaltă a încăperii. Nu au mai rămas multe de făcut, toate chestiunile structurale sunt deja gata.

- Deci, va fi gata pentru marea inaugurare din data de 25?

- Nu văd de ce nu ar fi, zise domnul Tibbs. De fapt...

- Doamne, Dumnezeu!

Surprinsă de exclamație, Viola se întoarse și îl găsi pe domnul Lowell în spatele ei, cu privirea în toate direcțiile.

- Impresionant, nu-i așa? zise Gabriella venind să-l salute.

El coborî privirea și îi spuse:

- Fără îndoială.

Aruncă o privire în jur, o salută pe Amelia cu o mișcare scurtă din cap, după care se opri, în cele din urmă, asupra Violei. O privi cu zâmbetul pe buze, făcându-i inima să tresară și să simtă fluturi în stomac.

Dumnezeule, ce bărbat chipeș! Își permisesese să uite cât era de frumos. Dar efortul se dovedi imposibil când îl văzu acolo în fața ei,

cu o strălucire seducătoare în ochii aceia căprui, cu câteva șuvițe de păr care îi alunecau pe frunte.

– Domnule Lowell.

Dumnezeule, de ce avea o voce atât de pierdută?

El făcu un pas spre ea, lăsând-o pe ea să-l facă pe următorul. Ceea ce nu se dovedi deloc ușor când simți că nu-și mai putea aduna gândurile. Încercă să se reculeagă, hotărâtă să nu se lase pradă lui, să nu riște să fie rănită. Așa că își îndreptă spatele, cu umerii drepti, gata să alunge efectul pe care îl avea asupra ei și îi adresă singura întrebare care părea să conteze în clipa aceea:

– Ce cauți aici?

Cu toate că reușise să-și ascundă emoția sub o înfățișare calmă, Henry nu ratase sclipirea profundă de apreciere din ochii Violetei când îi acordă toată atenția lui. Chiar dacă încerca să facă pe indifereentă, Henry știa că nu era deloc așa. Ba chiar simți că era bucuroasă să-l vadă, cu toate că nu ar fi recunoscut-o niciodată. Cel puțin nu față de el.

– Eram în drum spre Trandafirul Roșu când am zărit trăsura familiei Coventry și am hotărât să vin să arunc o privire, zise el, cu zâmbetul pe buze. Sper că nu deranjez.

– Nici vorbă, răspunse Viola după o pauză mică, dar notabilă. Ești bine-venit.

Henry se îndoia că era tocmai adevărat, dar preferă să nu dezbată subiectul. În schimb, i se adresă bărbatului masiv de lângă Viola:

– Dumneata ești meșterul responsabil pentru acest spectacol incredibil de măiestrie?

– Păi... da... mormăi bărbatul.

– Dânsul este domnul Tibbs, meșterul meu, îi răspunse Viola.

– Domnule, te felicit, zise Henry. Viziunea dumitale este extraordinară!

Tibbs se arătă vizibil încântat de compliment.

– Mulțumesc, domnule. Apreciez, răspunse el, după care se grăbi să plece, motivând că avea ceva de făcut.

Imediat ce acesta se îndepărtă, Henry o luă de braț pe Viola cu îndrăzneală și o depărtă de Amelia și Gabriella, sub pretextul că voia să se uite mai bine la ușa pe care un grup de muncitori se pregăteau să o pună la loc cu balamale de alamă.

– Ai primit florile?

- Da. Mulțumesc. A fost mult prea mult.

Încântat de tonul vocii ei ceva mai blând, hotărî să se dea puțin mai aproape, atât de aproape că îi simți mirosul de apret al hainelor și parcă sesiză și o altă mireasmă din părul ei. Trase adânc aer în piept și înlemni, savurând aroma proaspătă de citrice în combinație cu nuanțe bogate de miere și ghimbir. Mirosea ca un ceai pe care și-ar fi dorit să-l deguste, sau ca un tort pe care era gata să-l devoreze. Se înfierbântă, simțind o dorință copleșitoare, și abia dacă reuși să se stăpânească să nu o tragă în brațe ca să o savureze.

Dar asta ar fi însemnat să pună totul în pericol. Așa că strânse din dinți, oftă și făcu un pas în spate, ca să pună distanță între ei.

- După cum am spus în bilețel, florile trimise erau pentru spital.

Știa că era singura modalitate de a i le oferi fără să-i refuze gestul.

- Nu contează, zise ea, hotărâtă să nu se lase așa ușor, dar când îl văzu uitându-se lung la ea, provocând-o parcă să continue, Viola hotărî să nu o facă și, în cele din urmă, îi zâmbi. A fost, de fapt, foarte frumos din partea dumitale. Știu că farmacistul meu s-a arătat foarte mulțumit.

- Mă bucur să aud asta. După care, ca să facă situația și mai amuzantă, adăugă pe un ton șiret: Alternativa ar fi fost un coș plin cu bandaje colorate și sticle pentru medicamente, suflate manual.

Viola izbucni în râs și duse mâna la gură pentru a înăbuși sunetul. Zări ochii aceia strălucitori din spatele vârfurilor degetelor. Le coborî ușor și îndrăzni să-l întrebe:

- Chiar așa?

Henry încuviință, cu zâmbetul pe buze, fericit să vadă cât era de frumoasă când îi scliffea fericirea în ochi. Ar fi dat orice pentru ca momentul acela să nu se încheie niciodată. Dar apoi privirea îi coborî spre buzele ei și simți cum i se taie răsuflarea și că era gata de orice ca să fie cu ea.

Ea probabil că observă, pentru că se grăbi să-i întoarcă spatele și să se alătore prietenelor ei, care păreau cât se poate de curioase. Supărat pe sine că o lăsase să citească dorința pe chipul lui când știa prea bine că avea să fie în dezavantajul lui, Henry blestemă încet, după care se grăbi să-și controleze expresia feței.

- Doamnelor, zise el, apropiindu-se de ele cu determinarea unui bărbat hotărât să nu renunțe, aş vrea să vă invit pe voi și pe soții

voștri să cinăm împreună mâine-seară la clubul meu. Și, pentru a se asigura că nu este urmă de neînțelegere, i se adresă direct Violei: Ești și dumneata invitată, ducasă. Și sper din suflet să-mi accepți invitația.

Înainte ca doamnele să apuce să citească prea mult în remarcă lui, își îndreptă atenția către Amelia și Gabriella, ca și cum prezența lor era la fel de importantă pentru el ca și a Violei. Cu sufletul la gură, așteptă răspunsul lor, sperând la unul afirmativ. Dacă era să aibă chiar și cea mai mică șansă de a asigura prezența Violei, avea nevoie de acordul lor.

– Ce idee minunată, zise Gabriella, iar Henry răsufă ușurat. Raphe mi-a tot spus că vrea să treacă pe la clubul tău. De ce nu chiar mâine?

– Eu și Thomas nu avem planuri. Mi-ar face plăcere să luăm cina la Trandafirul Roșu, adăugă Amelia.

Toate privirile se îndreptară spre Viola, așteptând răspunsul ei. Ea avu o clipă de ezitare, iar inima lui Henry începu să bată cu putere. „Spune da. Te rog spune da.” Avea nevoie de asta, avea nevoie să o vadă într-un cadru mai intim, avea nevoie de astfel de ocazii pentru a-i face curte.

– Îmi pare rău, dădu ea să spună, dar eu...

– Haide, Viola, zise Amelia. Nu faci altceva decât să mergi la lucru, nu e sănătos.

– Amelia are dreptate, spuse și Gabriella. Refuzi să ieși din casă, nu vrei să faci nimic.

– Nu este adevărat, răspunse Viola. Ies cu Rex la plimbare o dată pe zi.

– Asta nu se pune, zise Gabriella. Ce vrei să-i spunem lui Florian când se întoarce ca să te găsească răpusă de epuizare? N-o să ne ierte niciodată.

– N-o să se ajungă niciodată la asta, le spuse Viola prietenelor ei, încruntată.

– Nu cât timp ascuți de noi, zise Amelia.

– Dar... dar... Viola se uită când la una, când la cealaltă, după care, în cele din urmă spuse: Nu am cu ce să mă îmbrac!

– Oh. Despre asta era vorba? o întrebă Amelia, venind la dreapta ei. Eu și Gabriella avem o mulțime de rochii. O să-ți trimitem câteva mâine-dimineață din care să-ți poți alege.

– Nu știu ce să spun, zise Viola, aruncând o privire spre Henry.

Părea în continuare nehotărâtă, așa că el decise să facă o ultimă încercare de a o convinge, înainte de a accepta un refuz.

– Putem să jucăm biliard după cină.

În clipa aceea citi entuziasmul din ochii ei, exact cum se așteptase să se întâmple.

– Nu știu să joc, zise ea, aparent încă nesigură.

Henry îi întâlni privirea și o întâmpină cu cel mai prietenos zâmbet din arsenalul său.

– Te învăț eu. O să fie distractiv, Viola. Promit.

Spre marea lui satisfacție, Viola nu încercă să-și ferească privirea, ci se uită fix în ochii lui, încercând să ia o decizie. Henry rămase cu sufletul la gură – momentul acela era atât de intens, căci știa cât de greu cântărea totul. Fie avea să aibă încredere în el, fie nu.

În cele din urmă, după ceea ce păru a fi o adevărată eternitate, Viola încuviință și un zâmbet entuziasmat apăru pe buzele ei.

– În regulă. Vin și eu la cină.

Henry râsuflă ușurat, cu inima cât un purice. Nu conta că nu se mai uita la el și că deja începuse să discute despre planurile cinei de a doua zi cu cele două ducese. Tot ce conta era că urma să fie acolo, iar el era pregătit pentru următoarea etapă în planul lui de a o curta.

Capitolul 7

Cu o ultimă privire în oglinda lată care atârna deasupra scrinului de lângă biroul său, Henry își aranjă jacheta, își trase mânecile și se întoarse cu fața spre intendentul lui.

– E totul pregătit, domnule Faulkner?

– Da, domnule. Am pus la rece patru sticle de șampanie Veuve Clicquot, Comet vintage din 1811, conform instrucțiunilor dumneavoastră. Violonistul dumneavoastră preferat a sosit deja, este gata să înceapă.

– Și domnul Renarde? întrebă Henry, făcând referire la patiserul francez pe care îl angajase înainte de inaugurarea clubului, pe când Trandafirul Roșu fusese doar un vis.

- A pregătit cele mai delicioase preparate pe care le-am văzut vreodată, îi spuse domnul Faulkner, cu zâmbetul pe buze. Oaspeții dumneavoastră vor rămâne impresionați.

Cineva bătu la ușă, iar domnul Faulkner merse să deschidă. Unul dintre chelneri intră în birou, spunând:

- Domnule Lowell, contele de Yates vrea să vă vadă. Să-l poftesc înăuntru?

- Desigur, răspunse Henry. Mulțumesc.

Chelnerul se duse să transmită mesajul.

- Ar trebui să mă întorc la îndatoririle mele, zise Faulkner. Se opri în pragul ușii, aruncă o privire spre el și îi spuse: Nu vă faceți griji. Am făcut-o de nenumărate ori. Oricine ar fi persoana pe care încercați să o impresionați în seara asta, o să ne reușească de minune. Ascultați la mine.

Apoi se făcu nevăzut, iar câteva clipe mai târziu Yates intră în încăpere, înainte ca Henry să apuce să-și liniștească emoțiile. Poate că era mai bine așa. Avea să-i prindă bine să nu se mai gândească dacă Viola avea să se simtă sau nu bine în seara aceea.

- Am venit să văd dacă mai ești într-o bucată, zise Yates, venind să-i strângă mâna. Arăți incredibil de bine, după toate cele prin care ai trecut.

- Fratele meu m-a cusut înainte să plece la Paris. După care una dintre infirmiere s-a îngrijit foarte bine de mine.

Yates îi răspunse cu un zâmbet larg.

- Una dintre cele mai drăguțe, nu-i așa?

- Cea mai drăguță dintre toate, îl asigură Henry, după care îi făcu semn să ia loc. Am auzit că ai fost destul de ocupat în ultima vreme. Sunt adevărate zvonurile despre povestea dintre tine și o tânără domnișoară?

Yates se așeză și își întinse picioarele.

- Într-o oarecare măsură. E adevărat, am petrecut destul de mult timp cu prietena surorii mele, domnișoara Evelyn Harlow. Totuși, zvonurile cum că aş avea de gând să mă căsătoresc cu ea sunt false.

- Cum așa?

- Încercăm doar să atragem atenția altor domni. Dacă încep să se întrebe ce vede un conte la o femeie fără titlu ca ea, cu puține perspective în viață, s-ar putea arăta dornici să o consoleze odată ce închei eu lucrurile între noi.

Henry îl privi intrigat.

- Să înțeleg că sora ta a venit cu ideea?

- Într-adevăr, ea e cea creativă, rânji Yates.

- Ești un om bun, Yates. Chiar unul dintre cei mai buni. De aceea sunt gata să împart cel mai bun coniac cu tine.

- Cel din 1776?

Henry turnă două pahare.

- Exact. Îi oferi prietenului său un pahar, iar acesta îl acceptă bucuros. Totuși, sfatul meu e să ai grijă cu domnișoara Harlow. Ar fi păcat să faci ceva care să o rănească în vreun fel.

Yates păru un pic perplex.

- Să o rănesc în vreun fel? De ce ai spune asta?

Henry îi aruncă o privire cât se poate de sinceră.

- Pentru că îi faci curte. Poate că nu e adevărat pentru tine, dar ziarele deja așteaptă să afle de la tine când o să vă anunțați logodna în mod oficial.

- Asta e și ideea, zise Yates, luând o gură de coniac.

- Știu, dar ce te faci dacă începe să se entuziasmeze de ideea de a se căsători cu un conte?

Citi îngrijorarea de pe chipul lui Yates.

- Nu m-am gândit la asta, Lowell, zise el, încruntat. E o femeie simpatică, îmi place să petrec timpul în compania ei, altfel nici nu aș fi fost de acord să o fac, dar nu pot să mă căsătoresc cu ea.

- De ce nu?

Yates îl privi șocat.

- Pentru că...

Dar în clipa aceea se auzi o bătaie la ușă, iar Yates rămase cu vorba-n gură.

- Intră! strigă Henry.

Ușa se deschise, iar domnul Faulkner făcu un pas în față.

- Ducele de Tremaine vrea să vă vadă, domnule. Să-l poftesc înăuntru sau să-l rog să aștepte?

Henry rămase pe gânduri, amintindu-și de reacția Violei la adresa lui Robert. Dar hotărî să nu se gândească la asta și să-și facă singur o părere despre bărbatul acela pe care îl considerase cândva un prieten.

- Da, te rog, poștește-l înăuntru, spuse Henry. Își îndreptă privirea spre Yates, în timp ce Faulkner plecă să-l aducă pe duce. O să avem ocazia să vorbim cu el după atât timp.

- Nici măcar nu știam că s-a întors, șopti Yates chiar înainte ca ușa să se deschidă, iar Robert să intre în cameră.

Părea bățut de vreme, decise Henry. Ca și cum prea mult aer sărat de mare reușise să-i fure din strălucire. Zări câteva fire albe prin părul lui de un șaten-închis.

- Domnilor, zise el, venind mai întâi să-i strângă mâna lui Yates și apoi pe a lui Henry. Mă bucur să vă văd după atâta timp. Aruncă o privire în jur și spuse: Trebuie să recunosc că sunt surprins, Lowell. Am trecut mai întâi pe la tine acasă, iar majordomul tău mi-a spus că ești aici. Să înțeleg că localul acesta îți aparține?

- Am cumpărat clădirea acum trei ani și am deschis-o publicului opt luni mai târziu. De atunci mă ocup de el. Henry luă un pahar gol și îi făcu semn lui Robert. Vrei un pahar de coniac?

- Sigur, răspunse Robert, după care se așeză pe ultimul scaun rămas gol. Sunt impresionant, Lowell. Mă bucur să văd că măcar unul dintre noi a avut parte de succes. Cu toate că sunt sigur că și tu o duci bine, spuse el, îndreptându-și privirea spre Yates. Ai fost dintotdeauna un noros.

- Mi-e teamă că norocul meu e pe ducă, zise Yates, în timp ce Henry îi întinse lui Robert paharul cu băutură. Debutantele nu conțineau să-mi dea târcoale pe când nu-mi stătea mintea la asta, iar acum că aș vrea să-mi găsesc o soție, abia dacă mai reușesc să găsesc una. Toată lumea pare să se căsătorească.

- Nu pot să cred una ca asta, zise Robert.

- Ei bine, Lady Gabriella deja nu mai e disponibilă, la fel și suroriile soțului ei, Lady Amelia și Lady Juliette.

Robert păru nedumerit.

- Nu-mi sună cunoscute. Le cunosc?

- Nu. Au avut debutul în societate acum doi ani, după ce fratele lor a moștenit titlul după moartea bătrânului duce Huntley și a fiilor acestuia. Yates oftă și se lăsă pe spate în scaun. E o poveste lungă, pe care m-aș bucura să ți-o împărtășesc cu altă ocazie.

- Interesant, șopti Robert. Din câte am citit azi-dimineață în ziarele de scandal, aveam impresia că te pregătești de nuntă cu o anumită domnișoară Harlow, nu-i așa?

- Asta vrem să creadă lumea, mormăi Yates. Vreau doar să o ajut să fie observată, cât timp stau în așteptarea femeii cu care intenționez să mă căsătoresc. Dar adevărul e că durează mai mult decât mi-aș fi așteptat.

Robert rămase cu paharul în mână, privind în gol.

- Nu e cazul să te lași descurajat, Yates. Căsătoria nu e ceva atât de extraordinar. De fapt, poate să fie o mare bătaie de cap. Mai ales când ai genul de soție care face din țânțar armăsar doar dacă nu poate să-și bea ceaiul de după-amiază. Nu știu ce a fost în capul meu când am hotărât să-mi leg viața de o femeie care refuza să mănânce dintr-o farfurie care nu era din porțelan. După ce a ajuns în Anguilla a refuzat să iasă din casă un an întreg pentru că i se părea că drumul era prea plin de gropi pentru o călătorie comodă.

- Nu părea potrivită pentru o viață în colonii, spuse Henry.

Robert își dădu ochii peste cap și luă o gură sănătoasă de coniac.

- Amabil spus.

- Presupun că e foarte bucuroasă acum că s-a întors în Anglia, zise Yates.

- Oh, a murit la câteva zile după ce a fost de acord să iasă din casă, spuse Robert. A călcat pe un șarpe în fața casei. Ironia sortii, dacă mă întrebi pe mine, mormăi el.

Șocat de lipsa de delicatețe a prietenului său, Henry avu un scurt schimb de privi cu Yates, care se arătă la fel de uluit.

- Să înțeleg că nu suspini după ea, mormăi Henry.

Robert încremeni, încruntat.

- A fost o căsnicie de conveniență. Nu știam când anume urma să mă întorc, așa că am vrut să-mi pun la punct viitorul înainte de plecare. Cred că Beatrice era entuziasmată de ideea de a părăsi Anglia. O numea marea ei aventură. Dar pe timpul călătoriei a avut rău de mare, iar ideea aceea perfectă despre călătoria noastră s-a risipit curând. După aceea, Anguilla nu mai avea ce să-i ofere ca să o facă fericită.

- Ai punctat foarte bine, Tremaine, e importat să alegi persoana potrivită, zise Yates, gânditor. Dacă ar fi existat iubire între tine și soția ta, cred că experiența ar fi fost cu totul alta.

- Ești prea idealist pentru binele tău. Dragostea adevărată este aproape imposibil de găsit. Mai ales în sânul aristocrației.

- Sunt sigur că nu-mi va fi ușor, spuse Yates, dar sunt hotărât să încerc.

- În cazul acesta, îți urez noroc, zise Robert, pentru că te asigur că o să ai nevoie.

- Așa de cinic ai fost dintotdeauna? întrebă Henry.

Bărbatul acela care se întorsese din Anguilla nu semăna deloc cu băiatul pe care Henry îl cunoscuse în tinerețe. În tot acel timp, devenise un om mai dur. Felul în care povestise despre moartea soției sale, fără menajamente, îl făcu pe Henry foarte conștient de acest lucru. Sau poate că așa fusese dintotdeauna și poate că pur și simplu refuzase să-l vadă așa. La fel cum se întâmplase la Cambridge, când începuse să se răspândească zvonurile despre tendințele violente ale lui Robert. Dacă totul fusese adevărat?

Robert ridică din umeri și spuse:

– Experiența mi-a deschis ochii și mi-a demonstrat cât de reci, de calculate și de egoiste pot fi femeile. Mama mea vitregă, spre exemplu, zise el, schimbându-se la față.

În clipa aceea, Henry își îndreptă spatele, tulburat.

– A avut neobrăzarea de a se căsători cu un bătrân bolnav, cu cincizeci de ani mai în vârstă decât ea.

– Poate că ținea la el, sugeră Henry.

Acum că o cunoscuse pe Viola, nu putea să creadă că era genul acela de femeie calculată.

Yates tresări când văzu expresia furioasă de pe chipul lui Robert.

– Nu fi prost, spuse el. Femeia aceea era un nimic înainte de a se căsători cu tatăl meu. În ceea ce mă privește, e în continuare un nimic, doar că acum e un nimic cu un titlu blestemat pe numele ei. Titlul meu!

– Ești vizibil nemulțumit de povestea asta, zise Yates, punctând ceea ce era deja evident, simțindu-se din ce în ce mai incomfortabil cu întorsătura negativă pe care o luase discuția dintre ei.

– Bineînțeles că sunt nemulțumit, de ce nu aș fi? exclamă Robert, respirând greu, încruntat și cu o expresie neînduplecată pe chip. Târfa aceea blestemată m-a furat!

– Poftim? zise Henry, șocat. Te referi la Viola Cartwright, nu-i așa?

– O știi? întrebă Robert, după care începu să râdă, deloc amuzat. Nu te lăsa păcălit de înfățișarea ei banală și de felul ei de a se purta. A profitat de starea de confuzie în care se afla tata pe patul de moarte.

– Vrei să spui că l-a păcălit să se căsătorească cu ea? îl întrebă Henry.

Robert încuviință.

- L-a obligat să-și schimbe testamentul chiar în ziua în care s-au căsătorit. I-a lăsat ei totul, întreaga lui avere, cu excepția proprietăților care nu-i aparțineau lui.

- La naiba, șopti Yates.

Henry nu făcu nici un comentariu. Ceea ce i se întâmplase lui Robert era incredibil de nedrept. Și totuși, nu putea să accepte faptul că Viola făcuse astfel încât să-i fure titlul și întreaga moștenire a lui Robert cu bună-știință. Trebuia să existe altă explicație.

- Dar n-am de gând să o las să scape nepedepsită, zise Robert după un scurt moment de tăcere. Ridică privirea spre prietenii săi și continuă: Am de gând să contest testamentul. După ce termin eu cu ea, Viola o să ajungă în stradă.

- I-ai spus ce ai de gând să faci? îl întreabă Henry pe un ton care se voia a fi perfect normal.

- Mi-a făcut deosebită plăcere să fac asta acum câteva zile. De îndată ce mi-am angajat un avocat care mi-a confirmat că am șanse de câștig.

Henry bătu ușor cu degetele pe brațele scaunului.

- Sper că-ți dai seama că toată povestea asta se poate întinde pe ani de zile. Tribunalele abia așteaptă să facă bani de pe urma clienților. Tremaine, avocatul tău nu o să se grăbească să soluționeze cazul și, până când o să ajungă să o facă, o să te trezești îngropat în datorii.

- Poate că da. Dar n-am de gând să renunț. Robert se ridică și se duse la bufet ca să-și mai toarne un pahar de coniac. Îl dădu repede pe gât și lăsă paharul pe masă. Trebuie să-i dau o lecție și un exemplu de urmat. După ce termin cu ea, nici o altă femeie n-o să îndrăznească să mai facă așa ceva.

- În cazul acesta, îți rămânem datori, concluzionează Yates, ridicând paharul, după care îl dădu pe gât și se ridică în picioare. Trebuie să plec. Wilmington și Hawthorne mă așteaptă la clubul White.

- Vin cu tine, dacă nu te superi, zise Robert.

- Dacă te aștepti cumva ca amândoi să fie netrebnicii aceia pe care îi știai tu înainte de plecare, trebuie să te dezamăgesc, zise Yates. Amândoi sunt căsătoriți și duc o viață de familie.

Robert oftă.

- Jur că femeile nu au alt scop în lumea asta decât să ne distrugă, zise el, după care merse să-i strângă mâna lui Henry. Mulțumesc pentru coniac, Lowell. Sper să ne vedem curând.

Yates își luă și el rămas-bun, după care plecară împreună, și Henry îi auzi vorbind până ce dădură colțul, la capatul holului. Henry își duse mâna la bărbie. El și Robert se înțeleseseră întotdeauna bine în trecut, chiar dacă personalitatea lui începuse ușor, ușor să se ciocnească cu cea a lui Henry.

Dar apoi, tatăl lui Robert alesese să-l trimită în colonii și totul se schimbase. Odată cu plecarea lui Robert, haosul care fusese odinioară viața lui Henry începuse să se așeze. Începuse încet-încet să-și examineze propriul viitor și, după ce aruncase un ochi peste registrele tatălui său, își dăduse seama că venise momentul să facă ceva. Datoriile trebuiau plătite și trebuia să-și asigure un venit sigur. Trandafirul Roșu se născuse din nevoia de a le împlini pe amândouă și ajunsese să fie unul dintre locurile cele mai populare din Londra.

Henry oftă. Experiența ajungea să modeleze personalitatea unui om. Chiar dacă uneori nu-i fusese ușor să lupte pentru succesul său, familia și prietenii îi fuseseră aproape. Robert, pe de altă parte, ajunsese la celălalt capăt al lumii, cu o soție pe care nu o iubea și care nu-l iubea nici ea. Cu siguranță nu-i fusese ușor. Dar să se întoarcă acasă și să o acuze pe Viola de furt, să o târască în fața unui judecător în încercarea de a anula testamentul scris de tatăl lui părea exagerat. Mai ales că Henry pur și simplu nu putea să o vadă pe femeia pe care o cunoștea el ca pe cea pe care i-o descrisese Robert.

Ceea ce însemna că era ceva mai mult la mijloc care dusesse la ruptura aceea dintre Robert și Viola decât fi mărturisise Robert. Genul acela de amărăciune din spatele cuvintelor lui avea la bază conflicte de lungă durată. Mai ales când își aminti de felul în care reacționase Viola după ce Henry îi spusese că era prieten cu Robert. O văzuse strângându-și mâinile împreună și încordându-și maxilarul.

Cu siguranță era la mijloc ceva mai mult decât faptul că se căsătorise cu tatăl lui și că pusese mâna pe averea Tremaine. Henry era sigur de asta și hotărât să investigheze mai departe. Pentru că un lucru era cert. Viola dăduse de necaz și, cât de curând, urma să aibă nevoie de tot ajutorul celor din jur.

Capitolul 8

Cele șase rochii pe care i le trimiseseră acasă Gabriella și Amelia erau cele mai elegante pe care le văzuse vreodată. Din nefericire, nici una nu-i venea bine și, până când apucă să le probeze pe toate, era deja prea târziu ca să le mai facă modificări. Ceea ce însemna că nu avea încotro decât să se îmbrace în bumbac în loc de mătase.

Cel puțin tivul avea un volan, își spuse ea, dar odată ce se văzu în fața oglinzii, nu mai era atât de sigură că acel mic detaliu avea să contrabalanseze nuanța aceea gri. Viola scoase un suspin. Nu-și comandase rochia aceea cu gândul de a se aventura în societate. Își imaginase un eveniment care să necesite o ținută deopotrivă practică și respectabilă.

- Am putea să încercăm să prindem cu ace una dintre celelalte rochii, îl loc să le coasem, sugeră Harriet când veni să verifice cum mergeau pregătirile. Ar putea să arate chiar bine dacă suntem cu băgare de seamă.

- Nu am timp de asta, zise Viola, aruncând o privire spre ceas.

Soții Huntley urmau să vină după ea în cinci minute.

- Am un colier de mărgel colorate pe care aș putea să ți-l împrumut, zise Diana, după ce li se alătură. Nu este tocmai costisitor, dar este frumos.

- Mulțumesc, îi spuse Viola prietenei. Își luă un șal într-o nuanță de roșu-închis, care adăuga o pată de culoare, și și-l înfășură în jurul umerilor. Dar adevărul este că nu mă deranjează prea tare cu ce sunt îmbrăcată. Mă simt confortabil.

- Uneori, să te simți confortabil nu înseamnă să arăți bine, zise Harriet. Uneori trebuie să faci un sacrificiu.

- Nu e nevoie, spuse Viola, după care ieși din cameră cu prietenele ei pe urme și începu să coboare scările.

- Ba este, atunci când vrei să atragi atenția unui bărbat, se auzi vocea Dianei în spatele ei.

- Atunci e bine că nu încerc să fac asta.

Odată ajunse în holul de la intrare, Viola se întoarse spre Diana și Harriet cu zâmbetul pe buze. Nici una dintre ele nu părea cătuși de puțin convinsă.

- Să înțeleg că ai de gând să ne asculți sfaturile și să eviți atenția din partea domnului Lowell? întrebă Diana.

- Luând cina cu el, adăugă Harriet.

Viola aruncă o privire spre ușă, sperând să-i vadă sosind curând pe soții Huntley ca să o salveze de la conversația aceea.

- Merg să iau cina cu câțiva prieteni. Nu contează faptul că întâmplarea face ca domnul Lowell să fie proprietarul clubului în care urmează să luăm masa.

Se auzi o bătaie la ușă, semn că sosise trăsura.

- Delirează, o auzi Viola spunând pe Harriet, când ieși din casă.

- Fără îndoială, răspunse Diana, după care închiseră ușa în urma ei.

Poate că aveau dreptate, dar Viola începuse să creadă că îl judecase rău pe domnul Lowell, la fel ca ea și ca restul societății. Mai ales dacă ceea ce îi spusese avea să se dovedească a fi adevărat, și anume faptul că el însuși inventase toate zvonurile acelea. Părea de neconceput, dar la fel era și ideea că s-ar putea dovedi ticălosul care se zvonea a fi.

Era pur și simplu prea drăguț.

- Ce s-a întâmplat cu rochiile pe care ți le-am trimis? îi șopti Gabriella la ureche în drum spre intrarea de la Trandafirul Roșu.

- Se pare că tu și Amelia nu aveți aceleași dimensiuni și formă ca mine, îi șopti Viola la rândul ei, cu fruntea sus și cu spatele drept. Nu avea de gând să se lase compătimită de nimeni, cu atât mai puțin de domnul Lowell. Așa că m-am îmbrăcat cu singura rochie bună pe care o am, cu toate că sunt perfect conștientă de faptul că nu e tocmai la modă sau potrivită pentru o seară ca asta.

Decolteul era măcar ceva mai jos decât în cazul uniformei de infirmieră pe care o purta cel mai adesea. Faptul că i se vedeau câțiva centimetri de piele o făcea să se simtă ceva mai puțin ponosită decât dacă rochia i-ar fi ajuns până la gât.

- Adevărul este că nu ai nevoie de rochii extravagante pentru a arăta bine, Viola. Chiar mi se pare că acest model de rochie ți se potrivește foarte bine, zise Gabriella.

- Nu ți se pare o culoare prea ștearsă?

- Se potrivește cu tenul tău și nu distrage atenția de la frumusețea ta naturală.

Pășiră apoi pe sub intrarea arcuită care ducea în club, acolo unde un bărbat care se prezentă ca fiind domnul Faulkner ieși în întâmpinarea lor. Trimise un servitor să-l anunțe pe domnul Lowell despre sosirea lor, după care veni să le ajute pe doamne cu pelerinele și să ia pălăriile domnilor.

– Bună seara, doamnelor și domnilor!

Vocea aceea masculină și încrezătoare din spatele ei anunță prezența domnului Lowell. Viola își luă privirea de la decorul uimitor al sălii de mese pe care o zări din hol și se întoarse cu fața spre el. Aproape că-și pierdu echilibrul când vârful pantofului i se prinse în tivul rochiei.

Lowell sări în întâmpinarea ei și o prinse de braț, ajutând-o să-și recapete echilibrul, cu zâmbetul pe buze.

– Mă bucur să văd că localul meu încă mai reușește să dea lumea pe spate.

Viola se făcu roșie la față, dar nu de jenă. Dimpotrivă, starea ei de neliniște se datora apariției lui Lowell și atingerii lui. Pentru că pe cât de chipeș i se păruse pe patul acela de spital și în cele două ocazii când se întâmplase să-l mai vadă de atunci, nimic nu putuse să o pregătească pentru cât de bine arăta în seara aceea, în ținută de seară. Haina cădea atât de bine pe umerii lui lați și pe forma corpului, potrivindu-se de minune cu nuanțele din părul lui.

– Ducesă, șopti el, după care îi dădu drumul, și Viola simți un val rece pe braț.

Se uită la ea cu un surâs de copil, cu o sclipire de entuziasm în ochi, după care coborî ușor privirea spre acei câțiva centimetri de piele de deasupra liniei decolteului. Doar o clipă, o privire atât de fugară că nimeni altcineva nici măcar nu ar fi băgat de seamă. Dar când ridică din nou privirea spre chipul ei, Viola rămase cu sufletul la gură, citind în ochii lui gânduri păcătoase la adresa ei. Gânduri pe care le ascunse foarte bine adăugând pe un ton calm:

– Mă bucur să te văd din nou.

Apoi se întoarse spre ceilalți invitați, timp în care Viola încercă să-și vină în fire. Se înfioră de plăcere la gândul că urma să petreacă toată seara alături de el. Ce nebunie! Cum se făcea că era atât de ne-săbuită să tânjească după atenția acelui bărbat, în ciuda faptului că încerca din răspuțeri să-i reziste?

Și iată că el se grăbi să-i ofere brațul, iar ea acceptă. Fiind singura femeie care venise neînsoțită, nu putea să refuze. Și nici nu voia

să o facă. Așa că îl luă ușor de braț, simți fluturi în stomac și îl lăsă să o conducă în restaurant.

– Apropo, arăți minunat, îi șopti domnul Lowell, ghidând-o printre câteva mese. Ești superbă.

Avea o voce atât de calmă și suavă, atât de seducătoare și delicată. Simți un val de căldură.

– Mulțumesc, reuși ea să spună, cu toate că era sigură că încerca doar să fie politicos. Și dumneata arăți foarte bine.

– Vai de mine, doamnă Cartwright. Mai că aș spune că ai început să mă placi puțin, îi spuse el pe un ton amuzant, dar plin de plăcere.

– Nu te entuziasma prea tare, îl avertiză ea, hotărâtă să îl tachineze puțin, pentru că adevărul era că bărbatul acela nu îi dăduse încă nici o dovadă că nu merita prietenia sau respectul ei.

Odată ajunși la masa lor, Henry îi trase un scaun ca să se așeze, în timp ce Amelia și Gabriella luară și ele loc la masă, după care el se așeză lângă ea. O atinse în treacăt cu umărul, iar Viola simți un val de plăcere. Cu răsuflarea întretăiată, încercă din răspuțeri să-și păstreze calmul. Lucru care se dovedi aproape imposibil când simți mireasma lui încântătoare de lemn de santal.

Din fericire, domnul Faulkner veni să le ofere meniurile și reuși să-i distragă atenția. Viola îi mulțumi și luă meniul, bucuroasă că avea o scuză să-l ignore pe domnul Lowell cât timp îi luă să-l studieze. Doar că abia când deschise meniul acela îmbrăcat în piele își dădu seama că nu avea să-l poată citi fără ochelari, pe care îi lăsase intenționat acasă ca să nu arate ca și cum venise la o convenție literară. Prin urmare, se afla în încurcătură.

După ce își analiză opțiunile, își dădu seama că nu avea încotro decât să ceară ajutor. Aruncă mai întâi o privire spre Coventry. Henry era la dreapta ei, dar îndreptat spre Amelia.

Viola trase adânc aer în piept ca să-și facă curaj și i se adresă domnului Lowell.

– Ne recomanzi ceva anume?

Henry se dădu mai aproape și ridică ușor meniul, ferindu-i puțin de restul grupului. Viola simți cum începe să-i bată mai tare inima.

– Stridiile sunt deosebit de gustoase dacă poștești la un aperitiv. Răsuflarea lui îi mângâie obrazul, trimițându-i fiori pe șira spinării. Sau poate supa de ceapă?

Viola trase aer în piept și spuse:

– Mă tem că nu-mi plac foarte mult stridiile. Și nici supa de ceapă. Iar după câteva clipe de ezitare, adăugă: Ce altceva ar mai fi?

După o scurtă pauză, Henry zise:

– Hering și caviar murat. Sau poate preferi somonul afumat.

Viola aruncă o scurtă privire pe meniul său. Păreau să fie mai multe feluri de mâncare acolo, doar că nu putea să le vadă.

Mușcându-și buza, se prefăcu a-și analiza opțiunile, după care întrebă:

– Și ce părere ai despre preparatele din carne?

– Friptura de porc e una dintre preferatele mele. Sau cea de miel.

Viola se uită lung la hârtia aceea cu scris neclar din fața ei.

– Hmm... nu aveți și preparate din carne de pasăre?

Iar de îndată ce rosti cuvintele acelea își dădu seama că făcuse o greșală.

– Ba da, zise el, pe un ton perfect normal. Uite aici, și îi arată cu degetul în partea de jos a paginii.

Viola încercă să nu mijească ochii. În schimb, încuviință de parcă ar fi știut exact despre ce îi vorbea.

– Sună foarte bine, spuse ea, sperând să nu trezească bănuieli.

– Preparatul acesta de pui la cuptor cu morcovi și sos de ciuperci este foarte gustos, zise el. Vezi? Chiar aici, zise el, arătându-i cu degetul pe pagină.

Viola încuviință.

– Da, da, răspunse ea, prefăcându-se a citi din meniu. Preparatul de pui este perfect. Mulțumesc, domnule Lowell.

– Cu plăcere, exceptând faptul că nu servim pui. Preparatul pe care ai decis să îl comanzi este din carne de fazan. Acestea fiind spuse, îi făcu semn lui Faulkner să se apropie. Apoi, într-o șoaptă abia rostită, îi zise: Adu-mi, te rog, ochelarii. Sunt pe biroul meu.

Nu reușise să îl păcălească. Viola coborî privirea, încercând să accepte faptul că secretul ei fusese deconspirat. Nu era tocmai sigură ce părere avea despre asta, pentru că, deși era de părere că ochelarii îi stricau înfățișarea, se bucură să afle că și domnul Lowell purta ochelari.

– Sper că nu l-ai pus pe intendentul dumitale pe drumuri din cauza mea, domnule Lowell, spuse ea, simțind nevoia să umple tăcerea între ei.

– Dimpotrivă, am făcut-o pentru mine, zise el, după care veni mai aproape de ea și îi șopti la ureche: Sunt sigur că-ți stă foarte bine cu ochelari, Viola.

Din motive pe care nu și le putea explica, după tonul vocii lui îi veni în minte o imagine cu ea goală și nimic altceva. Un gând provocator și necuviincios, departe de orice și-ar fi putut dori ea. Și totuși, simți brusc cum o strângea corsetul, amintindu-i de o experiență similară din urmă cu cinci ani. Pe atunci, se lăsase pradă dorinței, ceea ce se dovedise a fi o greșeală îngrozitoare.

– Te înșeli, domnule Lowell, zise ea, încă amintindu-și felul în care Robert o făcuse cândva să se simtă, mică și insignifiantă. Ochelarii atrag atenția asupra ochilor mei.

– Și ce e în neregulă cu asta? o întrebă el în timp ce un chelner veni să le toarne vin în pahare. Îmi plac ochii tăi, Viola. Îmi amintesc de două picături de ploaie alunecând pe fereastră.

– Într-o zi mohorâtă, adăugă ea.

Domnul Faulkner se întoarse o clipă mai târziu și, discret, îi întinse ochelarii domnului Lowell.

– De ce să fie mohorâtă? întrebă el, mulțumindu-i domnului Faulkner. Cred că este o chestiune de perspectivă, nu?

Viola nu era chiar la fel de sigură. O zi ploioasă, cu un soare care se ascundea în spatele unor nori plumburii nu era cea mai înălțătoare imagine. Comparația lui nu o făcea să se simtă tocmai frumoasă sau dornică să se împodobească cu o pereche de ochelari.

Și totuși, oricât de mult încercă să evite să pună întrebarea aceea, nu reuși să se abțină:

– La ce te referi?

Henry poziționează meniul în fața lor și ridică ochelarii în fața ochilor ei.

– Nu este nimic mai plăcut decât să te plimbi prin ploaie și să simți pe piele picăturile reci. În același timp, nu e nimic mai liniștitor decât să te oprești să asculți zgomotul picăturilor de ploaie lovindu-se de ferestre. Unora s-ar putea să li se pară monoton, dar mie îmi aduce aminte că, deși cele mai multe zile sunt liniștite și banale, natura e plină de emoții puternice.

Cu toate că putea să vadă cu ochelarii aceia, Viola nu reușise să se concentreze nici o clipă pe ce era scris în fața ei. Cuvintele domnului Lowell îi distrăseseră complet atenția.

- Da, presupun că ai dreptate. Ploaia are și ea meritele sale, chiar dacă eu am preferat dintotdeauna soarele pentru că scoate în evidență culoarea din lume și reușește să facă totul mult mai strălucitor.

Henry începu să râdă ușor, iar timbrul lui bogat o ademeni, înfălbântând-o.

- Sunt de acord că și astfel de zile au farmecul lor.

Surprinsă de hotărârea cu care vorbea, Viola aruncă o privire fugară spre el. De îndată ce-i întâlni privirea, inima începu să-i bată mai tare.

- Viola, poate că ție nu-ți place culoarea ochilor tăi, dar pentru mine sunt perfecți, pentru că sunt altfel. Ceea ce poate că ție ți se pare neinteresant, mie mi se pare plin de inteligență și mister. Ochii tăi sunt cei ai unei femei a cărei minte mă intrigă, o femeie alături de care vreau să petrec mai mult timp. De aceea te-am invitat la cină în seara asta.

Liniștită de cuvintele lui, orice temere a ei de a fi în preajma lui se risipi. Îl plăcea prea mult, atât de mult că deja se întreba când avea să-l vadă din nou.

- N-am vrut să vin, îi spuse ea cu toată sinceritatea. Îi fusese teamă. Teamă de modul în care avea să o facă să se simtă, teamă ca nu cumva să vrea ceva mai mult și teamă ca nu cumva să o facă să sufere. Dar mă bucur că am făcut-o. E foarte frumos clubul tău, domnule Lowell, și te-ai dovedit a fi mai mult decât m-aș fi putut aștepta.

- Să înțeleg că e un lucru bun? întrebă el, o urmă de speranță încolțind în adâncurile ochilor lui cafenii.

Viola se făcu roșie în obraji și simți din nou fluturi în stomac, dar hotărî să-i răspundă sincer:

- Da, domnule Lowell, cred că e un lucru foarte bun.

Henry se luminează la față, părând chiar mai chipeș decât mai înainte, ceea ce Viola nici nu ar fi crezut posibil.

- Sunteți gata să comandați de mâncare? întrebă domnul Faulkner, care se întorsese la masa lor fără ca Viola să-și dea măcar seama, iar cuvintele lui îi împrăstie toate gândurile.

Domnul Lowell coborî meniul și îl închise, reamintindu-i Violei că nu erau singuri, ci că mai erau împreună cu alte patru persoane la masă. Cum Dumnezeu uitase complet de ei? Ușor pierdută, îl auzi pe domnul Lowell întrebându-și oaspeții ce voiau să comande și le făcu câteva sugestii, după care îi comunică domnului Faulkner

alegerile finale. Comandă somon afumat și fazan pentru Viola, după care domnul Faulkner luă meniurile și se făcu nevăzut.

– Mulțumim pentru invitație, spuse Huntley, ridicându-și paharul în cinstea domnului Lowell. A fost o idee excelentă.

– Încerc de ceva timp să-l conving să venim, zise ducele de Coventry, ducând paharul la gură, iar ceilalți meseni îi urmară exemplul, închinând în cinstea frumosului local și urându-i succes în continuare domnului Lowell.

– Îmi pare rău să recunosc că nu a fost o prioritate, zise Huntley. Au fost multe alte locuri pe care am vrut să le văd în ultimii ani.

Era de înțeles, își spuse Viola. Înainte de a moșteni titlul, Huntley trăise în sărăcie. După ce ajunsese să se mute din St. Giles în Mayfair împreună cu cele două surori ale sale, se văzuse nevoit să învețe cum să se descurce în înalta societatea, ceea ce cu siguranță reprezentase o provocare majoră.

– Nu e nevoie de explicații, zise domnul Lowell. Înțeleg. Și sunt sigur că și tu ai fost la fel de ocupată ca fratele tău, continuă el, îndreptându-și atenția spre Amelia. Spune-mi, te rog, cum merge munca la școală?

– Foarte bine, răspunse Amelia.

Din dorința de a-i ajuta pe copiii sărmani din St. Giles să primească o educație bună, Amelia cumpăraseră o casă la marginea mahalalei pe care o transformase în loc de învățat.

– A fost puțin mai greu anul trecut, după epidemia de tifos, dar am reușit să recuperăm timpul pierdut după ce ne-am văzut obligați să închidem școala.

– Ai luat decizia corectă, zise Viola. Tifosul e o boală cruntă. Mulți oameni mor în urma ei, dar ar fi murit și mai mulți dacă nu ar fi fost Florian și Juliette. Imunitatea și dăruirea lui ne-au fost de mare ajutor, la fel și ideea ei de a-i pune în carantină pe vas pe cei care prezentau simptome.

– Dar sunt sigur că și tu ți-ai făcut partea ta, spuse domnul Lowell.

Viola luă o gură de vin și zise:

– M-am ocupat de spital.

– Ceea ce nu a fost deloc ușor, interveni Coventry, iar restul grupului încuviință.

– Nu se întâmplă adesea ca o femeie să se implice în medicină, zise Huntley. La nivel administrativ, mă refer.

- Ce vrei să spui? întrebă Gabriella, iritată, în timp ce Amelia îi aruncă fratelui său o privire la fel de înțepată, genul de privire menită să-l avertizeze pe duce să aibă mare grijă ce urma să spună.

- Vreau doar să spun că am auzit doar de femei infirmiere. Viola este singurul medic de sex feminin pe care l-am întâlnit până acum.

Viola aproape că se înecă cu vinul.

- Eu nu sunt medic, Huntley. Nu fac altceva decât să administrez spitalul St. Agatha.

- Știm toți că e vorba despre mult mai mult decât atât, zise domnul Lowell.

Simțindu-se îmbujorată, Viola încercă din răspuțuri să se liniștească. Efectul pe care bărbatul acela îl avea asupra ei nu putea fi negat și nu avea nici cea mai mică idee cum să procedeze.

- N-am făcut altceva decât să pun la dispoziție o clădire.

Urmă o pauză destul de lungă, înainte ca Gabriella să remarce:

- O clădire pe care ai și renovat-o.

- Și de care te ocupi zi de zi, adăugă Amelia.

- Din câte am înțeles, participi și la intervențiile chirurgicale, spuse Coventry.

- Iar asta cu siguranță necesită pregătire medicală, zise Huntley.

Viola se uită la fiecare în parte, spunând:

- Renovarea clădirii nu a fost o sarcină atât de complicată pe cât s-ar crede. Am angajat pur și simplu un maestru care s-a ocupat de tot în numele meu.

- Eu însămi am renovat o clădire, spuse Amelia, așa că știu că nu este chiar atât de simplu. Trebuie să iei fel de fel de decizii și să supraveghezi lucrările.

- Da, e adevărat, zise Viola. Pur și simplu nu m-am oprit să mă gândesc la asta.

Căzu pe gânduri, amintindu-și de proiectul pe care îl demarase imediat după moartea soțului ei. Un proiect imens și, în același timp, ceva ce reușise să-i distragă atenția de la restul. Reușise astfel să se concentreze pe altceva în afară de rudele soțului ei, care nu se feriseră să-și arate disprețul față de ea la înmormântare.

Curând, chelnerul veni cu mâncarea. Violei îi lăsă gura apă uitându-se în farfurie la somon, perfect rozaliu și decorat cu câteva picături de sos de muștar, o felie de lămâie și mărar. Luă cuțitul și își tăie o bucată de pește, iar când o duse la gură, simți textura

aceea de unt și aroma zemoasă, un adevărat răsfăț pentru papilele ei gustative.

– Îți place? o întrebă domnul Lowell într-o șoaptă doar de ea auzită.

Viola încuviință.

– Mmm. Mai luă o gură de vin și își înfipse din nou furculița în pește, spunând: Tatăl meu credea în egalitate între sexe, așa că m-a învățat tot ce știa. Cu toate acestea, zise ea, ridicând din umeri, poate ar fi bine să menționez că nici n-a avut băieți.

– Un detaliu minor, replică domnul Lowell. Important e că ai avut această oportunitate.

– Sunt de acord, zise și Gabriella. Femeile sunt la fel de capabile să învețe lucruri. E păcat să fim limitate la muzică, cusut și la cât de frumoase suntem.

Coventry clătină ușor din cap.

– Cu toate că sunt de acord, mai ales după ce am fost martor la abilitățile proprii soții de a conduce o afacere, nici să te îngrijești de o casă nu e o sarcină ușoară și sunt sigur că multă lume ar fi de acord cu mine.

– Ai dreptate, spuse Gabriella. Nu este. Mai ales când trebuie să te ocupi de servitori și să găzduiești petreceri. Uneori apar probleme practice. Dar tot am de gând să o încurajez pe fika mea să-și urmeze visurile, zise ea, încolțindu-l cu privirea pe cumnatul ei. Oricare ar fi acestea.

– Draga mea, să nu uităm că dacă și tu ai fi putut să-ți urmezi visurile, spuse Huntley, se prea poate să nu fi ajuns niciodată să ne cunoaștem, pentru că ai fi ajuns să urmărești insecte în vreun loc exotic.

– Sunt foarte fericită că nu am avut această șansă, răspunse Gabriella, îmbujorată, iar în clipa în care întâlni privirea soțului ei, se îmbujoră și mai tare, trezind o urmă de invidie în sufletul Violei.

Ea reușise să-și împlinească visul, își spuse Viola. Ce nevoie avea ea de ceva mai mult? Întrebarea aceea o făcu să privească în direcția domnului Lowell și, pentru o secundă, nu-și putu lua ochii de la felul în care i se mișca maxilarul când mesteca mâncarea.

Ce prostie!

Își întoarse privirea înapoi în farfuria ei, înainte ca el să observe privirile ei iscoditoare, de teamă să nu creadă că începea să dezvolte sentimente pentru el. Pentru că asta ar fi însemnat ca el să continue

să flirteze cu ea și, astfel, să complice și mai tare situația. Ultimul lucru de care avea nevoie, era să-i dea unui bărbat puterea de a-i zdrobi inima, oricât de tentant era să o facă.

Capitolul 9

Când Henry simți căldura privirii ei pe piele, abia dacă se putu abține să nu se întoarcă spre ea și să-i întâlnească ochii aceia argintii care străluceau ca două picături de ploaie în razele lunii. Cum putea oare ea să-i considere banali când erau cei mai deosebiți ochi pe care el îi văzuse vreodată și, astfel, mult mai interesanți?

Dar ochii ei nu erau singurii care erau diferiți, ea însăși era altfel. Felul ei unic de a fi îl făcea să-și dorească să o înțeleagă, să-i deslușească mintea, să descopere de ce funcționa așa cum o făcea. De asemenea, își dădu repede seama că nu putea să se poarte față de ea cum o făcuse cu alte femei în trecut. Așa că o lăsă să îl cerceteze curioasă din priviri, prefăcându-se că nu observă nimic.

Era o femeie dedicată muncii sale și căreia nu-i plăcea să se laude cu funcția ei. De fapt, având în vedere că nu o văzuse niciodată la nici un eveniment public, era lesne de înțeles că fie ținea la intimitatea ei, fie nu-i păsa de înalta societate. Sau poate că ambele variante erau adevărate. Sau poate că nu voia să audă bârfele, ceea ce probabil că se întâmpla adesea luând în calcul vârsta, înfățișarea ei și faptul că se căsătorise cu un bărbat destul de în vârstă să-i fie bunic, reușind astfel să câștige un titlu important.

Amintindu-și de discuția recentă cu Robert, Henry nu reușea nicicum să o vadă drept femeia aceea egoistă pe care i-o descrisese prietenul său. Nu părea să existe nimic rău la femeia aceea. Dar, pe de altă parte, nu putea să înțeleagă ce motiv ar fi putut să aibă pentru a se căsători cu un bătrân, doar dacă își propusese să pună mâna pe titlul și pe averea lui. Iar faptul că se trăgea dintr-o familie modestă nu era în favoarea ei, așa că putea să înțeleagă de ce Robert avea o părere atât de proastă despre ea. Și totuși, Henry simțea că mai era ceva la mijloc, că îi lipseau unele informații.

Întinse mâna după pahar și luă o gură de vin, simțind că Viola își îndreptase din nou atenția spre farfuria ei. În stânga lui, o auzi

pe Gabriella spunându-i soțului ei despre păianjenul pe care îl prinsese de curând. O descoperire impresionantă, aparent. Henry se cutremură. Nu îi plăcuseră niciodată insectele și era de părere că nu aveau ce căuta în oraș. Așa că își permise să mai rămână pe gânduri, bucurându-se să o știe pe Viola aproape.

Încercase să ascundă faptul că nu putea să citească fără ochelari, ceea ce era o prostie, cu toate că înțelegea de ce o făcuse. Singurele persoane care se aventurau în public cu un astfel de accesoriu erau adesea rupte de realitate și nu le păsa de părerea celor din jur. Dar astfel de lucruri contau pentru Viola. Nu își dorea ca el sau oricine altcineva să afle că avea un defect. De asemenea, nu voia ca lumea să vadă cum arăta cu ochelari, motiv pentru care el încercase să o facă să se simtă mai bine dându-i de înțeles că abia aștepta să o vadă așa.

Drept urmare, obrajii ei căpătaseră o nuanță încântătoare de roz, culoarea care îi alunecase pe gât și mai jos, unde el nu mai putea observa, din moment ce își făgăduise să nu se uite din nou la decolteul ei. Fusesse suficient să o facă la sosirea ei. Urmaseră o serie de gânduri păcătoase ca, spre exemplu, cum ar fi fost să-i sărute pielea catifelată, să-și plimbe limba pe sânii aceia generoși, să-și strecoare degetul pe sub țesătura aceea și să...

Fortase un râs și se grăbise să-și conducă oaspeții la masă, încercând să-și mascheze reacția nepotrivită.

Coventry rânji la ceva ce-i spusese Amelia, iar Henry zâmbi, amintindu-și de fericirea pe care propriul său frate o găsisese alături de soția lui, Juliette. Spera din suflet că se simțeau bine în călătorie. Cu un zâmbet larg, luă și ultima înghițitură de mâncare. Bineînțeles că se simțeau bine, pentru că se aveau unul pe celălalt. În ciuda scandalului, reușiseră să găsească genul acela de relație și iubire la care visa și el.

Mai luă o gură de vin și se uită cu coada ochiului spre Viola, care își duse șervetul la gură. Cel puțin pentru moment era evident că dorința lui de a o curta și de a se căsători cu ea nu se baza pe iubire, ci pe atracție fizică și admirație. Era prea devreme ca să fie vorba de iubire, dar cu timpul avea să răsară și iubire între ei, nu-i așa? La urma urmei, motivele pentru care alesese să o curteze nu se bazau doar pe atracție. Acestea aveau de-a face cu determinarea ei, cu bună-tatea ei față de ceilalți și cu stăruința cu care se încăpățâna să reziste farmecelor lui, ceea ce-l făcea să își dorească și mai mult să fie cu ea.

Îi plăcea să fie în compania ei, fusese încântat să descopere cât de fericită o făcuse jocul acela de cărți și îi plăcea să știe că se bucura să rezolve puzzle-uri. Își imagina deja cum aveau să încerce să afle împreună răspunsul la ghicitorile din ziarul de duminică și să vadă cine câștiga la jocuri.

În plus, avea cel mai fioros câine pe care îl văzuse vreodată. Nu era tocmai sigur de ce i se păruse atât de simpatic, dar era ceva fermecător la faptul că nu se așteptase la așa ceva din partea ei. Toate acestea se adăugau la diferitele straturi ale personalității ei, despre care bănuia că erau multe, și pe cele mai multe dintre ele nici măcar nu apucase să le descopere. Și, de vreme ce lui îi plăcea să rezolve ghicitori, abia aștepta să afle răspunsul ei.

– Felul în care am ales să decorez spațiul este extrem de important, o auzi spunându-i Gabriellei.

Henry ciuli urechile, ascultând cu mare atenție în timp ce chelnerii veniră să strângă tacâmurile.

– Vreau să fie diferit de ce a mai văzut lumea, motiv pentru care am hotărât să merg pe o temă persană.

– Te referi la centrul de relaxare? întrebă el, amintindu-și de ușa din lemn frumos sculptată pe care o văzuse acolo, de pardoseala impresionantă din mozaic și de lucrările murale elaborate care împodobeau pereții. Îl dusesese cu gândul la toate poveștile acelea pe care le citise în ediția sa uzată a cărții *Divertimentul nocturn arab*.

Viola încuviință.

– Da. Următorul pas este să cumpăr mobilier și piese de decor. Din păcate, nu am avut încă timp să mă ocup de asta, dar acum că se apropie marea inaugurare, trebuie să mă apuc de treabă. Singura problemă e că nu știu de unde să încep să caut lucruri persane, ceea ce mă îngrijorează puțin.

– Aș vrea să te pot ajuta, spuse Gabriella, dar singurele elemente străine pe care le-am văzut în ultima vreme au fost de inspirație greacă, romană și egipteană.

– Da, au fost la modă, zise Coventry, alăturându-se conversației. Mătușa mea și-a redecorat toată casa în stil grecesc acum câțiva ani. L-a costat o avere pe soțul ei!

Henry rămase câteva clipe pe gânduri, după care spuse:

– Cred că te-aș putea ajuta eu.

În clipa aceea, ochii Violetei căpătară o nuanță sclipitoare de albastru. „Interesant”, își spuse el.

– Știu o piață mare în Woolwich, unde vânzătorii vin să vândă o mulțime de piese de mobilier și decorațiuni din toate colțurile lumii, lucruri de care negustorii nu reușesc să scape. Mi-a plăcut dintotdeauna să trec pe acolo, să văd ce-au mai adus. Mi-am cumpărat o mașinărie de acolo anul trecut pentru un preț de nimic. Când am trimis-o la evaluat, mi s-a spus că e fabricată de Pierre Jaquet-Droz, sau de unul dintre fiii lui.

– N-am auzit de el, spuse Coventry.

Chelnerii se grăbiră să aducă felurile principale la masă.

– Nici eu, zise Henry, dar am aflat că era vorba despre un ceasornicar din secolul al XVIII-lea care a proiectat și construit mai multe păpuși animate ca să facă publicitate afacerii sale, care era specializată și în păsările mecanice, adăugă el, înfigând furculița în friptura de porc.

– Interesant, spuse Viola, cu genul acela de interes pe care Henry spera să ajungă și el să-l stârnească în ea. Și mașinăria ta ce știe să facă?

Henry zâmbi, încântat să vadă că reușise să-i stârnească curiozitatea.

– Băiatul meu știe să scrie, declară Henry, cu o bucată de carne în gură.

– Băiatul tău? întrebă toate cele trei doamne la unison.

Știind prea bine că reușise să le intrige pe toate trei, dar mai ales, pe Viola, Henry înghiți îmbucătura și începu să râdă.

– Mașinăria mea este un băiat. Arată de vreo cinci ani. Dădu să ia paharul de vin, dar se opri. Și poate să scrie un text de până la patruzeci de litere.

Se așternu tăcerea. După care:

– Dar cum? întrebă Viola.

Henry duse paharul la gură și bău, savurând momentul. Inima îi bătea într-un ritm constant, aliniindu-se perfect cu curiozitatea ei arzătoare, care era ca o armată al cărei marș el însuși îl redirectionase.

– Are o manivelă care activează arcul motorului și mai multe mecanisme care redau textul. Când scrie, își cufundă pana în cerneală și chiar urmărește scrisul cu ochii. Este cu adevărat uluitor.

Henry alesese în mod intenționat să nu se ofere să-l arate oaspeților săi. Dacă Viola voia să vadă mașinăria, voia să o audă din gura

ei. Așa că mai luă o gură de mâncare, în timp ce restul oaspeților făcură și ei același lucru după care spuse:

– Așadar, având în vedere propria mea descoperire, nu m-ar mira câtuși de puțin să găsești în Woolwich tipul de decor de care ești interesată.

– Poate că ar fi o idee bună să mergem mâine acolo și să aruncăm o privire, sugeră Gabriella.

– Oh, da, mi-ar plăcea foarte tare, exclamă Viola. Mulțumesc, Gabriella.

– Ai treabă mâine-dimineața, Lowell? întrebă Amelia.

– Nu am nimic în plan, spuse el.

– Ești sigură că nu te deranjăm? îl întrebă Viola, aproape în șoaptă, de parcă s-ar fi simțit obligată să o facă, dar sperând în secret să spună că nu.

– Nu deloc, o asigură el. Sunt sigur că o să fie distractiv.

– Vom avea nevoie de două trăsuri, zise Coventry.

– Viola, putem să trecem să te luăm pe la, să zicem... ora nouă? sugeră Huntley.

– Abia aștept, spuse Viola, cu un zâmbet atât de radios, încât Henry aproape că explodă de satisfacție.

Își permise să se felicite în sinea lui. Avea nevoie de timp și de terminare pentru a-i câștiga prietenia, încrederea și, în cele din urmă, inima. Din fericire pentru el, se bucura din plin de cele două condiții, întrucât construirea unei afaceri le necesita pe amândouă. Iar acum, că eforturile lui fuseseră încununuate cu succes, nu avea nici o îndoială cu privire la abilitățile proprii în ceea ce o privea pe Viola.

După cină, care se încheie cu o selecție minunată de prăjituri cu brânză și șampanie, domnii se ridicară și veniră în ajutorul doamnelor. Din moment ce Gabriella și Amelia erau împreună cu soții lor, fu perfect normal ca domnul Lowell să vină să-i tragă scaunul Violei și să-i ofere brațul.

Ea acceptă, cu toate că fluturașii din stomac o avertizară să nu o facă. La urma urmei, nu voia să-l placă pe cât de mult îl plăcea deja, la fel de bine cum nu voia să-l considere amuzant. Nu voia să recunoască faptul că, în mod inevitabil, ajunsese să se bucure de compania lui, în ciuda tuturor eforturilor de a nu o face. Pentru că era sigură că avea să dea de necaz din cauza lui.

Mai ales că nu avea nici cea mai mică intenție de a se recăsători. Se întâmpla rareori ca o femeie să-și câștige libertatea, și totuși ea reușise să o facă. Ar fi fost o prostie să renunțe la ea. Era obișnuită să-și stabilească propriul program, să își rezolve singură treburile și să dedice timp muncii sale. O viață cu un soț care să-i impună să stea acasă cu copiii nu era pe placul ei.

Așadar, dacă ar fi fost să accepte atenția din partea unui bărbat – ceea ce era, oricum, un mare dacă –, singura variantă ar fi fost să-i fie amantă, ceea ce ieșea categoric din calcul. Cu toate că, la o adică, ar fi putut să se bucure de o scurtă aventură, la nevoie, dar dacă s-ar fi întâmplat ca cineva să descopere, reputația și afacerile ei ar fi avut de suferit. Și nu avea de gând să permită una ca asta nici în ruptul capului.

– Ești gata pentru jocul de biliard pe care ți l-am promis? o întreabă domnul Lowell, după ce ieșiră din restaurant. Îmi prinde bine un sport competitiv după o masă copioasă.

Îi conduse pe toți pe un coridor într-o încăpere mare, cu cinci mese de biliard elegante, dintre care una era deja ocupată. La capătul celălalt al încăperii erau mai multe fotolii și scaune confortabile, iar de partea cealaltă, un bar de unde vizitatorii puteau să comande ceva de băut.

Viola deborda de nerăbdare. Entuziasmul ei față de perspectiva de a învăța despre acest joc continuase să crească încă de când domnul Lowell venise cu această sugestie, cu o zi înainte, și se bucură de-a dreptul când îl văzu pe unul dintre jucătorii de la prima masă lovind o minge albă înspre una colorată. Se auzi un „poc” încântător înainte ca cea de-a doua minge să alunece într-un buzunar din colț.

Domnul Lowell veni mai aproape, aducând cu el o mireasmă de lemn de santal.

– Nu e complicat. O să te învăț rapid noțiunile de bază.

Cu toate că știa că nu era înțelept din partea ei să accepte, simțind focul acela arzător pe care parfumul lui reuși să-l trezească în ea, Viola nu se îndură să spună nu.

– Mulțumesc mult, șopti ea, tresărind când îi simți pielea pe pielea ei.

– Sunt sigur că o să-ți placă, zise el cu zâmbetul pe buze, cu o clipire în ochi, după care se întoarse și merse să-și aleagă un tac.

Viola simți cum i-o luă inima la goană. Era incredibil de atrăgător și, din motive care îi erau încă necunoscute, bărbatul acela era interesat de ea.

– Ești gata? o întrebă domnul Lowell apropiindu-se, cu tacul în mână.

Huntley și Coventry deja începuseră să joace împotriva soțiilor lor la alte mese și, pentru câteva clipe, jocul lor reuși să-i distragă atenția Violei. Brusc, când îl simți pe domnul Lowell în dreptul ei, simți cum i se taie răsuflarea. Nici măcar nu pusese mâna pe ea, și totuși, din motive pe care nu și le putea explica, se simți ca și cum ar fi făcut-o.

– Da, reuși să spună, cu o voce atât de tulburată că o făcu să se crispeze.

Nu-și dădu seama dacă Henry băgase sau nu de seamă, pentru că el nu schiță nici un gest. În schimb, îi arătă cele trei bile care așteptau să fie puse în joc.

– După cum poți vedea, e o bilă albă, una galbenă și una roșie. Bila albă și cea galbenă sunt bile principale și fiecare jucător sau jucătoare, adăugă el, zâmbind, are câte una. Tu poți să fii bila albă, iar eu cea galbenă. Scopul jocului este ca fiecare din noi să se folosească de bilele lui pentru a băga bila roșie într-unul dintre buzunare.

– Sună destul de clar, spuse ea.

– Așa și este. Îi explică apoi sistemul de punctare, care nu era deloc complicat. Și asta e tot.

Luă tacul și își sprijini mâna pe masă, cu degetele întinse și degetul mare ușor ridicat. Așeză apoi vârful tacului pe falanga proximală a degetului. Cu cealaltă mână, apucă bine tacul.

– Să ai grijă să ții tacul la șold cu mâna ta dominantă și să crezi un pod cu cealaltă mână, cum fac eu acum. Podurile acestea variază, ar fi bine să încerci câteva poziții diferite, dar cel pe care ți-l arăt eu acum e general. Își re poziționează picioarele și se aplecă înainte. Aliniază vârful tacului cu bila principală, cu bila roșie și cu unul dintre buzunare, pe cât posibil.

Își folosi brațul să mute tacul înainte și înapoi, alunecând cu vârful peste degetul mare. Viola făcu ochii mari, privind cu gura uscată imaginea aceea elegantă, dar totodată atât de puternică cu el, cu haina strânsă pe spate și cu expresia aceea de concentrare maximă pe chip. O clipă mai târziu, tacul lui atacă cu deosebită precizie, lovind

bila principală și trimițând-o pe cea roșie în buzunar. Ateriză cu un zgomot înăbușit și de îndată ce o făcu, Viola începu să aplaude.

– Minunat! Nu avea cum să nu se minuneze de iscusința cu care domnul Lowell își făcuse treaba. Faci să pară atât de ușor.

Henry își îndreptă spatele, cu zâmbetul pe buze, extrem de amuzat.

– Mulțumesc, Viola, dar, după cum sunt sigur că știi deja, e la fel ca atunci când înveți să tragi cu arma, este important să exersezi. De vreme ce practic locuiesc aici, am jucat multe partide în ultimii ani. Merse să ia bila roșie din buzunar, după care se întoarse la masă, se îndreptă spre Viola și îi întinse tacul. E rândul tău să încerci.

Viola apucă obiectul acesta nefamiliar și îl cântări în mână. Era ușor, nu avea să-i fie greu să-l țină cu aceeași ușurință ca el. Încercând să-și amintească cum se poziționase el, apucă tacul mai din spate, se aplecă peste masă și întinse mâna cât să...

Ceva îi atinse coapsa, iar în clipa aceea înlemni. Când simți cum el își strecoară degetele printre ale ei, nu mai reuși să-și adune gândurile. Înghiți în sec, dându-și seama că domnul Lowell se instalase în spatele ei, frecându-se în treacăt cu coapsa de ea, încercând să îi arate cum să țină tacul.

– Exact așa, spuse el cu o voce răgușită care o răscoli pe dinăuntru. Ține-l bine, dar nu prea strâns.

Dumnezeule, cuvintele lui erau șocant de sugestive!

– Acum, încearcă să-ți relaxezi postura. Ușor... Da, exact așa.

Viola rămase cu sufletul la gură. Abia dacă se mai putea concentra, cuprinsă de focul acela arzător. Apropierea lui era pur și simplu prea mult, prea...

Îl simți mișcându-se ușor. Îi mângâie ușor degetele pe masă, pe măsură ce, cu grijă și fără să se grăbească, îi rearanjă poziția degetului mare. Cu inima la gură, Viola se simți cuprinsă de un foc arzător, luptându-se între nevoia de a o lua la fugă și dorința de a rămâne. Era ca și cum reușise să o învăluie, fermecând-o cu masculinitatea lui puternică, până ce simți cum i se înmoaie genunchii.

– Concentrează-te, Viola, îi șopti el atât de aproape de ureche, că simți cum i se ridică părul pe ceafă. Stai cu ochii pe bilă și lovește când ești gata să o faci.

Doar că îi era imposibil să se concentreze cu el acolo. Se întreba dacă bănuia gândurile păcătoase pe care cuvintele lui reușiseră să i le trezească. Brusc, simți un val de căldură. Lumea spunea

despre el că îi plăcea să seducă femeile, așa că se prea putea să o facă intenționat.

Închise ușor ochii și trase adânc aer în piept. Pentru numele lui Dumnezeu, era Viola Cartwright, o femeie capabilă să folosească cu iscusință atât o armă, cât și un bisturiu. În ultimii doi ani, reușise să facă mai multe decât majoritatea bărbaților într-o viață întreagă, și totul datorită concentrării sale.

Folosindu-se de acea resursă, reuși să se concentreze și să trimită bila roșie în buzunarul cel mai apropiat, lovind-o cu bila albă.

Răsufală ușurată și simți un val de satisfacție.

– Am reușit!

Domnul Lowell merse să ia bila roșie din buzunar, apoi o puse pe masă și îi luă tacul din mână, cu zâmbetul pe buze.

– E rândul meu acum.

Nu o mai atinse deloc tot restul jocului, lăsând-o să găsească cele mai bune poziții de una singură. Păstră distanța față de ea, continuând să lovească de pe partea opusă a mesei, comportându-se ca un adevărat gentleman tot restul serii.

– Te descurci de minune, o încurajă el după ce reuși să mai nimească o bilă.

– Am avut un profesor minunat, răspunse ea, zâmbindu-i.

– Dacă te referi la mine, atunci mă simt flatat, zise el, după care îi făcu cu ochiul și se grăbi să se întoarcă la joc.

Bila galbenă alunecă ușor pe suprafața de postav, lovindu-se de cea roșie, care ricoșă în marginea mesei, ratând gaura la mustață. Mormăi ceva în barbă, după care își îndreptă spatele și spuse:

– S-ar părea că totul depinde de tine. Dacă reușești să bagi bila roșie, câștigi jocul, Viola.

Îi întâlني privirea, care era caldă, chiar dacă nu mai emana aceea senzualitate de la început. În schimb, zări aceeași nerăbdare debordantă pe care o simțea și ea de fiecare dată când juca împotriva cuiva. Doar că, de data asta, nu era pentru el, ci pentru ea. Voia să reușească, iar gândul acela o înduioșă profund.

Ferindu-și privirea, Viola se concentrează asupra bilelor de pe masă. Încercă să găsească cel mai bun unghi pentru lovitură și se poziționează în consecință. Nu era ceva complicat. Bilele erau perfect aliniate. Dar simți privirea domnului Lowell îndreptată asupra ei și începură să-i tremure mâinile. Aruncă o privire spre el și se relaxă când văzu expresia serioasă de pe chipul lui.

Își mută greutatea corpului pentru un echilibru mai bun, zări ținta și lovi bila cu tacul îndeajuns cât să împingă cu grijă bila roșie în buzunar.

– Bravo! exclamă domnul Lowell.

Viola își îndreptă spatele și se întoarse spre el cu zâmbetul pe buze.

– Ce joc extraordinar, zise ea, încântată de progresul pe care îl făcuse în doar o seară, reușind să bată un bărbat care jucase de atâtea ori.

– Mă bucur că ți-a plăcut, spuse el, apropiindu-se de ea pentru prima oară de la începutul jocului și întinzând mâna după tac.

Viola i-l întinse, abia așteptând să simtă atingerea lui. Dar spre deosebire de celelalte dăți, Henry nu făcu nici o încercare de a-și trece ușor degetele pe mâna ei. Mai mult decât atât, avu grijă să-și țină mâna departe de a ei și apucă tacul astfel încât să evite orice contact.

– Mulțumesc pentru partidă, șopti Viola, neputând să-și explice sentimentul acela ciudat de deznădăjduire care o învăluia.

Era ca și cum o mână invizibilă și-ar fi înfipt ghearele în ea, răpindu-i jumătate din bucurie.

Când veni timpul să plece, domnul Lowell nu făcu nimic mai mult decât să o întâmpine cu un zâmbet și să-i spună:

– Vă mulțumesc pentru o seară minunată. Aștept cu nerăbdare să ne vedem mâine.

Doar că nu i se adresă doar ei, ci și lui Huntley, Coventry, Gabriella și Amelia, și pe cât de cuviincios fusese gestul acela din partea lui, adevărul era că Viola se simți dezamăgită că nu schițase nici un gest doar față de ea.

Capitolul 10

Viola tocmai ce își termina de mâncat micul dejun în dimineața următoare, când Diana veni să-i aducă o scrisoare.

– A sosit acum pentru tine, îi spuse prietena ei.

Le găsisse pe amândouă deja treze când coborâse la masă. După ce le povestise pe scurt cele petrecute în seara de dinainte, care

se încheiase mai târziu decât era obișnuită Viola, prietenele ei o lăsaseră să citească în tihnă ziarul de dimineață în timp ce mânca.

- Vrei să strâng masa? întrebă Diana.

- Dacă nu te deranjează, răspunse Viola. Huntley și soția lui trebuie să ajungă dintr-o clipă într-alta.

Desfăcu sigiliul acela necunoscut și pe măsură ce începu să citească scrisoarea, simți cum i se urcă sângele la cap.

Stimată doamnă,

Vreau să vă aduc la cunoștință că ducele de Tremaine m-a angajat să supraveghez cazul pe care dorește să-l inițieze împotriva dumneavoastră. Este crucial să ne întâlnim să discutăm situația cât mai repede cu putință. Prin urmare, vă rog să răspundeți cât mai curând la această scrisoare și să mă informați despre disponibilitatea dumneavoastră.

Cu stimă,

Michael B. Hayes, avocat

Se așteptase să se ajungă la asta, dar alesese să uite de procesul cu care o amenințase Robert. În schimb, preferase să se concentreze pe munca sa și pe timpul petrecut alături de prieteni. Deznădăjduită, lăsă scrisoarea pe masă. Nu mai era încântată de ideea de a petrece ziua în Woolwich. Gândul că avea să înceapă o luptă între ea și Robert pe bani îi lăsă un gust amar.

Rămase câteva clipe cu ochii închiși, imaginându-și dezastrul la care se putea ajunge. Chiar dacă ar fi fost să câștige, știrea despre proces avea să ajungă la urechile unui jurnalist lacom. Urma să audă din nou vorbe despre cum reușise să pună mâna pe avere, amintindu-le celor din înalta societate că era o parvenită care nu avea ce să caute în lumea lor.

Iar dacă avea să piardă...

Scutură din cap, nedorind să-și imagineze un astfel de scenariu.

Așa că luă o gură de ceai. Primul pas era să-și găsească și ea un avocat. Cel care o ajutase cu moștenirea și cu toate procedurile de înființare a spitalului fusese mai în vârstă decât soțul ei și murise de curând, așa că nici nu putea să-i recomande pe cineva. După câteva clipe de gândiri, hotărî să-i întrebe pe Huntley și pe Gabriella dacă puteau ei să-i recomande pe cineva. Ceva mai încrezătoare, luă

scrisoarea, intră în biroul ei și o lăasă pe masă. Merse apoi să-și ia haina, boneta și mănușile, fiind deja gata când îi auzi bătând la ușă.

– Merg eu să deschid, le zise Viola, ca să nu le ia pe Diana și pe Harriet din treabă.

– Distracție plăcută, le auzi spunând din spatele casei.

Își luă cheia, deschise ușa și simți cum i se taie respirația când dădu nas în nas cu domnul Lowell.

– Bună dimineața, zise el, după care îi făcu loc să iasă din casă. Ai dormit bine?

Viola încuviință.

– Da. Mulțumesc, răspunse ea, trăgând ușa în urma ei. Îi tremurau atât de tare mâinile că îi luă mai mult decât de obicei să nimerescă cheia în broască. Dumneata? întrebă ea, amintindu-și să fie politicoasă.

– Oh da, zise el, după care îi oferă brațul și o ajută să coboare treptele spre cea dintâi trăsura în care îi așteptau Huntley și Gabriella.

Soții Coventry erau în cea de-a doua trăsură, cu fereastra deschisă, așa că Viola le făcu semn cu mâna și îi salută de bună dimineața, în timp ce domnul Lowell o conduse spre ei.

– Mi-a luat ceva să adorm, dar odată ce am reușit, am dormit neîntors.

Viola nu putea nicicum să priceapă de ce o astfel de afirmație reuși să-i trimită fiori pe șira spinării, dar era ceva în felul în care o spusese, ceva cât se poate de sugestiv care îi alertă simțurile. Bineînțeles, tresări și mai tare când îi simți mâna pe talie, încercând să o ajute să urce în trăsură. Căldura atingerii lui dăinui, amintindu-i de pericolul pe care îl reprezenta domnul Lowell în viața aceea perfectă la care ținea atât de tare.

După ce îi salută pe soții Huntley, Viola se așeză pe bancheta din fața lor. Domnul Lowell se așeză lângă ea și închise portiera, după care Huntley lovi ușor cu bastonul în acoperiș, iar trăsura porni la drum. Viola își strânse mâinile în poală. Nu putea face abstracție de coapsa domnului Lowell lipită de a ei în spațiul acela îngust, și nu putea să nu simtă cât părea de solidă.

– O să fie distractiv să ieșim puțin din Londra, spuse ea într-o încercare disperată de a se gândi la altceva în afară de corpul domnului Lowell. Nu am mai părăsit orașul din copilărie, când l-am însoțit pe tata la câteva dintre conferințele lui.

– Sunt multe de văzut în afara Londrei, zise Gabriella. Te-ai gândit vreodată să călătorești mai mult?

Viola rămase cu gândul la un vis pe care îl avusese imediat după moartea tatălui ei, în care fugise în lume, fără să mai arunce vreo privire înapoi. Iar în visul acela, în mod inevitabil, ajungea în același loc.

– Aș vrea să merg la mare, zise ea.

Huntley zâmbi.

– Și eu am văzut oceanul pentru prima oară vara trecută. Întinderea aceea nemărginită de apă e cu adevărat impresionantă.

– Am văzut tablouri, spus Viola, dar sunt sigură că nu e același lucru.

– Îți dă o idee, dar nu poate să-ți capteze toate simțurile, zise domnul Lowell. Când te plimbi pe plajă, ești înconjurat de atât de multe sunete și mirosuri. Valuri care se rostogolesc pe țărm și vântul prelingându-se printre dunele înverzite. E mult mai impresionat decât un tablou.

Intrigată de descrierea lui, Viola se lăsă să viseze cu ochii deschiși și se trezi din visare abia când trăsura dădu de o groapă în drum, iar în clipa aceea îi fugi din nou gândul la scrisoarea pe care o primise de la domnul Hayes și la ce avea să-i răspundă. Indicată ar fi fost să încerce să se întâlnească cu el cât mai curând, în ziua următoare chiar dacă se putea. Pentru că, oricând de mult și-ar fi dorit să ignore întregul dezastru și să arunce scrisoarea în foc, știa că nu putea să facă una ca asta.

– Ești bine? o întrebă Gabriella când ajunseră în Woolwich.

Opriseră deja trăsura, îi așteptau doar pe Amelia și Coventry să sosească și ei.

– Da, sigur, spuse Viola, cu un zâmbet forțat.

– Ai fost extrem de tăcută în ultima jumătate a călătoriei noastre, îi spuse Gabriella cu o privire iscoditoare. Te supără ceva?

Viola aruncă o privire spre trăsura familiei Coventry și îl văzu pe duce ieșind în întâmpinarea soției sale, apoi spre Huntley și spre domnul Lowell, care discutau despre un meci de box.

Viola o prinse de cot pe Gabriella și o trase mai departe de ceilalți, spunându-i:

– Adevărul e că voiam să te rog pe tine sau soțul tău să-mi recomandați un avocat bun.

Gabriella făcu ochii mari.

– Dumnezeuule, Viola! Ai dat de necaz?

Viola își mușcă buza și strâmbă din nas.

– Așa s-ar părea. Robert, vreau să spun, ducele de Tremaine, vrea să conteste testamentul soțului meu. Vrea să... Inima îi făcu un salt, cuprinsă de panică. ... vrea să ia înapoi prin orice mijloace banii pe care mi i-a lăsat Peter.

– Dumnezeuule! exclamă Gabriella, albă la față.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Huntley, văzându-și soția atât de neliniștită.

Viola scutură din cap. Nu voia să-și discute necazurile de față cu toată lumea și nu voia să strice ceea ce promitea să fie o excursie distractivă pentru restul grupului.

– Este vorba despre... ei bine... zise Gabriella aruncându-i Violei o privire spășită. Chiar m-ai întrebat mai devreme dacă eu sau soțul meu te-am putea ajuta, așa că trebuie să întreb.

– Ce să întreb? zise domnul Lowell, intervenind direct în mijlocul conversației.

– Nu-i nimic, mormăi Viola. Gabriella, uită că ți-am spus și hai să ne bucurăm de ieșirea asta. Putem să vorbim mai târziu despre asta.

Și apoi, hotărâtă să încheie orice discuție, își lipi un zâmbet pe față și ieși în întâmpinarea Ameliei și a lui Coventry, care erau deja în drum spre ei.

Henry o cercetă din priviri pe Viola în timp ce se plimbară printre tarabe. Devenise distantă după ce le mărturisise că voia să vadă marea. Era ca și cum îi atârna toată greutatea lumii pe umeri. De asemenea, se arătase neliniștită atunci când Huntley o întrebase despre ce anume vorbeau ea și Gabriella. Și chiar mai neliniștită când el însuși se arătase curios să afle, ceea ce îi dădu de înțeles că nu voia să-l știe implicat în nici un fel în necazurile ei.

Gabriella, desigur, nu dezvălui nimic. Îi spuse pur și simplu lui Huntley că urmau să vorbească despre asta, orice ar fi „asta“ mai târziu, fără îndoială odată întorși în Londra, fără nimeni care să tragă cu urechea.

Iar asta îl irită pe Henry, pentru că, acum că ajunsese să o cunoască, deja o plăcea foarte mult pe Viola. Avea un aer jucăuș pe care îl suprima adesea, doar că el reușise deja de câteva ori să o facă să se relaxeze. Îi făcea deosebită plăcere să o vadă bucurându-se de activități

amuzante, să o vadă zâmbind, dând uitării aerul ei serios. Fericirea ei începuse să conteze pentru el, așa că, dacă ceva sau cineva reprezenta o amenințare la adresa liniștii ei, era gata să-i sară în ajutor. Dar cum ar fi putut să o facă după ce ea se încăpățănase să pună un zid între ei de îndată ce se oferise să o ajute?

Continuă să se gândească la asta în timp ce o urmări plimbându-se prin piață. Era evident că nu-i stătea mintea la motivul pentru care veniseră astăzi aici pentru că rată mai multe obiecte care s-ar fi potrivit de minune cu tema persană pe care încerca să o recreeze.

Hotărât să-i atenția asupra acestui fapt, se strecură pe la spatele ei și o apucă de braț. Viola tresări, o schimbare bine-venită față de aerul solemn pe care îl păstrase până atunci, la fel ca și sclipirea din ochii ei când îl zări.

Încântat de reacția ei, o luă ușor de braț.

– Vreau să vezi ceva special, zise el, trăgând-o înapoi spre o tarabă pe lângă care trecuseră cu câteva minute înainte.

Viola nu părea tocmai convinsă.

– Dar cum rămâne cu ceilalți? Nu putem pur și simplu să...

– Vă ajungem noi din urmă, strigă Henry spre restul grupului. Dacă ne pierdem de voi, ne vedem la trăsură!

– Dar, domnule Lowell...

– Chiar nu vrei să-mi spui Henry? întrebă el.

– Te rog, nu te supăra, dar nu sunt sigur că se cuvine, șopti ea, prin agitația aceea.

Henry se opri din drum și așteptă până ce Viola ridică privirea spre el.

– Pentru că ți-e teamă de intimitatea unui gest atât de informal?

Încercă să spună ceva, dar cuvintele nu voiau să iasă pe gură. Se făcu roșie la față, dar nu-și feri privirea. Da, Viola era prea curajoasă ca să facă asta, prea puternică ca să refuze provocarea.

– Știi prea bine care sunt intențiile mele în ceea ce te privește, pentru că am fost sincer de la bun început, adăugă el. Vreau să fiu cu tine, Viola, în moduri pe care nu pot nici măcar să încep să ți le descriu.

– Nu ar trebui să spui astfel de lucruri, zise ea, cu răsuflarea tăiată și, cu toate că vorbele ei încercau să-l îndepărteze, privirea ei ascundea nostalgie și o dorință nemărginită.

– Atunci trebuie să mă ierți, căci nu mă pot stăpâni, zise el, coborându-și privirea spre buzele ei, încordându-se cu tot corpul când

o văzu trecându-și limba peste buza aceea cărnoasă. Doamne, Viola! Numai Dumnezeu știa ce fel de senzații trezea în el. Tot ce te rog e să te aud spunându-mi Henry.

Rugămintea lui păru să risipească efectul pe care îl avea asupra ei, pentru că Viola își îndreptă toată atenția spre tarabe și porni din nou la pas.

– Nici lui Huntley și lui Coventry nu le spun pe nume și îi cunosc mai bine decât te cunosc pe dumneata.

Ce lovitură dură! Dar era hotărât să nu renunțe:

– Doar pentru că nu ești prietenă cu ei, ci cu soțiile lor, cărora eu m-am adresat cu Gabriella și Amelia, în cazul în care nu ai observat.

– Desigur că am observat, dar acum că Florian și Juliette s-au căsătorit, sunteți deja rude.

– Ai dreptate, acceptă el, hotărât să nu mai insiste. Avea alte băătăli de purtat astăzi, iar aceasta probabil că era cea mai puțin importantă. Asta voiam să-ți arăt, zise el, arătându-i o comodă înaltă de lemn cu o sculptură dantelată în partea de sus. Cred că l-ai ratat.

– Ai perfectă dreptate, zise ea, făcând un pas spre piesa de mobilier parcă într-o transă. E perfectă!

Simți cum îi crește inima de bucurie, după care Viola îi aruncă o privire atât de plină de recunoștință, încât se simți din nou ca un biet adolescent, incapabil să lege două cuvinte.

Așa că, zâmbi pur și simplu, cu mâinile în buzunare, de teamă să nu întindă din nou brațele spre ea. Pentru că, în clipa aceea, ar fi dat orice să o strângă la piept și să se bucure de încântarea ei.

– Cât costă? îl întreabă ea pe vânzător, un bărbat mai în vârstă, burtos, cu sprâncene stufoase.

– Opt lire, scumpo. L-am adus tocmai din Maroc, zise bărbatul, rânjind, trecându-și mâna pe deasupra comodei. N-ai să mai găsești așa ceva prin părțile astea.

Henry o văzu încruntându-se și, chiar când se pregătea să intervină și să-i spună bărbatului că era un nebun să ceară atâția bani, Viola zise:

– Îți dau o liră.

Henry fluieră ușor și făcu un pas în spate, cu un zâmbet pe chip. Era evident că doamna era obișnuită să negocieze. Vânzătorul se uită urât la ea, după care își îndreptă spatele și răspunse:

– Chiar încerci să mă jignești?

Henry se înalță, pregătindu-se din nou să vină în ajutorul Violei. Dar se părea că totul era sub control.

Cu mâinile la piept, îl încolți cu privirea pe vânzător.

– Nicidecum, domnule. Îți spun doar cât sunt dispusă să plătesc. Dar din moment ce e prea puțin pentru tine... zise ea, dând să plece.

Vânzătorul aruncă o privire spre Henry, care ridică pur și simplu din umeri și spuse:

– Ea și-l dorește. Dacă e după mine, poți să rămâi cu el.

Porni apoi după Viola, care era deja la câțiva metri distanță.

– Stai, zise vânzătorul, oprind-o pe Viola și chemând-o înapoi cu mare reticență. Ce zici de șase lire?

Viola clătină din cap.

– Două.

– Hai că poți mai mult decât asta, spuse vânzătorul. Ne oprim la cinci?

– Îmi pare rău, dar este prea mult, zise Viola, dând din nou să plece, clipă în care vânzătorul își duse mâinile la cap, lăsându-se păgubaș.

– Patru lire. Este cel mai bun preț pe care pot să ți-l fac. Ofertă finală.

Viola căzu pe gânduri, iar vânzătorul rămase cu sufletul la gură. După câteva clipe, încuviință.

– Dă-mi și felinarele alea de sticlă și include livrarea, și batem palma.

Vânzătorul strâmbă din nas, ezită câteva clipe, după care încuviință, în cele din urmă, cu o mișcare scurtă din cap. Întinse mâna aceea murdară și, spre uimirea lui Henry, Viola bătut palma. Băgă apoi mâna în săculeț și scoase banii pe care îi datora.

– Mi-a părut bine să fac afaceri cu tine, îi spuse ea vânzătorului după ce îi lăsă în scris adresa centrului de relaxare pe care i-o înmână. Sper să le primesc până mâine după-amiază cel târziu.

„Dacă nu vrei să ai de-a face cu mine”, ar fi vrut Henry să adauge. În schimb, îi dădu de înțeles încolțindu-l cu privirea și ridicând din sprâncene.

– Mi-a plăcut foarte tare, îi spuse Viola lui Henry, pornind din nou la drum.

Părea mai animată acum decât la început, mândră de reușita ei.

Fascinat, lui Henry îi luă ceva timp înainte să răspundă, iar când o făcu, fu ca să-i ofere complimentul pe care îl merita.

– Trebuie să recunosc că m-ai impresionat cu capacitățile tale de negociere, Viola. Nu mă așteptam la asta din partea ta.

Viola se îndreptă spre o altă tarabă.

– De ce? Pentru că sunt femeie sau pentru că sunt ducesă?

– Nici una, nici alta. Știa deja că fusese nesăbuit să-i subestimeze capacitățile din cauza titlului său. Pentru că așa ești... și sper sincer să nu o interpretezi greșit... dar pentru că ești atât de modestă.

Cu buzele ținute, Viola se uită lung la o selecție de țesături despre care Henry presupuse că veneau din India.

– Când am început să lucrez la spital, habar n-avem ce trebuie să fac, zise ea, îndreptându-și atenția spre o pereche de vase de bronz, pe care le luă în mână și le întoarse pe toate părțile, după care le lăsă înapoi pe masă. Multă lume a profitat de asta, spuse ea, după care se întoarse cu fața spre el. Când mi-am dat seama de greșelile mele, am hotărât ca, pe viitor, să aflu valoarea unui obiect înainte de a începe o negociere și să nu-mi pară rău să plec cu mâna goală decât să dau prea mulți bani.

Henry se uită lung la ea în timp ce Viola se apropie de un dulap mare cu elefanți și trandafiri sculptați pe lateral. O văzu stând de vorbă cu vânzătorul și pentru a doua oară în aceeași zi rămase impresionat de abilitatea Violei de a face o achiziție minunată.

Într-un fel, era un alt lucru pe care îl aveau în comun, faptul că înțelegeau valoarea banului. În timp ce cele mai multe femei în poziția ei ar fi ales să-și arunce averea pe haine frumoase și accesorii, fără să stea pe gânduri, Viola părea foarte chibzuită.

Sau poate că avea alte motive pentru care prefera să fie precaută. Își continuă plimbarea fără ca Henry să-și poată lua gândul de la asta. Seara trecută, Robert îi spusese că avea de gând să conteste testamentul tatălui său. Și dacă începuse deja procesul? Ar fi fost de înțeles ca asta să-i strice Violei starea de spirit.

Porni în urma ei spre o altă tarabă, analizându-și opțiunile și, după ce cântări toate argumentele pro și contra, hotărî să-i vorbească cu toată sinceritatea.

– Viola, zise el, prinzând-o de braț și trăgând-o înapoi spre el. Îi întâlni ochii, mari și întrebători. Trase aer în piept și spuse: Discuția ta de mai devreme cu Gabriella a avut ceva de-a face cu Tremaine, pentru că are de gând să conteste testamentul soțului tău?

Viola aproape că-și pierdu echilibrul. Apoi înlemni, cu inima la gură. Se putea oare să-l fi auzit greșit? Puțin probabil. Era prieten cu Tremaine. Se prea putea ca acesta să fi trecut în vizită pe la el zilele acestea, după întoarcerea sa, și să-i fi povestit despre planurile lui de a o ruina. Acum că se gândea mai bine, era cât se poate de limpede, că atâta vreme cu domnul Lowell, având în vedere că acesta probabil că i-ar fi rămas loial lui Robert, pe care îl cunoștea de mult mai mult timp.

Cu răsuflarea tăiată, se întoarse spre bărbatul a cărui companie ajunsese să fi aducă atâta bucurie.

– Când ți-a spus?

– Aseară. Cu puțin înainte să ajungi tu la club.

Viola tresări și își feri privirea. Dumnezeuule! Ce prostie din partea ei! Toate instinctele sale o avertizaseră să se țină departe de el, iar ea se lăsase ispitită.

– Și nu mi-ai spus nimic, îi zise ea, cu amărăciune.

– Nu era tocmai genul de subiect pe care să-l discutăm la cină. Și, în plus de asta, nu am vrut să-ți stric seara, dezbătând un subiect despre care mi-a fost clar că nu vrei să vorbești.

Ridicându-și bărbia, ea îi studie chipul, uimită să citească pe chipul lui compasiune în loc de blamare.

– Ai dreptate. Nu voiam să discut despre asta. Și cu atât mai puțin cu unul dintre prietenii lui Tremaine.

Henry strânse din dinți.

– Au trecut atâția ani de când ne-am văzut ultima oară. Multe lucruri s-au schimbat de atunci, zise el, uitându-se drept în ochii ei. Acum că am avut ocazia să te cunosc, cred că știu cum ești în realitate.

– Chiar așa? întrebă ea, fără să poată să-și ascundă urma de dezamăgire din glas.

Cu maxilarul încordat, Henry o trase spre el și îi vorbi pe un ton calm, ghidând-o printre tarabe.

– Oricare ar fi motivul pentru care te-ai căsătorit cu tatăl lui Tremaine, nu cred că ai profitat de bătrânul acela și nu cred că meriți să pătimești din cauza lui Tremaine.

Viola trase adânc aer în piept.

– Dar...

- Dimpotrivă, cred că ar trebui să ai șanse la fel de mari ca el să câștige procesul.

Își continuă plimbarea în tăcere, fără să-i dea drumul. Era minunat, genul de apropiere cu care probabil că ar fi ajuns să se obișnuiască dacă avea să-și înfrângă temerile și să se lase cucerită.

- Așadar, dacă ești de acord și încă nu ai stat de vorbă cu un avocat, aș vrea să-ți prezint eu pe cineva. Este vorba despre un domn foarte competent care ne-a ajutat pe mine și pe familia mea cu consultanță juridică în nenumărate ocazii.

- Mulțumesc, fură singurele cuvinte care îi veniră în minte.

Își puna toată încrederea în ea fără să-i ceară nici o explicație. Își simți ochii teribil de umezi și îi fu teamă că avea să izbucnească în plâns. Bunătatea pe care i-o arăta, cu toate că ea avusese o părere atât de proastă despre el la început, era pur și simplu prea mult.

- Să înțeleg că ești de acord? întrebă el.

Viola încuviință.

- Tremaine vrea să-mi ia tot. Mi-a spus că are de gând să vândă spitalul odată ce pune mâna pe el, dar nu-l pot lăsa să o facă. Brusc, îl prinse de braț, simțind nevoia să-și țină echilibrul. După ce am primit o scrisoare din partea avocatul său în dimineața asta, am știut că am și eu nevoie de un avocat. Se uită cu coada ochiului spre domnul Lowell și văzu că asculta cu o expresie gravă pe chip. Despre asta vorbeam, de fapt, mai devreme cu Gabriella. Pur și simplu...

- Nu ai vrut ca eu să aflu.

Rușinată, își îndreptă atenția asupra tarabelor pe lângă care treceau.

- Este un subiect sensibil pentru mine și, sinceră să fiu, nu eram sigură dacă pot să am încredere în dumneata.

- Știu. Apoi își dresă glasul și spuse: Puțini oameni aleg să fie atât de direcți. Te felicit pentru asta.

Apreciind complimentul lui, nu se putu abține să nu schițeze un zâmbet.

- Adevărul e că mi-ai spus că ți-e prieten, iar noi doi abia dacă ne cunoaștem de câteva zile. Mi s-a părut normal să-i iei lui apărarea în defavoarea mea.

- Nu și când mi-e clar că greșește, îi spuse el pe un ton cât se poate de serios.

Mai merșeră câțiva pași în tăcere, după care Viola îi spuse:

– Înseamnă mult pentru bine că ești dispus să mă ajuți cu povestea asta, domnule Lowell.

– Și înseamnă mult pentru mine că ești dispusă să ai încredere în mine să te ajut. Având în vedere reputația mea, nu mi s-ar fi părut ciudat să crezi că sunt gata să te ajut pentru că am interese ascunse.

– Și ai? întrebă ea.

Henry clătină din cap.

– Nu. Vreau să te ajut pentru că țin la tine, Viola, cu toate că trebuie să recunosc că mă bucură să știu că vom petrece mai mult timp împreună.

Viola scoase un sunet mulțumit, dar nu mai spuse nimic. Odată ajunși la o răscruce, el o ghidă spre stânga spre o tarabă plină de paravane decorative, covoare și mese ornamentate care păreau să se potrivească cu stilul pe care îl căuta ea.

– Hai să terminăm cumpărăturile ca să ne alăturăm grupului. După ce ne întoarcem acasă, poți să-i răspunzi avocatului lui Tremaine și stabilim o întâlnire cu avocatul meu.

Capitolul 11

Așezată la biroul ei din spitalul St. Agatha, Viola adăugă în registru achizițiile din ziua precedentă, calculă cheltuielile și fondurile rămase. Își mai verifică apoi încă o dată calculele, ca să fie sigură și răsuflă ușurată. Încă îi mai rămăsese o sumă frumoasă, bani pe care avea să se vadă nevoită să-i dea lui Robert în eventualitatea în care acesta urma să câștige procesul.

Emily bătuse la ușă și intră în birou.

– Domnul Lowell și domnul Steadford sunt aici să stea de vorbă cu dumneata.

– Mulțumesc, Emily. Te rog să-i conduci înăuntru.

Viola se ridică de la masă și își aranjă fusta într-o încercare zădărnicească de a-și controla mâinile care nu voiau să stea locului. Din păcate, părerea domnului Lowell despre ea însăși începuse să conteze foarte mult, iar când se îmbrăcase în dimineața aceea, ar fi dat orice să aibă ceva vesel și chiar atrăgător de purtat.

Dar pentru că nu avea astfel de haine, o rugase pe Diana să-i aranjeze părul, care arăta mult mai bine acum decât cocul acela strâns la ceafă pe care îl purta de obicei. Inima începu să-i bată tot mai tare, întrebându-se ce părere urma să aibă domnul Lowell. Oare avea să bage de seamă sau...

– Bună dimineața, ducesă, zise el, intrând în biroul ei cu determinarea unui om încrezător.

I se păru ciudat să îl audă spunându-i „ducesă”, dar își dădu seama că probabil o făcea din cauza celui alt domn care veni în urma lui.

Urmară câteva clipe de tăcere, timp în care Viola își dădu seama că domnul Lowell o privea fascinat. Rămase cu zâmbetul pe buze, după care îi spuse:

– Îmi place ce ți-ai făcut la păr. Viola simți o invazie de fluturi în stomac. Și îți stă bine cu ochelarii aceștia.

Cu respirația tăiată, Violă se grăbi să-și ducă mâinile la față, descotorosindu-se de cercurile de metal sprijinite pe nas și lăsând ochelarii pe birou. Avea nevoie de ei pentru muncă și uitase complet că îi purta când o rugase pe Emily să-i poștească pe oaspeți înăuntru.

Domnul Lowell se uită lung la ea, cu zâmbetul pe buze. Era clar că bărbatul acela enervant savura pe deplin stânjeneala ei. Îl privi încruntată, iar el se potoli imediat.

– Dă-mi voie să ți-l prezint pe domnul Dorian P. Steadford. L-am pus la curent în legătură cu situația dumatăle cât am putut eu mai bine, dar poate că ar fi bine să afle și de la dumneata câteva detalii și informații suplimentare despre căsătorie și despre relația cu Tremaine.

Viola înlemni și se prinse de marginea biroului, încercând să se stabilizeze pe picioare. Dacă era un lucru despre care nu-și dorea câtuși de puțin să discute, acesta era. Doar că era de așteptat să se ajungă și la asta, având în vedere situația și dacă voia să beneficieze de ajutorul domnului Steadford.

Așa că își îndreptă spatele și le făcu semn să ia loc.

– Vă rog. Să vă servesc cu ceva?

Ambii bărbați refuzară.

– Cred că este mai bine să trecem direct la treabă, spuse Steadford, cu ochii pe ceasul de buzunar. Avem întâlnire cu Tremaine și cu avocatul lui în mai puțin de o oră. Steadford își scoase un carnetel

din servietă și întrebă: Puteți să-mi spuneți numele avocatului pe care l-a angajat Tremaine?

Viola luă loc pentru a le permite și domnilor să se așeze.

– Domnul Hayes, zise ea uitându-se lung la domnul Steadford și așteptând să-i vadă reacția.

Cu toate acestea, nu citi nimic pe chipul său. Își scoase un creion din buzunarul de la jachetă și începu să scrie ceva pe carnetel.

– Are o echipă bună de funcționari, spuse Steadford. Dacă aveți ceva de ascuns, vă pot garanta că vor afla tot. Apoi ridică privirea spre Viola, pe care începuse să o ia cu ameteală. Așa că sfatul meu este să-mi povestiți tot. Începeți cu începutul.

Viola se cutremură. Se uită lung la domnul Steadford și la domnul Lowell. Poate că era o greșeală. Era, cu siguranță, într-o situație imposibilă, pentru că știa că avea nevoie de ajutor, și totuși nu știa dacă să se încreadă în bărbații aceia. Mai ales în privința mamei sale, căci identitatea ei risca să le influențeze opinia asupra ei, în caz că nu aveau să fie de acord. Dar era gata să le spună toate lucrurile pe care domnul Hayes avea mari șanse să le descopere, ca să nu-l pună în dificultate pe domnul Steadford.

– Numele tatălui meu este Jonathan Marsh, el a fost medicul ducelui Tremaine, începu ea. În cei zece ani petrecuți împreună, au devenit prieteni. Peter, răposatul meu soț, obișnuia să se sfătuiască adesea cu tata. De asemenea, obișnuiau să joace șah sau pur și simplu să stea de vorbă despre fel de fel de lucruri. După moartea bunicii mele, l-am însoțit pe tata în toate vizitele sale la Tremaine House. Aveam cinci ani când i-am cunoscut pe Robert și pe tatăl lui.

– Și mama dumneavoastră? întrebă Steadford. Nu putea ea să aibă grijă de dumneavoastră pe perioada acestor vizite?

– Mama a murit la nașterea mea, se grăbi Viola să spună.

– Carevasăzică, îl cunoșteți foarte bine pe fostul duce, concluzionează domnul Steadford.

Viola încuviință.

– Da. Mi-a devenit ca un unchi drăgăstos, zise ea, iar când îl văzu pe domnul Lowell făcând ochii mari, își dădu seama că făcuse o greșeală și se grăbi să adauge: Nu a profitat de mine, dacă la asta vă gândeați. Ducele a fost bun cu mine. Între noi doi nu s-a întâmplat niciodată... Închise ochii, încercând să-și facă curaj să rostească

cuvintele care trebuiau să fie rostite. Nu ne-am consumat nicio dată căsătoria.

– Pentru că era prea bolnav?

– Ei bine, da, era bolnav. Bietul om era pe moarte și și-a dat ultima suflare a doua zi după nunta noastră, dar chiar și dacă nu ar fi fost vorba despre asta, nu ar fi avut niciodată astfel de așteptări de la mine.

Urmă o scurtă tăcere, întreruptă doar de sunetul creionului domnului Steadford. Neputând să se uite în direcția lor, Viola rămase cu privirea ațintită pe birou. Se simțea roșie în obraji și abia dacă putea să respire în rochia aceea.

– După ce tatăl meu s-a îmbolnăvit, zise ea când domnul Steadford o rugă să continue, a mers la Tremaine și i-a cerut o favoare, cu toată că eu am aflat despre asta abia mult mai târziu. Trase adânc aer în piept, după care ridică privirea spre cei doi bărbați din fața ei. Aveam cincisprezece ani când tata a murit. După înmormântare, am aflat că Tremaine îi promisese să aibă grijă de mine pentru că nu mai aveam pe nimeni pe lume căruia să-i pese de mine.

Simți că era pe punctul de a izbucni în plâns, dar reuși să se controleze.

– Patru ani mai târziu, după ce Tremaine s-a îmbolnăvit grav de gripă și a devenit clar că avea zilele numărate, mi-a sugerat să ne căsătorim. Încă își amintea expresia chinuită de pe chipul lui și teama de a nu o dezamăgi pe ea și pe tatăl ei încălcându-și promisiunea. La început nu am fost de acord pentru că știam că restul familiei lui mă disprețuia.

– Dar a reușit să vă convingă? întrebă Steadford.

– Credea că un titlu important urma să-mi deschidă multe uși și, cu cât mi-a vorbit mai mult despre el, cu atât mai mult am început să cred că poate avea dreptate. Iar când mi-a spus despre planul pe care îl discutase cândva cu tata despre înființarea unui spital bine pus la punct, care să ofere îngrijiri gratuite, și că eu eram singura care putea să îndeplinesc acest vis, am simțit că nu am încotro decât să accept.

Domnul Steadford se încruntă puțin.

– Vă amintiți dacă se preciza exact în testamentul lui în ce scopuri trebuiau să fie cheltuiți banii?

– Da. Viola își amintit fiecare detaliu. Majoritatea banilor urmau să fie folosiți pentru spital. Restul urmau să-mi fie transferați direct mie, să îi cheltuiesc după bunul meu plac.

– Restul? întrebă Steadford.

Viola încuviință.

– Soțul meu mi-a lăsat mie întreaga lui avere, un total de douăzeci și trei de mii de lire sterline, dintre care optsprezece mii meniți să fie cheltuiți pentru spital, pentru achiziționarea clădirii, pentru lucrările de renovare, pentru achiziționarea de echipamente și angajarea personalului. Nimeni altcineva nu a primit nimic.

Avocatul se arată șocat în timp ce domnul Lowell...

Spre surprinderea Violei, arăta ca și cum era deja la curent cu întreaga situație. Știa de la Robert, fără îndoială.

– Excelență, sper că nu vă supărați că spun asta, mormăi Steadford, dar încep să înțeleg dorința lui Tremaine de a contesta testamentul.

– În mod normal, nu aș avea nici o problemă să-i dau banii la care se crede îndreptățit. Nu știa dacă aveau sau nu s-o creadă, dar acesta era adevărul. Nu avea nevoie de prea mulți bani ca să se descurce. Problema e că i-am cheltuit aproape pe toți.

– Pentru spital?

Această întrebare veni din partea domnului Lowell, iar Viola nu se putu abține să pufnească.

– Ei bine, cu siguranță nu pe un stil de viață extravagant. Când îi văzu pe amândoi încruntați, oftă. O mică parte i-am cheltuit pe casa pe care am cumpărat-o pentru mine. Nu e o casă mare, în caz că vă întrebați, dar nu am nevoie de mai mult.

– Pare o cheltuială inutilă, zise Steadford. De ce să nu rămâneți la Tremaine House?

– Pentru că nu am vrut, răspunse Viola, iritată de acest interogatoriu. Se uită direct la domnul Steadford și zise: Erau banii mei, eram liberă să-i folosesc după bunul plac.

– Așa este, spuse domnul Steadford. Dar am nevoie de toate informațiile. De exemplu, dacă ați fi fost dată afară de la Tremaine House după moartea soțului dumneavoastră, aș fi putut să mă folosesc de asta în avantajul nostru.

– Nu ar fi schimba nimic. Tremaine o să aibă grijă să mă facă să par o parvenită, indiferent de circumstanțe, așa că, chiar și dacă m-ar fi dat afară, mă îndoiesc că mi-ar fi plăns cineva de milă.

– Ai fi avut înțelegere din partea mea, spuse domnul Lowell fără să stea pe gânduri.

Sprijinul lui necondiționat o emoționă profund. Era important pentru ea că o vedea așa cum era în realitate și nu drept oportunista în care fusese transformată de înalta societate.

– Oricât de frumos sună asta, zise domnul Steadford, reluând firul discuției, nu ne este de mare ajutor. Se aplecă ușor și o sfredeli cu ochii lui albaștri. Spuneți-mi, în ce stare mentală se afla soțul dumneavoastră în zilele premergătoare morții sale?

În clipa aceea, Viola simți cum totul se năruie în jurul ei. Nu putea să fugă de adevăr, oricât de mult și-ar fi dorit să o poată face. Nu când era unul dintre principalele argumente ale lui Robert împotriva ei.

– Viola? o îndemnă domnul Lowell.

Îi întâlnește privirea, sperând din suflet să dea uitării subiectul acela. Peter nu merita să-i trădeze bunătatea divulgând astfel de informații. Merita să fie amintit drept bărbatul inteligent care fusese odinioară.

– Excelență, spuse domnul Steadford, închizându-și carnetul. Pentru a câștiga, cel mai bun plan de atac al domnului Hayes va fi acela de a dovedi că ați profitat de pe urma unui om bolnav care nu mai gândea limpede. Așa că vă întreb din nou, care era stare de sănătate mentală a soțului dumneavoastră?

– A avut câteva episoade, mărturisi Viola, după care se grăbi să adauge: Dar nimic neobișnuit, având în vedere vârsta lui.

– Câți ani avea? întrebă domnul Lowell.

Viola coborî privirea, trecându-și mâna peste rochie.

– Șaptezeci.

– Bun, mormăi domnul Steadford. Și cine a fost medicul său după moartea tatălui dumneavoastră?

Cu un nod în gât, Viola simți că discuția mergea din ce în ce mai rău.

– Domnul Blaire, spuse ea, vorbind parcă din afara corpului ei.

Era ca și cum ar fi căzut într-un puț fără fund, de unde nu avea să găsească niciodată ieșirea.

– Va trebui să luăm în considerare evaluarea lui profesională, declară Steadford.

În clipa aceea, Viola ridică din nou privirea.

– Nu, zise ea, foindu-se în scaun. Domnul Blaire a fost primul medic pe care l-am angajat când am deschis spitalul, dar am fost obligată să-l dau în judecată anul trecut pentru acuzațiile de neglijență și

punere în pericol a altor persoane. Se află de opt luni în închisoare și încă mai are șase săptămâni până ce urmează să fie eliberat.

– Bine, cedă domnul Steadford. Dar avocatul care a redactat testamentul soțului dumneavoastră? Poate el să ne ajute cu câteva informații.

– Numele lui era domnul Porter, dar mă tem că a murit, zise Viola.

Domnul Steadford încuviință, dar nu mai făcu nici o remarcă în legătură cu moartea lui Porter. În schimb, zise:

– Să înțeleg că testamentul a fost modificat cu o zi înainte de moartea soțului dumneavoastră? Chiar după ce v-ați căsătorit? Iar după ce Viola încuviință, adăugă: În cazul ăsta, aş putea să pledez că domnul Porter nu ar fi facilitat acest lucru decât dacă ar fi avut siguranța că soțul dumneavoastră știa exact ce face. Făcu o notă și ridică din nou privirea spre Viola. Totuși, din moment ce este mort, va trebui să apelăm la mărturiile servitorilor răposatului soț.

Viola își mușcă buzele și spuse:

– Trebuie să știți că i-am lăsat pe aproape toți să plece ca să limitez cheltuielile de la Tremaine House. Au mai rămas doar majordomul și menajera.

Domnul Steadford se arată vizibil preocupat.

– Mi se pare că acest caz se complică din ce în ce mai tare.

– Sunt sigură că aş putea să dau de urma unora dintre ei, se grăbi Viola să spună. Doamna Starling, bucătăreasa, lucrează acum pentru baronul Hawthorne, așa că va fi ușor să stăm de vorbă eu ea.

– Și această doamnă Starling interacționa în mod normal cu soțul dumneavoastră îndeajuns cât să poată să ateste faptul că avea capacitatea necesară de a lua decizii raționale în momentul în care a ales să se căsătorească cu dumneavoastră?

– Nu chiar.

Domnul Steadford rămase o clipă de gânduri, apoi se sprijini de spetează.

– În cazul acesta, ar fi bine să vă gândiți dacă aveți vreo informație pe care am putea să o folosim împotriva lui Tremaine. Orice care ar putea încuraja un judecător să fie mai înțelegător la adresa dumneavoastră decât a lui.

– Dați-mi voie să intervin, zise domnul Lowell, aruncând o privire spre ea, după care se întoarse din nou spre domnul Steadford. Ți-aș sugera să ne îndreptăm atenția spre comportamentul lui Tremaine.

Cu toate că sunt de acord că oamenii se pot schimba și că se prea poate să fie un alt om acum că s-a mai maturizat, cât timp am fost împreună la Cambridge avea o fire destul de vulcanică. Se opri brusc după care adăugă: Am motive să cred că a bătut o prostituată pentru că aceasta nu a reușit să-l satisfacă.

– Nu pot să cred una ca asta! exclamă Viola.

– Ai vreo dovadă în acest sens? întrebă Steadford. Un martor de încredere?

– Nu, dar...

– Atunci mi-e teamă că nu ne ajută la nimic. Mai ales că unii ar putea să spună că femeia a primit exact ce merita.

Viola se încruntă.

– N-ar trebui să spuneți una ca asta. Sunt sigură că și-a ales profesia din disperare, dar chiar și dacă nu ar fi făcut-o, un bărbat nu are nici un drept să lovească o femeie, indiferent de motivație, și dacă a făcut-o, atunci...

– Așa e, sunt de acord cu dumneavoastră, zise domnul Steadford încercând să o liniștească, dar asta nu schimbă circumstanțele. Societatea se va arăta întotdeauna în favoarea unui duce, în detrimentul unei prostituate și, chiar dacă nu ar face-o, lipsa dovezilor ne îngreunează munca. Tremaine va nega pur și simplu orice acuzații.

Simțindu-se înfrântă înainte chiar ca procesul să fi început, Viola reuși să dea ușor din cap, cu un nod în gât.

– Înțeleg. O să încerc să mă gândesc la altceva ce ne-ar putea fi de folos.

– Foarte bine, zise domnul Steadford aruncând din nou o privire spre ceasul de buzunar. Între timp, ar trebui să ne întoarcem la Tremaine House pentru întâlnirea noastră de acolo. Poate calea noastră spre victorie va fi mai clară, după ce vom auzi ce are de spus ducele.

– Ești absolut sigur că încă vrei să te implici în povestea asta? îl întrebă Steadford pe Henry, în timp ce Viola schimba câteva cuvinte cu unul dintre medicii pe lângă care trecură în drum spre ieșire.

– Cred că nu am încotro, spuse Henry, aruncând o privire fugară în direcția Violei.

Aceasta era concentrată pe discuția pe care o purta cu bărbatul acela, ceea ce trezi în el o combinație ciudată de invidie și admirație. Încercând să nu se mai gândească la asta, îi spuse lui Steadford:

– Florian și-a dedicat cariera și o parte mare din averea lui recent dobândită acestui spital. Dacă ar fi acum aici, sunt sigur că i-ar oferi ducesei tot sprijinul său neclintit.

Henry alese să nu îi mărturisească că era gata să apeleze la orice scuză pentru a petrece mai mult timp alături de Viola. Și nu doar pentru că avea nevoie de o soție și pentru că o vedea drept cea mai bună opțiune, ci pentru că o plăcea și voia să-i fie bine. Cu fiecare clipă care trecea, ținea din ce în ce mai mult la ea, ceea ce însemna că nu putea să stea deoparte și să o vadă pierzând tot ce avea mai de preț.

Steadford se uită lung la el.

– Știi cumva cât de mult a investit?

– Nu, răspunse Henry, neliniștit. De ce întrebi?

– Pentru că ar mai fi ceva ce merită investigat mai departe.

Doar că Steadford nu apucă să intre în detalii, pentru că Viola li se alătură în scurt timp. Zâmbetul de pe chipul ei de îndată ce îl zări îi tăie răsufierea lui Henry. La naiba, faptul că alesese să se implice în povestea aceea nu avea doar de-a face cu faptul că încerca să o curteze pe ascuns pe Viola, ci și cu faptul că simțea o datorie față de Florian să-i apere interesele. Adevărul era că avea toate motivele să o ajute.

– Dă-mi voie să te ajut, îi spuse el după ce ajunseră la trăsura lui.

Mâna ei i se așeză perfect în palmă, trimițându-i fiori pe șira spinării, urmat de un val de căldură care îl lovi direct în suflet și îl lăsă profund tulburat.

În spatele lui, Steadford își dresе glasul și, când Henry se întoarse spre el, își dădu seama că avocatul îi citise toate intențiile, aruncându-i o privire cu subînțelese.

– Ce e? întrebă Henry sfidător.

Steadford se uită lung la el, după care se apropie și-i șopti:

– Fii cu băgare de seamă, Lowell. Nu mi se pare genul de femeie care să aibă nevoie de un bărbat care să vină în apărarea ei.

Henry încuviință și nimic mai mult, după care urcă în trăsură și se așeză pe banchetă lângă Viola. Femeia aceea era întruchiparea independenței, o femeie care trăia în propria casă, care avea afacerea ei și o viață a ei. Nu urma să-i fie deloc ușor să o convingă să renunțe la tot de dragul unui soț cu autoritate legală. Și totuși, cu cât petrecea mai mult timp alături de ea și cu cât ajungea să o cunoască mai bine, cu atât devenea mai sigur că ea era femeia cu care voia să se căsătorească.

Perfect conștient de faptul că urma să fie o provocare, începu să bată ușor darabana în coapsă. Sentimentul acela plăcut de mai devreme pe care îl simțise când o ajutase să urce în trăsură era de ambele părți. Era sigur de asta, având în vedere nenumăratele ocazii în care ea roșise în prezența lui și felul în care își aranjase astăzi părul. Era clar că nu o făcuse de dragul lui Steadford sau a lui Robert, ceea ce însemna că se gândise la el când alesese să-și aranjeze părul atât de frumos.

Aruncă o privire spre ea, spre șuvițele acelea de păr care îi atârnavu ușor la tâmpile. Ar fi vrut să-și treacă degetele prin părul ei. Ar mai fi vrut să-și plimbe vârful degetului pe nasul ei, să mângâie pistruii care îi alunecau pe obraji. Ar fi vrut să-i facă atâtea lucruri. Genul de lucruri pe care ea nu i-ar fi permis să le facă, nu încă.

Dar gândul acela era cumva liniștitor, știind că, odată ce urma să o sărute în cele din urmă, avea să fie pentru că își câștigase dreptul de a o face.

Pentru că un lucru era cert. Viola Cartwright nu era genul de femeie care să accepte să fie sărutată, cu una, cu două. Iar când urma să o sărute, gestul acela avea să însemne ceva pentru ea, prin urmare, el avea să însemne ceva pentru ea. Iar gândul acela îl unse pe suflet.

Totuși, gândul acela nu îl ajută câtuși de puțin când păși în biroul lui Robert, cincisprezece minute mai târziu, ca să-l anunțe că urma să o ajute.

- Nu m-am așteptat niciodată ca tu să ajungi să fii Brutusul meu, Lowell, spuse Robert, pe un ton disprețuitor. Mă surprinde să aflu că prietenia noastră înseamnă atât de puțin pentru tine încât ești dispus să o ajuți de șarlatanca asta mincinoasă, zise el, arătând spre Viola, să fure tot ce mi se cuvine, în loc să mă susții.

- Îmi pare rău că vezi lucrurile astfel, răspunse Henry pe un ton cât putu de calm. Adevărul e că nu are nimic de-a face cu prietenia noastră sau cu faptul că o cunosc pe ducesă. Simt că faci o greșală.

- Haideți să ne așezăm, nu? sugeră domnul Hayes, căci Robert părea gata să facă o criză.

O venă începu să-i pulseze periculos la ochiul stâng și rămase cu maxilarul încheștat, parcă abținându-se din greu să nu explodeze. Asta îl făcu pe Henry să-și amintească de cât de ușor se enerva prietenul său și, pentru prima oară, ajunse să se întrebe dacă istorisirea

lui Robert despre moartea soției sale chiar era adevărată. O istorisire care părea inventată.

Robert reuși să schițeze un gest spre scaunele goale.

– Vă rog.

Henry așteptă ca Viola să se așeze, după care se așeză pe scaunul de lângă ea.

– Nu uita, îi șopti el, apropiindu-se ușor, o să se sfârșească și povestea asta. N-o să dureze o veșnicie.

Viola îi întâlni privirea, îngrijorată.

– Mulțumesc, domnule Lowell. Voi încerca să nu uit asta.

Coborî privirea în jos spre mâinile ei strânse în poală, și Henry ar fi dat orice să o ia de mână, să îi spună că era alături de ea. Dar nu se cuvenea să o facă, căci asta ar fi însemnat să dezvăluie adevăratul motiv pentru care se implicase în povestea aceea cu Robert. Și, din moment ce Henry în continuare nu știa exact ce se întâmplase între el și Viola, prefera să nu agite și mai tare situația.

– Să discutăm mai întâi scopul acțiunii legale inițiate de clientul meu împotriva Excelenței Sale, ducesa de Tremaine, ca să nu lăsăm loc de confuzii, zise Hayes, studiind-o pe Viola din cap până-n picioare. Este vorba despre fiica doctorului răposatului soț, o femeie mai tânără cu cincizeci și unu de ani decât soțul ei și fără genul de descendență specific unei ducese, continuă el, expunând informațiile pe cel mai monoton ton posibil, după care întrebă: Ce domn de șaptezeci de ani nu s-ar bucura să încurajeze atenția din partea unei femei tinere, pline de energie? Și când e să ne gândim la avantajele care vin odată cu o căsătorie, îndrăznesc să spun că fostul duce ar fi fost prea tentat să reziste.

Înainte ca Henry să sară în apărarea Violei, aceasta se ridică în picioare, obligându-i și pe bărbați să se ridice. Henry ar fi dat orice să o liniștească, dar nu știa cum să o facă fără să o tragă în brațele lui.

– Viola, încercă el să spună, dar ea nu păru să-l audă.

Toată atenția ei era îndreptată asupra lui Hayes, care stătea acolo, ca un stâlp de încăpățânare supremă, cătuși de puțin doritor să se scuze pentru cuvintele sale.

– Întreci măsura, reuși ea, în cele din urmă, să spună, cu vocea tremurândă doar cât să arate cât de supărătoare fuseseră cuvintele lui Hayes. Cu fruntea sus, făcu un pas spre Robert. Cum poți să spui că m-am căsătorit cu tatăl tău din motive egoiste? După care făcu

un pas în spate, vizibil debusolată. Mă știi de-o viață. Știi ce fel de persoană sunt, știi că nu aș face niciodată una ca asta. Apoi își coborî vocea într-o șoaptă, iar Henry abia dacă reuși să audă: După toate cele petrecute între noi doi...

– Adică nimic, șuieră Robert, iar Viola făcu un pas în spate, aprofundându-se din nou pe scaun, recunoscându-se înfrântă.

Inima lui Henry abia dacă mai avu putere să bată. „După toate cele petrecute între noi doi...” Cuvintele acelea continuă să răsună în mintea lui, înfuriindu-l la culme până își dădu seama că încheștase atât de tare brațul scaunului că i se albiseră încheieturile degetelor. Era o experiență cu totul nouă, acest val de posesivitate care îl cuprinse. Nu simțise niciodată așa ceva pentru nici o altă femeie și își dădu seama că nu-i plăcea câtuși de puțin senzația aceea. Totodată, nu i se păruse deloc normală ușurința cu care Robert reușise să o reducă la tăcere pe Viola. Sau cum numeroasele întrebări și angoase care puseseră stăpânire pe el îl împiedicau să vină să o consoleze.

– De când am fost angajat de Tremaine, mi-am permis să fac unele cercetări, spuse Hayes, ca și cum toată lumea părea să se înțeleagă de minune. Se pare că ați început să finanțați un proiect nou, zise el, aruncând o privire spre Viola, care se făcuse albă la față.

– Ba nu, spuse ea.

– Vreți să spuneți că mă înșel?

Viola tresări, dădu din cap că nu, după care trase adânc aer în piept.

– Nu, doar că... centrul de relaxare este un proiect dezvoltat în comun de mine și ducele de Redding. Nu poți să-l ataci.

– Ba putem dacă ați folosit o parte din moștenirea dumneavoastră. Sau Redding este cumva proprietar unic?

– Suntem parteneri, spuse ea, abia reușind să rostească cuvintele. El deține majoritatea, dar...

– Dar și dumneavoastră ați avut o contribuție măricică.

– Ei bine, da. Doar nu se cuvenea să-l las să...

– Și restul fondurilor? întrebă Hayes, vorbind din nou peste ea.

Henry tresări. Neobrăzarea bărbatului acela devenise intolerabilă.

– Mai am ceva pus deoparte.

Hayes se uită lung la ea.

– Vom avea nevoie să calculăm cât de mult.

– Adică aveți de gând să-i luați tot ce e al ei? îl întrebă Henry furios pe Hayes.

– Vreau doar să protejez interesele clientului meu, zise Hayes pe un aer cât se poate de ambițios. Nu-i păsa decât de câștig, indiferent de cine urma să aibă de suferit de pe urma lui.

– Și banii care vor ajunge în buzunarul tău dacă va fi să câștigi, adăugă Henry, fără să se ferească să scoată la lumină caracterul deplorabil al acelui individ.

– În sprijinul anchetei noastre, continuă Hayes făcând abstracție de Henry, vă prezint fișele medicale pregătite de domnul Blaire, medicul răposatului duse. Ridică unul dintre cele cinci registre cu coperte de piele de pe biroul lui Robert și îl deschise. Această notă, de exemplu, din noiembrie 1817, cu câteva luni înainte de moartea ducele, spune: „Excelența Sa are probleme grave de memorie. Când i-am povestit despre fotografia pe care i-am arătat-o săptămâna trecută, nu a reușit să-și mai amintească culoarea florilor sau că marea se vedea în fundal”.

– Acest lucru poate fi ușor respins, spuse Steadford, vorbind pentru prima dată. Ar trebui să dovedești că ducele a acordat suficientă atenție imaginii respective pentru a observa astfel de detalii. Și, în plus de asta, în prezent Blaire este la închisoare pentru abuzuri medicale. Mă îndoiesc că opinia lui va fi luată în considerare în instanță.

– Există numeroase astfel de note, adăugă Hayes, hotărât să ignore argumentul lui Steadford. Dar mă îndoiesc că vom avea nevoie de ele. În clipa aceea, Hayes se schimbă la față, iar Henry se îndreptă, pregătindu-se pentru următorul as pe care avocatul îl avea în mânecă. Mai degrabă, sunt de părere că descendența inferioară a Excelenței Sale ducesa oferă o bază perfectă pe care să se construiască un caz de nedisputat.

– Uți că a fost căsătorită legal cu fostul duce de Tremaine și că acesta și-a modificat testamentul astfel încât să o includă în el, zise Steadford.

– Nu am uitat, insistă domnul Hayes. Ba chiar sunt convins că judecătorul va fi la fel de scandalizat ca mine de abilitatea ei de a pune mâna pe o avere care ar fi trebuit să ajungă la fiul ducelui și la rudele acestuia. Așa că, pregătiți-vă, adăugă el, fixând-o cu privirea pe Viola. Nu am de gând să mă las până nu o să le arăt tuturor ce fel de femeie sunteți. Iar după câteva clipe de tăcere, întrebă brusc: Apropo,

ce ne puteți spune despre mama dumneavoastră? După ce frunzări prin dosar, continuă să spună: Nu-mi amintesc să fi discutat despre identitatea ei în timpul discuțiilor mele cu Tremaine.

Apoi aruncă o privire spre duce, care doar ridică din umeri. Simțind când de tensionată era Viola, Henry zise:

– Nu văd de ce v-ar interesa asta. După cum ai spus-o chiar dumneata, aveți de gând să contestați testamentul răposatului duce pe motiv că soția lui a profitat de el. Așadar, nu înțeleg la ce bun să o interoghezi pe ducasă în legătură cu mama ei. Acestea fiind spuse, se ridică în picioare, nerăbdător să iasă din birou și din casa aceea. Dacă asta e tot, vă doresc o zi bună.

– Dar...

– Haide, ducasă, zise el, după care îi oferă mâna sa.

Uluită, Viola făcu ochii mari, ridică privirea spre el și îl luă de mână. Și, din nou, îl cuprinse un val de energie de îndată ce îi simți mâna în palma lui. Cu un nod în gât, își încleștă degetele în jurul ei și o ajută să se ridice, perfect conștient de roșeața din obraji ei și de privirea aceea timidă pe care i-o aruncă pe sub genele ei lungi.

Era a lui. Indiferent de ceea ce fusese între ea și Robert, Henry avea să se asigure de asta.

Capitolul 12

Simțind că îi fugea pământul de sub picioare, Viola se agăță de brațul domnului Lowell și îl lăsă să o scoată din biroul lui Tremaine, prin holul acela familiar, pe lângă vaza aceea pe care o lăsase acolo cu două ani în urmă, după care ieșiră în stradă.

– Nici nu pot să-mi imaginez prin ce treci, îi spuse domnul Lowell, după care se desprinse de ea, ceea ce o făcu să se simtă ciudat de pierdută. Îmi pare rău că nu a mers mai bine.

– E în regulă, zise Viola, cu toate că se simțea ca și cum nimic nu avea să mai fie vreodată în regulă. Nu mă așteptam să fie ușor.

– Ducasă, trebuie să fiu sincer cu dumneavoastră, îi spuse Steadford după ce îi prinse din urmă. Reacția la întrebarea domnului Hayes despre mama dumneavoastră a fost grăitoare. E limpede că ascundeți ceva și vă garantez că, orice ar fi, domnul Hayes va scoate adevărul

la suprafață, chiar dacă va trebui să angajeze o sută de oameni pentru asta. Se uită lung la ea, ceea ce o făcu să se simtă și mai neliniștită. Singura dumneavoastră șansă e să ne mărturișiți tot, ca să vă putem apăra împotriva atacurilor care urmează să vină.

Aruncând o privire în jur, Viola încercă să găsească răspunsul potrivit.

– Mama a fost săracă și needucată, dar asta n-a avut niciodată importanță pentru mine sau pentru tatăl meu. Din tot ce mi-a povestit el, mama m-a iubit foarte mult. A murit cu gândul la mine și la viitorul meu.

– Oricât de bine sună asta, nu-mi oferă informațiile de care am nevoie, spuse Steadford, extrem de încruntat. Domnul Hayes va începe să-și aleagă armele. Nu se va da în lături de la nimic, așa că trebuie să fiu sigur că mi-ați vorbit cu toată sinceritatea. Ultimul lucru de care avem nevoie este ca bărbatul acela să descopere detalii neplăcute pe care nu ați vrut să mi le împărtășiți.

Chiar dacă simți un nod în stomac, Viola reuși să își îndrepte spattele și îl privi drept în ochi pe domnul Steadford, cu o expresie hotărâtă de chip.

– Nu există nici un fel de detalii neplăcute.

Nu mai exista nici un act.

– Foarte bine, zise domnul Steadford, gata să-și ia rămas-bun. În cazul acesta, o să încep de îndată să lucrez la apărarea dumneavoastră. Ținem legătura.

Îl salută din priviri pe Henry și plecă, lăsându-i singuri lângă trăsura acestuia.

– E un avocat bun, zise domnul Lowell, și e de partea ta, cu toate că, îmi dau seama că după felul lui de a fi, uneori ar putea să pară că nu e.

– Știu.

Aruncă o privire spre trăsura lui și apoi spre Viola.

– Dacă nu te deranjează, aș sugera să mergem să bem un pahar la clubul meu. Cred că ți-ar prinde bine.

Oricât de tentantă i se păru invitația aceea, știa că nu era bine să accepte.

– Mulțumesc, dar...

– Viola, zise el cu voce calmă. Te invit în calitate de prieten care se gândește la binele tău. Nu am nici un interes ascuns. Apoi, îi zâmbi

și îi spuse în șoaptă, pe un ton amuzat: Nu încerc să te ademenesc în bârlogul meu secret de depravare.

Viola nu se putu abține să nu zâmbească și nu reuși să stăpânească focul care o cuprinsese.

– Locul acela există cu adevărat?

Pentru numele lui Dumnezeu, de ce era curioasă să știe?

– Poate că da. Întinse mâna spre portiera trăsorii și o deschise larg. Poate că nu. Îi întinse mâna liberă, aștept-o să accepte invitația. Dar asta nu înseamnă nimic, pentru că tot ce-ți ofer acum este compania mea.

Viola ezită o clipă și se uită în adâncul ochilor lui căprui și întunecați. Bărbatul acela reușea să o facă să se simtă atractivă, chiar dacă știa că nu era cu adevărat. Cumva, pe nepregătite, domnul Lowell reușise să-i întoarcă lumea cu susul în jos. Pentru prima dată de când Robert îi frânsese inima, domnul Lowell o făcuse să aștepte cu nerăbdare să petreacă timp în compania unui alt bărbat.

– Chiar așa? Își aminti de felul în care o atinsese când o învățase să joace biliard, de strălucirea aceea buclucașă din ochii lui când o bătuse la cărți și de amabilitatea cu care sârise în ajutorul ei de îndată ce îl rugase să o facă, iar îl clipa aceea înțelese, dintr-odată, că voia mult mai mult decât atât. Își dorea să fie cu el. Și, pe cât de înspăimântător era gândul acela și cu toate că știa că nu putea să riște niciodată o legătură romantică cu nici un bărbat, gândul păru să-i întoarcă lumea cu susul în jos. Nu vei încerca să mă seduci?

Robert simți cum i se tare răsufierea și se uită lung la ea, cu deosebită intensitate.

– Nu azi, șopti el.

Viola rămase dezamăgită, ceea ce era, desigur, ridicol, căci nu voia să aibă o aventură. Era o femeie cu capul pe umeri, o femeie respectabilă, a cărei demnitate trebuia păstrată cu orice preț, dacă era să aibă vreo șansă de a câștiga în instanță. Orice mișcare greșită urma să-i dea lui Hayes și mai multă muniție împotriva ei. Dar ar fi fost o minciună să spună că nu-și dorea să se simtă dorită.

Petrecuse ultimii doi ani dedicându-se țelurilor sale, aducându-i bucurie unui biet bătrân și dedicându-se bolnavilor. Și își spusese că îi ajunsese, că nu voia să mai cadă niciodată în ghearele pasiunii. Dar când își odihni mâna în palma domnului Lowell, își dădu seama că se înșelase.

Degetele lui se închiseră în jurul ei, iar Violetei i se tăie răsuflarea.

– Dar asta nu înseamnă că nu voi încerca mâine, se auzi glasul lui seducător după ce urcă în trăsură, însuflându-i o emoție deosebită, cum nu mai simțise niciodată.

Era un joc, își spuse ea, un joc foarte complicat, în care jucătorii aveau fie să se predea, fie să plece nefericiți. Își dădu seama că începuseră să-l joace de ceva timp, încă de când Henry se trezise la spitalul St. Agatha, după intervenția chirurgicală, unde ea fusese infirmiera care îl îngrijise.

Henry urcă și el în trăsură, închise portiera în urma lui, se așeză pe bancheta din fața ei și îi bătui vizitiului în acoperiș, să-l anunțe că era gata de plecare. Se tolăni în colțul banchetei, fix în fața ei și își întinse picioarele în unghi drept. Trupul lui masiv făcea spațiul să pară mic și o făcu și pe ea să se simtă mai mică decât de obicei.

– Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat cu adevărat între tine și Robert?

În ciuda tonului calm, Viola simți un fior pe șira spinării, un nod în gât și lacrimi în ochi. Dintre toate lucrurile pe care ar fi putut să le dezbată în drum spre Trandafirul Roșu, tocmai pe acesta ar fi preferat să-l evite. Cu toate acestea, privirea iscoditoare a lui Lowell îi spunea să fie sinceră. Voia să știe răspunsul ei și, cu toate că se temea că adevărul avea să-l rănească, știa că ar fi fost o mare greșală să ascundă adevărul când el o întreba atât de direct.

– Am făcut o greșală teribilă în privința lui Robert, șopti ea. Abia dacă putea să rostească cuvintele cu nodul acela din gât. Încercă din răspuț să-și stăpânească lacrimile, însă fără rost. Le simți în colțul ochilor, alunecându-i pe obraji. În copilărie, a fost atât de prezent în viața mea. Ori de câte ori eu și tata veneam în vizită la Peter, Robert era și el acolo, mai puțin dacă era plecat la Eton și apoi la universitate. Când Henry nu spuse nimic, Viola continuă ca și cum ar fi vorbit altcineva în locul ei: În anii care au urmat, am crescut, devenind dintr-o simplă fată femeie. Dar după moartea tatălui meu, am simțit cum întreaga lume se clatină în jurul meu. Doar că Robert mi-a fost alături. S-a prefăcut că-mi poartă de grijă, ca și cum ținea la mine și, cu timpul, am crezut că încep să mă îndrăgostesc de el, chiar dacă mai târziu mi-am dat seama că nu era dragoste, ci doar o iluzie copilărească.

– Câți ani aveai când ți-ai dat seama că ții la el?

– Şaisprezece, zise ea, după care coborî privirea în poală, amintindu-şi de persoana care obişnuise să fie în trecut. Când l-am întrebat dacă mă iubeşte la rândul lui, mi-a răspuns că da, spuse ea, cu un suspin, gest care o jenă atât de tare că părea gata să dea bir cu fugiţii. Doar că nu era o opţiune pentru ea. Nu atâta vreme când era închisă în trăsura aceea, şi hotărâse să înfrunte adevărul. Acesta a fost motivul pentru care a reuşit să mă manipuleze atât de uşor să fac ce am ales să fac, pentru că mi-a spus că aşa îşi dovedesc afecţiunea unul pentru celălalt bărbaţii şi femeile. Mi-a spus: „Dacă mă iubeşti cu adevărat, o să-ţi placă”. Şi apoi a... Izbucni în râs, de parcă lumea începuse să se prăbuşească în jurul ei, cu disperare şi amărăciune. M-a durut, dar mi-am spus din nou şi din nou că acela era preţul pe care trebuia să-l plătesc ca să-l cuceresc.

– Dumnezeule, Viola.

– Când s-a terminat, şopti ea, cutremurându-se la amintirea acelui moment, mi-a spus că i-a fost mai bine cu alte femei. După care s-a ridicat şi m-a lăsat acolo. Trase adânc aer în piept, numără până la trei şi expiră. Atunci mi-am dat seama că se purtase frumos cu mine doar ca să mă păcălească, în încercarea de a se folosi de vulnerabilitatea mea. În aceeaşi zi am aflat că era logodit cu Lady Beatrice. Abia după ce m-am căsătorit cu Peter, am descoperit că şi el ştia ce-mi făcuse Robert. Nu ştiu cum a aflat, dar ştiu că acesta a fost motivul pentru care l-a trimis pe Robert de acasă şi, probabil, motivul pentru mi-a lăsat mie toată averea, şi nu fiului său.

– Nu ştiu ce să spun.

– E de înţeles, şopti Viola, ducându-şi mâna la ochi.

– Nu, zise el şi, dintr-odată, veni lângă ea şi o luă de mână. M-ai înţeles greşit. Îi ridică mâna şi începu să i-o sărute. Nu ştiu ce să spun, pentru că mi-e teamă că te-aş putea speria cu furia mea, care nu e îndreptată spre tine, Viola, ci spre el. El e cel care a greşit, care a profitat de o fată pe când era încă abia o copilă. El e cel care s-a folosit de dragostea ta ca să te facă să te supui voinţei lui şi să fure de la tine în cel mai josnic mod cu putinţă.

– Vrei să spui că... că nu mă dispreţuieşti pentru ce l-am lăsat să facă?

Aproape că nu-i venea să creadă. Fără vreo clipă de ezitare, Henry o strânse în braţe.

– Ești aceeași femeie bună și generoasă pe care o cunosc și ai făcut ceea ce ai făcut pentru că ai o inimă pură și ai ales să-ți pui încrederea într-un bărbat care nu o merita.

O sărută pe creștetul capului, iar ea se cuibărește la pieptul lui, savurând mireasma aceea minunată de familială de lemn de santal și pergamută.

– De-a lungul anilor, mi-am dat seama cât de singură am fost pe atunci. Rămăsesem fără iubitul meu tată, Peter era deja bătrân și nu aveam mulți oameni în jur în afară de Robert. Presupun că voiam doar să simt că sunt importantă pentru cineva. Lăsă capul pe spate și privi în ochii aceia statornici. Dar n-a fost să fie.

– Îmi pare rău că nu ne-am cunoscut atunci, Viola. Cât de diferită ar fi fost viața ta dacă aș fi fost eu acolo ca să-ți ofer dragostea și protecția de aveai nevoie, zise el, cu o voce răgușită. Dar acum sunt aici și nu am te gând să te mai las.

Viola nu știa ce să spună în afară de „mulțumesc”, dar părea atât de puțin în comparație cu bunătatea și sprijinul lui. Așa că alese să nu spună nimic și să rămână acolo, în brațele lui, bucurându-se de moment.

Doar că el îi dădu drumul înainte ca ea să se simtă pregătită. Însă în loc să se întoarcă pe bancheta lui, rămase lângă ea, ținând-o pur și simplu de mână.

O tăcere plăcută se lăsă între ei, până când Henry întrebă brusc:

– Care este poetul tău favorit?

Viola îl privi nedumerită, luată pe nepregătite, după care se reculese și zise:

– Sincer, nu mi-a plăcut niciodată poezia. Prefer un roman bun, o poveste cu o narațiune interesantă și personaje convingătoare.

– De ce? întrebă el, părând cu adevărat curios.

Viola ridică pur și simplu din umeri.

– Presupun că îmi plac toate experiențele acelea minunate pe care pot să le găsesc în paginile cărților.

Când îndrăzni să ridice privirea spre el, zări deopotrivă curiozitate și uluire în ochii lui. Când vorbi din nou, o făcu pe un ton cât se poate de duios:

– Atunci dă-mi voie să te întreb altceva. Cine este autorul tău favorit?

– Jane Austen, dar îmi plac și Daniel Defoe și Henry Fielding.

– Cred că Jane Austen se potrivește cel mai bine cu personalitatea ta, zise el, fără să-și ia ochii de la ea, după care adăugă: Ai o fire delicată, dar și jucăușă. Vrei să-i ajuți pe cei din jurul tău, ceea ce înseamnă că inima ta e plină de bunătate și iubire. Simt că ți-ar plăcea să citești ceva romantic și cu o doză de amuzament. Care este romanul tău preferat? întrebă el, cu zâmbetul pe buze.

Cu obrajii îmbujorați, Viola ridică din nou privirea, spunând:

– Probabil că *Mansfield Park*.

– Desigur. Nu avea nici o urmă de îndoială că se identifica cu Fanny Price și cu abilitatea ei de a-și depăși condiția modestă. E o poveste minunată.

– Ai citit-o?

– Te surprinde?

Da, era evident că nu se așteptase că audă asta după felul fermecător în care își mușcă buza de jos, ridicând curioasă din sprâncene.

– Am mai citit și *Emma*, *Mândrie și prejudecată* și *Northanger Abbey*.

Viola oftă și se rezemă de scaun.

– Recunosc că nu mă așteptam să aud asta.

– Pentru că sunt bărbat?

Viola zâmbi și coborî ușor privirea, vizibil jenată.

– Presupun că da.

El zâmbi, apreciindu-i sinceritatea.

– Ești cumva părtinitoare având în vedere activitatea ta în domeniul medical, un câmp dominat în întregime de bărbați. Trăsura dădu colțul și începu să încetinească. Nu că n-aș fi de acord, zise el când o văzu gata să-l certe, pentru că sunt de părere că tot ce ai făcut până acum și ce continui să faci e cu adevărat incredibil.

Trăsura se opri, iar Henry deschise portiera, coborând dintr-o mișcare rapidă, astfel încât să iasă în întâmpinarea Violei. Ea îl luă de mână, simțind focul care ardea între ei.

– S-ar părea că ești fascinat de curiozități, domnule Lowell.

Când îi întâlni privirea, el citi în adâncul ochilor ei o nevoie disperată de a fi înțeleasă și acceptată pentru cine era cu adevărat.

– Mă vezi la fel ca pe mașinaria ta? O ciudățenie pe seama căreia să te minunezi? Acesta este motivul pentru interesul brusc în ceea ce mă privește?

– Nu. Știa că trebuie să-i spună adevărul, chiar dacă nu avea să-l creadă. Ești o femeie pe care o admir din tot sufletul și vreau să fiu

în preajma ta pentru că ești mai mult decât la ce aspiră majoritatea oamenilor.

Viola făcu ochii mari, fără să-și ia mâna din strânsoarea lui. Apoi, își linse buzele, iar Henry se felicita pentru că reuși să se abțină, dat fiind că ardea de nerăbdare să o tragă în brațele lui și să o sărute.

– Am avut avantaje, mai întâi datorită profesiei tatălui meu și apoi prin întâlnirea cu Florian. Faptul că este un bărbat deschis la minte mi-a îngăduit să mă implic în spitalul St. Agatha într-un mod în care nici un alt medic nu s-a arătat gata să o facă.

Henry îi dădu drumul și îi oferă brațul, îndreptându-se spre Tran-dafirul Roșu și spre biroul său.

– Ai spus că l-ai ajutat să extragă glonțul din umărul meu. Te lasă să operezi singură?

– Uneori, sub supravegherea lui și doar când nu e nimeni acolo să ne vadă. Dar de cele mai multe ori doar îl ajut și termin cusăturile. Zice că ale mele sunt ceva mai reușite, spuse ea, zâmbind.

Henry simți cum îl înțepă inima. Cu toate că fratele lui era proaspăt căsătorit și că nu-i dăduse niciodată de bănuț că ar fi avut vreo relație cu Viola, nu se putu abține să nu întrebe:

– E vreun adevăr în zvonurile despre voi doi?

Odată ajunși în biroul său, îi făcu semn să ia loc și se îndreptă spre bufet.

– Cele conform cărora suntem iubiți? întrebă ea, cu o privire ironică. Fii serios.

– Se știe că aveți o relație strânsă de lucru și, dat fiind că tu ești văduvă, nu ar fi fost o idee absurdă cât timp Florian era încă burlac.

Viola izbucni în râs brusc și clătină din cap.

– De ce și-ar putea dori fratele tău să aibă o aventură cu mine când ar fi putut fi cu oricare altă femeie? Nu are nici un sens.

Incapacitatea ei de a-și vedea propria frumusețe era sfâșietoare. Știind că nu putea să-i schimbe percepția în următoarele cinci minute, nici măcar într-o zi, făcu semn spre selecția de băuturi pe care le ținea la îndemână.

– Ce ai vrea să bei? Coniac, lichior sau vin?

– Lichior, te rog.

Îi oferă paharul, bucuros să afle că ea și fratele lui nu fuseseră niciodată intimi.

Cât despre Robert...

Începă din dinți amintindu-și de comportamentul netrebnicului aceluia... Ar fi dat orice să-l ia la pumni în acea clipă.

- Am făcut o greșeală prima oară când ne-am întâlnit, am crezut ce era mai rău despre tine, zise Viola. Pur și simplu am presupus că...

- Ai presupus că trebuia să existe o fărâmbă de adevăr în toate poveștile acelea?

- Ei bine, da, șopti ea. Îmi pare rău că...

- Să nu-ți pară. Ai crezut doar ce-am vrut eu ca tu și restul lumii să credeți.

- Tot nu înțeleg.

Deschise un sertar de la birou și scoase un pachet de cărți pe care începu să-l amestece.

- Când m-am întors de la universitate și mi-am făcut prima apariție la un bal după trei ani de absență, m-am trezit înconjurat de o mulțime de mame în căutarea unui soț pentru ficele lor. Așa că le-am lăsat să știe că nu sunt o companie potrivită pentru nici o tânără cuviincioasă. Făcu cărțile și se sprijini în scaun. Asta, desigur, nu le-a împiedicat pe unele văduve sau pe femeile căsătorite să caute puțină distracție, dar asta m-a ajutat să evit căsătoria până când m-am simțit eu pregătit.

Viola luă cărțile, confuză.

- Ce ciudat! Și apoi începu să râdă. Ce păcăleală, gândul că cel mai cunoscut fustangiu nu este o amenințare la fel de mare la adresa virtuții unei tinere ca orice alt gentleman onorabil care putea să-i iasă în cale. Ce jucăm?

Henry zâmbi amuzat, bucurându-se de conversația aceea care curgea atât de natural și, de asemenea, de faptul că era atât de frumoasă. Mai puse patru cărți pe masă cu fața în sus.

- Cassino. Știi să joci?

- Bineînțeles, răspunse ea, zâmbind, după care luă un cinci și un doi cu șaptele.

- Piese de mobilier pe care le-ai achiziționat ieri pentru centrul de relaxare ar trebui să ajungă în după-amiaza asta.

Henry puse un trei la doiarul de pe masă, iar Viola un as.

- Așa e, spuse ea, oftând când îl văzu luând următoarea mână cu un șase. Mă gândeam să trec pe la centru după ce plec de aici ca să arunc o privire.

- Pot să te însoțesc?

Viola își înălță capul și îi întâlni privirea.

– Mulțumesc, domnule Lowell, spuse ea, toată un zâmbet. Mi-ar face plăcere.

Henry tresări de bucurie că acceptase fără să stea pe gânduri. Era limpede că începuse să facă progrese și era gata să savureze fiecare clipă.

Capitolul 13

Văzând cât de bine se potrivea cu spațiul comoda pe care o cumpărase, Viola își luă puțin gândul de la fluturii pe care se obișnuise să-i simtă în stomac din cauza domnului Lowell. Nu era doar fermecător și incredibil de atrăgător. Fusesse, de asemenea, extrem de amabil, de săritor și de amuzant, ca să nu mai vorbim de cât de înțeleghător fusesse cu privire la trecutul ei. Îi făcea mare plăcere să fie în compania lui. Nu numai datorită faptului că o făcea să uite de supărări, de proces și de teama presantă că urma să piardă toată munca din ultimii doi ani, ci și pentru că, pe zi ce trecea, căuta și mai mult compania lui.

Încă nu putea să creadă că o bătuse la cărți înainte de a o conduce spre centrul de relaxare. Și când îi ceruse revanșa, ticălosul refuzase, bineînțeles. Cu zâmbetul pe buze, începu să șteargă praful de pe ușa comodei cu o cârpă. O făcu cu amărăciune, neștiind dacă avea să o piardă în favoarea lui Robert alături de toate celelalte piese cumpărate pentru centru. Cu toate acestea, nu avea de gând să se dea bătută până nu avea să fie obligată să o facă. În orice caz, dulapul era prăfuit după cât stătuse în târg și trebuia curățat temeinic.

– M-am uitat prin toate camerele și cred că acest covor va da bine la etaj, în camera cu pereții în culoarea teracotei.

Viola se întoarse spre domnul Lowell, care, spre surprinderea ei, era în spatele ei, în picioare și cu covorul pe umăr. Numai Dumnezeu știa unde își lăsase haina. Avea mânecile suflecate, suficient cât să-i descopere antebrățele acelea atât de frumoase.

Viola tresări. Antebrățe frumoase? Începuse să-și piardă mințile. Mai ales din moment ce-i mai văzuse brațele în spital. Într-adevăr, văzuse mult mai mult decât atât, când îl ajutase pe Florian să-l opereze, dar fusesse preocupată de gravitatea situației, de sarcina pe care

o avea de făcut și de alte lucruri care nu-i mai veniră acum în minte, pentru că nu mai putea să gândească.

– Păi...

Doar atât reuși ea să spună, căci ce rost avea să mintă? Bărbatul acela era un specimen cu adevărat extraordinar de pură masculinitate. Era lesne de înțeles că nu era primul bărbat pe care îl văzuse dezgolit. Nici pe departe.

– Da? întrebă el, privind-o lung.

– Da, cred că ai dreptate.

Zâmbind, arătându-se de-a dreptul amuzant de răspunsul ei, se întoarse spre scări.

– Hai să mergem să vedem dacă am dreptate.

– Vrei să vin cu tine?

Nu era tocmai sigură că era înțelept să meargă cu el. Mai ales acum, că Henry nu se feri să-i arate cât de bine arăta și de la spate. Aproape că îi lăsa gura apă. De ce trebuia să-l placă atât de mult?

– Bineînțeles, zise el pornind în sus pe scări, cu pantalonii aceia care i se mulau pe coapse în timp ce mergea. E centrul tău, Viola. Sunt sigură că vrei să fie decorat conform dorințelor tale.

Da, avea dreptate, dar chiar trebuia să îndure golul acela în stomac și o serie infinită de fiori pe șira spinării? Oftă și-l urmă, acceptând starea aceea atât de familiară în care o învăluia el. În ultimii ani evitase să cadă din nou pradă dorinței, preferând să se țină de parte de genul de suferință pe care o pătimise din cauza lui Robert. Cu toate acestea, în doar o săptămână și jumătate, domnul Lowell reușise să trezească dorința dinăuntrul ei, o dorință care creștea de la o clipă la alta. Mai mult decât atât, se simțea din ce în ce mai neputincioasă în calea ei.

Oare asta o făcea o femeie ușoară? Poate, dar dacă așa ar fi fost, cu siguranță ar fi avut astfel de reacții și în preajma altor bărbați, ca de exemplu, Florian. Cu toate astea, nu simțea nimic altceva în afară de prietenie față de el, cu toate că îl considerase dintotdeauna un bărbat chipeș. Și, la drept vorbind, sentimentele ei față de Robert fuseseră complet diferite față de cele pe care le simțea față de domnul Lowell. În cazul lui Robert, fusese o dragoste copilărească, din partea unei tinere cu o inimă liberă și gata să iubească. În ceea ce-l privea pe domnul Lowell, simțise reținerea acelei încrederi înșelate, în același timp sperând cu disperare că într-o bună zi avea să fie suficient de curajoasă să își accepte dorințele secrete ale minții, trupului

și sufletului. Genul acela de dorințe pe care le crezuse de mult uitate înainte ca domnul Lowell să le trezească în ea cu zâmbetele și ochii lui strălucitori.

Intrând în camera pe care o pomenise el mai devreme, îl găsi aplecat pe podea, gata să întindă covorul. Ridică privirea spre ea doar o clipă după care își continuă treaba. O înșiruire de albastru cobalt și auriu alunecă pe podeaua din lemn închis la culoare, potrivindu-se de minune cu nuanța frumoasă a peretelui.

– Ce părere ai? întrebă domnul Lowell ridicându-se de pe covor și făcând un pas în spate ca să admire covorul.

Viola spuse pur și simplu adevărul:

– Este perfect.

– Sunt foarte de acord, zise el, cu voce caldă, iar când Viola ridică privirea, văzu atenția cu care se uita la ea.

Dar apoi se întoarse cu spatele, parcă cercetând spațiul, înainte ca Viola să afle dacă chiar citise dorință în ochii lui. Inima îi spunea că asta simțea și el, dar mintea insistă că se înșela, pentru că un lucru era cert, și anume că era departe de a fi perfectă și că un bărbat atât de chipeș precum domnul Lowell nu avea cum să fie atras de ea, în ciuda faptului că pretindea a fi.

– Mi se pare că nu se potrivește aici, zise el, arătând spre o masă îngustă care fusese împinsă la perete. Și are o gaură în ea

Viola se apropie de el și aruncă o privire spre locul indicat.

– E intenționat așa, zise ea și simți cum i-o ia inima la goană, fără nici un motiv anume. Vom pune masa în mijlocul camerei. A fost gândită astfel încât clientul să stea întins pe burtă, în timp ce maseurul aplică presiunea cu mâinile pe spate și pe umeri. Am angajat chiar un cuplu de chinezi specializați în tehnica asta. Soția se va ocupa de femei, iar soțul de bărbați. Gaura e gândită acolo, astfel încât fața clientului să nu fie apăsată în saltea și să respire liber.

– Înțeleg, zise domnul Lowell, părând mulțumit de explicația ei. Vrei să o mutăm acum? o întrebă, după care apucă masa de la un capăt, testându-i greutatea. Nu e grea. O putem muta noi cu ușurință fără să-i deranjăm pe muncitori.

Faptul că voia să se ocupe singur de asta, în loc să fie unul dintre aristocrații aceia țăfnoși mereu cu gura pe servitorii lor, o făcu pe Viola să mai dărâme încă puțin din zidul pe care îl construise în jurul inimii sale. Nu era doar un chip frumos sau o companie plăcută. Era, de asemenea, săritor și modest, iar când Viola apucă de celălalt capăt

al mesei ca să-l ajute să o mute în mijlocul camerei, hotărî că nu numai că îl plăcea, ci îl și respecta. Mult.

– Bun, hai că n-a fost greu. Îi făcu cu ochiul, lucru care o bucură teribil. Hai să o testăm.

Înainte să apuce să protesteze, Henry se urcase pe masă și se așeză cu fața în jos, cu gura și cu nasul în gaură.

– Hmm.

– Ce e? întrebă Viola, preocupată.

Sprijinindu-se puțin pe brațele acelea superbe, se întoarse spre ea cu un zâmbet pe față.

– E foarte confortabil.

– Nu te așteptai să fie?

– Sincer să fiu, nu sunt sigur la ce mă așteptam. Se întinse din nou pe burtă, iar când vorbi, se auzi înăbușit. Hai să vedem cum funcționează, nu?

Viola simți cum i se taie respirația.

– Ce vrei să spui?

Doar că știa exact ce voia să spună. El ridică o mână și se bătu ușor pe spate.

– Fă treaba aia cu presiunea mâinii.

– Domnule Lowell, nu sunt familiarizată cu această tehnică, nu cred că ar trebui să...

– Nu e nevoie să fie perfect, Viola. Sunt doar curios să văd cum e.

– Nu se cade, se simți ea obligată să spună.

Henry oftă și se ridică din nou, de data asta cu o expresie care părea să spună: „Nu am crezut că o să te superi din așa o prostie”. În schimb, zise:

– Ușa e larg deschisă și locul este plin de muncitori. Uite unul chiar acolo, adăugă el, făcându-i cu mâna unui bărbat care tocmai intră în cameră.

– Scuzați deranjul, spuse bărbatul, am vrut să vin și să atârn oglinda despre care vă spuneam mai devreme.

Îi aruncă o privire ciudată lui Lowell, după care își întoarse atenția spre Viola.

– Desigur, zise ea. Poți să treci la treabă.

– Și nu ne băga în seamă, îi zise domnul Lowell de acolo, de pe masă. Vrem doar să testăm echipamentul și să ne asigurăm că este pe placul ducesei. Hai, îi spuse el Violei, după care se întinse din nou pe burtă.

Neștiind ce să facă, Viola se uită cu coada ochiului spre muncitor și văzu că era deja ocupat făcând măsurători și marcând peretele din spatele ei. Trase adânc aer în piept și făcu un mic pas către masa unde aștepta domnul Lowell. Părea atât de relaxat, lucru cât de poate de enervant, având în vedere neliniștea pe care i-o trezise.

„Sunt un profesionist“, își spuse ea. Îngrijise o mulțime de bărbați de când inaugurase spitalul St. Agatha în urmă cu doi. Dar că, de data asta, era diferit. Era ceva intim, chiar dacă domnul Lowell făcu să pară ca și cum era cel mai normal lucru din lume. Nu era. O simți după felul în care începură să-i tremure mâinile la ideea de a-l atinge atât de direct. Rămase chiar șocată când își dădu seama că era nerăbdătoare să o facă, drept dovadă fiind ușurința cu care acceptase să o facă.

O femeie mai înțeleaptă ar fi ieșit din cameră și ar fi coborât să curețe dulapul. Ea, pe de altă parte, puse palma pe umărul lui și începu să-l maseze. Singurul răspuns care veni din partea lui fu un suspin, menit să o încurajeze să continue. Așa că veni și cu cealaltă mână și puse și mai multă presiune, înfigându-și degetele în mușchiul tensionat, așa cum o văzuse pe doamna Zhang explicându-și tehnica în cadrul interviului.

Încurajată de faptul că domnul Lowell abia dacă reacționează la atingerile ei, începu să-și coboare mâinile pe spatele lui, pe laterale, apoi spre centru și din nou spre umeri.

În clipa aceea Henry scoase un suspin involuntar, iar Viola se opri.

– Ești bine?

– Mmm.

Intensifică presiunea, mai ușor de data aceasta. Avea umerii atât de lați, iar părul acela...

Își trecu degetele prin șuvițele care îi alunecau pe gât, când începu să-i maseze umerii. Se dădu mai aproape și își puse toată greutatea în mâini, iar când inhală, combinația aceea minunată de lemn de santal și pergamută o ademini tot mai aproape.

– Excelență?

Viola își îndreptă spatele și făcu un pas înapoi, cu inima bubuind, și se întoarse cu fața spre muncitor.

– Da? zise ea, fără suflu, cu obrajii rumeni.

– E bine așa? Întrebă el, făcând semn spre oglinda care era acum atârnată exact unde își dorise Viola.

- Da. Mulțumesc, reuși ea să spună, rezemându-se cu o mână de masă.

- Sunt sigur că o să fie o afacere de succes, spuse domnul Lowell, ridicându-se. M-am simțit foarte bine. Își roti umerii și apoi se îndreptă spre ieșire, dar se opri în pragul ușii, parcă așteptând-o. Vino cu mine. Vreau să-ți arăt ceva.

Henry dispăru după colț, iar Viola rămase mută în urma lui. Oare doar ea fusese cu adevărat afectată de ceea ce tocmai se petrecuse între ei? Trase aer în piept, încercând să-și calmeze nervii, spunându-și că nu se întâmplase nimic necuviincios acolo. Ea era, la urma urmei, văduvă, și doar nu rămăseseră singuri în cameră. Exact, nici măcar nu fuseseră singuri! Și totuși, într-un fel, se simțea de parcă ar fi fost ușor sedusă. Deși, după pozițiile lor, poate că ea fusese cea care încercase să-l seducă pe el.

Încercă să se reculeagă și porni în căutarea domnului Lowell, oriunde avea să fie. Căci, un lucru era sigur: calea pe care porniseră era mult mai periculoasă decât îndrăznise vreodată să-și imagineze.

Henry răsuflă ușurat văzând că Viola așteaptă câteva clipe până i se alătură în camera vecină. Întârzierea ei îi permise să ascundă efectul atingerii ei în spatele sacoului, pe care îl poziționează strategic în fața lui. Acolo își lăsase haina mai devreme, când urcase pe o scară să atârne unul dintre felinarele pe care le cumpărase, așa că se grăbi să o recupereze.

Dumnezeule!

Fusese imposibil să nu răspundă astfel la atingerea degetelor ei lungi și subțiri, care reușiseră să trezească în el tot felul de gânduri necuviincioase, toate presupunând mai puține haine și mai multă intimitate. În speranța că nu avea să-l trădeze fața, încercă să o întâmpine cu o expresie calmă și schiță doar un zâmbet când o zări intrând în încăpere.

Dar când o văzu încruntată se întrebă dacă nu cumva...

- Voiai să-mi arăți ceva? întrebă ea.

Henry încercă să-și vină în fire și merse să ia cutiuța pe care o lăsase pe raft.

- L-am împrumutat de la maistru. Vrei, te rog, să închizi ușa?

- Domnule Lowell.

Viola vorbi pe un ton dur și înfipt care, spre amuzamentul lui Henry, nu îi calmă câtuși de puțin dorința. Mai ales când și-o imaginează

vorbindu-i pe același ton cu o pereche de ochelari la ochi. Dumnezeu, trebuia să-și oprească mintea aceea depravată.

Așa că se forță să se gândească la uleiul de ficat de cod pe care fusese obligat să-l mănânce în copilărie și la înțepătura de viespe pe care o pătimise într-o vară și la cum ar fi fost să-l doară fix acolo... Da, gata. Răsufală ușurat și își lăsă din nou haina pe un scaun gol care probabil că fusese adus acolo din întâmplare, pentru că nu se potrivea cu nimic.

– Vreau doar să-ți arăt ce am făcut. Iar când o văzu uitându-se la el de parcă s-ar fi lovit la cap, adăugă: Efectul nu e același dacă încăperea este inundată de lumina de pe hol.

Cu toate astea, Viola ezită, așa că oftă și îi aruncă cea mai rugătoare privire cu putință.

– Te rog?

Viola făcu ochii mari. După care...

– Bine, fie, dar te rog să te grăbești.

Henry luă scara înclinată de perete, în timp ce ea merse la ușă, lăsând-o ușor întredeschisă. Henry se cățără pe scară, iar când ajunsese la înălțimea dorită, se sprijini ușor de trepte.

– Fii cu băgare de seamă, zise Viola.

El îi zâmbi, cu cutia în mână.

– Mă unge pe suflet să știu că-ți faci griji pentru mine.

Viola pufni, în timp ce el lovi din cremene, făcând o scânteie.

– Un accident ar dăuna afacerii.

Henry începu să râdă și aprinse lumânarea din felinar. Apăru o lumină strălucitoare și roșiatică în sticla colorată, emanând un model dreptunghiular pe pereți, pe tavan și pe podea. Henry coborî cu grijă de pe scară și lăsă deoparte cutia cu ustensile pentru aprins focul. Aruncă o privire spre Viola, care părea fascinată.

– E atât de frumoasă.

Cuvintele ei erau ca niște șoapte care umpleau distanța dintre ei, aducându-i mai aproape. Dar ținu piept tentației, preferând să admire pur și simplu uluirea ei.

– Sunt de acord. După care, ca să nu-și dea seama de adevăratele lui intenții și să nu-l creadă prea direct, își dresă glasul și se grăbi să adauge: Nu sunt tocmai sigur în ce scop vrei să folosești camera aceasta, dar atmosfera este foarte plăcută.

Viola se întoarse spre el cu o sclipire în ochi.

- Aici vor veni doamnele ca să savureze o ceașcă de ceai și ca să se relaxeze. Aici vor aștepta să intre în camera din care tocmai am ieșit noi, sau în saună, ori la băi, ori la unul din celelalte servicii de tratament pe care le oferim.

- Când ai de gând să inaugurezi centrul?

- Cât mai curând posibil, zise ea, întâlnindu-i privirea. Vreau să țin marea inaugurare pe data de 25.

- Asta înseamnă că n-a mai rămas prea mult timp pentru pregătiri.

Își rezervase doar patru zile pentru a aduce ultimele retușuri.

- Știu, dar nu mai vreau să mai aștept, zise ea, mușcându-și buzele înainte de a continua: Spitalul are nevoie de venituri suplimentare pentru a se dezvolta. De la o lună la alta avem din ce în ce mai mulți pacienți, ceea ce înseamnă că ne vom vedea nevoiți să nu mai primim oameni și nu vreau să se ajungă la asta. Așa că mă gândeam să achiziționez clădiri suplimentare pentru a deservi drept sucursale specializate. Am făcut chiar și o listă cu medicii și chirurgii pe care aş vrea să-i angajez, dar sunt cei mai buni la ceea ce fac, așa că o să mă coste destul.

Henry rămase o clipă pe gânduri.

- Florian și Juliette nu te ajută și ei cu fonduri?

- Ba da. Florian a donat deja o sumă impresionantă, iar evenimentele de caritate organizate de Juliette au devenit, după cum probabil știi deja, incredibil de populare, datorită premiilor extraordinare pe care continuă să le liciteze. Dar nu este ceva de durată și nu va fi suficient pentru tot ce am eu în minte. În plus, nu vreau să mă bazez întotdeauna pe donații sau pe ajutorul lui Florian.

- Știu că îi face plăcere să te ajute. Spitalul înseamnă foarte mult pentru el.

- Da, dar e timpul ca St. Agatha să devină autonom, zise ea, oftând din tot sufletul. Și, în funcție de cum vor decurge lucrurile cu Robert, cred că nu strică să avem o sumă suplimentară de bani. N-am de gând să-i cer lui Florian sau oricui altcuiva să plătească moștenirea mea.

Era mândră și nu voia să fie o povară pentru cei din jur. Motiv pentru care avea toată admirația lui Henry, pentru că alesese calea cea mai grea în loc să profite de bunăvoința prietenilor ei.

- Asta doar în cazul în care vei pierde, ceea ce mă îndoiesc că o să se întâmple avându-l pe domnul Steadford de partea ta.

– Sper să ai dreptate, zise ea, neliniștită.

Henry se apropie de ea, până la câțiva pași distanță.

– Atunci, hai să dăm o petrecere.

Viola oftă, iar Henry nu se putu abține să nu o ia de mână, ca să o liniștească.

– Am o rețea socială minunată. Dacă ești de acord, sunt mai mult decât bucuros să trimit și eu câteva invitații în numele tău dacă îmi dai o listă cu persoanele pe care le-ai invitat deja.

– Dar au mai rămas doar câteva zile. Nu-ți pot cere să-ți asumi o sarcină atât de mare.

Henry îi dădu drumul la mână.

– Ba sigur că poți. Doar suntem prieteni, nu-i așa? Iar prietenii se ajută unul pe celălalt. Zâmbi, încercând să scape de nodul din gât. În plus, datoria mea este să mă îngrijesc de interesele fratelui meu în lipsă.

Când văzu expresia de mulțumire profundă de pe chipul ei, preț de o clipă speră că avea să se arunce în brațele lui.

„Da, te rog, fă-o.”

Rămase cu sufletul la gură, dar momentul se risipi. Viola se îndreptă spre ieșire și deschise larg ușa. Rămase în prag și se întoarse cu fața spre el.

– Mulțumesc pentru tot ajutorul, domnule Lowell. Nu e deloc ușor să mă întorc în înalta societate după tot acest timp.

– Nu e cazul să...

– Știu ce gândește lumea despre mine, zise ea, cu fruntea sus, un gest pe care Henry ajunsese să îl recunoască drept un efort de a-și ascunde orice lipsă de încredere. Nu este tocmai diferit de ceea ce crede Robert și nu aștept cu nerăbdare să dau ochii cu lumea.

– Atunci n-o face. Nu știa cum altfel să o ajute decât să îi ofere o cale de scăpare. Lasă-le pe Gabriella și pe Amelia să găzduiască seara, dacă nu vrei.

Viola își feri privirea pentru o clipă, după care se uită fix în ochii lui.

– Nu. Acesta este proiectul meu. Al meu și a lui Florian, zise ea cu hotărâre. Fără el aici, trebuie să îmi fac apariția. Înseamnă mult pentru mine să știu că vei fi acolo să mă susții.

Henry fu cuprins de un val de căldură și simți cum i se încordează mușchii.

– Țin foarte mult de tine, Viola. Ar trebui să știi asta până acum.

- Știu, șopti ea, abia rostind cuvântul și dintr-un motiv ciudat, simți că își dădea acordul pentru cu totul altceva. Poate nevoii de a se preda atracției dintre ei.

Dar, înainte să apuce să-i analizeze reacția, Viola îi întoarse spatele și ieși în hol, lăsându-l să se întrebe oare cât mai urma să dureze până ce Viola Cartwright avea să i se dăruiască.

Viola fugi din cameră cu inima bubuind. Nu exista nici un alt mod pentru a descrie agitația cu care se grăbi să se întoarcă la parter, pornind disperată în căutarea maestrului ei. Trebuia să pară ocupată, prea ocupată ca să continue să stea la povești cu un bărbat ai cărui umeri și spate aveau să rămână pe vecie întipăriți în vârful degetelor ei.

Se lipi cu spatele de o ușă, încercând să-și tragă sufletul. Bărbatul acela reușise să o facă să-și piardă mințile.

- Ducesă, se auzi glasul maestrului ei, iar Viola tresări speriată. Dumnezeu, ce se alesese de ea? Suntem în grafic, zise el, apropiindu-se de ea. Artiștii ar trebui să termine treaba în câteva zile, după care mai avem nevoie de o zi să facem curățenie.

- Ce veste minunată! Mulțumesc.

Bărbatul se întoarse la muncă, cu zâmbetul pe buze, dându-i câteva clipe răgaz să fie singură. Viola închise ochii și inhală mirosul acela puternic de tencuială, vopsea și lemn.

- Pari obosită, spuse domnul Lowell, cu glasul care reuși să o înfioreze și să i se strecoare pe sub piele.

Deschise ochii și îl găsi mai aproape decât se așteptase, cu zâmbetul pe buze.

- Dar mă simt bine, zise ea.

Henry se aplecă spre ea și, pentru prima dată în cinci ani, nu tresări la ideea de a se lăsa sărutată. De fapt, ceva îi spunea că putea să fie chiar plăcut, asta dacă domnul Lowell avea să fie cel care să o sărute, desigur.

În minte începură să-i sune clopoței de alarmă, așa că se îndreptă brusc și trecu în grabă pe lângă el.

- Ar trebui să mă întorc la spital.

- Să înțeleg că nu-mi dai voie să te invit la cină? o întrebă el, prinzând-o din urmă din câteva pași.

Viola îi aruncă o privire și se opri hol foaier.

- Mă tem că nu, dar mulțumesc pentru invitație.

Henry rămase cu privirea fixată în spatele ei, parcă analizând traficul de pe stradă, prin ușa deschisă.

– Atunci, aş putea să te însoţesc la marea inaugurare de vineri? întrebă el, uitându-se la ea cu o privire caldă, care o lăsă fără aer.

– Oricât de mult aş vrea să accept, mi-e teamă că ar putea lăsa o impresie greşită.

Henry încuviinţă şi îşi băgă mâinile în buzunare.

– Ți-e teamă că ar putea crede lumea că e ceva între noi.

– Îmi pare rău, dar trebuie să fac cea mai bună impresie posibilă. Dumnezeu! De ce spusese una ca asta? Ştii cât de mult contează reputaţia pentru mine. Trebuie să fac o impresie bună vineri, ca să-i încurajez pe oameni să devină membrii ai clubului. Dacă vor ajunge să creadă că e ceva între noi, atunci...

– M-a deranjat mereu cât de mult ne pasă de opinia unor simplii străini, oftă el. Îţi înţeleg punctul de vedere, Viola, oricând de rău mi-ar părea că gândeşti așa.

Neştiind ce să mai spună, Viola îi mulţumi cu o mişcare scurtă din cap şi cu un zâmbet şters. I-ar fi fost atât de uşor să-l refuze dacă ar fi avut de-a face cu netrebnicul acela despre care vorbea lumea. În schimb, era probabil cel mai amabil bărbat pe care îl întâlnise vreodată şi, după ce îşi luă rămas-bun şi se îndepărtă, îşi dădu seama că se înşelase încă de la bun început. Nu era faptul că nu era suficient de bun pentru ea, ci mai degrabă că era perfect din toate privinţele. Trebuia doar să-şi depăşească propriile temeri pentru a-i oferi şansa pe care o merita.

Capitolul 14

Henry îşi trimise trăsura înainte şi o luă la pas spre casă. Nu putea să stea locului, simţea o nevoie acută de mişcare. La naiba, de ce nu fusese mai înţelept în tinereţe? Se crezuse dintotdeauna atât de isteţ, nu se oprise o clipă să se gândească la viitor. Ei bine, acum trebuia să o facă şi, din cauza zvonurilor inventate şi răspândite în mod intenţionat de el însuşi, îşi pusese în pericol şansa de a avea o relaţie cu cea mai incredibilă femeie pe care o întâlnise vreodată.

La naiba!

Mări ritmul, ascultând zgomotul pașilor săi pe trotuar, cu gândul la ziua pe care el și Viola o petrecuseră împreună. Se simțea atât de bine în compania ei și îi ducea dorul de fiecare dată când nu era cu ea. Conștient de reticența ei de a forma un cuplu, știuse că era un risc să o invite la cină, dar o făcuse încercând să prelungească clipa.

După cum era de așteptat, ea îi refuzase invitația, împreună cu propunea de a o escorta vineri. Oftă cu amărăciune, cu pumnii încheștați. Își ruinase reputația în încercarea de a ține femeile la distanță, doar ca să descopere că cea pe care și-o dorea cu adevărat nu voia să fie cu el.

Zâmbi cu amărăciune. Doar că nu era adevărat, Viola voia să fie cu el. Era limpede în ochii ei furtunoși ori de câte ori se uita în ei, dar se dădea o luptă în interiorul ei, ceva o ținea în loc. Oare avea șanse să schimbe situația spălându-și reputația?

Trăgea nădejde doar că asta presupunea timp. În ochii societății, era mai ușor să devii din bun, rău, decât din rău, bun. Pentru moment, hotărî să continue cum o făcuse până atunci și să-i fie prieten, să o asculte, să o ajute și să o lase pe ea să vină la el.

Așa că porni spre Trandafirul Roșu, avea lucruri de făcut. Anunțurile pe care intenționa să le publice săptămâna viitoare în *Mayfair Chronicle* nu aveau să se scrie singure. Dar intenția lui de a fi productiv fu întreruptă repede când sosi la local și îl văzu pe Yates ieșind în întâmpinarea lui în hol.

– Pe unde ai umblat? îl întreabă Yates, zâmbind, cercetându-l din cap până-n picioare. Ce ai pe tine? Fie zahăr de la brutăria de pe drum, fie praf de numai Dumnezeu știe unde.

– Am fost la noul loc de muncă al Violei Cartwright, zise Henry, dându-se din drum ca să le facă loc oaspeților săi să treacă. A avut nevoie de puțin ajutor să aranjeze câteva lucruri.

– Sunt sigur, zise Yates cu un zâmbet prea larg pentru fața lui.

Henry se încruntă și spuse:

– Nu te mai gândi la prostii. Am ajutat-o să instaleze un felinar.

– Hm.

Henry lăsa să-i scape o înjurătură și trecu pe lângă prietenul său, în drum spre birou. Când îl simți pe Yates pe urmele sale, adăugă:

– E o femeie respectabilă. Nu e nimic între noi.

– Asta pentru că știe că ești un ticălos?

– Cred că da, se văzu Henry nevoit să mărturisească.

Îl conduse pe Yates în birou și umplu două pahare, oferindu-i unul prietenului său.

– Știi, ai putea să te schimbi, îi sugeră Yates, luând o gură de coniac.

– Adevărul e că n-am nevoie să o fac.

– Ce vrei să spui?

Henry merse și se așeză la birou și-l așteptă și pe Yates să ia loc pe unul dintre scaunele din fața lui, înainte de a spune:

– Nu sunt tocmai un neisprăvit.

Yates pufni.

– Știi prea bine că nu te-am judecat niciodată pentru aventurile tale. Ești o companie plăcută și un prieten excelent. Ești liber să faci ce vrei cu viața ta.

– Dar sunt numai minciuni la mijloc. Dumnezeu, dacă avea să-i fie atât de greu să-l convingă pe propriul prieten de adevăr, înalta societate nu avea să-l creadă niciodată. E o poveste inventată de mine ca să țin domnișoarele la distanță.

Yates se uită lung la el. Ridică din sprâncene, după care se aplecă ușor spre el.

– Vrei să-mi spui că ești virgin?

– Dumnezeu, nici vorbă!

Yates nu păru grăbit să-și ceară scuze.

– Mi se pare o întrebare firească, având în vedere ceea ce tocmai mi-a spus. Mai luă o gură de băutură și zise: Chiar vorbești serios?

– Absolut, răspunse Henry cu ochii în lichidul de culoarea chihlimbarului din paharul său. Problema este că îmi distruge toate șansele cu Viola Cartwright.

– Știam eu! exclamă Yates, cu ochii la prietenul său. Știam eu că ești interesat de ea.

– Foarte bine, zise Henry, m-ai prins. Problema este că nu știu ce să fac.

– În calitate de membru al comitetului spitalului St. Agatha, am avut plăcerea să o cunosc mai bine după inaugurarea spitalului. Iar când îl văzu pe Henry uitându-se urât la el, Yates ridică o mână și se grăbi să adauge: În calitate de colegi, Lowell. Nimic mai mult. Apoi coborî mâna și începu să bată ușor darabana în brațul scaunului. Devotamentul ei față de spital nu poate fi negat. Ești sigur că ești gata să fi pe locul doi?

– Sper să mă căsătoresc cu ea, Yates, așa că, da.

– Înțeleg, zise Yates, căzut pe gânduri. Și, atunci, de ce să nu știe lumea că asta ai de gând să faci?

– Că vreau să mă căsătoresc cu Viola Cartwright? spuse Henry, amuzat. Viola preferă intimitatea și discreția, Yates. Nu cred că s-ar bucura să o pun în linia de foc a bârfelor.

– Nu spun să o numești logodnica ta, doar să dai de veste că vrei să te căsătorești, să te așezi la casa ta, să faci copii și așa mai departe.

Henry se încruntă.

– M-aș trezi la ușă cu o droaie de tinere disperate împreună cu mamele lor.

Motiv pentru care evitase până acum să facă un anunț public cu privire la intențiile sale. Văzuse pe pielea lui cum reacționaseră toate debutantele anul trecut, după ce fratele lui, Florian, devenise duce. Când unchiul său George, marchizul de Riverton, fusese pe patul de moarte, îi ceruse regelui să-l ridice la rang de duce. Acesta acceptase și, din moment ce George nu avea copii, reușise să adauge o notă specială la noul document, numindu-l pe Florian moștenitorul lui.

Dintr-odată, dintr-un medic oarecare, liber să umble liniștit pe străzi, Florian se trezise atacat din toate părțile. Henry se cutremură la ideea de a încuraja o astfel de atenție.

– S-ar părea că ai o alegere de făcut, Lowell. Yates se uită lung la el, zâmbind. Poți să continui să protejezi secretele și să o ții pe ducesă la distanță pentru totdeauna sau îți poți asuma riscul de te face disponibil pentru o căsătorie, anunțându-i pe toți de noul tău statut.

Cuvintele lui Yates îl făcură pe Henry să se gândească la toate lucrurile care contau pentru el mult timp după plecarea prietenu-lui său. Voia ca Viola să fie a lui și, pentru ca asta să se întâmple, trebuia să fie omul pe care ea ajunsese să-l cunoască, dar nu numai față de ea, ci față de toată lumea. Trebuia să dea de înțeles că perioada lui de burlăcie apusese.

Acestea fiind spuse, termină de scris anunțul pentru clubul său și îl băgă într-un plic, împreună cu o scrisoare mai lungă către editorii de la *Mayfair Chronicle*. Îi înmână plicul unui băiat de la club și plecă acasă, mult mai împăcat cu sine. Urmau să-l aștepte câteva zile încărcate, dar era gata de orice ca să o convingă pe Viola să fie cu el.

Odată ajuns acasă, deschise ușa și păși înăuntru. Valetul său, domnul Andrews, ieși în întâmpinarea lui.

– Vreau să mă schimb, îi spuse Henry în timp ce își dădu jos mănușile.

Se murdărise de praf ajutând-o pe Viola să mute mobila.

– Desigur, domnule, zise domnul Andrews luându-i mănușile. Dar mai întâi, trebuie să știți că vă așteaptă Carlton Guthrie în salon.

– Poftim?

Henry nu-și putu ascunde uimirea sau curiozitatea. Ce naiba căuta infractorul numărul unu din St. Giles în casa lui și ce treabă avea cu el?

Domnul Andrews se arătă din ce în ce mai îngrijorat.

– Sper să mă iertați că l-am lăsat să intre, domnule. Am vrut să-l gonesc, dar a insistat că are ceva extrem de important și de urgent de discutat cu dumneavoastră.

Henry aruncă o privire către ușa de la salon.

– Atunci ai făcut bine, zise el, după care se întoarse spre domnul Andrews. L-ai servit cu ceva?

– Nu, domnule. Nu încă.

– Foarte bine atunci. Roagă una dintre servitoare să ne aducă niște cafea, cât merg eu să văd ce vrea de la noi oaspetele meu nepoftit.

Fără să mai stea pe gânduri, Henry se îndreptă spre ușa care dădea în salon. O deschise și îl găsi pe excentricul Carlton Guthrie tolănit într-un fotoliu.

Acesta se ridică în picioare de îndată ce îl văzu pe Henry, cu smochingul său mov alunecând ușor la spate, în urma lui. La gât, purta o lavalieră extravagantă, decorată cu un ac împodobit cu un ametist. Vesta era din damasc argintiu, pantalonii în carouri negre cu gri, cu linii mov țesute în model. Lângă el, pe un scaun, zări un joben în ton cu jacheta.

– Bună ziua, domnule Lowell, îl întâmpină Guthrie pe un ton cât se poate de serios. Sper că nu te superi că am venit nepoftit.

Confuz încă privind scopul vizitei lui Guthrie, Henry îl cercetă din priviri. Guthrie avea o expresie calmă, buzele formând o linie rigidă sub mustața curbată. Ceva îi spunea că bărbatul acela era mai tânăr decât îl făcea să pară alegerea lui în materie de îmbrăcăminte și înfățișare.

Henry zâmbi, spunându-i:

– Adevărul e că abia aștept să-mi spui ce te aduce aici. Te rog, ia loc, zise el, făcându-i semn spre scaunul de pe care Guthrie tocmai se ridicase, și luminează-mă.

Guthrie se așeză și îl așteaptă și pe Henry să ia loc înainte de a spune:

– E vorba despre Tremaine.

Cuvintele reușiră să-i stârnească interesul.

– Ce e cu el?

– Mi-am spus că ar trebui să știi că a venit să mă viziteze acum o săptămână la locul meu de afaceri. În St. Giles.

Confuz, Henry se uită lung la el, înainte de a pune cea mai evidentă întrebare:.

– De ce?

Guthrie începu să mustăcească, și Henry văzu o sclipire în ochii lui.

– S-ar părea că vrea să încheie rapid o tranzacție și s-a gândit că eu l-aș putea ajuta.

Henry se dădu mai aproape și îl privi pe Guthrie drept în ochi.

– Ce fel de tranzacție?

– Vrea să vândă o clădire. Un spital, de fapt.

Henry simți cum i se strânge stomacul și își încheștă pumnul în jurul brațului de la scaun.

– Un spital.

– Tremaine caută deja un cumpărător.

Henry își aminti că-l văzuse pe Guthrie în Mayfair cu câteva zile în urmă. Se părea că avusese, într-adevăr, o întâlnire cu Robert.

– De-aia ai fost la el acasă săptămâna trecută? Ca să stabiliți ultimele detalii?

– Exact.

Brusc, Henry simți cum îl sugrumau lavaliera, vesta și jacheta. Cu toate astea, încercă să păstreze un aer calm.

Una dintre servitoare bătu la ușă și intră în salon. Lăsă tava pe măsuta dintre el și Guthrie, le servi două cești de cafea și se făcu nevăzută. Ușa se închise în urma ei. Henry luă ceașca de cafea fără să se mai obosească să adauge lapte, după cum îi era obiceiul. Luă o gură și lăsă ceașca deoparte.

Dacă Robert începuse deja să caute cumpărători, asta însemna că era încrezător în ancheta lui. Mult mai mult decât și-ar fi dorit Henry.

– De ce îmi spui toate astea?

Guthrie ridică din umeri.

– Pentru că sunt de părere că ne putem ajuta unul pe celălalt să-l punem pe Tremaine cu botul pe labe.

– Poftim?

– Mai ia o gură de cafea, Lowell, și nu încerca să fii atât de șocat.

Henry ridică din sprâncene, dar făcu după cum îi spuse Guthrie. Cum să nu fie șocat când Carlton Guthrie, ticălosul din St. Giles și cel mai cunoscut infractor al Londrei, sugera o colaborare între ei doi?

– Nu înțeleg. Ce ai tu de câștigat?

Guthrie oftă, parcă plictisit că trebuia să-i explice.

– E suficient să spun că mă simt îndatorat față de tine și de fratele tău. Anul trecut l-ați scos din peisaj pe cel mai mare rival al meu. Acum că nu mai e Bartholomew, St. Giles e doar al meu.

– Te crezi regele păcatului, nu-i așa?

– Dacă vrei, zise Guthrie, rânjind. Dar asta nu contează acum. Treaba e că Tremaine e un netrebnic care merită să zacă în iad pentru totdeauna, iar dumneata, domnule Lowell, poți să ai grijă de asta.

Henry nu ar fi putut nici măcar să pună în cuvinte cât de șocat era de vorbele lui Guthrie.

– Ce tot spui acolo?

– Ei bine, e un ucigaș. În toată regula.

– Poftim?

Guthrie se lăsă pe spate, cu toată greutatea, încercând să se așeze cât mai comod. Pe chipul lui nu se citea nimic din subiectul morbid pe care tocmai îl abordase. În schimb, părea ca un om pe cale să pornească într-o mare aventură.

– Acum cinci ani, începu Guthrie să spună, îmi făceam tura de noapte prin St. Giles, să mă asigur că totul era la locul lui, când am auzit un țipăt. Am alergat în direcția aceea până am dat de trupul unei tinere în stradă. Fusesse înjunghiată, iar cel care o atacase dăduse bir cu fugiții. Probabil pentru că mă auzise venind.

Henry simți un fior pe șira spinării. Îi era teamă de ce avea să audă mai departe, pentru că știa deja.

– Făcuse o treabă de mântuială, zise Guthrie, femeia era încă în viață când am ajuns eu la ea, dar era pe ducă. Înainte de a-și da ultima suflare, a reușit să-mi spună cum o chema și cum îl chema pe individul acela care o atacase. Guthrie luă o gură de cafea și nu se grăbi să pună ceașca pe masă. Olivia Jones a fost ucisă în noaptea aceea de Tremaine, dar individul a fugit din țară înainte să reușesc să-mi dau seama cum să-l aduc în fața justiției.

– Pentru că el era fiul unui duce și tu, Carlton Guthrie. Ar fi fost cuvântul tău împotriva lui, și cu un avocat bun de partea lui, nu ai fi avut nici o șansă împotriva lui.

– Exact, așa zice eu.

Henry încuviință.

– Ce te face să crezi că această informație îl va băga la închisoare de data asta?

– Nu cred că o să se ajungă la asta, zise Guthrie. Încerc doar să-ți explic motivul pentru care vreau să te ajut. Așa că, dacă ai nevoie de ceva, poți să apelezi la mine.

– O să țin cont, zise Henry, cu toate că nu avea de gând să apeleze la Guthrie.

La urma urmei, Henry încerca să-și spele propria reputație, nu să atragă și mai multă atenție asupra lui folosindu-se de un individ precum Carlton Guthrie. Ba chiar spera din suflet că nimeni nu-l văzuse intrând în casa lui.

– Mulțumesc pentru cafea, domnule Lowell, zise Guthrie, după care se ridică și își luă pălăria.

Henry se ridică și își conduse oaspetele spre ieșire.

– Cu plăcere. De fapt, eu ar trebui să-ți mulțumesc. Informațiile pe care mi le-ai oferit în această seară s-ar putea dovedi mai utile decât ai crede.

– Sper, domnule Lowell, zise Guthrie, zâmbind.

De îndată ce Guthrie plecă, Henry se duse în birou, se așeză la masă și scoase o coală de hârtie. Cufundă apoi penița în călimara cu cerneală și începu să scrie, pentru că, dacă Guthrie spunea adevărul, atunci exista o șansă ca Henry să aibă dreptate cu privire la Beatrice Cartwright. Dacă Robert o omorâse și pe ea, atunci cu siguranță trebuia să existe dovezi în acest sens, chiar dacă însemna ca Henry să trimită o scrisoare în Indiile de Vest pentru a afla adevărul.

Capitolul 15

Următoarele trei zile trecură în grabă. Viola nu-l văzu nici măcar o dată pe domnul Lowell în toată perioada aceea. Dar asta nu însemna că nu avusese ocazia să audă vorbe despre el. Mai ales după

ce, miercuri dimineața, apăru în *Mayfair Chronicle* un anunț scris de el în care anunța că avea de gând să se căsătorească. Ziarul titra „Cel mai cunoscut libertin din Londra vrea o schimbare”. În articol spunea că era gata să-i fie fidel viitoarei sale soții și să lase în urmă greșelile din trecut.

Viola nu era tocmai sigură cum să interpreteze știrea aceea. Poate că făcuse o greșală refuzând invitația lui de a o însoți la inaugurare. Poate că refuzul ei îi năruise orice speranță de a o cuceri. Poate că trimisese să se publice articolul acela tocmai pentru că îl rănise, motiv pentru care căuta să se căsătorească cu altcineva. Faptul că alesese să-și anunțe public intențiile avea să grăbească procesul, cu siguranță.

Petrecu restul zilei regretând felul în care se despărțiseră și sperând să-l vadă din nou. Când nu o făcu, îi trimise o scrisoare miercuri după-amiaza întrebându-l dacă avea vești de la domnul Steadford. Henry răspunse și el tot cu o scrisoare, în care o informă că avocatul reușise să localizeze și să stea de vorbă cu câțiva dintre foștii servitori ai Violei și că răspunsurile erau încurajatoare.

Scrisoarea nu conținea nici un fel de alte informații. Nici un fel de comentariu care să-i dea de înțeles că era curios privind viața ei. Răspunsul lui o făcu să se simtă mai singură ca niciodată, pentru că, adevărul era că îi simțea lipsa și știa prea bine că ea era singura responsabilă pentru golul acela care începuse să o roadă pe interior.

Neștiind cum să se împace cu starea aceea de angoasă, Viola hotărî să se îngroape în muncă. Unul dintre cei mai buni medici ai ei, domnul Haines, se dovedi extrem de util, oferindu-i sfaturi, la fel cum obișnuia să o facă Florian, în legătură cu alternative de tratament pentru noii pacienți.

– Ești bine? o întrebă Diana când ajunse joi seara acasă. Ești teribil de palidă și ai cearcăne adânci sub ochi.

– E limpede că ai nevoie de mai multă odihnă, spuse Harriet. Și e clar că lucrezi prea mult.

– Sunt bine, spuse Viola, dându-și pălăria și haina jos și atârându-le, ca de obicei, în cuierul din perete.

Nici una dintre femei nu se arată convinsă.

– Recomand o cană de ceai, o masă copioasă și un somn bun, zise Harriet, deja în drum spre bucătărie. Îți aduc mâncarea în cameră, vin imediat.

Resemnată să accepte ajutorul prietenelor sale, Viola o urmă pe Diana în salon, acolo unde o aștepta un foc plăcut în șemineu. Rex, care venise, ca de obicei, să o întâmpine, rămase în dreapta ei și se cuibări pe jos, la picioarele ei, de îndată ce se așeză pe canapea.

– Suntem îngrijorate în privința ta, zise Diana, înainte ca Harriet să se întoarcă. Ții piept prea multor necazuri de una singură.

– Nu e tocmai adevărat. Haines mă ajută la spital, iar Lowell s-a oferit să mă ajute în povestea cu Robert, spuse Viola, prăbușindu-se pe canapea și întâmpinând-o pe Diana cu un zâmbet. Se poate și mai rău de atât.

– Da, întotdeauna e loc de mai rău, zise Diana, uitându-se lung la Viola. N-a trecut încă să te vadă, nu-i așa?

– Cine?

Diana pufni.

– Lowell, desigur. Pentru că te-am mai văzut noi extenuată, Viola, dar de data asta e ceva diferit. Arăți... de parcă ai avea inima frântă.

Viola simți lacrimi în ochi. Dar nu avea de gând să plângă. Și totuși, simți o picătură alunecându-i pe obraz. Își șterse lacrimile, se îndreptă și ridică privirea spre prietena ei.

– Cred că mi-am ratat șansa cu el.

Ușa se deschise, și Harriet intră cu o tavă cu ceai și câteva cești. După ce închise ușa în urma ei, aruncă o privire spre Viola și se opri pe loc.

– Dumnezeu! Ce naiba i-ai spus, Diana?

– N-am făcut altceva decât să o întreb despre domnul Lowell.

– Ah, zise Harriet, lăsând tava pe masă și oferindu-le prietenelor ei o ceașcă de ceai. Presupun că asta explică expresia de pe chipul tău.

– Ar fi trebui să accept invitația lui de a mă însoți mâine la inaugurare. Ar fi trebuit să...

Nici nu mai știa ce ar fi trebuit să facă și, ce-i drept, nici nu mai conta, nu-i așa? O să-și găsească pe altcineva.

– Poate că da, poate că nu, zise Diana. Dar eu tind să cred că încă vrea să te cucerească.

– Ce te face să spui asta? întrebă Viola.

– Anunțul pe care l-a scris, răspunse Diana, uitându-se la ea ca și cum era totul atât de clar.

Doar că pentru Viola nu era.

– E limpede că încearcă să atragă alte domnișoare dornice de căsătorie.

– Sau încearcă să-și spele reputația pentru ca lumea să știe că are intenții onorabile în ceea ce te privește. Harriet luă o gură de ceai în timp ce Viola încercă să-i înțeleagă raționamentul. I-ai spus cu gura ta că ți-e teamă să fii văzută în prezența lui, ca s-ar putea să te pună într-o lumină proastă, tocmai acum când trebuie să te ții departe de bârfe.

– Așa e, șopti Viola, așa i-am spus. Era oare posibil să fi făcut toate acele lucruri de dragul ei? Dar dacă a făcut-o intenționat, atunci de ce nu vine să mă vadă? De ce se ține la distanță?

– Și noi am putea să te întrebăm același lucru, interveni Diana. Sunteți doi într-o relație și, după ce ai refuzat invitația lui, se prea poate ca și el să aștepte acum acasă, sperând să te răzgândești.

– Nu pot, zise Viola, cu toate că ar fi dat orice să o poată face. Nu vreau să-i dau impresia greșită, nu vreau să creadă că sunt gata să mă căsătoresc cu el.

– Și nu ești?

Urmă o lungă tăcere după întrebarea aceea, pusă de Harriet, timp în care Viola rămase cu gândul la viața ei, la visul acela din copilărie de a se căsători din dragoste, de a trăi fericiți până la adânci bătrâneți și la realitatea pe care se văzuse nevoită să o accepte.

– Nu știu, dar trebuie să fiu absolut sigură înainte să-i dau de înțeles că aș putea fi. Prea puține femei ajung să fie independente, le spuse ea prietenelor sale. Majoritatea trebuie să se supună voinței soților lor. Nu sunt sigură că vreau asta pentru mine.

– E adevărat, e o decizie importantă care trebuie dezbătută pe îndelete, îi zise Diana. Dar cât timp te gândești la asta, sugerez ca eu și Harriet să încercăm să te binedispunem. La urma urmei, mâine-seară urmează să mergi la o petrecere. Ai emoții?

– Puțin, dar doar pentru că vreau să fie un succes.

– Cel puțin familia lui Florian va fi acolo să te susțină, spuse Harriet. Cât timp ești cu ei, nimeni nu va îndrăzni să spună nimic împotriva ta.

– În clipa de față, cred că majoritatea oamenilor vor pur și simplu să o vadă în carne și oase pe celebra ducesă, zise Viola.

Se folosiseră de curiozitatea oamenilor pentru a-i ademeni și, cu toate că detesta ideea de a socializa cu oamenii aceia care nu conțineră cu bârfele în ultimii ani, avea nevoie de ei să-i devină clienți. Și, cine putea să știe, poate odată ce urma să-i cunoască față-n față,

aveau să vadă și ei ce vedeau Lowell, Florian și ceilalți prieteni ai ei, că nu era parvenita pe care o credeau ei.

– Atunci, propun să le oferim o seară memorabilă, zise Harriet, cu zâmbetul pe buze. După ce termini de mâncat, hai să probăm rochia pe care ți-ai comandat-o.

Era o rochie superbă din mătase verde ca smaraldul. Viola o atâr-nase pe ușa de la dulap ca să o vadă de fiecare dată când intra în dormitorul ei.

– Și mâine am să-ți aranjez părul, adăugă Diana. Toată lumea o să întoarcă capul după tine la centrul de relaxare, toți bărbații te vor curta, inclusiv domnul Lowell.

Încântată de ideea de a-i atrage atenția, Viola zâmbi. Nu-i păsa dacă toți ceilalți o considerau drăguță sau atrăgătoare, dar voia să-l impresioneze pe el.

Chiar dacă nu știa dacă urma să împartă sau nu un viitor cu el, era important pentru ea ca el, cel mai minunat bărbat pe care îl întâlnise vreodată, să își dorească să fie cu ea.

Capitolul 16

Viola nu-și propusese să întârzie la propria petrecere, dar nu mai fusese niciodată până atunci la un bal, de fapt, la nici un alt fel de eveniment social. Drept urmare, îi luase mult mai mult timp decât anticipase să se pregătească. Îi luase o oră doar să-și aranjeze părul, să-l prindă în agrafe cât să stea în loc. Diana și Harriet făcuseră o adevărată magie. Îi dăduseră volum, cu toate că nu avusese niciodată, și îi încadraseră chipul cu bucle ușoare.

Când Viola se privi, în cele din urmă, în oglindă, după ce îmbracă și rochia, avu un șoc. Și nu doar pentru că prietenele ei îi coborâseră puțin corsajul cât să îi pună în valoare bustul sau că decoraseră linia decolteului cu mărgeluțe menite să atragă atenția, ci pentru că, pentru prima oară în viața ei, arăta bogată și elegantă, cum se cuvenea să arate o ducesă.

– Perfect, zise Diana din spatele ei.

Harriet încuviință, iar cele două femei o însoțiră pe Viola la ieșire, acolo unde o aștepta o trăsură închiriată.

– Distracție frumoasă, îi ură Harriet, venind să o îmbrățișeze.

Diana o ajută să urce în trăsură, spunându-i:

– Succes!

Închise apoi portiera trăsurii, și aceasta porni la drum. Centrul de relaxare nu era prea departe, iar Viola ajunse în mai puțin de zece minute.

Trase adânc aer în piept, după care deschise portiera și păși pe trotuar. Coventry și Huntley apărură parcă din senin în întâmpinarea ei.

– Ne tot uitam după tine, îi spuse Huntley, cu zâmbetul de buze și cu o privire surprinsă. Ducesă, dă-mi voie să-ți spun că arăți minunat.

– Strălucești ca un diamant, adăugă Coventry, oferindu-i brațul. Soțiile noastre au insistat să te conducem înăuntru.

– Mulțumesc, zise Viola, luându-l de braț și lăsându-se condusă spre intrare.

Odată ajunși în hol, domnul Dunhurst, valetul lui Florian, îi anunță sosirea, cu voce tare. Se lăsă tăcerea, cu toate privirile acelea curioase îndreptate asupra ei, după care urmă un val de șoapte, fluturând în jurul ei precum frunzele de toamnă în vânt.

Viola își îndreptă spatele și vorbi cât putu ea de tare:

– Mulțumesc pentru prezență. Vă doresc o seară minunată.

Neputând să se stăpânească, cercetă sala din priviri, încercând să-l zărească pe singurul bărbat a cărui prezență conta cu adevărat. Îl văzu la ceva distanță, cu interes pe chip și încă ceva ce nu putea fi definit.

Se bucură să descopere efectul pe care prezența ei îl avea asupra domnului Lowell. Asta până ce zări o mișcare în dreapta lui și o femeie agățată de brațul său. Era o fată tânără, cu părul în nuanțe de auriu, cu buzele rozalii și ochii de un albastru strălucitor. O femeie incredibil de frumoasă, care se ridică pe vârfuri și îi șopti ceva la ureche domnului Lowell.

Acesta zâmbi, iar în clipa aceea toată bucuria pe care o simțise mai devreme se risipi. Nu așa sperase să decurgă seara aceea. Se așteptase ca domnul Lowell să îi vină în întâmpinare, să flirteze cu ea, să o facă să roșească, cum se obișnuise să o facă în prezența ei. În schimb, el venise însoțit, probabil de o debutantă, care avea să fie mai mult decât încântată să-i accepte cererea în căsătorie.

Cu sufletul la gură, Viola își dădu seama că era prea târziu pentru ea. Fusese prea ezitantă, prea rece la avansurile domnului Lowell, iar el preferase să încerce cu altcineva.

– Viola, se auzi glasul Gabriellei. Ducesa își făcu loc printre câțiva domni, cu Amelia în urma ei. Dumnezeuule, locul e deja ticsit și nici nu cred că a ajuns toată lumea.

Fericită să-și vadă prietenele, Viola se grăbi să le salute.

– Trebuie să recunosc că sunt impresionată de amploarea evenimentului, zise ea, aruncând un ochi spre Lowell, văzând că acesta se îndrepta spre ei. Nu putea să suporte să stea de vorbă cu el, să-i facă cunoștință cu tânăra aceea de care era însoțit, pe care se prea putea să o prezinte drept logodnica lui. Poate ar trebui să ne mutăm în camera vecină ca să nu blocăm intrarea.

Astfel, Viola și prietenii ei trecură pe sub o arcadă din dreapta, oprindu-se din loc în loc pentru ca Viola să-și salute invitații și să schimbe câteva cuvinte. Spre ușurarea ei, oamenii se arătară politicoși și dornici să-i complimenteze centrul. Nimeni nu-i adresă nici un cuvânt neplăcut.

– Viola, te-ai întrecut pe tine însăși, zise Amelia după ce văzu că salonul fusese decorat cu divanuri tapițate în minunate mătăsuri de damasc. Culoarea aceea puternică era și mai mult accentuată de draperiile care împodobeau ferestrele și pereții în nuanțe de ocră.

– Uită-te la detaliile acestei oglinzi, zise Gabriella. Iar raful acesta pe care l-ai așezat sub oglindă e pur și simplu minunat. Ce piese superbe!

– În continuare nu sunt tocmai sigură la ce servește, zise Viola. Florian l-a găsit în podul de la Redding House, după moartea unchiului său. A sugerat să-l folosim aici datorită modelului floral sculptat în lemn.

– E tare neobișnuit, zise Huntley, nu am mai văzut niciodată așa ceva.

– Pare a fi un raft ca oricare altul, zise Coventry, doar că mai lung și mai lat.

– Exact pentru asta ai putea să-l folosești, spuse Gabriella, plină de entuziasm. Ai putea să îl umpli cu coșuri sau cutiute cu săpunuri, loțiuni sau parfumuri. Ar fi o idee să pui la vânzare aceleași produse pe care angajații tăi le folosesc aici, ca să mai faci niște bani în plus.

– Ce idee minunată, îi spuse Viola ducesei, iar în clipa aceea îi încolți un gând în minte. După câteva clipe de gândire, spuse: Dat fiind

că centrul a fost ideea ta și că ai venit cu fel de fel de inițiative pentru a-l îmbunătăți, mă întrebam dacă ai vrea să te implici mai mult în activitățile de zi cu zi.

– Mi-ar face mare plăcere, Viola, spuse Gabriella, vizibil încântată. Dacă ești și tu de acord, îi zise ea lui Huntley.

Soțul ei o apucă de după talie și îi șopti:

– Dacă asta te face fericită, draga mea, eu sunt mai mult decât fericit.

Încercând să facă abstracție de urma de invidie care o încolțea, Viola se grăbi să ofere mai multe detalii practice în privința acordului.

– Va trebui să-ți donezi timpul.

– Desigur! Nu mi-a trecut vreo clipă prin minte să cer compensații, Viola. Nu am nevoie de banii aceștia care trebuie să meargă la St. Agatha, răspunse Gabriella exact în clipa în care își făcu apariția domnul Lowell.

Viola simți cum i-o ia inima la goană și un val de căldură o cuprinse. Când Lowell îi luă mâna și o duse la buze, tresări și ar fi dat orice să se arunce în brațele lui, un sentiment pe care nu-l mai încercase niciodată.

– Încântătoare, șopti el, ducându-și buzele pe mâna ei încă acoperită de mănuși.

Viola simți o explozie de scânteii de pe braț, spre umeri, spre interiorul ei. Înlemni când îl văzu pe domnul Lowell coborând privirea spre decolteul ei. Apoi, cu brațele pe lângă corp, își îndreptă spatele și, preț de câteva clipe, Viola nu reuși să se adune și să-și amintească de ce îl evitase mai înainte.

Ah, da. Frumusețea aceea răpitoare.

Odată ce își aminti de prezența ei, își răci reacția la adresa lui. Cu fruntea sus, nu se feri să-i întâlnească privirea.

– Bună seara, domnule Lowell. N-am știu că ai ajuns deja.

El îi aruncă o privire ciudată, după care își îndreptă atenția spre restul grupului.

– Ați încercat aperitivele cu somon și mărar? Sunt delicioase.

– Nu cred că am mai mâncat așa sendvișuri mici vreodată, zise Coventry. Ce idee ingenioasă, dat fiind că poți să mănânci și să-ți continui discuția fără să te așezi.

– O necesitate, având în vedere faptul că nu am o sală îndeajuns de mare cât să îi pot găzdui pe toți cei prezenți, zise Viola. Când m-am întâlnit cu bucătarul lui Florian ca să discutăm despre masă,

mi-a spus că poate să creeze porții mici, pe care să nu fie nevoie să le mănânci cu tacâmuri.

– Cred că e francez, zise domnul Lowell. Francezii sunt renumiți pentru inovațiile lor în arta culinară, nu-i așa?

– Chiar nu știu nimic despre asta, zise Viola.

Domnul Lowell se uită lung la ea și, dintr-odată, spuse:

– Vă rog să ne scuzați.

După care, spre șocul și groaza ei, o apucă de braț și o trase de lângă prietenii ei, fără nici o altă explicație.

– Ce crezi că faci? întrebă ea.

– Vreau să te iau de aici.

Acestea fiind spuse, o purtă cu pași rapizi printr-o ușă și traversară împreună un coridor până găsi o încăpere goală. Apoi, închise ușa în urma lui, se întoarse cu fața spre ea și începu să gâfâie.

Viola se cutremură când văzu privirea din ochii lui. Întunecată, disperată, mânată de dorință. Arăta ca un bărbat care nu mai mâncase nimic de o lună și care avea nevoie disperată de hrană. Nu mai văzuse niciodată una ca asta și nu știu cum să reacționeze. Așa că rămase locului, fără să spună nimic, așteptându-l pe el să se explice.

Urmă o lungă tăcere, timp în care Henry se uită fix la ea. Viola ajunse să creadă că nu avea să spună nimic. Dar apoi își duse mâinile la cap, ciufulindu-și părul atât de frumos aranjat, lăsând să-i alunece câteva șuvițe pe frunte. O luă la pas, mormăind ceva care nu ajunse la urechile Violetei. La un moment dat, se opri în loc, parcă neștiind ce să facă, după care făcu un pas spre ea. Avea maxilarul încleștat și o învălui cu o privire incredibil de intensă.

– Viola.

Îi rosti numele cu o voce atât de aspră, care pluti între ei ca o rugă, ca o promisiune. O luă de mână ușor, parcă vrând să-i vadă reacția. Iar când ea nu se feri, își strecură degetele printre ale ei, ca într-o dulce încleștare.

– Ce faci? întrebă ea cu un glas care nu era nici pe departe pe cât de puternic și-l dori ea, un glas la fel de firav ca genunchii ei și ca fluturii care dădură năvală în stomacul ei.

– Încerc să înțeleg, reuși el să spună. M-ai văzut când ai ajuns, Viola, dar în loc să vii să mă saluți, mi-ai întors spatele și te-ai prefăcut să nu mă vezi.

– Mi s-a părut că erai ocupat, zise ea, într-o încercare eșuată de părea nonșalantă.

În clipa aceea Henry înțelesese cele întâmplate, iar expresia de agitare pe care o purtase pe chip încă de când intrase în cameră fu înlocuită de un interes profund. Făcu un pas spre ea – erau atât de aproape încât simți căldura trupului său.

– M-ai văzut cu Lady Regina, fiica contelui Hedgewick, și ți-ai imaginat tot ce era mai rău. Ești geloasă, zise el, cu zâmbetul pe buze, cu o sclipire în ochi.

– Nicidecum.

– Ba da, zise el, rânjind. E limpede după felul în care te-ai uitat la mine când i-am rostit numele.

Viola hotărî că nu avea timp pentru așa ceva și făcu un pas în spate, gata să se dezlipească de el și să pună distanță înainte de a ieși din cameră. Dar de îndată ce încercă să-și elibereze mâna, el o prinse și mai tare, trăgând-o spre el.

Rămase cu sufletul la gură când se lovi de pieptul lui puternic. Din instinct, se prinse cu mâna liberă de umărul lui, într-o încercare de a-și ține echilibrul. Urmă o clipă de șoc, până reuși să înțeleagă ce se petrecea acolo și faptul că, dintr-odată, se trezi prinsă în îmbrățișarea lui.

Dumnezeule!

Cumva, Henry reușise să-i dea drumul de la mână și să o cuprindă în brațe, în căldura lui, în mireasma aceea amețitoare. Viola nu îndrăzni să se miște. Mai ales când îi simți mâna alunecându-i ușor pe spate și, spre groaza ei, nu încercă să-l oprească. Din contră, tânjea după atingerea lui, voia să fie mângâiată așa cum nu mai fusese mângâiată de ani întregi.

– Vreau să mă fac înțeles, îi șopti el la ureche, continuând să o mângâie pe spate. Viola, ești sigura femeie pe care o vreau în viața mea. Nu există nici o altă femeie pentru mine, nu ai nici un motiv să crezi că mi-am pierdut interesul, pentru că, pot să te asigur că sunt, în continuare, foarte interesat.

Viola ar fi dat orice să-l creadă.

– De unde pot eu să știu că nu e totul doar o joacă pentru tine?

Henry se aplecă ușor, iar când îi întâlni privirea, Viola își dădu seama că vorbea serios.

– Pentru că ai ajuns să mă cunoști deja, zise el, cu toată sinceritatea. Uită-te în inima ta, Viola, și întreabă-te dacă ai încredere în mine.

Viola nu avu nevoie de timp de gândire.

– Am încredere deplină în tine.

Iar gândul acela o liniști imediat, calmându-i neliniștile de mai devreme.

– De când am anunțat că îmi caut soție, am fost vizitat de numeroși părinți, dornici să găsească un soț pentru ficele lor. La fel s-a întâmplat și în cazul lui lui Hedgewick. A insistat să îi țin companie lui Lady Regina cât timp el se conversează cu un prieten. Oricât de transparente ar fi fost intențiile lui, nu puteam să o las pe biata fată de una singură. Abia și-a făcut debutul în societate.

– Nu pot să înțeleg cum de a putut lumea vreodată că creadă că ești un ticălos.

– N-ai fost și tu de aceeași părere?

– Asta înainte să ajung să te cunosc.

– Și acum că mă cunoști mai bine?

Viola nu mai spuse nimic, de parcă ar fi ajuns pe marginea unei prăpăstii.

– Nu știu. Cred că am nevoie de timp să-mi fac ordine printre gânduri, să-mi dau seama ce-mi doresc cu adevărat.

Henry rămase câteva clipe în tăcere, după care încuviință.

– Ia-ți cât timp ai nevoie, Viola. Pot să aștept.

Viola rămase cu un nod în gât, uluită de reacția lui înțelegătoare.

– Ar trebui să mă întorc la oaspeții mei.

– Foarte bine, zise el, lipindu-și buzele de fruntea ei, cu duioșie. O strânse ușor în brațe, după care îi dădu drumul și făcu un pas în spate. Ai dreptate. Trebuie să ajungi la petrecerea ta și, dacă nu ai primit deja alte oferte, mi-ar plăcea să te invit la dans, ducesă, îi spuse el, făcându-i cu ochiul, iar Viola se minună de felul în care reușise să o liniștească fără prea mult efort.

– Mi-ar face deosebită plăcere, zise ea, surprinsă să descopere de cât de mult i se schimbase părerea pe care o avusese despre el în doar câteva săptămâni și cât de mult se schimbase ea, de la o femeie hotărâtă să-i evite compania, la una care ar fi dat orice să fie cu el.

Poate pentru că nu încerca să o zorească, să o împingă de la spate, poate pentru că se simțea apreciată. Nu, el preferase să o asculte, să o întrebe despre interesele ei și să-și împărtășească propriile interese cu ea. Pentru că se arătase gata să-i ofere sprijinul lui, fără să-i ceară nimic în schimb, chiar și după ce ea îi spusese că nu putea să-i ofere altceva decât prietenia ei.

Savurând felul familiar în care brațul lui o conduse înapoi la petrecere, Viola își spuse că niciodată era prea mult timp. Mai ales știind prea bine că începuse să se îndrăgostească de ticălosul acela care se dovedise a fi un adevărat cavaler.

Capitolul 17

Henry îi oferi brațul și o conduse prin mulțime, în direcția muzicanților. Pentru evenimentul din acea seară, salonul de lângă foaier fusese pregătit drept sală de dans.

— V-aș ruga să cântați un vals, îi spuse el unuia dintre violoniști după ce-și încheiară piesa.

Se întoarse zâmbind spre Viola, care îl aștepta emoționată și cu o nuanță superbă de roz în obraji. Tresări când își dădu seama cât de multe se schimbaseră între ei în ultima jumătate de oră. Sau poate că schimbarea venise pe parcurs? Oricum ar fi fost, important era că fuseseră sinceri unul față de celălalt. Nu pe asta se baza o relație de lungă durată? Pe sinceritate și comunicare?

Dădu uitării astfel de gânduri când începu următoarea melodie și o conduse pe Viola pe ringul de dans. Venise momentul să o prezinte lumii pe ducesa de Tremaine, să le arate cât era de minunată.

— Ai emoții? o întrebă el.

Ea îi aruncă o privire neliniștită.

— Nu știu să valsez.

Henry îi zâmbi, încercând să o liniștească.

— Nu-ți face griji. E destul de simplu, iar eu știu toți pașii, o să fie bine. Lasă-mă pe mine să conduc.

Poate că o femeie mai puțin curajoasă decât ea ar fi inventat o scuză să plece, dar Viola rămase fermă pe poziții, hotărâtă să-și arate valoarea în fața societății.

Henry o privi cu mândrie în suflet. Era o femeie atât de curajoasă, inteligentă și minunată. Iar când îl luă de mână, iar el o prinse ușor de după talie, se simți ca un prinț norocos.

— O să fac un pas în față, îi spuse el, iar tu vei face un pas în spate. Cu piciorul drept.

Viola încuviință, iar muzica porni într-un ritm constant care îi forță să se miște din loc. În ton cu ritmul, Henry o purtă pe ringul de dans. Citi concentrarea din ochii ei, dar prinse repede mișcarea și, spre mare lui uimire, reuși să nu îl calce pe picioare.

– Vezi, îi spuse el, după ce ocoliră de două ori ringul de dans. Nu e greu. Încearcă să te relaxezi. Ești prea tensionată.

– Încerc, dar nu e chiar atât de ușor.

– Vrei să te ajut? Întrebă el, iar în clipa aceea o ridică în aer, iar Viola izbucni în râs, un sunet atât de gingaș că ar fi vrut să-l păstreze într-o cutie și să-l asculte oricând.

– Te pricepi de minune, domnule Lowell, și trebuie să recunosc că-mi place, spuse ea, rânjind.

– Chiar nu ai de gând să-mi spui Henry? o întrebă el, dându-și seama că era dorința lui cea mai de preț în clipa aceea, poate chiar mai mult decât să o sărute, cu toată că își dorea foarte mult să se întâmple și asta.

Viola îi zâmbi, fără să-și ia ochii de la el.

– Bine, fie.

Henry așteptă cu sufletul la gură. O prinse și mai tare de mijloc, savurând emoția din glasul ei. Își coborî privirea, admirând obraji ei îmbujorați și zise:

– Vreau să te aud spunându-mi pe nume, Viola. Cu toate că știa că probabil că își forța norocul, nu se putea abține. Era chiar gata să o implore. Te rog.

Viola își trecu limba peste buza de jos, umezind-o. După care rosti cuvântul acela, fără grabă:

– Henry.

El simți fiori pe șira spinării și un val de căldură arzător. Dumnezeule! Avea să-și amintească de momentul acela minunat mai târziu, odată ce avea să ajungă acasă, în pat. Oare de câte ori nu-și imaginase clipa aceea? De nenumărate ori, și totuși realitatea era mult mai plăcută.

– Mulțumesc, îi șopti el, știind că trebuia să spună ceva înainte ca Viola să-și dea seama că era gata să o ia în brațe, să o ducă în cea mai apropiată trăsură și să plece cu ea departe, oriunde, undeva unde să poată să-i arate cât de mult putea să-l înnebunească.

Viola se îmbujoră, și el se întrebă dacă putea oare să-i citească gândurile, efectul pe care îl avea asupra lui și... dacă nu cumva era dispusă să ia în considerare varianta aceasta mai mult decât înainte.

Doar că nu îndrăzni să o întrebe. Era mult prea devreme pentru așa ceva, dar faptul că acceptase să-i spună pe nume era un început.

– Vrei o cupă de șampanie? o întrebă el după ce se termină dansul și după ce o conduse din nou în foaier.

Simți privirile iscoditoare ale celor din jur, după cum era de așteptat. La urma urmei, o avea alături pe cea mai frumoasă femeie din lume.

– Da, te rog, spuse ea, iar Henry se grăbi să oprească un valet care ducea o tavă plină de pahare. Luă două cupe și îi oferă și ei una.

– Henry!

Întorcându-se spre vocea aceea familiară, o zări pe bunica lui îndreptându-se spre ei.

– Mi s-a părut mie că te-am văzut mai devreme, zise bunica, dar apoi ai dispărut și... Nu ai de gând să ne faci cunoștință? zise ea, îndreptându-și atenția spre Viola.

– Desigur, răspunse el, făcându-i loc între ei. Viola Cartwright, ducesă de Tremaine, dă-mi voie să-ți fac cunoștință cu bunicii mei, contele și contesa de Scranton.

– Îmi pare bine de cunoștință, zise Viola.

– Plăcerea este de partea noastră, spuse Lord Scranton. V-am admirat până acum centrul acesta extraordinar și abia așteptăm să devenim membri. La fel ca mulți dintre prietenii noștri. Trebuie să mărturisesc că e de-a dreptul impresionant ce ați reușit să faceți aici. Mă duce cu gândul la vizitele mele în Turcia!

– Ah! exclamă încântată Viola. Am folosit arta otomană și arabă drept sursă de inspirație, cu toate că, sinceră să fiu, am văzut aceste locuri doar în fotografii.

– Ei bine, ați reușit să recreați atmosfera de minune, zise Lord Scranton.

– Mulțumesc, spuse Viola, recunoscătoare, zâmbindu-i lui Henry. Nepotul dumneavoastră mi-a fost de mare ajutor. El m-a dus la o piață în Woolwich de unde am cumpărat unele dintre piesele de decorațiune.

– Îmi place atât de mult locul acela, zise Lady Scranton. Găsești fel de fel de lucruri acolo.

– Mi s-a spus, zise Viola, aruncându-i lui Henry o privire atotștiutoare.

El se umflă în pene de mândrie. Când aruncă o privire spre bunica lui, înțelese că aceasta îi observase reacția, căci citi o urmă de amuzament în privirea bătrânei. Apoi ea se întoarse spre Viola și îi zise:

– Vrei, te rog, să facem o plimbare prin salon? Simt nevoia să-mi dezmoțesc picioarele.

– Ce idee bună, zise Lord Scranton. Am ceva de discutat cu nepotul meu, iar soția mea arde de nerăbdare să vadă și celelalte încăperi. Ducesă, ești drăguță să o însoțești?

– Desigur, răspunse Viola, fără să-și ia ochii de la Henry. Ne vedem mai târziu.

Apoi plecă alături de bunica lui, iar Henry se abținu cu greu să nu plece după ea.

– Nu e cum mi-o imaginasem eu, zise bunicul lui, căzut pe gânduri.

– Cum adică? îl întrebă Henry.

– Ei bine, după toate bârfele care au umblat despre ea după ce s-a căsătorit cu Tremaine, m-am așteptat să găsesc o femeie rece și calculată, dar nu pare deloc așa.

– Nu este, zise Henry. Și oamenii ar trebui să-și dea seama de asta, dat fiind faptul că a pus bazele unui spital care oferă îngrijiri gratuite, lucru pe care nu vrea să-l promoveze. Nu s-a căsătorit cu răposatul duce ca să-și crească statutul, altfel ar ieși mai des în lume.

– Sunt de acord cu tine, zise Scranton, luând o gură de șampanie, iar după câteva clipe de gândire, adăugă: Dar nici nu pare să i se potrivească, nu crezi?

– Ce vrei să spui? întrebă Henry, încruntat.

– Dacă e să mă uit la celelalte ducese pe care le cunosc, precum soțiile lui Huntley sau a lui Coventry, care sunt femei incredibil de frumoase, ducesa de Tremaine nu iese chiar atât de mult în evidență. Vreau să spun, e mai simplă decât m-aș fi așteptat, având în vedere titlul ei atât de impresionant.

Încordat, Henry își îndreptă spatele, fără să-și ia ochii de la Scranton, dar încercând să se liniștească. Aruncă o privire de partea cealaltă a încăperii, acolo unde părinții lui stăteau de vorbă cu un grup de prieteni și se gândi să li se alăture. În schimb, spuse:

– Viola este cea mai frumoasă femeie de aici.

Pentru el era atât de evident, că nu putea să înțeleagă cum se făcea că ceilalți nu erau de aceeași părere.

Scranton făcu ochii mari.

– Nu încercam să o jignesc în vreun fel, băiete. Făceam pur și simplu o observație.

– Ei bine, pe viitor, te rog să nu mai faci astfel de comentarii complete neadevărate în prezența mea.

– Mă intrigă reacția ta, zise Scranton, înainte să mai ia o gură de șampanie. Nu-mi aduc aminte să te mai fi văzut vreodată apărând o femeie cu atâta determinare. Niciodată.

Henry trase adânc aer în piept. Remarca bunicului său îl agitase în mod inexplicabil și îl provocase să-și arate interesul.

– Viola e importantă pentru mine.

– Am înțeles, spuse Scranton, amuzat. Umblă vorba cum că Tremaine i-a pus gând rău. Având în vedere relația profesională dintre fratele tău și ducesă, cât și noua ta... prietenie cu ea, presupun că te-ai oferit să o ajuți?

Henry se uită lung la Scranton. Bătrânul acela avea o minte ascuțită.

– Bineînțeles. De unde știi?

– Știi și tu cum e. Oamenii văd, încep să vorbească. Nu am fost sigur de nimic până nu mi-ai confirmat-o tu. Scranton duse din nou paharul la gură, savurând băutura, după care se schimbă la față și zise: Având în vedere faptul că ești nepotul meu, mă simt obligat să te pun în gardă.

– Chiar așa?

– Henry, nu e bine să te pui cu un duce. Când își dădu seama că vorbise prea tare, Scranton aruncă o privire în jur și îi spuse în șoaptă: Tot ce are de făcut e să pună la punct un caz convingător în favoarea lui ca să o discrediteze pe femeia aceasta pe care înalta societate oricum n-o vede cu ochi buni. Spune-mi, cine e avocatul lui?

Henry băgă mâinile în buzunar și își făcu curaj cu o gură de șampanie.

– Domnul Hayes.

– Dumnezeu mare, bărbatul acela nu a pierdut niciodată!

– Știu, dar și ducesa îl are pe Steadford de partea ei.

Scranton nu se arătă cătuși de puțin liniștit.

– Sfatul meu este să încerci să găsești ceva cu care să-l poți amenința pe Tremaine. Cât mai repede. Și să mergi după el înainte să apuce el să sară la atac.

– Deja lucrez la asta. Nu e cazul să-ți faci griji.

- Ușor de zis. Eu sunt bunicul tău și capul familiei, e normal să-mi fac griji că numele nostru ar putea ajunge să fie târât prin noroi. Dar am crezut că tu și Tremaine erați prieteni. Nu vă știați în copilărie?

- A trecut mult timp de atunci, s-au schimbat multe, spuse Henry, pe un ton grav.

Scranton se uită la el cu înțelepciunea unui bărbat care știa că nu era cazul să mai pună și alte întrebări.

- Bine, fie. Sper doar ca fata asta să merite.

Henry zâmbi, cu toate că era îngrijorat că nu obținuse dovada de care avea nevoie pentru a-l nimici pe Tremaine.

- Da, te asigur că merită.

- Draga mea, m-ai crede oare prea directă dacă ar fi să te întreb despre circumstanțele tale? întrebă Lady Scranton.

Viola aproape că se împiedică.

- Ei bine...

- Am fost curioasă în privința ta, încă de când Florian ne-a povestit că angajatorul lui este o femeie. E cât se poate de neobișnuit și, deopotrivă, interesant. Independența și reușitele tale ar trebui să vină ca un exemplu pentru tinerele din ziua de azi.

- Mulțumesc.

- Ah, nu te grăbi să-mi mulțumești, încă mai am curiozități, zise ea, cu un surâs iscoditor, iar Viola nu se putu abține să nu izbucnească în râs. Nici măcar nu pot să-mi imaginez cât de greu trebuie să fi fost pentru tine să-ți demonstrezi valoarea în fața bărbaților acelora de care depinzi pentru bunul mers al spitalului tău.

- Florian mi-a fost de mare ajutor, recunoscui Viola, când își aminti de membrii comitetului, de medicii și chirurgii care refuzaseră să lucreze cu ei de îndată ce își dăduseră seama că cea care avea ultimul cuvânt era o tânără în vârstă de nouăsprezece ani. Dacă nu ar fi fost Florian și după respectul pe care și l-a câștigat în rândul colegilor săi, nu aș fi ajuns nicăieri. Florian e cel care a reușit să-i convingă pe angajații noștri să nu plece.

Lady Scranton făcu ochii mari și întrebă:

- Și asta s-a întâmplat în urmă cu doi ani, nu-i așa?

- Așa este.

- Așadar, să înțeleg că acum ai douăzeci și unu de ani.

- Așa este, răspunse Viola, amuzată.

Contesa se arătă pur și simplu uluită.

– Sinceră să fiu, nu știu cum de poți să faci toate aceste lucruri, dar te felicit. Și după ce o cercetă cu coada ochiului, zise: Totuși, ești încă atât de tânără și, acum că spitalul merge în direcția cea bună, ai putea să te axezi și pe alte lucruri.

– Ca, spre exemplu? se simți Viola obligată să întrebe.

– Nu ai vrea să te recăsătorești? întrebă contesa, fără să-și ia ochii de la ea.

Viola clătină din cap, încercând să scape de starea neplăcută pe care o trezi în ea întrebarea aceea. Intraseră în sala de baie, acolo unde o piscină lungă, decorată cu mozaic, își aștepta primii clienți.

– Nu, milady. Sunt o femeie independentă, am libertatea de a-mi folosi timpul și banii după cum cred de cuviință, fără să mă supun voinței vreunui bărbat. Ce motive aş putea avea să renunț la asta?

Lady Scranton trase adânc aer în piept.

– Când m-am căsătorit cu soțul meu, nu am făcut-o de nevoie. Eram o moștenitoare cu o avere destul de mare încât să trăiesc confortabil fără să fiu nevoită să depind de un soț. Dar l-am cunoscut pe Scranton și m-am îndrăgostit.

– Da, presupun că dragostea e un motiv îndeajuns de bun pentru o femeie ca să renunțe la independența ei, dacă ar fi să se întâmple.

– Ei bine, da, a fost și vorba despre asta, dar nu numai. Vezi tu, nu e nimeni altcineva cu care să-mi doresc să petrec fiecare clipă din zi. Este cel mai bun prieten al meu, persona care mă cunoaște cel mai bine și alături de care m-am simțit întotdeauna în largul meu, zise ea, cu o sclipire în ochi. Multora li se pare prea dur, dar când suntem doar noi doi, nu contenește din glume și râsete. Din experiența mea, e plăcut să împărtășești momentele din viață alături de cineva care te înțelege și te apreciază cu adevărat așa cum ești, cu tot cu defecte.

– Este totuși un risc prea mare, șopti Viola.

– Ți-e teamă ca nu cumva să fii rănită, zise Lady Scranton, fără să se ferească să-i întâlnească privirea. Teamă poate fi învinsă doar dacă nu te ferești să o ataci din plin, iar ceva îmi spune că ești obișnuită să o faci. Nu poți să-mi spui că nu ți-a fost teamă după moartea soțului tău, când te-ai hotărât să cucerești lumea medicală pe cont propriu.

– Bineînțeles că mi-a fost teamă, răspunse Viola, dar e cu totul altceva când vine vorba despre dragoste și căsătorie. Sunt... „mult mai înspăimântătoare“, ar fi vrut ea să spună.

Lady Scranton nu încercă să completeze propoziția. În schimb, porni la pas în jurul piscinei, iar după câțiva pași, se întoarse cu fața spre Viola și îi zise:

– Lowell e foarte norocos să te cunoască.

Remarca aceea, imediat după discuția despre căsătorie și dragoste, o luă pe Viola prin surprindere. După ce reuși să-și adune gândurile, îi oferii cel mai sincer răspuns:

– Eu tind să cred că e invers.

– Hmm. Odată ajunsă la capătul piscinei, Lady Scranton porni din nou spre Viola. E un băiat bun, așa a fost dintotdeauna, în ciuda zvonurilor care circulă despre el. N-am plecat niciodată urechea, dar societatea noastră adoră bârfele și l-a ales pe el drept pradă ușoară, zise ea, pufnind. Asta e lumea în care trăim, din păcate. Dar avem și noi avantajele noastre, ca spre exemplu, faptul că nu trăim de pe o zi pe alta.

– Da, așa este.

– Ți-a spus cumva cât de năzdrăvan era în copilărie?

Curioasă, Viola dădu din cap că nu.

– Nu, dar puteți să-mi povestiți dumneavoastră.

– Mi-ar face deosebită plăcere, zise ea, zâmbind.

După alți câțiva pași, ajunse în dreptul Violei.

– Obişnuia să pună gem în buzunarele fratelui său, sare în bolul cu zahăr și grăsime pe clanță, zise ea, chicotind. Odată, am găsit o broască în sertarul de la birou. A sărit direct în poala mea, de am crezut că-mi stă inima în loc!

Viola zâmbi, imaginându-și-l pe Henry cel mic alergând de colo colo, pus pe șotii, cu surâsul acela năzdrăvan ori de câte ori îi prindea în capcană.

– Ah, e mult mai plăcut să auzi despre aceste episoade decât să ți se întâmple ție, zise Lady Scranton, amuzată. Adaugă, pe un ton duios: A fost dintotdeauna un copil atât de fericit, înconjurat de râsete și bucurii. Henry, bărbatul, e ceva mai serios, ceea ce presupun că e normal, dar în inima lui a rămas același zăpăcit dintotdeauna, veșnic pus pe șotii. Ce mai mare dorință a mea e să găsească femeia potrivită pentru el, zise ea, aruncând o privire spre Viola, genul de femeie care să-i fie prieten, confident și partener.

Neștiind ce să spună, Viola se întoarse cu spatele și se îndreptă ușor spre ușă, așteptând-o pe Lady Scranton să o urmeze.

– E foarte norocos să aibă o bunică care ține atât de mult la el, zise ea în cele din urmă, străbătută de un val de emoții ciudate.

– Și e foarte noroc să te aibă pe tine în viața lui, zise contesa. Acum am face bine să ne întoarcem la el și la soțul meu înainte să pornească în căutarea noastră. Sunt sigură că Henry deja te caută din priviri, având în vedere cât de reticent a fost să te lase să pleci. Și, înainte să spui că mi s-a părut, să știi că i se citea pe față. Apoi, își dresе glasul și spuse: Ține la tine, ducesă, nu am nici o urmă de îndoială.

Violei îi fu imposibil să-și liniștească bătăile inimii, emoțiile și starea de neliniște în care o lăsase discuția cu bunica lui Henry, în care aceasta îi sugerase ca ea și Henry să se căsătorească. Pășiră împreună în foaier și trase adânc aer în piept.

În urmă cu două săptămâni, atunci când ea și Henry se întâlneau pentru prima oară, încercase să se țină cât mai departe de el, dorindu-și doar să-l pună pe picioare. După care, încetul cu încetul, ajunsese să petreacă atât timp în compania lui până ce, în seara aceea, când o ținuse în brațe, simțise cum i se deschide inima pentru prima oară, ca un boboc de floare, răsărind din stratul de omăt al iernii târzii, ca să-și întindă petalele delicate.

Cu un surâs care îi înmuie genunchii și o privire care o pătrunse până în suflet, alături de multă răbdare și înțelegere, Henry reușise să dărâme zidul din jurul ei și să devină persoana aceea după care tânjise atâta vreme, cel căruia îi ducea dorul, cel de care avea cea mai mare nevoie.

Dar să se căsătorească cu el?

Gândul acela i se păru înspăimântător, având în vedere cât de delicate erau sentimentele ei pentru el. Și nu era tocmai iubire. Nu încă. Dar curând, își spuse ea, lucru care o înspăimântă și mai tare, mai ales dacă nu simțea și el la fel pentru ea. Își riscase cândva inima, iar rezultatele fuseseră sfâșietoare. Dacă avea să se întâmple din nou?

Era o întrebare la care urma să găsească răspunsul altă dată pentru că, de îndată ce ea și Lady Scranton se apropiară de Henry și de bunicul lui, Viola își dădu seama că li se alăturase și Robert și citi expresiile încordate de pe chipurile lor. Viola ar fi dat orice să fugă în direcția opusă. În schimb, făcu ceea ce făcuse de nenumărate ori până atunci. Își îndreptă spatele și, cu fruntea sus, se apropie de ei.

- Duce, zise ea, de îndată ce ajunse în dreptul lui Henry, mai liniștită să-l știe alături. Nu mă așteptam să te văd în seara asta aici, din moment ce nu ai fost invitat.

- O greșeală, tind să cred, zise Robert, rânjind. Apoi își îndreptă atenția spre Lady Scranton și se înclină ușor în fața ei. Milady.

Lady Scranton îl salută cu o scurtă mișcare din cap, după care îl rugă pe soțul ei să o conducă pe ringul de dans. După plecarea lor, Henry și Viola rămaseră singuri cu Robert.

- Ce cauți aici? întrebă Henry.

Robert luă o cupă de șampanie de pe o tavă și duse paharul la gură.

- Seara asta mă privește în mod direct, zise el, după ce luă o gură de băutură. Am vrut să văd ce voi avea de câștigat.

Viola abia dacă se putu abține să nu-l plesnească peste față.

- Uiti că afacerea asta nu-mi aparține doar mie. Ducele de Redding deține mai mult de jumătate, el fiind principalul investitor.

Robert ridică din sprâncene și, preț de o clipă, păru ca și cum avea să fie de acord cu ea și să nu mai facă referire la centrul de relaxare.

- În cazul acesta, abia aștept să lucrăm împreună.

Viola simți cum i se urcă sângele la cap, cum nu mai vede nimic în fața ochilor, cum i se înmoaie genunchii. Încercând să-și țină echilibrul, întinse mâna și se bucură să îl găsească pe Henry alături de ea.

Acesta se grăbi să o ajute, făcând abstracție de Robert, pe moment, ca să o întrebe dacă era bine.

- N-are nimic, Lowell, zise Robert, pufnind. N-am întâlnit nicio dată vreo actriță mai bună decât ea. Nu vezi că se preface?

- Ar trebui să pleci, șuieră Henry.

- Ba ar trebui să...

În clipa aceea, își făcură prezența Gabriella și Amelia. Îl salutară și ele pe Robert cu aceeași lipsă de entuziasm, după care se oferiră să o conducă pe Viola în salon, să ia ceva de mâncare.

- Ar trebui să mergi cu ele, îi zise Henry.

- Este evenimentul meu, spuse Viola, hotărâtă să nu renunțe la luptă. E responsabilitatea mea să mă asigur că totul decurge perfect. Nu pot să-ți cer să-mi rezolvi tu toate problemele, oricât de mult ăș aprecia ajutorul tău.

- Probleme? pufni Robert. N-ai văzut nimic.

Viola alese să-l ignore, îndreptându-și toată atenția spre Henry. O lovise o durere de cap și, adevărul era că, cu toate că ar fi preferat

ca altcineva să se ocupe de Robert în locul ei, acest lucru nu ar fi făcut altceva decât să o facă să pară slabă, o biată fată care avea nevoie să fie salvată, exact opusul a ce-și dorea ea să fie.

Henry se dădu mai aproape de ea și îi șopti la ureche:

– Robert e imprevizibil. E în stare să facă o scenă și cred că cel mai bine ar fi să te ții la distanță, Viola. Asta nu înseamnă că te predai sau că mă lași pe mine să lupt în locul tău, ci că, pur și simplu, alegi să-ți aperi interesele.

Cu toate că simți un atac de furie, cuvintele lui reușiră să o liniștească. Bărbatul acela o făcea să viseze la atât de multe lucruri, că nici măcar nu știa cu ce să înceapă.

– Bine, fie, zise ea. O să țin cont de sugestia ta.

Henry trase adânc aer în piept, iar în clipa aceea Viola își dădu seama că acordul ei în privința aceea însemna mai mult decât se așteptase ea. Sugera un parteneriat bazat pe încredere și respect, pe interese comune.

– Mulțumesc, șopti el, cu o privire duioasă, diferită de cea rece cu care îl întâmpinase pe Robert.

Rămasă fără cuvinte, Viola încuviință și le lăsă pe Gabriella și pe Amelia să o conducă spre salon.

– Ești o lașă, îl auzi pe Robert spunând în urma ei.

– Nu-l asculta, zise Gabriella. Ești cea mai curajoasă femeie pe care o cunosc.

– Și știe că n-o să-i fie ușor să-ți țină piept, adăugă Amelia. Mai ales acum că îl ai pe domnul Lowell de partea ta.

Viola știa că prietenele ei aveau dreptate. Fără Henry, nu știa exact ce ar fi făcut. Nu era vorba că el îi oferea puterea de care avea nevoie, ci faptul că îi arăta cum să folosească resursele de care dispunea deja. Încrederea lui în ea era de neclintit și, poate, cea mai importantă parte a relației dintre ei. Henry o lăsa să fie cine era cu adevărat și o încuraja din toată inima. Dacă exista ceva care să o convingă să se căsătorească cu el, asta era.

– Cere-ți scuze, șuieră Henry, înfruntându-l cu privirea pe Robert.

Era cuprins de furie, gata de luptă. Nu îi fusese ușor să păstreze o mască de calm în prezența Violei, dar acum că ea plecase, nu mai era nevoie să pretindă că nu i-ar fi făcut deosebită plăcere să-i dea un pumn în față.

– Pentru ce? întrebă Robert, parcă simțindu-se nedreptățit.

– Pentru că ai venit neinvitat, pentru că ne-ai stricat seara și pentru că ai numit-o pe ducesă o lașă, când știi prea bine că este o minciună.

– Să te ia naiba, Lowell, exclamă Robert, ferm pe poziție, el însuși parcă gata de bătaie. Te-ai lăsat păcălit de femeie asta, de o șarlatancă.

– Cere-ți scuze, altfel...

– Se folosește de tine. Chiar nu vrei să vezi? zise Robert, cu o sclipire amenințătoare în ochi. Știe că eram prieteni, și cum altfel să se răzbune pe mine, decât să te întoarcă împotriva mea.

– Nu e adevărat.

– Nu? Și, după un schimb de priviri intens, Robert făcu un pas în spate și începu să râdă. Te compătimesc, Lowell. Te-ai îndrăgostit de o târfă!

Henry se întrebă multă vreme cum de reușise să se abțină să nu-l ia la pumni. În schimb, îl apucă de braț și îl scoase din clădire, departe de oricine ar putea să audă cuvintele care urmau.

Capitolul 18

– Nu văd nici o altă soluție decât să te provoc mâine la duel, zise Henry.

– Ești în stare să-ți pui în pericol viața pentru una ca ea?

Henry preferă să nu răspundă.

– Alege-ți arma, domnule.

Robert îl privi scârbit.

– Pistol. Ca să te împușc în cap!

– O alegere excelentă, zise Henry. Du-te să-ți găsești un secund.

Robert se uită lung la el, amândoi vrând să sară la bătaie. Henry se poziționează, gata de un atac, în timp ce Robert îl privi gâfâind. În cele din urmă, făcu stânga-mprejur și dispăru în întuneric.

– La ora șase la Hackney Meadows. Aduc eu un doctor, strigă Henry după el.

Apoi își dădu seama că avea nevoie de un secund, ceea ce însemna că trebuia să meargă să vorbească cu Yates. Intră înapoi în salon

și porni în căutarea contelui, pe care îl găsi tolănit pe un divan, în sala de dans. Îi ținea companie domnișoarei Harlow care râdea de zor la ceva ce-i spusese Yates.

– Trebuie să vorbesc cu tine, îi spuse el, aruncând o privire spre tovarășa lui Yates, așteptându-l pe conte să se scuze și să-l însoțească pe Henry într-un colț mai izolat al încăperii. A intervenit ceva urgent și am nevoie de ajutorul tău.

Yates se schimbă la față.

– Te ascult, cu toate că sper că nu-i vorba despre ceva grav.

Henry trase adânc aer în piept.

– Tocmai l-am provocat pe Tremaine la duel.

– Poftim...? întrebă Yates, făcând ochii mari. Ești sigur de asta?

– N-am încotro.

– Poți să-mi spui ce a făcut?

– A jignit-o pe ducesa de Tremaine în cel mai mișel mod cu putință.

– Și vrei să-i salvezi onoarea, spuse Yates.

Henry încuviință.

– Mi-a devenit o bună prietenă. Nu pot să-i permit lui Robert să vorbească urât despre ea.

– Și dacă ar fi să-și ceară scuze?

– N-o va face, dar chiar și dacă ar fi așa, nu i-aș accepta scuzele.

– Bun, zise Yates. Spune-mi unde și la ce oră și vin.

– Mulțumesc.

Henry dădu mâna cu el, ca să confirme înțelegerea, după care porni în căutarea Violei. Știa că nu avea să înțeleagă sau să accepte decizia lui. Ba chiar avea să încerce să-l oprească, ceea ce însemna că totul trebuia ținut secret, prin urmare nu putea să plece de la petrecere și să trezească suspiciuni. Avea să rămână până la final, apoi să treacă pe la club, să-și revizuiască testamentul. Nu avea de gând să moară a doua zi, dar când venea vremea să-ți înfrunți dușmanul pe câmpul de onoare, era mai bine să fii pregătit.

Viola ajunse acasă aproape de miezul nopții. Intră pe vârfuri, ca să nu le trezească pe Diana și pe Harriet. Se apropie de măsuta micuță din foaiier, unde o aștepta o lampă aprinsă și zări scrisoarea aceea.

După ce își dădu jos mânușile, merse să-și ia ochelarii de pe birou. Și-i puse pe vârful nasului, apoi rupse sigiliul și citi scrisoarea cu un amestec de furie și groază.

Dragă Viola,

Am fost rugat să iau parte mâine-dimineață la un eveniment neașteptat, pe Hackney Meadows. Din câte înțeleg, e la mijloc reputația ta, cu toate că nu am alte detalii. Domnul Lowell a fost destul de vag când mi-a cerut ajutorul, dar cred că locația și faptul că se impune prezența unui avocat sunt aspecte grăitoare.

Te rog să știi că ți trădez intenția punându-te în gardă, dar în calitatea mea de angajat și prieten al tău, toată loialitatea mea este față de tine.

Al tău umil servitor,

Domnul Tyler Haines

Strânse atât de tare scrisoarea aceea în mână că își înfipse unghiile în palmă și rămase ca un sloi de gheață, încercând să se liniștească. Era vorba despre un duel. Nu avea cum să fie vorba despre altceva, ținând cont că era în joc reputația ei. Și, din moment ce Henry era implicat, însemna că avea de-a face cu Robert. Îl provocase pe Robert la duel, fără să-i spună!

Ca să fie sigură, citi din nou scrisoarea. Era limpede. Era vorba despre un duel și, având în vedere că doi bărbați mânați de furie urmau să fie personajele principale, știa că singura cale de scăpare era să intervină între ei. Așa că se întoarse degrabă în foaier, își luă mănușile și săculețul și ieși din casă. Odată ajunsă pe stradă, chemă un vizitiu și se îndreptă spre Trandafirul Roșu, sperând din tot sufletul să-l găsească pe Henry acolo, pentru că nu se cuvenea să meargă să-l caute la el acasă la ora aceea.

Ajunse la destinație zece minute mai târziu, îl plăti pe vizitiu și intră în club.

- Ducesă! Ce surpriză plăcută!

Îl recunoscă imediat pe domnul Faulkner, intendentul lui Henry, și încercă să-i zâmbească. Era atât de încordată!

- Am venit să-l văd pe domnul Lowell. E cumva aici? trecu ea direct la subiect.

- E în birou. Mă duc să-l anunț că sunteți aici, zise el, după care traversă coridorul și se întoarse câteva clipe mai târziu. Vă rog să mă urmați, zise el, făcându-i semn să vină.

Viola porni după el, împiedicându-se în faldurile rochiei. Domnul Faulker deschise ușa de la birou, iar de îndată ce intră, Viola își îndreptă privirea spre bărbatul acela care îi făcea inima să-i bată mai

tare și simți cum i se înmoaie genunchii. El îi zâmbi și o cercetă din cap până-n picioare, parcă putând să vadă trupul care se ascundea pe sub rochia de mătase.

– Asta e tot, domnule Faulkner, zise Henry.

Se ridică de la birou, fără să-și ia o clipă ochii de la ea.

– Prea bine.

Viola auzi pașii domnului Faulkner îndepărtându-se și, cu toate că mintea îi spunea să meargă să se așeze, rămase locului, pierdută, fermecată de privirea intensă a lui Henry și de parfumul amețitor. Spre marea ei uimire, ar fi dat orice să fie atinsă în clipa aceea.

Cu un nod în gât, încercă cum putu mai bine să ascundă efectul lui asupra ei sub o înfățișare calmă. Dar când îl văzu zâmbind, nu se mai putu controla.

– Arăți incredibil în rochia asta, îi zise el, cu o voce aspră care îi mângâie pielea.

Viola se cutremură și încercă să facă un pas spre el.

– Mulțumesc. Am venit pentru că...

Își dresе grasul, încercând să-și amintească de ce venise. Ah, da. duelul. Își încheștă maxilarul și încercă să facă abstracție de efectele lui asupra ei, îndeajuns cât să formuleze un gând coerent.

– Când am ajuns acasă, am găsit o scrisoare din partea domnului Haines. Mi-a menționat numele tău și un eveniment mâine-dimineață, pe Hackney Meadows. Merse să se așeze pe un scaun și se prinse cu putere de brațele acestuia. Spune-mi, te rog, că nu ai de gând să te duelezi cu Robert.

Henry o privi drept în ochi o veșnicie, după care își feri, în cele din urmă, privirea. Ocoli ușor biroul, ca o pisică la pândă. Viola simți cum i se taie răsuflarea și un nou val de căldură. De data asta, pentru că îl văzu îndreptându-se spre ea, micșorând distanța dintre ei și...

Mută scaunul de lângă ea, întorcându-l ușor cu fața spre ea. Apoi se așeză, lovindu-și ușor genunchiul de coapsa ei. Dumnezeule! Parcă nu mai putea să respire. Mai ales când o luă de mână, după ce îi dădu mânușa jos și îi sărută mâna.

Dumnezeule, tremura de emoție, iar ticălosul acela o știa prea bine, pentru că rânji ca un netrebnic, la fel cu o făcuse, probabil, după ce fratele său găsisе dulceată în buzunare, cu câteva decenii în urmă.

Se eliberă din strânsoarea lui, privindu-l nervoasă.

- De ce?

Henry oftă și se rezemă de spătarul scaunului, lipindu-și genunchii de picioarele ei. În mod evident o făcuse intenționat. Viola aruncă o privire spre ușa deschisă de la birou și se foi în scaun.

- N-ai auzit ce mi-a zis, Viola.

- Orice ar fi fost, nu are cum să fie chiar atât de grav.

- Nu pot să-l las să scape nepedepsit, îi spuse el, fără să-i mai dea nici o explicație. Trebuie să-i dau o lecție, zise el, cu o privire serioasă. Și sunt mai mult decât dispus să fac asta.

- Sper că știi că Robert va încerca să te omoare, zise ea, imaginându-și-l deja pe Henry zăcând pe jos, într-o baltă de sânge.

Se cutremură, alungând căldura pe care o emana el.

- Da, mă aștept să o facă, mi-a spus că are de gând să mă împuște în cap.

- Dumnezeu, șopti Viola, cu un gol în stomac. Refuza să ia în calcul varianta că avea să-l piardă, chiar dacă îndoiala începu să incolțească în inima ei. Nu pot să cred că aveai de gând să nu-mi spui nimic, că te-ai prefăcut ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat când ne-am luat la revedere, cu toate că nici vorbă de așa ceva.

Henry își îndreptă spatele și întinse din nou mâna spre ea. O prinse ușor între degete și începu să o mângâie cu degetul mare, în sus și jos, atât de delicat că aproape că îl rugă să apese mai tare.

- Îmi pare rău, Viola, dar știam că nu vei fi de acord.

- Și, cu toate astea, ai hotărât să mergi mai departe, fără să te obosești să-mi ceri părerea în această chestiune care mă privește direct.

- Ai dreptate, zise el, cu o voce blândă și cu o atingere atât de delicată că aproape dădu uitării cearta aceea, doar ca să se bucure de compania lui. Doar că sunt bărbat, Viola. Când știu câte ai pățimit din cauza lui, ce ți-a făcut, cum te-a rănit și când am văzut că vrea din nou să încerce să-ți facă rău... M-a enervat teribil și trebuie să-l fac să plătească, zise el, nervos.

Viola nu știu ce altceva să spună în afară de:

- Oricum ar fi, nu pot să accept să-ți riști viața în felul acesta. Vreau să anulezi duelul.

- Nu pot. E o chestiune de onoare.

- Nu fi ridicol! exclamă ea, iar când el se lăsă puțin pe spate, continuă: Nu vreau să fiu văzută ca o femeie neputincioasă care are nevoie să-i vină un bărbat în ajutor. Vreau să-mi rezolv singură problemele

și cu siguranță nu vreau să faci după cum te taie capul și să mori din cauza mea!

– Și dacă îți promit că n-am să mor?

– Nu! răbufni ea.

El o strânse mai tare de mână și îi zâmbi.

– Îmi place să te văd așa agitată.

– Poftim? Cuvintele lui nu aveau nici o noimă. De ce?

– Pentru că-mi arată că e important pentru tine.

– Bineînțeles că e important!

– Că eu sunt important pentru tine, adăugă el.

Viola trase adânc aer în piept. Avea dreptate, bineînțeles, dar hotărî să nu îi dea satisfacție, așa că spuse:

– Îmi pasă mai ales pentru că te încapățânezi să iei controlul asupra unei situații care nu are nimic de-a face cu tine.

– Te înșeli, Viola. Are de-a face cu mine, zise el, iar când Viola dădu să-l contrazică, el îi zâmbi cu căldură. Am vorbit serios când ți-am spus că țin la tine, așa că nu se pune problema să-ți întorc spatele.

Violă făcu ochii mari.

– Cum s-a ajuns la asta?

Curiozitatea nu-i dăduse pace toată seara. Henry întinse mâna spre o șuviță desprinsă din părul ei și i-o dădu după ureche.

– Pentru că ești o femeie extraordinară. Numai un orb nu te-ar vedea pentru ce ești. Alături de tine, orice bărbat o să-și dea seama că ar putea avea nevoie de o viață întreagă de fapte bune ca să te merite.

Se ridică de pe scaun și merse să închidă ușa. Se duse apoi la birou, deschise un sertar și scoase o coală de hârtie și un creion.

– Vreau să înțelegi ceva, așezându-se din nou pe scaun. Nici o femeie nu e mai frumoasă decât tine, Viola. Nu în ochii mei.

– Dar...

Mințea probabil ca să nu o rănească, sau cel puțin înfrumuseța adevărul.

– Sunt teribil de banală! Sunt veșnic palidă și nimeni nu m-a considerat vreodată atrăgătoare sau elegantă.

– Nu sunt de acord cu tine, dar dat fiind că vorbele mele nu înseamnă nimic, aș vrea să-ți arăt cum te văd eu prin ochii mei. Se așază picior peste picior, cu coala de hârtie în poală, sprijinită pe un atlas gros. Pot?

Viola ezită. Era ca și cum ar rugat-o să se dezbrace, se simțea atât de crispată.

– Știu că nu sunt frumoasă, zise ea, mai mult pentru sine, parcă reamintindu-și asta înainte să-și permită a crede că ceva atât de prostesc, precum un desen, urma să aibă puterea de a-i schimba ochii aceia plictisitori, părul anost și chipul palid.

– Lasă-mă pe mine să decid, spuse Henry, fără să-și ia ochii de la ea. E limpede că tu ești prea obiectivă.

– Nu cred.

– Ai dreptate, zise el, ridicând din umeri.

Faptul că Henry hotărî să capituleze o luă pe nepregătite, pentru că, din cine știe ce motiv, prefera să se certe cu el. Poate pentru că asta o făcea să nu se mai gândească la faptul că urma să-i studieze fiecare imperfecțiune a feței pentru oricât de mult avea să-i ia să termine schița aceea. Cu un nod în gât, își puse mâinile în poală. Nu dăduse niciodată dovadă de lașitate. Teama aceea pe care o simțea acum era din cauza lui Robert, iar să renunțe ar fi însemnat să-i dea lui câștig de cauză. Așa că ridică privirea și zise:

– Bine, fie, am să-ți fac pe plac.

Pentru următoarele zece minute, creionul lui Henry alunecă pe hârtie cu mișcări rapide și precise. Avea o expresie încruntată și concentrată și nu schița nici un zâmbet, și Viola își dădu seama cât de în serios lua această sarcină de a o schița. De fiecare dată când se uita la ea, o făcea cu ochiul critic al unui artist, cu o privire atât de serioasă că Viola începu să se foiască pe scaun. Încercă să se controleze, ca să nu îl lase să vadă cât de tulburătoare era experiența aceea pentru ea.

– Nu te mișca, mormăi Henry. Aproape că am terminat.

Viola nu se mișcă și nu mai respiră până când Henry se lăsă pe spate, mutându-și privirea când la Viola, când la schiță și, în cele din urmă, zâmbi.

– Perfect, șopti el.

Curiozitatea o făcu să uite de emoții. Se dădu mai aproape de el și îl întrebă:

– Pot să văd?

Henry o privi drept în ochi și lăsă tăcerea să se așeze între ei. Ceva îi atinse mâna și își dădu seama că era coala de hârtie pe care desenase el.

Viola trase adânc aer în piept, încercând să își limpezească gândurile și, făcând abstracție de emoții și de bătăile inimii, coborî privirea.

Rămase fără suflare, cu un nod în gât căci... femeia aceea de pe hârtie trebuia să fie cu totul altcineva. Avea ochi inteligenți și strălucitori, un zâmbet abia vizibil, iar nasul se potrivea de minune cu restul trăsăturilor feței. Chiar și pistruii de pe obraji aveau farmecul lor, conferindu-i șarm și personalitate într-un mod cu totul deosebit.

Simți lacrimi în colțul ochilor, așa că își mușcă buzele, hotărâtă să nu izbucnească în plâns.

– N-am crezut posibil, dar chiar m-ai făcut să par frumoasă.

– N-am făcut altceva decât să desenez ce e în fața mea. Ceea ce toată lumea e prea oarbă ca să vadă. Inclusiv tu.

Viola începu să râdă, fără să vrea. Când ridică privirea, îl văzu în continuare acolo, cu privirea aceea intensă, cu toate că acum părea mult mai curioasă. Sau poate că aștepta ceva? Nu era tocmai sigură, dar simți un gol în stomac, iar mâna începu să-i tremure.

Henry luă hârtia și o puse pe birou. Când se întoarse din nou cu fața spre ea, veni mai aproape. Își lipi coapsa de coapsa ei și îi mângâie obrazul.

– Nici nu poți să știi cât de greu îmi e să-ți rezist, zise el.

Cu sufletul la gură, Viola îl privi ușor tulburată de gestul lui direct și de căldura din ochii lui. Acesta era Henry, își spuse ea, un om bun, nu fustangiul acela pe care îl crezuse inițial. El nu avea de gând să se poarte cum o făcuse Robert în trecut. Și totuși, amintirea acelei experiențe regretabile i se strecură în minte și împinse la o parte dorința arzătoare de a fi curajoasă, de a profita de șansa aceea, de a se lăsa sărutată.

Iar el probabil că băgă de seamă pentru că își coborî imediat mâna și se dădu pe spate, punând din nou distanță între ei. Iar în momentul acela, mai mult ca niciodată, Viola îl detestă pe Robert pentru tot ce-i făcuse, pentru că îi furase curajul și abilitatea de a se preda singurului bărbat la care ținea cu disperare.

Capitolul 19

Judecând după teama de pe chipul ei și după cum își feri privirea, Henry își dădu seama că vorbele lui o înspăimântară, dar era

important pentru el să fie sincer, să o lase să știe cât de atras se simțea de ea. Cu toate acestea, reacția ei aproape că îi frânse inima și știu atunci că trebuia să îi spună mai multe.

– N-o să mă las niciodată mânat de dorința mea pentru tine dacă tu nu vrei, Viola. Îți dau cuvântul meu.

Viola se făcu roșie la față, dar Henry nu vru ca jena ei să-l oprească. Era esențial să înțeleagă că nu avea nimic în comun cu Robert.

– Nu vreau să te grăbesc în vreun fel. Chiar și dacă ne sărutăm, asta nu înseamnă că trebuie să se întâmple și altceva. Nu-ți cer nimic. Înțelegi?

Viola încuviință, dar în continuare nu era îndeajuns.

– Viola, uită-te la mine, te rog. Ea își ridică privirea, și văzând lupta care se dădea în sufletul ei, îl făcu să-și dorească să se răzbune pe bărbatul acela care o rănisese astfel. Nu pot să mă prefac că nu vreau să fiu cu tine, pentru că vreau. În toate felurile imaginabile. Dar dacă vom hotărî vreodată să împărțim același pat sau să facem dragoste, va fi pentru că ai decis să-ți petreci tot restul vieții cu mine, pentru că eu nu aș avea de gând s-o fac dacă nu m-aș fi hotărât deja să-mi petrec tot restul vieții cu tine.

Viola făcu ochii mari.

– Henry...

– Știu că nu ești pregătită să te gândești la asta, dar e important pentru mine să-mi înțelegi punctul de vedere. Intențiile mele față de tine sunt onorabile. N-am să fac niciodată dragoste cu tine ca să te părăsesc după aceea și n-am să încerc să te păcălesc să mi te oferi.

Viola se prăbuși din nou în scaun, iar când el îi mângâie din nou obrazul, se lipi de căldura lui, parcă având nevoie de acel sprijin în plus.

– Nu sunt pregătită să mă gândesc la căsătorie.

– Atunci n-o face, zise el, iar când Viola ridică privirea spre el, o luă de mână. Viola, vreau să știi că puterea e la tine. Dacă vrei să mă săruți, te rog să o faci, pentru că pot să te asigur că și eu îmi doresc asta. Dar dacă nu ești gata, pot să aștept. Nu vreau să te grăbesc în nici un fel, zise el, sărutându-i mâinile. Dar vreau să știi că, doar pentru că mă străduiesc din greu să mă controlez, nu înseamnă că nu-mi trec prin minte fel de fel de gânduri scandaloase.

– Chiar așa? întrebă ea, cu inima la gură.

Un surâs păcătos îi apăru pe buze.

- Dacă chiar vrei să știi, sunt genul de gânduri scandaloase care nu mă mai lasă noaptea să dorm, zise el, după care își lăsă privirea să alunece spre linia elegantă a decolteului ei. Nu pot să dorm gândindu-mă la cum ar fi să te dezbrac de hainele acelea și să-mi plimb mâinile pe pielea ta.

Își mai imaginase și alte lucruri, genul de lucruri care treziseră fel de fel de dorințe în el și nevoia de a simți atingerea ei. Doar că de data asta nu avea de gând să-i descrie astfel de scenarii, de teamă să nu-și piardă controlul, mai ales după ce îi promisese să nu o facă.

Așa că își îndreptă spatele și îi dădu drumul, savurând expresia pierdută de pe chipul ei. Ah, o pusese cu siguranță pe gânduri, gânduri care aveau să o urmărească până acasă, noaptea în pat. Și își dădu din nou seama că nu era deloc înțelept să rămână cu gândul la astfel de scenarii. Nu voia ca dorința și nevoia să distrugă tot ce era între ei.

Privirea ei arzătoare și curioasă nu îl ocoli o clipă. Se uită lung la el, intens, făcându-l să tânjească după atingerea ei.

- Cred că ar trebui să plec, zise ea, părând să uite ce o adusese în biroul lui.

- Da, probabil că da, răspunse Henry, încordat.

O așteptă pe ea să facă primul pas, gata să se ridice odată cu ea.

Doar că ea rămase locului, fără să-l scape din priviri, cu o expresie gânditoare, intensă, care îl făcu să tresară, plin de speranțe. Îl tortura cu frumusețea ei, cu prezența ei, cu decolteul acela care lăsa prea multe la vedere. Dumnezeu, femeia aceea îi furase mințile și voia să plece odată, ca să-și adune gândurile și să se pregătească pentru a doua zi.

În schimb, Viola veni mai aproape de el, oferindu-i o priveliște și mai încântătoare a sânilor. Henry își înfipse unghiile în brațele scaunului și se forță să rămână locului, să respire, să-și păstreze calmul.

- Viola, șopti el.

- Problema e că nu vreau să plec, zise ea. Cel puțin, nu încă. Nu înainte de a face asta.

Și apoi, spre surprinderea și imensa plăcere a lui Henry, risipi distanța dintre ei și își lipi buzele de gura lui.

Nu de asta venise în seara aceea la el. Venise doar cu gândul de a-l face să renunțe la duel. Dar după ce îi simțise atingerea, după toate lucrurile pe care i le spusese, dorința o copleșise. Căci da, simțea

dorință. Voia să știe ce gust aveau buzele lui, cum avea să fie sărutarea lui. Voia să-l sărute atât de tare, încât sărutul lor să fie singurul pe care să și-l amintească. Voia să-l aibă pentru ea și să îi arate exact ce simțea, că era ceva mai mult între ei decât o simplă prietenie și că, dacă avea să supraviețuiască duelului cu Robert, urmau să aibă multe lucruri de discutat.

Preț de o clipă, Henry înlemni. Dar după aceea buzele lui începură să o sărute cu pasiune. La început o sărută încet, duios, iar Viola se bucură să îl dezmierde pe îndelete. Dar când veni mai aproape și odată ce sărutul lor deveni mai intens, Henry o prinse de talie și, înainte să apuce să mai zică ceva, o trase în poala lui.

Scoase un icnet de uimire, iar Henry profită de ocazie să ia avantajul, să o sărute cu atâta pasiune încât reuși să aprindă focul din interiorul ei. Mai ales când începu să-și plimbe mâinile pe trupul ei, fără să se grăbească. Nu se feri o clipă, până își auzi propriile gemete de plăcere, de parcă ar fi fost o femeie ușoară.

Henry o mușcă ușor de buză și se dezlipi de gura ei, coborându-și buzele spre gâtul ei.

- Viola, Dumnezeu, șopti el, iar când o mușcă ușor de ureche, Viola simți un val de plăcere.

- Da, gemu ea, înfigându-și degetele prin părul lui, arcuindu-și spatele ca să îi dea mai multă libertate.

Spre șocul și dezamăgirea ei, Henry își odihni fruntea la gâtul ei și o mai ținu câteva clipe în brațe, după care îi dădu drumul și o ajută să se așeze din nou pe scaun. Apoi se ridică și se duse la bar să-și toarne ceva de băut, în timp ce Viola încercă să-și tragă răsuflarea.

- Dacă... dădu el să spună, cu o voce răgușită și cu o privire plină de dorință. Dădu paharul pe gât și încercă din nou să vorbească. Dacă aș fi continuat să te sărut, am fi ajuns pe podea, tu cu rochia ridicată în talie, iar eu...

Se opri, dar Viola știa. Doar că, în clipa aceea, își spuse că nu ar fi fost chiar atât de rău. Henry trase adânc aer în piept, încordându-și umerii.

- Nu vreau să fie ceva pasager între noi. Vreau ceva mai mult de atât, tocmai de aceea am să te rog să pleci, înainte să-mi pierd controlul.

Viola se simți șocată, flatată și ușor dezamăgită, dar aprecie capacitatea lui de a se gândi la astfel de lucruri când ea nu-și dorea altceva

decât să simtă, să trăiască și să îi arate cât de mult ținea la el. Așa că se ridică și își aranjă faldurile rochiei cu mâinile tremurânde.

Henry se uită lung la ea, cercetând-o din cap până-n picioare, abia mai putând să respire. Nici nu putea să-și imagineze ce era în mintea lui după cele petrecute. Era îmbujorată și încă îi mai simțea sărutările pe buze.

– Chiar nu am cum să te conving să renunți la duel? întrebă ea, în lipsă de altceva, încercând să își vină în fire cât să plece din locul acela și să se întoarcă acasă.

El făcu un mai aproape și se opri în fața ei.

– Nu, răspunse el, după care se lăsă mânat de impuls și îi prinse obrajii între palme, sărutând-o cu și mai multă pasiune. Un sărut scurt, dar intens, menit să-i dea de înțeles că nu avea rost să încerce să-l facă să se răzgândească. Parcă dorind să reitereze ceea ce știa și ea deja, adăugă: Duelul acesta trebuie să aibă loc, Viola. Îmi pare rău, dar nu am de gând să-l anulez.

– În cazul acesta, îți urez succes, zise ea, într-o clipă de ezitare, privindu-l fix în ochi.

După care, înainte să apuce să se răzgândească, se îndreptă spre ușă, o deschise larg și ieși în coridor.

În dimineața următoare, Viola ieși în aerul răcoros să cheme o trăsură. Puțină lume umbla pe drumuri la ora aceea, așa că ajunse repede. Știa că Henry nu ar fi vrut să o vadă la duel, dar nu putea nici să se țină deoparte și să stea cu teamă. Nu după sărutul acela incredibil pe care îl împărtășiseră cu o noapte înainte. Într-o singură clipită, prietenia lor se transformase în altceva, fiind acum uniți într-o încununare de sentimente care o mânau să vadă cu ochii ei evenimentele pe cale să se petreacă.

Odată ajunsă la Hackney Meadows, Viola coborî din trăsură și plăti vizitiul. Își îndreptă apoi spatele și porni spre bărbații adunați la câțiva metri distanță. Robert fu primul care o zări. Se uită urât la ea, după care îi întoarse spatele.

Haines o văzu și el și se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

– Nu ar fi trebuit să vii.

Viola îl privi nedumerită.

– De-aia mi-ai trimis scrisoarea aceea atât de ambiguă?

– Nu, răspunse el, încruntat. Am făcut-o sperând că vei putea să oprești nebunia asta, ca să nu se ajungă până aici. Dar iată-ne aici,

iar pistoalele au fost deja verificate. Mi-e teamă că nu mai avem cum să dăm înapoi.

– Ai dreptate, îi zise Viola, îndreptându-se spre Henry, prins în discuții cu Yates. Viola ridică vocea, spunând: Sper doar să nu fiu nevoită să-l anunț pe Florian de moartea fratelui său la întoarcerea lui în Anglia, căci tind să cred că asta ar însemna să-i stric vacanța petrecută alături de soția sa.

Henry se întoarse spre ea de îndată ce îi auzi glasul, iar după câteva clipe de bucurie, se schimbă la față.

– N-ar fi trebuit să vii, îi spuse el.

Viola pufni și zise:

– Haines mi-a spus și el același lucru.

Apoi, își încrucișă brațele la piept, ca să le dea de înțeles că nu avea de gând să plece nicăieri.

– Și dacă mă omoară? zise Henry, făcând semn spre Robert.

– Atunci o să am grijă să apară pe piatra ta de mormânt „Mort din motive inutile și prea încăpățânat ca să asculte de bine“.

Henry se uită lung la ea, iar Viola simți toată intensitatea lui.

– Vorbesc serios, Viola.

– Da, știu. Încerca din răspuțuri să fie tare pentru el, dar avea inima cât un purice și simți că era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Cu fruntea sus, cu spatele drept, încercă să-i vorbească pe un ton calm: Dar dacă ar fi fost să aștept până primesc de veste, aș fi ajuns pe un pat de spital. Așa că n-am de gând să plec.

Henry oftă și încuviință. Nu găsi nici o urmă de dorință în privirea sau în comportamentul lui. Era rezervat, cu mișcări precise, dar cuvintele care urmau fură rostite pe un ton duios, în ciuda tensiunii din glas:

– Viola, ești totul pentru mine. Să nu te îndoiești niciodată de asta.

– Începem? întrebă Yates.

Henry ezită. Aruncă o privire spre Viola, după care se uită la Robert. O urmă de îndoială se citi pe chipul acela atât de intens.

– Vrei să-ți ceri scuze pentru felul în care ai jignit-o pe ducesă, seara trecută? îl întrebă el pe Robert.

– Nu, răspunse Robert, nervos.

Henry îi înfruntă privirea de la distanță.

– Ești absolut sigur?

– Poți să pui capăt acestei povești înainte să pățească cineva ceva, strigă Yates.

– Cuvintele mele o descriu perfect, răbufni Robert. N-am de gând să mi le retrag.

Henry încuviință, după care își îndreaptă atenția spre Viola.

– Îmi pare rău, dar mi-e teamă că n-am altă soluție.

Aruncă din nou o privire spre Robert, după care le întoarse spatele, pornind spre inamicul său.

Viola simți că avea să-i sară inima din piept. Încercase să scape. Chiar dacă mândria îl îndemna să îl înfrunte pe Robert, încercase să scape, nu pentru el însuși, ci de dragul ei. Ochii o usturau atât de tare, încercând să oprească lacrimile.

– Ar trebui să ne dăm din drum, îi zise Haines și, cu toate că nu voia să o facă, oricât de mult și-ar fi dorit să se pună între cei doi bărbați care stăteau acum spate-n spate, știa că nu putea să intervină în vreun fel.

Privind de pe margine, de la distanță, Viola îl auzi pe Yates numărând pașii, cu inima la gură.

– Unu, doi...

Simți cum i se înmoaie picioarele, cum începe să rămână fără aer. Era un sentiment de sufocare, de înec, nu știa exact să descrie, dar se întrebă cum ar fi fost dacă ar fi anulat duelul pe motiv că era ea prea sensibilă ca să-l îndure.

– Șapte, opt... Yates continuă să numere, cu un glas puternic și clar, aducându-i din ce în ce mai aproape de inevitabil. Nouă, zece... Vă rog să vă întoarceți cu fața! Yates făcu o pauză, iar în clipa aceea Viola aproape că începu să țipe la el să continue odată, să pună capăt acelui coșmar. Fiți gata... Foc!

Se auziră două focuri de armă, iar ambii bărbați căzură la pământ atât de repede, că Viola îi privi șocată, creierul ei refuzând să accepte ce vedea. Nu. Cuvântul acela îi rămase blocat în gât. Cumva, picioarele ei începură să se miște, după care o luă la fugă spre el, cu inima bubuind disperată. Alergă prin iarbă și căzu în genunchi în dreapta lui Henry, căruia îi căzuse pălăria de pe cap și...

Viola gemu de durere, trecându-și mâinile peste pieptul lui, pe gât, pe față, disperată să găsească orice semn de viață.

– Viola, se auzi din depărtare glasul lui Yates.

Două mâini calde o prinseră de umeri și, printre lacrimi, îl văzu pe Haines consultându-l pe Henry, cu mult mai mult calm decât ea. Viola văzu doar firul de sânge alunecându-i pe obraz.

– E atât de mult sânge, reuși ea să spună, cu voce pierdută, tremurând din toate încheieturile de disperare.

– Viola, e în viață, îi spuse Yates.

Și, atunci, de ce zăcea pe jos? De unde venea tot sângele acela?

– Glonțul a trecut prin pălăria și i-a zgâriat scalpul, zise Haines. Scoase o compresă din geantă, o înmuie în gin și îi șterse rana. Vezi? E o rană superficială, Viola.

Haines ținu presiune pe rană, încercând să oprească sângerarea, iar Henry își veni în simțiri, respirând printre dinți.

– Dumnezeuule mare!

Viola răsuflă ușurată.

– Nu te mișca, îl avertiză ea. Te-a nimerit, dar nu e ceva grav.

– Doar că te-ai lovit la cap la contactul cu solul, zise Yates. Ți-ai pierdut cunoștința câteva minute.

– Și Tremaine? mormăi Henry.

– Secundul lui îl ajută să se ridice, zise Yates. Cred că l-ai nimerit în umăr.

– Ține compresa asta până merg eu să verific, zise Haines. Așteptă până ce Viola apucă compresa, după care se ridică să plece. Mă întorc imediat.

Viola îl cercetă din priviri, fericită să-l știe în viață. Încă îi tremurau mâinile, iar inima îi bătea cu putere și cu durere la gândul că aproape îl pierduse.

– Ești un prost, zise ea, printre suspine, dându-i la o parte o șuviță de pe frunte. Știi cât am pătimit din cauza ta?

– Nu poate fi mai rău decât prin ce am trecut eu, șopti el.

Viola se uită urât la el, dar nu se putu abține să nu zâmbească când îi văzu zâmbetul șters de pe chip.

– O să am grijă să te pun pe picioare ca să te cert pentru că mi-ai răpit ani din viață.

– Lowell, nu pot să spun că te invidiez, se auzi vocea lui Yates peste umărul Violetei. Prin comparație, poate că ar fi fost mai ușor să înfrunți moartea pe câmpul de onoare.

Viola îi făcu semn să plece și se aplecă ușor spre el, atât de aproape că zări o sclipire aurie în ochii căprui ai lui Henry.

– Promite-mi că n-o să mai faci niciodată una ca asta.

– Nu mă așteptam ca Robert să mă nimerească, îi spuse el, dar cuvintele lui nu reușiră să o liniștească. N-a fost niciodată un bun țintaș.

– Ești incredibil, mormăi Viola.

– Incredibil de chipeș, sper. Și apoi, de parcă nu ar fi enervat-o destul prin faptul că fusese împușcat și lăsat inconștient pe jos, ridică ușor din sprâncene.

Și, la naiba, dacă se putu abține să nu zâmbească, văzându-l cât putea să fie de fermecător chiar și așa, în timp ce zăcea pe spate, cu fruntea plină de sânge.

Viola oftă și zise:

– Ar trebui să te ducem la spital.

– Sunt de acord, spuse Haines, la întoarcere. Tremaine a fost împușcat în umăr, trebuie să-i scoatem glonțul, iar pe tine, Lowell, trebuie să te examinăm cu atenție.

Zâmbetul de pe chipul lui îi dădu imediat de înțeles Violei ce fel de examinări avea el în minte. După toate cele petrecute...

– Și, dat fiind faptul că Tremaine o să aibă nevoie de o mică intervenție chirurgicală și că nu te vrea în preajma lui, îi zise Haines Violei, am să te las pe tine să te ocupi de Lowell, cât îl îngrijesc eu de Tremaine.

– Desigur, răspunse Viola, gata de orice.

Henry începu să creadă că avea o capacitate extraordinară de a scăpa cu viață după orice foc de armă. Cu un an în urmă, după ce fusese provocat la duel de Elmwood, contele reușise să-și luxeze mâna în drum spre duel. Apoi, când baronul Highpool încercase să-l împuște în urmă cu două săptămâni, reușise să-i evite organele vitale, iar de data asta scăpă doar cu o durere de cap.

– Îl cred în stare pe Tremaine să mă provoace din nou la duel, doar pentru că am refuzat să mor, zise Henry.

Viola îi curăță din nou rana și aplică un unguent, dar refuză să zică ceva. Henry o luă de mână și îi duse palma la obraz.

– Poate că ar trebui să-i cer scuze că sunt încă în viață.

Doar că Viola nu se arătă câtuși de puțin amuzată, cum sperase el. În schimb, începură să-i tremure buzele și se întoarse brusc cu spatele, ferindu-și privirea.

Cu inima îndurerată, Henry o trase la piept, perfect conștient de faptul că femeia aceea nu merita toate câte pătimise din cauza lui.

Și a lui Robert. Nici nu era de mirare că nu era disperată să ajungă la altar sau să-și spună jurămintele. Din experiența ei, bărbații erau egoiști, imaturi și, cel mai probabil, proști.

– Îmi pare rău că n-am putut să opresc duelul, îi spuse el cu toată sinceritatea, mângâind-o pe spate.

Îi simți sânii ridicându-se și coborând în timp ce trase aer în piept, lângă el.

– Mă bucur că ce a fost mai rău a trecut, zise ea, după câteva clipe de tăcere. Mi-a fost atât de teamă că mi-a venit să te omor cu mâna mea când am văzut cele întâmplate. Sinceră să fiu, am simțit cum îmi fuge pământul de sub picioare... am simțit că nu mai am aer să respir.

Se lăsă ușor pe spate, în îmbrățișarea lui, suficient cât să-i întâlnească privirea, iar spaima din ochii ei îl copleși. Neputincios în fața ei, o aduse mai aproape și începu să o sărute cum visase să o facă din nou, de seara trecută. În dimineața aceea, în drum spre Hackney Meadows, plecase la drum știind că, dacă urma să-și găsească sfârșitul, măcar avea să moară știind că fusese sărutat de Viola. Un sentiment de neegalat.

Buzele ei se mișcară ușor sub ale lui, trupul ei relaxându-se în îmbrățișarea lui.

– Trebuie să avem grijă, șopti ea, printre sărutări.

– Sunt bine, o liniști el, mușcându-i ușor buzele, ca să i-o doveadă. Mai ales acum că te am în brațele mele.

Viola dădu să răspundă, dar el îi înghiți cuvintele, sărutând-o intens, cu pasiune, bucuros că încă avea șansa să se mai bucure de căldura ei. Viola îl sărută pe obraz și îi simți răsuflarea caldă. Își odihni o clipă fruntea pe fruntea lui, încercând să-și tragă sufletul. În cele din urmă se desprinsă din strânsoarea lui, își îndreptă spatele și începu să-și strângă ustensilele.

– Ai nevoie de câteva zile de odihnă. Nu te obosi prea tare și ai grijă să-ți schimbi pansamentul de două ori pe zi. Era rumenă în obraji și vorbea gâfâind ușor. O să-ți las câteva instrucțiuni pentru ca servitorii tăi să știe ce să cumpere și cum să-ți prepare unguentul.

– Mulțumesc, Viola, zise el, privind-o umblând de colo, colo, ținându-se ocupată cu fel de fel de sarcini mărunte. Deja ne-am sărutat de două ori, simți el nevoia să precizeze, în caz că ea nu observase.

– Știu, răspunse ea pe un ton perfect normal.

– Asta mă face să cred că mă consideri atrăgător, zise el, începând să râdă când o văzu împiedicându-se. La fel de bine cum îmi

dă de înțeles că mă placi, ceea ce mă face să mă întreb dacă nu cumva ai accepta să te căsătorești cu mine acum, spre deosebire de...

– Spre deosebire de prima oară când ne-am cunoscut?

– Ei bine, da, zise el, pe un ton cât se poate de serios.

Viola se uită la el cu atâta intensitate că aproape o luă de mână, gata să o sărute din nou. Totuși, înainte să apuce să o facă, ea zise:

– Mi-e teamă că nu ne potrivim, Henry.

Henry o privi nedumerit și șocat de o astfel de idee.

– Viola, ne potrivim de minune. Suntem doi antreprenori, ceea ce înseamnă că împărtășim aceleași principii fundamentale de eficiență, finanțe, de a construi o afacere și de a găsi determinarea care să ne ajute să ne transformăm visurile în povești de succes. Tu mă temperezi, în timp ce eu îți amintesc să te mai și distrezi, iar când nu suntem împreună, aștept cu nerăbdare următoarea noastră întâlnire.

Evitându-i privirea, Viola trase adânc aer în piept, simțind că are nevoie să-și oxigeneze creierul ca să proceseze cuvintele lui. În cele din urmă, spuse:

– Și eu sunt de aceeași părere, doar că tu ești moștenitorul unui conte, în timp ce eu...

– Ce anume? întrebă el, nedumerit.

– Eu nu sunt genul de femeie cu care ar trebui să te căsătorești.

– De ce?

Își dresе glasul, încercând să-și facă curaj și, în cele din urmă, zise:

– Sunt ilegală, Henry.

El o privi nedumerit.

– Da, presupun că sunt încă oameni care s-ar putea să nu te accepte, dar eu nu mă număr printre ei, Viola. Și asta n-o să mă oprească să-ți cer mâna. Nu știind că propriul meu frate s-a aflat în aceeași situație.

– Și iată ce s-a ales de el. A fost nevoit să părăsească Londra din cauza scandalului.

– Așa e, doar că, după un timp, a putut să se întoarcă, încercă Henry să o liniștească. Iar asta nu a schimbat nimic între el și Juliette.

– Nu, dar...

– Nici pe mine nu mă face să-mi schimb părerea despre tine sau să te vreau mai puțin. Sunt sigur că știi deja asta.

Măcar încuviință, tot era ceva.

– Da, știu.

– Dar ți-e teamă de ce va spune lumea?

Viola încuviință din nou, în semn de răspuns.

- Știu că ar fi trebuit să-i spun lui Steadford, dar... zise ea, oftând. Tata mi-a mărturisit că sunt ilegală, pe patul de moarte. Mi-a spus că merit să aflu adevărul despre nașterea mea înainte ca el să moară, dar a insistat, de asemenea, să nu mai spun nimănui. Nu i-am spus nimic lui Steadford de teamă să nu-și schimbe părerea despre mine și să nu vrea să mă mai ajute.

Henry știa prea bine ce însemna să ții secrete, de teamă. Timp de mai bine de zece ani, Florian ținuse ascuns adevărul despre tatăl său față de Henry, de teamă ca nu cumva să-l vadă cu alți ochi odată ce avea să afle că erau doar frați vitregi.

- Sigur. Am să păstrez secretul între noi, cât timp îmi promiți că Hayes nu are cum să afle.

- Nu, nu are cum să afle, îi făgădui Viola. N-a mai rămas nici un document.

Tăcerea se așternu între ei, iar Henry se întrebă dacă să continue cu întrebările. Din moment ce o menționase pe mama ei doar în treacăt, ar fi fost curios să știe mai multe despre femeia aceea. Cel mai probabil, tatăl ei avusese o aventură și nu dorise să păteze numele familiei. Iar dacă despre asta era vorba, Henry era gata să o ajute să țină secretul. Așa că hotărî să nu mai întrebe nimic, iar Viola îl conduse din sala de examinare spre recepție, după care îi scrisese pe o hârtie ingredientele necesare pentru unguent și îi dădu lista.

Îi chemă apoi o trăsură, iar Henry băgă lista în buzunar.

- O să te caut după ce mă recuperez, îi făgădui el.

Viola îi zâmbi și, spre bucuria lui, citi o urmă de speranță pe chipul ei.

- Însănătoșire grabnică, Henry. Și dacă începe să ți se facă rău sau să te simți amețit, vreau să trimiți imediat după mine.

El se abținu să nu-i spună că era posibil să se folosească de asta ca de o scuză. În schimb, făcu stânga împrejur și ieși din spitalul St. Agatha, în razele plăcute ale soarelui.

Capitolul 20

- Cum merge cazul? îl întrebă Henry pe domnul Steadford câteva zile mai târziu.

În dimineata aceea, după ce îi explică grădinarului unde să planteze tufişurile cu trandafiri şi bujori pe care le comandase deja, hotărî să treacă pe la avocat, să afle ultimele informaţii.

– Ei bine, am stat de vorbă cu foşti servitori ai lui Tremaine şi au avut doar cuvinte de laudă la adresa ducesei, în timp ce unii dintre ei au vorbit destul de urât despre noul duce. Sunt de părere că am reuşit să culeg informaţii importante din urma acestor discuţii, detalii menite să ne ajute să avem câştig de cauză.

Mulţumit să afle că încă mai existau speranţe, Henry se relaxă în scaun.

– Şi, atunci, care este următorul pas?

– Ei bine, am rugat un funcţionar să investigheze informaţiile pe care mi le-ai spus din trecutul lui Tremaine, ca să descopăr ce fel de om e. Că tot veni vorba, am auzit despre duel de la domnul Hayes care m-a anunţat că acest caz a fost oprit temporar, până ce Tremaine o să-şi revină de pe urma atacului. Aşa că, dă-mi voie să te întreb, ce naiba a fost în capul tău?

Henry tresări, după care îi povesti lui Steadford felul jignitor în care Tremaine vorbise despre Viola.

– A jignit-o într-un mod teribil şi a refuzat să-şi ceară scuze.

Domnul Steadford îl încolţi cu privirea.

– Înţeleg. Interesant, zise el, luându-şi peniţa ca să facă câteva notiţe pe hârtie.

– Mă bucur că ţi se pare interesant, îi spuse Henry pe un ton sec. Apoi se ridică, gata de plecare. În cât timp crezi că vom primi veşti de la domnul Hayes?

– În vreo două zile, cred.

Henry îi mulţumi şi ieşi din biroul lui Steadford, în drum spre trăsura sa.

– La spitalul St. Agatha, îi spuse el vizitiului.

Pentru că, brusc, îi venise o idee care nu avea legătură doar cu Viola, dar şi cu Rex, iubitul ei câine.

În drum spre spital, după o discuţie îndelungată cu Gabriella la o ceaşcă de ceai şi biscuiţi, Viola se opri în pragul uşii când îl văzu pe Henry acolo, căutându-i prin bibliotecă. Inima începu să-i bată mai tare.

– Văd că ai şi alte cărţi în afară de tratate de medicină, îi zise el, aruncându-i o privire.

Viola intră în birou și veni să vadă la ce se uita.

– *Aventurile lui Gulliver*. Cartea i-a aparținut tatălui meu. Obişnuia să-mi citească din ea în copilărie.

– Şi asta? întrebă el, vizibil intrigat.

Nu se putu abţine să nu zâmbescă când îl văzu luând de pe raft o cutie pe care o ţinu astfel încât să poată vedea amândoi ce scria pe capac. *Noul joc al vieţii*.

– A fost un cadou din partea lui Peter, la cincisprezece ani, când şi-a da seama cât de mult îmi plac jocurile.

Un cadou dăruit din dragoste, ceea ce îl făcea şi mai valoros pentru ea.

– Ar trebui să-l jucăm într-o zi, zise Henry, ridicând capacul ca să arunce o privire înăuntru. Pare amuzant.

– Ah, este. Trebuie să foloseşti un titirez ca să treci prin viaţă, de la un an la optezi şi patru de ani, zise ea, după care puse jocul la loc. E mai mult un joc bazat pe noroc, nu pe iscusinţă, dar trebuie să recunosc că tot mi se pare distractiv.

Henry se întoarse cu faţa spre ea, cu zâmbetul de buze.

– Dacă tot vorbim de distracţii, aş vrea să-ţi propun să facem o excursie.

– Noi doi?

Şi, în ciuda faptului că încercase pe cât posibil să se țină departe de el, se simţi entuziasmată. În jurul inimii ei rămăseseră încă ruinele zidului pe care îl ridicase încă de la vârsta de şaisprezece ani, după suferinţa pricinuită de Robert. Henry nu doar că reuşise să îl escala-deze, ba chiar luase un ciocan şi începuse să-l dărâme.

– Da, zise el, luând-o de mână, iar Viola simţi fiori pe şira spinării. Cazul lui Robert împotriva ta a fost oprit temporar.

– Ştiu. Am primit o scrisoare din partea domnului Steadford azi-dimineaţă.

– Ceea ce înseamnă că avem un răgaz, continuă Henry. Dacă ţin bine minte, mi-ai spus că ai vrea să vizitezi litoralul. Aşa că mă gândeam că o excursie de-o zi în Hastings ţi-ar prinde bine. Iar când Violă dădu să spună ceva, Henry o întrerupse, adăugând: Plajele sunt lungi şi spaţioase, ideale pentru ca Rex să iasă să alerge şi am putea chiar să vizităm ruinele castelului Hastings, dacă vrei. E foarte pitoresc.

– Nu cred că... dădu Viola să spună. Era incredibil de tentant. Nu cred că ar trebui să merg, se forţă ea să spună. Suntem o văduvă

și un burlac. Dacă află cineva că am plecat împreună într-o excursie, vor crede că suntem amănți.

Henry îi aruncă o privire seducătoare și îi strânse mai tare degetele făcând-o să tremure de plăcere.

– Nu m-ar deranja.

– Pentru că ești bărbat, zise ea, pe un ton tăios. Care, până acum câteva zile, era un libertin.

– Poate că ar trebui să devin din nou unul, zise el, făcând un pas spre ea, iar Viola simți cum i-o ia inima la goană. E chiar atât de rău că vreau să evadez cu tine într-un loc frumos, departe de regulile societății?

– Nicidecum. Sună chiar minunat. Pur și simplu nu vreau să-i dau muniție lui Hayes.

Henry trase adânc aer în piept, iar când expiră, Viola îi simți răsuflarea la tâmple.

– Știi, totul s-ar putea rezolva foarte ușor dacă ai accepta pur și simplu să te căsătorești cu mine.

– Vrei să spui că mă ceri în căsătorie? întrebă Viola, cu ochii mari.

– Nu.

În mod ciudat, simți cum o înțepa inima. O reacție ridicolă, dat fiind faptul că mintea ei nu hotărâse încă dacă să ia sau nu în calcul varianta de a se căsători cu Henry.

– Oh.

Dumnezeule, ce prostie!

Dar Henry nu păru să bage de seamă, ci rămase cu privirea aceea arzătoare spre ea, cu un zâmbet pe buze, uitându-se la ea de parcă Viola era cea care deținea cheia vieții eterne.

– Am și eu mândria mea, Viola, așa că n-am să te întreb până n-am să fiu sigur de răspunsul tău. Neștiind ce să spună, Viola rămase tăcută, până ce el adăugă: Cred că ți-ai dat deja seama cât de mult țin la tine, nu-i așa?

Rumenă în obraji, Viola își feri privirea, într-o clipă de jenă. El o prinse ușor de bărbie și îi ridică privirea spre el până ce îi întâlni ochii aceia sfidători. Se uită lung la ea, până ce Viola răspunse:

– Da.

– Și vreau să cred că sentimentul este reciproc.

Se aplecă ușor deasupra ei, până îi despărteau doar câțiva centimetri. Un sigur pas, și avea să fie în brațele lui.

- Da, răspunse ea, iar cuvântul acela căpătă o nuanță senzuală.

O privi cu ochi întunecați, iar Viola simți că avea să-i iasă inima din piept.

- Dumnezeuule, vreau să te sărut atât de tare, șopti el, cu o voce atât de răgușită că o înfioră.

Trecu o clipă, ce mai dureroasă clipă din viața ei. Nu-i păsa că ușa de la birou era deschisă, că oricine ar fi putut să fie martor la tensiunea care plutea între ea și Henry. Nu-și dorea nimic altceva în clipa aceea decât să simtă buzele lui pe gura ei...

Henry făcu un pas în spate.

- Din păcate, n-o pot face aici pentru că nu vreau să risc să ne vadă cineva, zise el, aruncând o privire în spate, spre ușă. E un loc aglomerat și dacă ar fi să te găsească cineva așa, în brațele mele, ai avea de ales între un scandal sau o nuntă cu mine. N-aș vrea ca astea să fie singurele tale variante. Dar dacă vii cu mine în Hastings...

Viola își mușcă buza, încercând să găsească un motiv pentru care să-l refuze.

- Apropo, ți-am povestit cât de bine merge lucrul la grădina mea?

- Poftim? îl întrebă Viola, nedumerită.

Ce legătura avea asta cu discuția lor?

- I-am făcut grădinarului meu o schiță. Sărmanul om, i-am dat de lucru pentru o săptămână întreagă. Trebuie să înlocuiască vechile plante cu unele noi și să facă o potecă din pietriș. Datorită cărților mele, am reușit să găsesc o modalitate prin care să am flori tot timpul, primăvara și vara.

- Pare că o să iasă ceva frumos.

- Așa sper. Acum, să ne întoarcem din nou la discuția despre excursie, zise el zâmbind. Aș putea să pregătesc și un picnic.

- Sper că ți-ai dat seama că încă nu ți-am acceptat invitația.

Henry ridică din umeri.

- Nu încă, zise el, iar când o văzu dând ochii peste cap, adăugă: E doar o excursie de o zi, Viola, undeva departe de aici, unde n-o să ne recunoască nimeni. Dacă plecăm dis-de-dimineată, nici măcar n-o să ne vadă nimeni. Dar, bineînțeles, dacă ideea de a rămâne singură cu mine te sperie, putem să-i chemăm pe soții Huntley sau Coventry să ne însoțească.

Viola căzu pe gânduri, dar nu i se păru o variantă bună. La urma urmei, era văduvă, de ce ar fi fost atât de rău să îi vadă lumea împreună, să creadă că au o aventură? Oare chiar avea să-l ajute asta

în vreun fel pe Hayes? Poate că motivul pentru care îi era teamă să petreacă ziua cu Henry era cu totul altul. Pentru că asta însemna că totul între ei începea să fie mult mai serios. Însemna să se gândească foarte bine la ce însemna relația lor pentru ea și să decidă dacă era sau nu o variantă să se căsătorească cu el. Dacă decidea că nu era o opțiune pentru ea, trebuia să încheie cât mai curând relația.

Cu toate acestea, simpla idee de a renunța și de a continua fără el o măcina pe interior și îi frânse inima. Dintr-odată, totul deveni mult mai clar. Îi iubea. Nu mai putea să trăiască fără el, așa că, odată ce avea să îi pună întrebarea aceea, răspunsul ei avea să fie un da, fără echivoc.

Cu acest gând în minte, îi zâmbi larg, cu o bucurie imensă care îi umplu sufletul.

– Nu e nevoie, zise ea. Mi-ar face plăcere să petrecem ziua împreună, doar noi doi.

Văzu sclipirea din ochii lui și ezită preț de o clipă, parcă totuși gata să o sărute. Dar apoi zise:

– E prea devreme să fii gata la șase?

– De cele mai multe ori, mă trezesc la cinci, așa că e perfect.

Henry îi puse mâna pe umăr și o strânse ușor, după care spuse:

– În cazul acesta, abia aștept să ne vedem mâine.

După o lungă privire, făcu un pas în spate și își luă la revedere, lăsând-o cu un val de fluturi în stomac.

Venise momentul să spere la ceva ce nu îndrăznise niciodată. La mai multe decât și-ar fi imaginat vreodată posibil după toate cele întâmplate. Venise momentul să-i spună tot adevărul lui Henry despre ea și să aștepte deznodământul. El îi spusese deja că nimic nu putea să-i schimbe sentimentele față de ea. Ceea ce însemna că venise momentul să îi vorbească cu toată sinceritatea. Doar atunci, odată ce avea să știe tot ce era de știut despre ea, puteau să aibă cu adevărat o șansă la finalul acela fericit la care începuse din nou să viseze.

Capitolul 21

Henry simțise o bucurie fără margini când Viola acceptase invitația lui în Hastings. Și rămăsese plăcut surprins după ce ea îl asigurase

că nu aveau nevoie de însoțitori. Se dădu jos din trăsură și merse să bată la ușa ei.

Câteva clipe mai târziu, femeia aceea care îi făcea inima să bată mai tare deschise. Îi zâmbi în lumina rece a dimineții și îi ură bună dimineața.

El îi răspunse la salut, iar Viola se întoarse să încuie ușa. Întinse mâna spre el și văzu că îi întindea lesa lui Rex.

– Cred că ar trebui să urc eu prima în trăsură și poți tu apoi să-l ajuți pe Rex să urce, zise ea.

Henry luă lesa, o așteptă să urce, după care îl luă pe Rex în brațe. Câinele se foi ușor în strânsoarea lui, până ce o văzu pe Viola, clipă în care sări din brațele lui Henry, direct în urma ei. Amuzat de loialitatea lui evidentă, Henry îi dădu vizitiului câteva instrucțiuni și urcă și el în trăsură, după care închise portiera.

Porniră în viteză, iar Rex ridică privirea, nedumerit.

– Să înțeleg că n-a mai mers niciodată cu trăsura? întrebă Henry.

Se așezase intenționat pe bancheta din fața Violei, căci așa se cuvenea, cu toate că ar fi dat orice să o atingă.

Dar, având în vedere efectul pe care femeia aceea îl avea asupra lui și promisiunea pe care și-o făcuse lui însuși de a se purta frumos, știa că trebuia să păstreze distanța, altfel avea să ajungă același ticălos ca altădată. Erau, la urma urmei, într-o trăsură. Împreună. Singuri. Dacă ar fi fost să o sărute, probabil că mâinile lui ar fi început să o dezmiere și...

Viola își dădu jos gluga pelerinei și, cu toate că era ascunsă în umbra dimineții, Henry își dădu seama că se uita fix la el făcându-i pulsul să accelereze.

– Nu. E prima oară, îi răspunse ea la întrebare. Începu apoi să îl mângâie pe Rex pe cap, după care se rezemă cu spatele de banchetă. Tu l-ai lăsat pe Newton singur acasă?

– Da. Nu cred că i-ar plăcea prea mult nisipul și apa. După care, aruncă o privire spre Rex și adăugă: Și nici nu cred că s-ar înțelege prea bine cu Rex.

Viola îl privi nedumerită.

– O fi el mare, dar Rex e foarte iubitor. Nu ar fi în stare să-i facă vreun rău lui Newton dacă de asta ți-era teamă.

Henry se uită la maxilarul lat al câinelui și la dinții care atârnavă ca niște stalactite de tavanul unei peșteri.

– Newton ar încăperea fără probleme în gura lui.

Viola îl privi încruntată, dar amuzată.

– Poate că ar trebui să aranjăm o întâlnire între ei doi, în condiții controlate.

– Ce idee bună, răspunse Henry, zâmbind.

Viola zâmbi și ea, iar Henry se stăpâni cu greu să nu vină de partea cealaltă a trăsुरii și să o sărute cu pasiune.

– Trebuie să-ți fac o mărturisire, zise el. Mă bucur că ai decis să vii singură, chiar dacă am sugerat să avem însoțitori.

– Și eu, șopti ea, atât de ușor că abia dacă o auzi, dar cuvintele ei îl unseră pe suflet și îi stârniră toate dorințele.

– Chiar așa?

– Te surprinde?

– Ei bine, da. Știu că ți-e teamă de genul de bârfe care ți-ar putea păta reputația.

Viola rămase o clipă în tăcere, legănându-se ușor în mișcările trăsुरii.

– Mi-am dat seama că m-a încântat prea tare ideea de a petrece ziua alături de tine și, chiar dacă ar fi să zică lumea că suntem împreună, astfel de bârfe nu ar avea cum să-mi păteze mai mult reputația, cu tot ce se spune deja despre mine, că sunt o parvenită.

– Presupun că ai dreptate.

– Vom vedea. Întotdeauna am preferat să mă țin departe de astfel de vorbe. Nu mi-a plăcut niciodată să fiu în centrul atenției, dar după ce m-am căsătorit cu Peter, totul s-a schimbat și nu în bine, zise ea, încheștându-și mâinile în poală. Oamenii din înalta societate pot fi teribil de nemiloși.

– De asta ai preferat să stai departe de evenimentele sociale?

– Am avut alte priorități și n-am simțit nevoia să-i cunosc pe oamenii aceștia care au o părere atât de proastă despre mine.

– Soții Huntley au reușit să treacă peste gura lumii, la fel și fratele meu. Dacă vrei, poți și tu.

– Tocmai despre asta e vorba, zise ea. Nu cred că mă interesează atât de tare cât să fac un efort.

Henry își spuse că, în locul ei, probabil că nici el nu ar fi făcut-o, pentru că și el avea aceeași părere despre înalta societate – un grup de judecători aroganți, cățarați pe pedestalele lor, arătând cu degetul spre cei de jos.

- Îmi pare rău că și eu mă număr printre ei, zise el, pentru prima oară în viață dorindu-și să fi fost un om ca oricare altul, fără titluri și fără avere.

- Nu ești, se auzi glasul ei ca o dulce adiere. Ești cât se poate de diferit, Henry, și tocmai acesta este unul dintre motivele pentru care te plac atât de mult.

Henry fu cuprins de o dorință mistuitoare de a fi lângă ea și nu se mai putu abține. Trebuia să o știe alături, așa că îi făcu loc, spunându-i:

- Vino, Viola.

Ea îi zâmbi, iar preț de o clipă, timpul se opri în loc, după care, spre bucuria lui Henry, Viola se veni spre el. De îndată ce o luă de mână, nu-i mai dădu drumul, ajutând-o să se așeze lângă el, iar o clipă mai târziu, o înfășură în brațele lui și o trase la piept.

Mâna ei alunecă pe coapsa lui, iar Henry încremeni.

- Viola.

Nu putea să mai zică nimic altceva, în mintea lui era loc doar pentru plăcere, nevoie și dorință de mai mult. Ea probabil că își imagină că nu voia să fie atins, căci încercă să se îndepărteze.

- Nu te mișca, reuși el să rostească cu voce răgușită.

Ea înțepeni, iar după o clipă de pauză, se lăsă din nou în brațele lui.

Henry trase adânc aer în piept, încercând din răputeri să se controleze.

- Îmi place să-ți știu mâna acolo, șopti el, pentru că nu voia sub nici o formă să o facă să se simtă nesigură pe ea. A fost doar neașteptat, atâta tot.

- Încercam să mă așez mai bine, zise ea.

Îi simți degetele împingându-se ușor în coapsa lui, încercând să se îndrepte, iar în clipa aceea Henry simți un val de plăcere alunecându-i pe picior, până spre vîntre. Prins între durere și plăcere, închise ochii, savurându-i aroma. Levănțică și apret, ca de obicei. Proaspăt, curat și incredibil de seducător.

Viola se foi în scaun, îndreptându-și puțin spatele. Henry deschise ochii și o văzu aplecată spre el, privindu-l îndeaproape.

- Pot să te sărut? întrebă ea.

Orice speranță de control se risipi ca răspuns la întrebarea aceea simplă, căci fu năpădit de nevoie, disperare și de o serie de intenții arzătoare.

— Nu trebuie să-mi ceri voie să faci asta, Viola.

Ea își coborî privirea spre buzele lui, iar Henry înlemni. Nu exista nimic altceva pentru el în clipa aceea în afară de Viola. Era ca și cum întreaga lui ființă era la mâna ei.

Ușor, ușor, de parcă ar fi învățat despre arta seducției de la însăși Afrodita, Viola închise distanța dintre ei și oftă pe buzele lui. În clipa aceea Henry uită orice încercare de control și o strânse la piept, prinzându-i chipul între palme, sărutând-o cu pasiune. Nu-i mai păsa că trupul lui răspunse cum era de așteptat când ea își lipi mâna de coapsa lui sau că ea tresări când dovada de necontestat a pasiunii dintre ei se frecă ușor de încheietura mâinii ei, câteva clipe mai târziu.

Voia să fie cu ea și nu avea de gând să se prefacă. Nu era o copilă inocentă, ci o femeie care știa ce avea să urmeze. Era, de asemenea, o femeie care cunoștea prea bine trupul uman, așa că, în loc să rupă sărutul și să se scuze, Henry continuă să o sărute cu și mai multă pasiune, până când nu mai rămase nimic între ei, decât plăcerea de a o ține în brațe.

Viola își plimbă ușor buzele spre colțul buzelor lui. El îi simți răsuflarea pe obraz, în timp ce ea își odihni obrazul pe chipul lui.

— E atât de bine, șopti ea. Nu mi-am imaginat vreodată că ar putea fi așa.

Henry tresări de bucurie și îi trase capul să se odihnească pe umărul lui.

— Sper ca ziua asta să nu se termine niciodată, îi spuse el, pe un ton duios.

Viola se cuibări la pieptul lui, bucuroasă să știe că și el era la fel de entuziasmat.

— Și eu la fel.

Savurând căldura și prezența ei, Henry se lăsă pe spate și își întinse picioarele. Când o simți respirând mai ușor și relaxându-și trupul, închise ochii, cu zâmbetul pe buze, și adormi și el în legănatul ușor al trăsorii.

Viola se trezi de parcă ar fi venit de pe un tărâm îndepărtat. Cineva o prinse de braț.

— Viola, se auzi glasul lui Henry. Am ajuns.

O limbă umedă îi linse mâna și se trezi cu capul lui Rex în poală. Își dădu seama că stătea cumva întinsă într-o poziție ciudată, cu Henry aplecat ușor deasupra ei.

– M-am trezit, zise ea, împingându-se cu mâna în banchetă, încercând să se îndrepte. Doar că nu simți bancheta sub palmă, ci ceva cu totul diferit, în care reuși să se afunde, ca într-un sărut. Tresări și se retrase ușor când își dădu seama că își pusese toată mâna pe coapsa lui Henry. Din nou.

El începu să râdă, iar Viola se făcu roșie la față și încercă să-și ceară scuze.

– Mie nu-mi pare rău, zise el. Nimic nu-mi face mai multă plăcere decât să-ți simt atingerea, Viola. După care, de parcă n-ar fi fost deja cel mai nepotrivit lucru pe care ar fi putut să-l spună, ieși din trăsură și întinse mâna spre ea, perfect normal. Hai, te ajut eu să cobori.

Simțindu-se ca și cum un foc se aprinsese în sufletul ei, își aranjă pelerina și rochia, trase adânc aer în piept și ieși din trăsură. Dar înainte să apuce să îl ia de mână sau să pună piciorul pe scară, el o cuprinse de talie și o trase în sus spre el.

– Henry! răbufni ea, aterizând pe picioare, cu sânii lipiți de pieptul lui. Nu poți să....

– Viola, nu e nimeni aici.

Brațul lui o cuprinse de după talie și refuză să-i dea drumul. Viola îl privi cu răsuflarea întretăiată. Ar fi dat orice să-și înfășoare picioarele în jurul lui și să...

– Suntem pe o plajă pustie și l-am trimis pe vizitiu în oraș, să cumpere câte ceva. O să se întoarcă abia la amiază.

Acestea fiind spuse, o strânse în brațe și își odihni obrazul de obrazul ei, plimbându-și degetele pe spatele ei.

Viola simți cum i se încleștează stomacul, iar în clipa aceea își dădu seama de plăcerea pe care avea să o aducă ziua aceea. Voia să-l sărute din nou, să simtă aroma de cafea pe limba lui. Dar el făcu un pas în spate și o luă de mână. O trase ușor după el și o conduse pe lângă ruinele care probabil aparțineau castelului Hastings. Abia atunci observă că era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni cafenii, cu o cămașă albă și o haină maro, ce părea a fi bumbac. În lumina slabă din trăsură, nu băgase de seamă. Fusese prea atentă la atingerea lui și la reacțiile trupului său.

Se făcu roșie la față amintindu-și episodul acela și îi luă câteva clipe să se calmeze.

– De unde ți-ai luat hainele astea? întrebă ea, după ce reuși să se liniștească.

Era curioasă cum de un bărbat ca el, care obișnuia mereu să se îmbrace cu atâta bun gust, demn de un duce, ar fi putut să facă rost de o astfel de ținută banală.

– Sunt hainele mele de lucru, zise el, amuzat.

– Haine de lucru? Glumea, cu siguranță.

– Nu mă îmbrac în haine scumpe și țesături fine când merg să-l ajut pe grădinarul meu să jumulească grădina, zise el, după care o trase după un colț și se opri în loc. Uite.

Viola rămase fără suflare când văzu imaginea aceea infinită de albastru. Rex începu să latre, undeva în apropiere, după care tășni pe lângă ea, sărind de pe peticul pe iarbă pe care stăteau spre plaja de la picioarele lor. O briză puternică o învălui, făcând șuvițe din părul ei să fluture. Deasupra lor, păsările zburau printre nori, țipetele lor amestecându-se cu valurile care se loveau de stânci.

Henry o luă de mână și o ajută să coboare pe plajă. În aer se simțea un miros sărat și încă ceva ce nu reuși să identifice. Îl auzi pe Rex lătrând, iar când aruncă o privire spre el, văzu cât era de fericit, liber să alerge peste tot.

– Ce părere ai? întrebă Henry.

Copleșită de bucurie și de tot de făcuse pentru ea și pentru Rex, Viola se întoarse spre el și spuse:

– E minunat. Și nu se referea doar la mare, la plajă sau la ruine, ci la el ca persoană. E mult mai frumos decât mi-aș fi putut imagina vreodată.

Henry o privi cu o expresie caldă și îi mângâie obrazul.

– Vreau doar să fii fericită.

Cuvintele acelea, rostite cu atâta dor, o unseră pe suflet și simți cum speranța începe din nou să-i încolțească în suflet.

– Trebuie să-ți spun ceva, zise ea, căci era mai important ca nicio dată să fie sinceră cu el.

– Și eu, spuse el, mângâindu-i obrazul. Aș vrea să știu cine e mama ta. Și nu pentru că ar face vreo diferență pentru mine, ci pentru că vreau să știu totul despre tine.

– Sunt gata să-ți spun tot.

Dumnezeule, cât de plăcut era să-i simtă cealaltă mână pe spate. Dar încercă să se concentreze.

– Vreau să știu tot, îi promise el, după care se aplecă spre ea și îi șopti ceva la ureche: Dar înainte să facem asta, cred că ar trebui

să renunțăm la pantofi și la dresuri sau, în cazul meu, la cizme și la șosete și să ne bucurăm de nisipul de sub picioarele noastre.

Viola se întoarse spre el cu zâmbetul pe buze, un zâmbet pe care el avea să încerce mai târziu să-l pună pe hârtie într-o schiță.

– Nu e indecent?

– Ți-e teamă că am să te devorez doar văzându-ți picioarele dezgolate? întrebă el și, spre bucuria lui, Viola izbucni în râs. Sunetul acela era atât de ușor și plăcut. Hai, Viola. În viață trebuie să mai faci și mici indiscreții.

Îmbujorată, cu o sclipire jucăușă în ochi, îi aruncă o privire poznașă după care se așeză pe nisip.

– Bine, fie. Se descălță pe rând de fiecare pantof. Pot să spun că m-ai convins.

Henry izbucni în râs și se așeză și el pe nisip. Își prinse cizma de toc și încercă să se descalțe, dar nu reuși nicicum. Aruncă o privire spre Viola, când aceasta se pregătea să-și dea dresurile jos. Dumnezeu! Când îi văzu degetele de la picioare, își simți gura uscată. Poate că avea totuși să ajungă să o devoreze, doar văzând-o în picioarele goale.

Nu!

Nu, încercă să se controleze. Nu era precaut să-și lase gândurile să fugă în direcția aceea, altfel avea să ajungă să se culce cu ea înainte de căsătorie. Săruturile pe care le împărtășiseră până atunci reușiseră deja să îl aducă la limită. Dar, având în vedere fosta ei experiență, nu voia să existe nici o îndoială pentru ea că, odată ce urmau să facă în cele din urmă dragoste, avea să o facă din motivele potrivite și nu doar ca să se elibereze. Încercă din nou să se descalțe de cizmă, dar se înțepeni.

– Vrei să te ajut? îl întrebă ea, ridicându-se brusc de pe nisip și apucându-l de picior, cu zâmbetul pe buze.

Dumnezeule! Henry își lăsă mâinile pe spate, cu palmele în nisip, găsindu-și echilibrul în timp ce ea începu să tragă de cizmă, de parcă ce făcea ar fi fost perfect normal, de parcă gestul ei nu reuși să-l întârâte și mai tare. O clipă mai târziu, cizma alunecă, iar Viola dispăru din fața lui și căzu pe spate, în hohote de râs.

Începu și el să râdă, mai ales când o văzu apărând din spatele picioarelor lui, fluturând cizma în mână, ca pe un premiu.

– Am reușit! exclamă ea, după care aruncă cizma deoparte și trecu la cealaltă. Pe aceasta reuși să o scoată cu ușurință și fără să-și piardă

echilibrul. Gata! I-o înmână, uitându-se lung la el. Nu ai de gând să-ți dai și ciorapii jos?

Ah, da, uitase de tot ce avea de făcut, fiind atât de vrăjit de frumusețea ei. Era o Viola mult mai animată decât cea din Londra. Versiunea aceasta era degajată și lipsită de griji. Fericit că avusese ocazia să o vadă astfel, își scoase ciorapii și se ridică în picioare, afundându-și degetele în nisip, cu Rex alergând pe lângă ei. Brusc, câinele se opri și începu să țopăie în jurul Violei, cu coada în aer. Henry îi văzu îndreptându-se spre malul apei.

– Dumnezeu, e atât de rece, zise ea, ridicându-și poalele rochiei și venind în fugă spre el.

Henry simți cum îi tresaltă inima, după care, simțindu-se jucăuș și dornic să o tachineze, o prinse de mână și o luă la fugă, trăgând-o după el, până ajunseră amândoi până la glezne în apa rece ca gheața. Viola îl lovi cu palma în piept râzând, țopăind în apă. Rex începu și el să latre și veni în fugă spre valuri, apoi făcu stânga înapoi și își frecă trupul umed de picioarele lui Henry.

Deloc deranjat, Henry îl mângâie pe creștetul capului. Animalul îi linse mâna și se întoarse din nou pe mal. Henry o purtă pe Viola afară din apă și îi dădu drumul de la mână ca să-și ia pantofii și dresurile.

– Ți-e foame? întrebă el, luându-și cizmele și ciorapii. Ne așteaptă un picnic îmbelșugat în trăsura.

– Sună delicios, zise Viola.

Strigă apoi după Rex, care era prea ocupat să-și bage nasul printre scoici și alge, la câțiva metri distanță. Dar de îndată ce îi auzi vocea, veni în fugă spre ea.

– Ai adus cumva ceva și pentru el?

Henry se aplecă și îl bătu ușor pe spate, scărpinându-l în spatele urechii.

– Am rugat-o pe bucătăreasă să-mi taie o bucată de carne și o să-i rămână și un os de savurat.

– Ești un bărbat extraordinar.

Henry își îndreptă spatele și o prinse cu brațul după umeri, trăgând-o spre el, după care începură să urce dealul împreună.

– Iar tu ești o femeie minunată, un motiv în plus pentru care suntem perfecți unul pentru celălalt.

Când văzu că ea nu schiță nici un răspuns, știu că încerca să caute scuze în mintea ei.

– La ce te gândești?

Își coborî brațul și o luă de mână ca să o ajute să urce din nou spre ruine.

Viola înaintă precaută, cu grijă să nu se împiedice de pietre sau de alte denivelări.

– Simt că am ajuns într-un punct în care sinceritatea nu e doar importantă, ci absolut necesară. Henry, trebuie să-ți spun ceva. Lucruri care vor fi greu de auzit și...

– Spune-mi unde am ajuns, Viola, îi ceru el, oprind-o în dreptul lui și întâlnindu-i privirea preocupat. Vreau să știu ce simți. Pentru mine.

Ea își feri privirea, căutând refugiu la orizont.

– Nu e ușor de descris în cuvinte.

– Chiar nu e ușor sau ți-e teamă să vorbești? întrebă el, pe un ton calm, sperând să nu o supere, dar își dădu seama după expresia încordată de pe chipul ei că o făcuse să reacționeze defensiv.

– Ce vrei să-ți spun?

– Adevărul.

– De parcă ar fi chiar atât de simplu.

Henry oftă, se aplecă spre ea și o sărută pe frunte.

– Ar trebui să fie, dar dacă nu e, înseamnă că nu ești sigură.

– Tu ești sigur?

El nu răspunse, pentru că ar fi fost nedrept față de ea, pentru că nu voia ca răspunsul ei să fie influențat în vreun fel de al lui. Pentru că adevărul era că o iubea, lucru pe care avea să i-l spună de îndată ce urma să fie pregătită să-l audă.

– Ești mai mult decât un prieten pentru mine, Henry, zise ea, privindu-l fix în ochi, parcă implorându-l să-i citească gândurile. Nu știu ce ne rezervă viitorul și trebuie să mărturisesc că mi-e teamă. Mi-e teamă să mă căsătoresc din nou, mi-e teamă ca nu cumva să te pierd dacă refuz să mă căsătoresc cu tine și mi-e teamă că mă pierd pe mine însămi. Mai mult decât orice, mi-e teamă că te înșeli și că nu vei putea să mă accepți așa cum sunt.

Înțelegător, Henry o strânse în brațe, încercând să o liniștească și, în același timp, să-și ascundă teama care începu să crească din ce în ce mai mult. Nu voia ca ea să destrame tot ce aveau, tot ce deveniseră, prin cuvinte. Voia să o facă să râdă și să îi alunge toate temerile cu sărutări.

În schimb, făcu un pas în spate și făcu ce trebuia să facă.

– Hai să aranjăm picnicul, zise el, și poți să-mi povestești ce vrei tu în timp ce mâncăm.

Capitolul 22

Cu toate că exact asta îi ceruse să facă, Viola se înfioră și mâinile începură să-i tremure la gândul că, poate, nu avea să-l mai atingă niciodată, odată ce avea să-i mărturisească identitatea mamei sale. Pe de-o parte își spuse că nu se cuvenea să presupună asta, că un om bun ca el avea să o accepte, dar neîncrederea din ea, partea aceea cinică, obișnuită cu refuzul societății de a-i accepta pe cei cu un trecut pătat îi spori neîncrederea.

Pentru că, oricât de normal ar fi părut el, era totuși un aristocrat în căutarea unei soții. Opinia lui era mânată de acest scop. Se prea putea ca vorbele ei să îl facă să-și dea seama că faptul că era nelegitimă, dar mai ales faptul că nu avea nici un drept din naștere, urma să fie o problemă, motiv pentru care evitase să-i răspundă când o întrebase ce simțea pentru el. Nu putea să-și mărturisească dragostea fără să fie sigură că era împărtășită, indiferent de circumstanțe.

Coborî privirea spre farfuria plină de mâncare, dar își dădu seama că nu putea să înghită. Se așezară într-un colț, în vechile ruine, la adăpost de vânt. I s-ar fi părut incredibil de romantic, înconjurați de flori sălbatice și de zidurile acelea străvechi, acoperite în mușchi de copac.

– Nu uita că, înainte de toate, sunt prietenul tău, îi zise Henry. Poftim, ca să-ți faci curaj, zise el, oferindu-i un pahar de vin.

Viola luă o gură de vin și apoi alta, dar nu reuși să savureze băutura.

– Ceea ce urmează să-ți spun mi-ar putea ruina reputația pe vecie, zise ea, cu un nod în gând, neîndrăznind să ridice privirea. E ceva despre care nici măcar Peter nu a știut nimic, dar adevărul e că mama a fost o curtezană, iar tata nu este Jonathan Marsh.

Tăcerea se așternu între ei. În cele din urmă, Henry zise:

– Și, atunci, cine este tatăl tău?

– Nu știu, răspunse ea. Vreun client al mamei mele. Potrivit tată... lui Marsh, se corectă ea, mama nu-i știa numele, nu a știut cum

să dea de el. Când i-a venit sorocul, o prietenă de-a ei l-a chemat pe Marsh. El a ajutat-o cu nașterea, iar după ce mama a murit la scurt timp după ce m-am născut, el m-a luat în casa lui și m-a crescut ca pe fiica sa.

- Și nu și-a pus nimeni problema vreodată că nu ai putea fi fiica lui? Întrebă el, sincer confuz. Nu s-au întrebat cum de un bărbat necăsătorit s-a procopsit cu un bebeluș?

Viola dădu din cap că nu.

- La vremea aceea, Marsh nu locuia în Londra. Era la Paris, predă anatomie la Sorbona. În clipa aceea, și-a dat demisia și s-a mutat înapoi în Anglia, în calitate de văduv, iar experiența și capacitățile lui în domeniul medical, i-au atras atenția lui Tremaine, care își căuta un medic nou. N-a pus nimeni întrebări, iar dacă s-a întâmplat să o facă, Marsh fie a evitat să răspundă, fie a mințit.

Henry se uită lung la ea, parcă nereușind să priceapă povestea ei.

- Și nimeni nu știe nimic? Ești sigură?

- Marsh era obsedat de secrete, și îmi vine greu să cred că ar fi putut să împărtășească informația aceasta cu alții, iar eu nu am spus nimănui. Sinceră să fiu, nici ție nu aveam de gând să-ți spun, zise ea, privindu-l cu coada ochiului și se înduioșă când citi calmul din ochii lui. Încurajată de reacția lui, își îndreptă poziția. Dar recent am realizat că lucrurile dintre noi au început să fie serioase, așa că mi-am dat seamă că nu există nici o altă cale.

- Ai fi putut, la fel de bine, să nu-mi spui, zise el. După câte mi-ai spus, nu aș fi aflat niciodată adevărul.

- Dar aș fi știut eu, Henry. Și aș fi fost obligată că trăiesc cu vina asta și nu sunt pregătită s-o fac.

Henry îi mângâie obrazul și spuse:

- Îmi pare rău că ți-a fost atât de greu să ai încredere în mine. N-are de ce să-ți fie rușine, nu am nici un motiv pentru care să-mi schimb părerea despre tine, din cauza mamei tale sau a felului în care ai fost concepută.

- Știu, dar unii oameni au fost alungați din societate din motive și mai mici. Își lipi obrazul de palma lui, savurând senzația. N-am fost niciodată de acord cu mania asta a societății de a condamna pe cineva pentru ceva ce nici măcar nu e din vina lui.

- E oare ciudat că fi sunt recunoscător mamei tale pentru că a fost femeia care a fost, pentru că i-a vândut o noapte de plăcere bărbatului care te-a conceput?

Viola zâmbi amuzată.

- Nicidecum, și eu îi sunt recunoscătoare.

Henry se uită lung la ea, contemplativ, melancolic.

- Ești tot ce mi-am dorit vreodată, Viola, să nu te îndoiești o clipă de asta.

Mișcată de sinceritatea lui, de afecțiunea și de înțelegerea lui, dădu uitării orice ezitări, pentru că, adevărul era că avea nevoie de el, cum nu avusese niciodată nevoie de altcineva până atunci. Uitându-se fix în ochii lui, întinse mâna spre el, strecurându-și degetele în sus pe ceafa lui, prin păr.

Ochii lui Henry se întunecară, savurând atingerea ei.

- Nu știu ce să spun, șopti ea, cutremurându-se de plăcere.

- Atunci nu spune nimic, șopti el. Arată-mi ce simți.

Inima începu să-i bată cu putere. Era disperată să-i arate ce simțea, o disperare care părea gata să o mistuie. Așa că îl trase spre ea, atât de aproape că îi simți răsuflarea pe piele, apoi închise distanța dintre ei, lipindu-și buzele de gura lui.

Henry nu mai putea să reziste nici măcar o clipă. Întinse mâna după ea și o trase în poala lui. Ea tresări, iar el îi înghiți suspinele de plăcere cu gura, refuzând să-i dea drumul. Se desprinse ușor de ea, doar cât să-și plimbe degetul mare pe buzele ei cărnoase, deschizându-i ușor gura.

- Așa, rămâi așa, șopti el, savurând expresia ei de dorință, trăgând-o și mai aproape de el, după care își lăsă mâna să-i alunece de pe chipul ei, pe coapsă. Ca să te gust.

Viola scoase un icnet de plăcere, iar el zâmbi, după care o sărută din nou, cu aceeași pasiune. Ea rămase exact cum îi ceruse el și îl lăsă să pătrundă. O auzi gemând de plăcere, iar în clipa aceea uită de toate, simțind un nou val de pasiune. Era atât de dulce, iar felul în care răspunse atingerii lui... Dumnezeu, nu știa cum avea să-i reziste. Mai ales acum, când îl cuprinse de după gât, agățându-se de el. Îi putea simți bătăile inimi când îl lipi de pieptul ei.

Dacă nu se înșela, și ea își dorea să fie cu el, cu aceeași ardoare.

- Viola... îi șopti el numele, în colțul gurii, după care începu să-i sărute gâtul. Habar n-ai ce-mi faci.

- Pot să simt, șopti ea, făcându-l să zâmbească.

Îi găsi din nou gura și începu să o sărute iarăși, ca și cum nu avea cum să se sature, ca și cum toată viața lui depindea de sărutul acela.

Ea tresări în îmbrățișarea lui, tânjind după mai mult, iar când Henry își pierdu echilibrul și căzu pe spate pe iarbă, Viola căzu peste el, cu un icnet de spaimă.

– Viola, șopti el din nou, coborând privirea spre chipul ei frumos.

Când o văzu zâmbind, nu mai știu ce altceva să mai spună; era ca un vis minunat din care nu ar fi vrut să se trezească niciodată. Neputincios în fața frumuseții și neputând să se mai controleze, Henry începu din nou să o sărute pătimăș.

Nu ar fi putut să spună cât de mult o sărutase de data asta, dar când reuși în cele din urmă să se desprindă de el și să își odihnească capul pe fruntea lui, Henry își simți inima mult mai liniștită, mintea mult mai calmă.

– Cred că aș putea trăi fericit sărutându-te o viață întreagă, îi spuse el, sărutându-i fruntea. Ai un gust minunat, ca de aer proaspăt și sare de mare.

– Și tu la fel, îi spuse ea, după care adăugă pe un ton timid: Ziua asta pe care am petrecut-o împreună a fost...

– Mai frumoasă decât te-ai gândit că o să fie? o întrebă el, mângâindu-i chipul, fermecat.

– Da, oftă ea, odihnindu-și capul pe obrazul lui.

El începu să râdă, făcând-o să vibreze din cap până-n picioare.

– Imaginează-ți cât de bine o să fie când o să ajungem să facem dragoste.

– O spui ca și cum ești sigur că o să se întâmple.

Henry o întinse pe spate și se uită lung la ea, fără să se obosească să ascundă dorința pe care sărutul acela reușise s-o trezească în el.

– Faptul că ai venit azi cu mine aici, că ai avut curajul să-mi spui secretele tale, faptul că m-ai sărutat cum ai făcut-o mai devreme îmi spune tot ce vreau să știu. Prinse între degetele șuvița de păr de pe obrazul ei și i-o dădu după ureche. Ești a mea, Viola, îi spuse el, sărutându-i fruntea. Și nu am de gând să te las vreodată să pleci de lângă mine.

Viola se uită lung la scrisoarea de pe birou. Oftă și citi din nou mesajul din partea domnului Steadford. Simți un gol în stomac. Preț de o clipă, în Hastings, reușise să-l dea uitării pe Robert și sperase să și-l scoată pentru o vreme din minte. Dar era imposibil. Ajunsese din nou în Londra, acolo unde problemele nu voiau să-i dea pace.

Tresări când auzi bătaia la ușă. Ridică privirea și îl văzu pe Henry în pragul ușii, cu zâmbetul pe buze, cu o sclipire în ochi.

– Bună dimineața, zise el, pășind în birou și mergând să se așeze pe unul dintre scaunele goale. Dar zâmbetul i se șterse de pe față când văzu expresia gravă de pe chipul ei. S-a întâmplat ceva?

– Robert și Hayes vor să mă vadă. Trebuie să mă întâlnesc cu ei mâine, la Tremaine House, împreună cu domnul Steadford, dar gândul de a merge din nou acolo și de a-l vedea pe Robert față-n față mă înspăimântă. Lăsă scrisoarea pe birou și își dădu ochelarii jos. Fusese atât de supărată și de preocupată că nici măcar nu o interesase că Henry o văzuse cu ei la ochi. Vrei, te rog, să vii cu mine?

– Desigur, zise el. Rămase în picioare, nu se mai așeză, cu mâna pe spătarul scaunului. De asemenea, pot să insist să ne dăm întâlnire acasă la mine, dacă preferi.

Viola încuviință.

– Da, cred că e mai bine așa. Urma să-i fie mai ușor să se întâlnească cu Robert pe un teren neutru, într-un loc în care el să nu se bucure de nici o autoritate. Mulțumesc, Henry. Se ridică de la birou și se apropie de el. Hai să mergem să-i anunțăm pe Steadford și pe Hayes despre schimbarea de planuri. Își luă boneta și haina din cuier, după care se opri, căzută pe gânduri. Asta, desigur, dacă nu ai cumva alte planuri. N-aș vrea să te deranjez sau...

– Restul poate să aștepte, îi zise el, ajutând-o să se îmbrace. Apoi, veni mai aproape și îi șopti la ureche: În clipa de față nu e nimic mai important decât să te ajut.

Viola simți un fior pe șira spinării și tresări, uimită, ca de obicei, de efectul pe care bărbatul acela îl avea asupra ei. Nu zăbovi după ce-i vorbi, ci se îndreptă spre ușă și așteptă acolo, cu zâmbetul pe buze, până ce Viola reuși să se adune. Făcu un pas spre el, iar el, tachinându-o, hotărî să spună:

– Dacă am noroc, poate că-mi vei mulțumi mai târziu cu un sărut.

Neputând să mai gândească, darămite să mai spună ceva după toate acelea, ieșiră împreună din spital, în drum spre trăsură. Și, din nou, reuși să aștepte până ce trăsura deja pornise înainte de a se așeza lângă el, pe banchetă, ca să-l sărute.

– Îmi pare rău, șopti ea, cu răsufierea tăiată, în timp ce el începu să-i sărute gâtul, umerii. Nu am putut să aștept până mai târziu.

El începu să râdă și o mușcă ușor de ureche, făcând-o să tresară de plăcere.

– Să nu-ți ceri niciodată iertare pentru că mă dorești, Viola. Gura lui o găsi din nou pe a ei și începu să o sărute până ce se simți ușoară, tulburată și doritoare de mai mult. Mă face teribil de fericit să știu că mă dorești. Și o sărută din nou, după care o așeză pe bancheta din fața ei. O privi lung, cu dorință, în timp ce Viola începu să-și aranjeze hainele și boneta. Dumnezeu... Habar n-ai ce aș vrea să-ți fac... zise el, cu zâmbetul pe buze, încercând să se adune.

Trăsura opri brusc, iar Henry se grăbi să deschidă portiera. O ajută să coboare și urcară împreună treptele spre biroul domnului Steadford. Doar că avocatul nu ajunsese încă, așa că îi lăsară un mesaj la secretarul lui, anunțându-l că hotărâseră să schimbe locul întâlnirii. Porniră apoi spre biroul domnului Hayes. Bătură la ușă și un tânăr îmbrăcat la costum veni să le deschidă. Luă cartea de vizită a lui Henry și îi rugă să aștepte în hol, întorcându-se câteva clipe mai târziu ca să-i conducă în biroul lui Hayes.

Intrară în birou și-l văzură pe avocat alături de un alt domn pe care Henry nu îl recunoscuse.

– Bună dimineața, domnule Lowell. Ducesă, zise Hayes, salutând-o și pe Viola cu o mișcare scurtă din cap. Îl cunoașteți cumva pe domnul judecător Atkins? Discutam despre posibilele date la care să programăm procesul.

– Îmi pare bine de cunoștință, domnule judecător, îi spuse Henry, pe un ton rece.

Atkins se uită lung la Henry și la Viola.

– Asemenea.

– S-ar putea să soluționăm acest caz mai repede decât am fi crezut, zise Hayes, vizibil încântat. Un alt proces a fost reprogramat și s-a eliberat o dată în zece zile.

– Zece zile? întrebă Viola, simțind cum îi fuge pământul de sub picioare. Dar...

– Vă înțeleg neliniștea, ducesă, chiar înțeleg, zise Hayes.

Viola se îndoia amarnic.

– Și dacă nu suntem gata să mergem la proces? întrebă Henry.

– Din păcate, odată ce cazul a fost adus în fața unui judecător, acesta este cel care decide când să demareze procesul, zise Atkins. Vom începe pe data de 10 mai, în caz contrar vom fi obligați să așteptăm cel puțin un an.

Un an ar fi fost o variantă perfectă pentru Viola. Se uită spre Hayes, cu sufletul la gură.

– Nu pot să cred că ești gata să mergem la tribunal în zece zile după care ai petrecut abia o lună strângând dovezi.

– Funcționarii mei au fost foarte eficienți în privința dumneavoastră și... ei bine... Tremaine a plătit bani serioși ca să zorim lucrurile.

– Aveam impresia că are nevoie de fonduri, mormăi Henry, pe un ton sarcastic.

Hayes începu să râdă.

– Aveți mare dreptate, domnule Lowell, doar că a avut de profitat de pe timpul șederii în India. Are îndeajuns de mulți bani cât să-și permită un stil de viață confortabil, cu toate că sunt sigur că banii pe care se așteaptă să-i primească de pe urma vânzării spitalului îi vor fi de mare folos.

– Spitalul nu va ajunge niciodată pe mâinile lui, răspunse Viola.

– Cred că o să vă dați seama cât de mult vă înșelați în privința asta, mâine, după ce am să vă prezint noile informații pe care am reușit să le descopăr, zise Hayes, rânjind.

– Că tot veni vorba, interveni Henry. Ducea ar prefera să nu ne întâlnim și de data asta la Tremaine House, așa că propun să ne vedem acasă la mine.

Hayes căzu pe gânduri. Aruncă o privire spre Viola, apoi spre Henry, după care spuse:

– După cum preferați. Nu văd de ce m-aș opune.

Încercând să nu-și piardă cumpătul în timp ce lumea părea să se prăbușească în jurul ei, Viola se uită urât la Hayes, după care își îndreptă atenția spre Atkins.

– Dumneata ce ai de câștigat de pe urma noastră?

– Viola, încercă Henry să o tempereze.

– Nu-mi place ce insinuați, mormăi Atkins.

– Îmi pare rău, zise Viola. Dar cine a mai pomenit ca un proces să fie zorit astfel? E clar că l-au cumpărat, exclamă ea, pe un ton acuzator.

– Viola, nu se cade să-l acuzi de așa ceva pe bărbatul care urmează să-ți decidă viitorul, îi șopti Henry.

– Cred că este cazul ca ducea să plece, zise Atkins. E vizibil afectată.

– E de înțeles, spuse Henry. Tremaine s-a purtat execrabil față de ea.

– Depinde pe cine întrebi, spuse Hayes. Mai mult decât atât, e cuvântul unei femei acuzate că a manipulat un biet bătrân să se căsătorească cu ea ca să-i fure averea împotriva cuvântului unui duce. N-am nici o urmă de îndoială cine o să aibă câștig de cauză.

– Mai vedem noi, îi spuse Viola, cu toate că începuse să piardă orice urmă de speranță.

– Așa e, zise Hayes.

Acestea fiind spuse, Viola ieși din cameră fără să mai spună nici un cuvânt. Ieși în stradă tremurând din toate încheieturile, teribil de îngrijorată.

– Îi urăsc, îi spuse ea lui Henry, care se grăbi să-i vină alături. Cum pot fi atât de meschini?

În loc să-i răspundă, îi oferă brațul și o conduse la trăsură, ajutând-o să urce. Apoi urcă și el și se așeză pe banchetă lângă ea. Viola îl luă de mână, fără să mai spună nimic altceva.

– Știi cumva ce fel de informații ar fi putut să găsească Hayes? o întrebă Henry.

– N-am nici cea mai mică idee, răspunse ea, cu un nod în gât, încercând să-și păstreze cumpătul.

– Chiar nu are cum să afle că nu ești fiica lui Marsh sau că mama ta a fost o curtezană?

Viole se cutremură și dădu din cap că nu.

– Nu. M-am născut în Franța, iar Marsh a făcut tot posibilul să mă protejeze, să ascundă adevărul despre nașterea mea. Nu există nici un document care să ateste altceva.

Henry rămase o clipă în tăcere, după care trase adânc aer în piept.

– Foarte bine. Apoi, aruncă o privire pe fereastră, după care își îndreptă din nou atenția spre ea. Orice ar fi, vom înfrunta împreună.

Oricât de mult aprecie cuvintele lui și, în ciuda faptului că știa că o ajută pentru că ținea la ea, nu îi plăcea să știe câte probleme îi făcuse.

– Îmi pare rău că te-ai implicat în toată povestea asta.

– Să nu-ți pară, îi spuse el, cu toată sinceritatea. Dacă n-ar fi fost cazul ăsta și faptul că aveai nevoie de un avocat bun, poate că nu aș fi avut nici o altă scuză să ajung să te cunosc mai bine. Iar asta ar fi fost o adevărată tragedie.

– Dar, Henry, viața mea e un dezastru. Nu este genul de situație care să convingă un bărbat să aibă o legătură de durată și, chiar dacă ar fi, ai nevoie de o soție respectabilă de partea ta, nu de cineva care se prea poate să stârnească un scandal.

Henry o studie disperat cu privirea.

– Viola, asta vrei tu? o întrebă, agățându-se de ce spusese la început. O legătură de durată?

Ea se întoarse cu fața spre el și îi mângâie obrazul. Trăsura se legănă ușor, ca și cum ar fi dat colțul. Cu gândul la bărbații aceia care ajunseseră să aibă un rol atât de mare în viața ei, în ultima vreme, Viola căută în inima ei cuvintele potrivite. Îl voia cu disperare, dar, în același timp, voia să-l salveze de rușinea pe care urma să i-o pricinuiască, dacă lumea avea să afle cine era cu adevărat.

– Nu știu, spuse în cele din urmă, știind că, dacă ar fi fost să spună da, nu mai era cale de întoarcere.

Henry ar fi fost gata să se căsătorească cu ea într-o clipită și să se lege pe vecie de o femeie al cărei nume urma să fie curând târât prin noroi. Din nou.

Henry o privi lung, o clipă îndelungată, dificilă, după care o sărută aspru, fără să se scuze.

– Am vorbit serios în Hastings, îi spuse după ce se desprinsese de ea. O apucă ușor de bărbie și se uită fix în ochii ei, oglinda sufletului ei. Îi zâmbi, iar Viola simți ca și cum văzuse adevărul întipărit în inima ei. N-am de gând să te las să pleci, oricât de răbdător va trebui să fiu, oricând de mult va trebui să aștept ca să te simți tu pregătită.

Viola nu mai spuse nimic, dar încercă să-și tempereze entuziasmul pe care îl trezise în ea cuvintele lui. Pentru că era mai multe decât pregătită. Pur și simplu nu voia ca el să facă o greșală care ar fi putut, mai târziu, să-i distrugă viața.

Capitolul 23

Când Viola ajunse a doua zi acasă la Henry, fu poftită în salon, unde o aștepta o tavă de ceai. Aruncă o privire în jur, bucurându-se să vadă piesele acelea de mobilier, simple, dar elegante.

Polița de deasupra căminului nu era câtuși de puțin aglomerată, la fel și celelalte suprafețe, iar canapelele erau acoperite cu un damasc mătăsos, în timp ce mesele arătau ca și cum ar fi fost sculptate din lemn de mahon.

– Bună dimineața, Viola, o întâmpină Henry, intrând în cameră.

Era îmbrăcat cu o haină de un roșu-închis și cu o pereche de pantaloni bej, o ținută impecabilă, demnă de un duce. Dar ce o făcu să tresară fu focul arzător din privirea lui când se apropie de ea. Îi luă mâna și i-o duse la buze, fără să-și ia ochii de la ea, în timp ce i-o sărută. Iar în clipa aceea, parcă știind efectul pe care îl avea asupra ei, citi surâsul ticălos de pe buzele lui.

Viola rămase locului, cu sufleul la gură, fără să poată schița vreun gest. Înghiți în sec și îi trecură fel de fel de gânduri prin minte... gânduri care urmau să devină realitate doar dacă avea să accepte să-i devină soție. Tentația era mare, o știa prea bine, netrebnicul acela. Era limpede că încerca intenționat să o seducă. Și funcționa.

– E răcoare afară? o întrebă el, fără să-și ia o clipă ochii de la ea și fără să-i dea drumul. Când o văzu că nu spune nimic, se grăbi să adauge: Întreb pentru că ești rumenă în obraji. Te prinde.

– Da, e... da.

Bărbatul acela încerca să o ia peste picior.

Făcu un pas spre ea, aruncă o privire spre ușa larg deschisă, după care o trase în brațele lui. Viola tresări surprinsă, dar el îi acoperi gura cu un sărut pasional care îi înmuie genunchii și îi luă mințile.

După ce îi dădu drumul, simți cum se învârtea pământul cu ea. Își duse mâna la gură, uitându-se lung la Henry și îl văzu rânjind, ca un ticălos.

– Steadford și-a confirmat și el prezența, așa că el, Robert și Hayes sunt așteptați să ajungă în următoarele zece minute. Dacă vrei, pot să-ți arăt mașinăria mea cât așteptăm.

– Ah, da, răspunse Viola.

Rămăsese curioasă în privința mașinăriei încă de când Henry îi povestise prima oară despre ea, așa că îl urmă nerăbdătoare în bibliotecă. De îndată ce pășiră în cameră, un ghemotoc mare de blană sări la picioarele ei. Speriată, Violă făcu un pas în spate.

– Vai de mine! exclamă ea, coborând privirea spre creatura aceea.

– E pisica mea, zise Henry. Ți-l prezint pe Newton.

– E foarte...

Viola nu reuși să găsească cuvintele potrivite.

-Gras, completă Henry, oftând. Viola se uită la Newton care zăcea tolănit pe jos. Bucătăreasa mea nu poate să-i reziste. Îi tot spun că o să-l bage în mormânt, dar parcă vorbesc singur.

Viola începu să râdă și se aplecă să-și treacă degetele prin blana pufoasă a lui Newton. Acesta începu să toarcă de plăcere și se întoar-se pe spate, ca să-l mângâie pe burtică.

-Ajunge, prăpăditule, îl certă Henry pe Newton, pe un ton amuzat.

-Cred că mă place, zise Viola.

-E băiat, zise Henry. Normal că te place.

Când își înălță capul, îi întâlni privirea intensă. Se înfioră de plăcere, după care zări în spatele lui cutia de sticlă pe care veniseră să o vadă. Temperatura îi reveni la normal, încă un nou val de entuziasm punând stăpânire pe ea.

Sări în picioare și se îndreptă spre ea.

-Mașinăria ta, zise ea, admirând băiețelul care aștepta să scrie, cu penița în mână. E minunat, Henry. E absolut minunat!

Henry îi zâmbi încântat.

-Stai să-l vezi cum scrie. E o minune mecanică.

-Avem timp?

„Spune, te rog, că da”, își dori ea.

-Cred că...

Dar în clipa aceea se auzi o bătaie la ușă, iar Henry se schimbă la față.

-Mi-e teamă că nu. Se pare că musafirii noștri au ajuns, zise el, grăbindu-se să o conducă pe Viola în salon. După ce intrară în cameră, îi făcu semn să ia loc pe canapea. Cred că ar fi bine să te așezi la margine. O să-ți dea un aer regal și n-o să fii nevoită să stai față-n față cu Robert.

Viola acceptă și se așeză unde îi indicase el, aranjându-și fusta și rămânând cu mâinile încrucișate în poală. Cu spatele drept, aruncă o privire spre ușa salonului, încercând să se liniștească.

Steadford intră în scurt timp, urmat de Hayes și, în cele din urmă, de Robert, care îi aruncă o privire plină de ură de îndată ce o văzu. Se salutară în grabă, din politete, după care Henry se așeză lângă ea, înainte să apuce altcineva să o facă. Viola răsufală ușurată și se abținu să nu-l ia de mână când îl văzu pe Hayes trântind de masă un teanc de hârtii.

- Am venit ca să vă prezentăm dovezile noastre, să aveți timp să vă pregătiți pentru proces, zise Hayes. Ducele de Tremaine o dă în judecată pe Excelența Sa, ducesa de Tremaine, pentru spitalul St. Agatha și pentru partea ei din centrul de relaxare.

- Și cum rămâne cu banii care mi-au mai rămas și locuința mea? întrebă Viola, confuză.

- Ducesă, spuse Hayes, zâmbind, ducele nu este un monstru. Nu vrea să vă dea afară din casă sau să vă ia cele câteva fonduri rămase. La urma urmei, ați fost căsătorită cu tatăl lui, așa că aveți și niște drepturi.

- Știe că nimic nu contează mai mult pentru mine decât afacerea mea, mormăi ea, hotărâtă să evite privirea lui Robert.

- Într-adevăr, zise Hayes, uitându-se lung la ea, după care își îndreptă spatele și continuă să spună: Domnul judecător Atkins ne-a confirmat că procesul poate începe pe data de 10, așa că, cel mai probabil, urmează să primiți cât de curând o notificarea din partea lui.

- Ai vrut să mă prinzi pe picior greșit, Hayes, mormăi Steadford. Să știi că nu apreciez astfel de mișcări, așa că țin să te avertizez că am să fac tot ce ține de mine ca să amân începerea procesului.

- Ești liber să încerci, îi spuse Hayes lui Standford, încolțindu-l cu privirea, iar după o tăcere tensionată, își îndreptă atenția asupra teancului de documente de pe masă.

Viola tresări pentru că nu avea nevoie de cuvinte ca să-și dea seama că urma să se întâmple ceva grav. Deveni și mai îngrijorată când îl văzu pe Hayes ridicând privirea spre ea, cu zâmbetul pe buze.

- După cum vă spuneam ultima oară când ne-am văzut, funcționarii mei au lucrat de zor în ultima perioadă.

Dumnezeule, inima începu să-i bată cu putere. Mai ales când îl văzu scoțând de sub teancul de hârtii un registru mare, învelit în piele.

- Avem aici registrul bisericii St. Andrew Holborn, din anii 1790 până în 1800. Vicarul bisericii a fost de acord să mi-l împrumute, ca să vă pot arăta un detaliu foarte curios.

- Mă îndoiesc că e ceva ce nu știm deja, zise Henry, aruncându-i o privire atotștiutoare lui Steadford, iar Viola își dădu seama că încerca să ia din impactul veștii iminente a lui Hayes.

Hayes ezită, își mută privirea de la unul la altul, în timp ce Robert nu o scăpă pe Viola din ochi, de parcă ar fi stat la pândă.

– Avem aici numele ducesei, Viola Elizabeth Marsh. Iar aici, unde ar fi trebuit să apară numele mamei dumneavoastră, scrie Danielle Marsh. Doar că s-a făcut o mică notă pe margini. Vedeți?

Cu sufletul la gură, Viola coborî privirea spre registru. Cuvântul „bastard” era urmat de un semn de întrebare. Nu avea nici cea mai mică idee cum de reușise Hayes să pună mâna pe acest document. Nu avea nici un sens. Se născuse în Franța, nu în Anglia, însă potrivit acelui registru... Dumnezeu! Probabil că Marsh o botezase la întoarcerea lui în țară. Fusesse dintotdeauna un bărbat religios, normal că procedase astfel. Era lesne de înțeles, chiar dacă nu se opriese nici o clipă să se gândească la varianta asta.

Din păcate, dorința lui de a o ajuta avea să o distrugă. Știind că singura soluție era să neghe tot, spuse:

– E o greșeală, evident, dat fiind faptul că apar numele ambilor mei părinți.

– Într-adevăr, mormăi Hayes, după care începu să frunzărească prin acte, până ajunse la pagina pe care o căuta. O scoase din teanc și se așeză comod pe scaun. Din câte am reușit să pun cap la cap, mama și tatăl dumneavoastră nu au fost niciodată căsătoriți. Am ajuns la această concluzie după o discuție îndelungată cu clericul care a completat acest document, în urmă cu douăzeci și unul de ani. Și-a amintit de domnul Marsh și de fiica acestui, un bebeluș la acea vreme, tocmai pentru i s-a părut o situație bizară. Când l-a întrebat pe domnul Marsh despre mama copilului, acesta n-a putut să-i arate nici un certificat de căsătorie. La insistențele clericului, domnul Marsh a început să se piardă cu firea, inventând o poveste despre un incendiu, despre biata dumneavoastră mamă și despre certificatul de căsătorie care fusese distrus în incendiu. Se pare că oamenii mint adesea în astfel de cazuri și nu poți cataloga o persoană drept legitimă fără dovezi. Dovezi pe care Marsh nu a putut să le prezinte. Faptul că nu a putut să ofere nici un certificat de căsătorie mă face să cred că știa exact cine era mama dumneavoastră și că încerca să ascundă adevărul.

– Faci o mulțime de presupuneri fără să oferi nici un fel de dovadă în acest sens, mormăi Steadford, de parcă și-ar fi pierdut interesul în povestea aceea.

– Ajung imediat și la asta, zise Hayes, dornic să-și prindă prada în capcană. Pentru că, vedeți dumneavoastră, am reușit să pun mâna

pe asta, spuse el, fluturând triumfător o bucată de hârtie în fața Violetei.

Viola se înfioră, știind că nu avea să urmeze ceva bun.

– Ce e asta? întrebă ea cu o voce care se voia a fi curajoasă.

– E un document care atestă sosirea domnului Marsh în Anglia, pe data de 29 mai 1799. Însoțit de fiica lui, Viola Elisabeth Marsh. Hayes lasă documentul deoparte și luă un altul. După ce au descoperit că domnul Marsh a locuit în străinătate, funcționarii mei au reușit să-i dea de urmă până în Paris, unde a lucrat ca profesor la Sorbona, culegând numeroase laude.

– A fost un medic foarte talentat, zise Viola, încleștându-și pumnii în jurul brațelor scaunului.

– Și foarte responsabil, motiv pentru care colegii săi au rămas surprinși să descopere că, de pe o zi pe alta, a ales să renunțe la postul său și să plece din țară.

– E imposibil ca funcționarii dumitale să fi descoperit așa ceva, zise Viola. Parisul e departe. Tremaine te-a angajat abia acum trei săptămâni, nu e timp suficient cât să...

– Ba da, spuse Henry. Nu ar fi putut să-i ia mai mult de câteva patru zile să facă drumul dus-întors, și încă vreo câteva zile ca să organizeze interviurile. La drept vorbind, o săptămână e timp suficient.

– Unul dintre funcționarii mei a mers personal, zise domnul Hayes, iar speranța începu să o părăsească. Avocatul luă ceainicul și își puse o cană de ceai. Vreți puțin ceai? Toată lumea clătină din cap refuzând, iar Hayes lasă ceainicul de masă. Se pare că unii dintre medicii respectivi încă mai lucrează la Sorbona, zise el, luând o gură ce ceai. Dar cel mai de ajutor ne-a fost unul dintre foștii studenți ai domnului Marsh, un tânăr care este, în prezent, șef de catedră în cadrul departamentului unde obișnuia să predea domnul Marsh. Acesta se pare că era dornic să învețe tot ce era de învățat de la domnul Marsh. Atât de dornic chiar, că l-a rugat să îl lase să-i fie infirmier, ajutându-l cu pacienții săi.

– Dumnezeu, șopti Viola, atât de încet că doar Henry o auzi.

Știa ce avea să urmeze, știa exact ce avea să spună Hayes și, oricât de mult ar fi vrut să dea bir cu fugiții și să pretindă că nimic nu s-a întâmplat, își îndreptă spatele și rămase cu privirea sus.

– O să fie bine, îi șopti Henry.

– Imaginați-vă cât de surprins am fost să aflăm că domnul Marsh a ajutat o prostituată la nașterea copilului ei, după care a luat copila

acasă cu el, după moartea femeii. A plecat chiar a doua zi din Franța, și iată-ne astăzi aici.

– Ce poveste interesantă, zise Steadford, și după tonul vocii lui, Viola știi că avea să fie nevoită să-i dea socoteală mai târziu, pentru că nu îl pusese la curent cu întreaga situație. Cu toate acestea, eu nu înțeleg care este scopul tău.

– Este fica ilegitimă a unei târfe, răbufni Robert, iar Viola îl simți pe Henry tresărind lângă ea. E clar că tata a plătit-o ca s-o bage în patul lui.

Înainte să apuce să-l oprească în vreun fel, Henry țâșni de pe scaun și îl apucă pe Robert de gulerul de la cămașă.

– Ai face bine să-ți ceri scuze în clipa asta, Tremaine.

– Ce motiv aș avea să fac asta? întrebă Robert, rânjind. Genul de femeie care își desface picioarele pentru fiu, înainte să se culce cu tatăl, nu merită nici o fărâmbă de respect.

Henry îl lovi atât de tare cu pumnul că până și tava de ceai zăngăni.

– Te omor în clipa asta, șuieră Henry, în timp ce Steadford și Hayes săriră să-l ia de pe Robert.

Acesta izbucni în râs, dându-și capul pe spate.

– Ah, înțeleg acum! Nu te-ai culcat încă cu ea, Lowell. De data asta, urmă un pumn în stomac. Ar fi mai bine să-ți pregătești pușculița. Mai nou, se pare că trebuie să plătești câteva mii de lire ca să-ți vină rândul. Ți-am zis că pe mine m-a lăsat pe gratis?

– Taci odată, îi porunci Hayes, încercând să-l oprească pe Henry. Steadford încercă și el să se pună între Henry și Robert.

– Lowell, nu ajuți deloc situația.

– Să fi văzut cât era de doritoare, adăugă Robert, odată ce Steadford și Hayes reușiră, în cele din urmă, să îi despartă.

– La naiba, taci odată! strigă Hayes.

Viola rămase înghețată, goală pe dinăuntru, cu certitudinea că nici un lucru din cele petrecute atunci și acolo nu avea să ducă la nimic bun.

Ar fi fost în stare să-i rupă gâtul și să dea cu el de pământ. Da, avea să fie sângeros, dar măcar asta urma să-i închidă gura. Chiar și acum, după ce Hayes îl avertizase să tacă din gură, Robert nu se putu abține să nu lanseze un ultim atac.

– E prea târziu ca s-o salvezi, Lowell. Urmează să mă întâlnesc mai târziu cu doi jurnaliști.

Henry se temea că era la doar câteva secunde distanță să își înșfăce pistolul.

– Ar fi mai bine să pleci, șuieră el.

– Perfect de acord, zise Hayes. Am împărtășit toate informațiile pe care le avem și sper să rezolvăm cât mai curând problema. O zi bună.

Acestea fiind spuse, îl apucă pe Robert de braț și îl conduse spre ieșire.

– Știam eu că mai era ceva la mijloc, zise Steadford. Ar fi trebuit să-mi spuneți mai din timp despre descendența dumneavoastră, ducesă.

– Îmi pare rău, zise Viola. Sincer, n-am crezut că au cum să descopere și nici nu am crezut că o să conteze în vreun fel.

Domnul Steadford încuviință, împăciuitor.

– Pe viitor, aflați că adevărul iese întotdeauna la suprafață. Mai ales când ai pe cineva pe urmele tale. Apoi se întoarse spre Henry și îi zise: Și eu aș fi vrut să-l iau la pumni pe arogantul acela, dar, în cazul de față, e important să încerci să te controlezi. Sper să ții cont de asta data viitoare când vom da nas în nas cu el la tribunal.

– Desigur, mormăi Henry. Îmi cer scuze, pur și simplu...

– Crede-mă, știu, spuse domnul Steadford, după care se uită lung la Viola. Ar mai fi și altceva de știut?

– Nu, zise ea, asta e tot.

– În cazul acesta...

– Înainte să pleci, zise Henry, vreau să-ți mai spun eu ceva. Evita-se să le povestească despre vizita lui Guthrie și despre informațiile pe care le aflase de la el, pentru că așteptase să își confirme propriile suspiciuni la adresa lui Robert. Doar că nu reușise să găsească ceva. Carlton Guthrie a trecut pe la mine, acum o săptămână.

Le povesti apoi despre discuția lor și despre scrisoarea pe care hotărâse apoi Henry să o scrie.

– Nu pot să cred că nu mi-ai spus nimic despre asta, zise Viola, vizibil supărată.

– Nu am vrut să-ți dau speranțe fără să am dovezi clare.

– Fără dovezi e o simplă acuzație fără temei, și încă una scandalosă, zise Steadford. I-ar fi foarte ușor lui Hayes să o nege și să ne facă să părem disperați.

– Și dacă îl rugăm pe Guthrie să dea o declarație? întrebă Viola.

- Cine l-ar crede pe unul ca el și nu pe un duce? spuse Standford. Mi-e teamă că nu va fi de folos, dar asta nu înseamnă că nu mai avem nici o speranță. Hayes nu este singurul avocat cu angajați buni. Domnule Lowell, după câte mi-ai spus despre caracterul lui Tremaine, i-am rugat pe oamenii mei să sape în trecutul lui. Au găsit cel puțin o persoană care poate confirma povestea despre prostituata aceea și mai sunt și alții dispuși să vorbească despre tendințele lui agresive.

- Crezi că va fi suficient cât să discrediteze afirmația lui că am încercat să profit de pe urma tatălui său? întrebă Viola.

- Poate. Dacă n-ar fi vorba despre un duce, ar fi mai ușor, însă dat fiind faptul că este unul dintre cei mai influenți oameni din țară, nu știu ce să spun. Le aruncă o ultimă privire, după care zise: Vă urez o zi bună. Am multe de făcut ca să mă pregătesc pentru lupta care ne așteaptă.

Plecă grăbit, dispărând în coridor. De îndată ce avocatul plecă, Henry se întoarse spre Viola, veni lângă ea și o strânse în brațe.

- Ești bine? o întrebă, savurându-i mireasma părului, trupul ei, atât de familiar acum și felul în care își lipi obrazul de umărul lui, căutând alinare.

- Nu. Nu cred. Simt că-mi fuge pământul de sub picioare, Henry, și nu pot să fac nimic să-l opresc.

El se lăsă ușor pe spate ca să-i întâlnească privirea tulburată.

- Nu e adevărat. Nu putem să renunțăm acum la luptă.

- Nu? zise ea, cu o privire rugătoare. Steadford nu părea cătuși de puțin sigur că putem câștiga.

Avea dreptate, își spuse Henry. Lipsa lui de încredere nu avea cum să-i liniștească, dar măcar era sinceră.

- Da, poate că situația nu e în favoarea noastră, dar nu înseamnă că e imposibil. Aș da orice să avem mai mult timp de partea noastră. Dacă aș primi odată un răspuns din Indiile de Vest despre soția lui Robert, poate că...

- Sunt șanse mari să fi murit exact cum a spus Robert. Adevărul s-ar putea să nu ne ajute. Viola oftă și se desprinse din brațele lui, ducându-se la fereastra care dădea în grădină. O să arate frumos la final. Ce fel de copac e acela?

- Un măr, răspunse el, apropiindu-se spre ea, neputând să stea la distanță.

– O să arate superb la toamnă, când va da rod. Îmi place că e simplu și ordonat. Odată ce vor înflori trandafirii și bujorii, petele acelea de culoare vor face din grădina ta un refugiu superb.

– Mă gândeam să pun acolo o cutie cu ierburi și legume. Ce părere ai?

– Da, cred că ar fi bine, răspunse ea, încercând să-și imagineze. Mai ales dacă e chiar lângă zidul grădinii, ca să nu ocupe prea mult spațiu. Rămaseră acolo, în tăcere, unul lângă altul, cu ochii pe fereastră, până ce, dintr-odată, Viola ridică o privire nedumerită spre el. Mă întrebam dacă știi cumva... Femeia aceea despre care ți-a povestit domnul Guthrie... știi cumva cum o chema?

– Da, Olivia Jones. E tot ce știu.

– Deci n-ai întrebat nimic despre ea?

– Nu. Având în vedere sursa, am presupun că nu e ceva concludent și am ales să mă concentrez pe circumstanțele din jurul morții soției lui Robert. Mi s-a părut că am o șansă mai bună să aflu ceva.

– S-ar putea să te înșeli, zise ea, uitându-se lung la el.

– Viola, ai auzit ce ne-a spus domnul Steadford. Guthrie nu are stofă de martor.

– Știu, zise ea, zâmbind. Dar Olivia Jones trebuie să fi avut o familie, prieteni, oameni care să ne ofere mai multe informații despre ea. Surse de încredere care să confirme povestea lui Guthrie.

Speranța de pe chipul ei îl îngrijoră pe Henry. Nu voia să o vadă dezamăgită.

– Nu cred că avem șanse prea mari.

– Poate că nu. Dar ce altceva am putea să facem?

Domnul Andrews intră în birou înainte ca Henry să apuce să spună ceva și îl anunță de sosirea neașteptată a bunicii sale.

– Ar trebui să plec, zise Viola, dar Lady Scranton păși deja în cameră.

Îmbrăcată în tafta și dantelă, bătrâna apără în pragul ușii înainte ca Viola să apuce măcar să-și ia poșeta. Contesa se uită când la Henry, când la Viola.

– Ce surpriză plăcută să vă găsesc pe amândoi aici, zise ea, făcând un pas spre ei, cu fustele foșnind.

– Nu e ceea ce pare, răbufni Henry înainte să se gândească de două ori. Lady Scranton se întoarse cu fața spre el, nedumerită. Vreau să spun că ducesa are un motiv întemeiat pentru care a venit astăzi aici.

- Sunt sigur, zise bunica lui, vizibil amuzată.

Henry oftă și zise:

- Discutam despre caz. A fost și Steadford mai devreme aici, urmări el, făcându-i semn spre scaune și spre tava cu ceai, unde rămăsese și ceașca lui Hayes, aproape neatinsă. Vrei să iei loc?

Lady Scranton încuviință și se îndreptă spre scaun. Se așeză ușor și așteptă ca Henry și Viola să i se alăture. Viola ezită preț de o clipă.

- Cred că ar fi mai bine să...

- Ia un loc, îi sugeră Lady Scranton.

Henry o privi pe Viola cu coada ochiului și o văzu uitându-se ciudat la canapeaua aceea. Era de înțeles. Nu avea cum să știe unde ar fi putut să ducă o discuție cu bunica lui.

Contesa îi privi cu zâmbetul pe buze, după care îi făcu semn să se așeze.

- Îmi place de tine, ducesă, și ceva îmi spune că și nepotul meu te simpatizează. Am să te rog să ni te alături câteva clipe. Avem multe de discutat.

Viola aruncă o privire spre Lady Scranton, apoi spre Henry, după care se așeză pe locul de pe care tocmai se ridicase. Dar se așeză pe margine, gata în orice clipă să dea bir cu fugiții.

Henry se așeză lângă ea.

- Ei bine, încep bunica lui, umblă vorba că Tremaine ți-a pus gând rău. Potrivit bunicului tău, nu s-a discutat despre altceva aseară la White. Ba chiar s-a deschis o pagină în cartea de pariuri cu privire la rezultat. Oamenii pariază pe cine cred ei că va ieși învingător.

- Dumnezeu, șopti Viola, iar Henry se grăbi să o ia de mână.

Gestul lui nu trecu neobservat. Bunica îi aruncă o privire iscoditoare, dar când se pregăti să vorbească, Henry o întrerupse spunând:

- Ți-a spus cumva Scranton cum de s-a dus vorba?

- De la Tremaine.

Viola i se tăie răsufarea.

- Carevasăzică, nu se referea doar la întâlnirea lui cu jurnaliștii când a zis că e prea târziu ca să-mi mai salvez reputația. Vrea să mă facă de râs.

- În mod evident, zise Lady Scranton. Bărbatul acela te disprețuiește, altfel nu s-ar fi apucat să vorbească în gura mare.

– Toată povestea o să apară în ziarele de mâine, zise Henry. E inevitabil.

– Reputația mea va fi târâtă în noroi înainte de începerea procesului, zise ea, uitându-se disperată la Henry, știind că sfârșitul era aproape. O să le fie atât de ușor să câștige.

– Momentan, zise Lady Scranton, după care dădu la o parte ceașca lui Hayes și își luă una curată. Nu vreți niște ceai? Viola și Henry încuviințară, așa că le umplu ceștile, apoi și pe a ei, după care luă o gură de ceai. Acum, din experiența mea, cea mai bună soluție pentru tine, Viola, ar fi să te căsătorești cu Henry.

Viola se înecă, cu ceașca la gură.

– Poftim?

– Ei bine, zise Lady Scranton, cu zâmbetul pe buze, ai avea astfel avantajul de a face parte din familia Lowell, de a ne avea pe noi toți în spatele tău, adăugă ea, în timp ce Henry se arătă gata să protesteze. Și nu pentru că nu ar fi fost de acord, ci pentru că nu voia să-și bage cineva nasul în viitorul lui cu Viola. În calitate de soție a lui Henry, ai fi o țintă mult mai dificilă.

– Pentru că eu și toate bunurile mele materiale vom aparține soțului meu, zise Viola, pe un ton sec, iar Henry se abținu cu greu să nu o ia pe sus pe bunica lui ca să o dea afară din casă înainte să apuce să-i strice și mai mult șansele cu Viola.

Lady Scranton oftă și zise:

– Acum că v-am văzut împreună, e limpede pentru mine că țineți unul la celălalt.

Henry o strânse pe Viola de mână și i se adresă bunicii sale, spunând:

– Vrei să ne lași o clipă singuri? Vreau să discut ceva cu ducesa.

– Desigur, răspunse bunica lui.

Henry se ridică și o așteptă și pe Viola să se ridice. Aceasta înaintă ușor, dar Henry nu-i dădu o clipă drumul. Ieșiră din salon și intrară din nou în bibliotecă. După ce intră în cameră, Henry aruncă o privire ca să se asigure că nici unul dintre servitorii lui nu erau prin preajmă, după care închise ușa și se întoarse spre Viola. Se crispă când văzu expresia temătoare de pe chipul ei și, cu toate că nu așa avusese de gând să-i ceară mâna, știa că venise timpul să o facă.

– Are dreptate, zise el, făcând un pas spre ea.

Întinse mâna și îi dădu o șuviță după ureche. Îi atinse, în treacăt, obrazul cu încheieturile degetelor și tresări când o auzi oftând.

- În calitate de soție a mea...

- Tot ce am o să-ți revină ție.

- Nu neapărat. Pot să pun să se încheie documente care să ateste că tu ai controlul total peste toate bunurile pe care le-ai aduce în căsătoria noastră.

Viola făcu ochii mari.

- Ai face asta pentru mine?

- Viola, zise el, cu zâmbetul pe buze, n-am nici un interes să pun mâna pe proprietățile tale sau să-ți răpesc independența. Vreau doar să fiu cu tine, femeia de care m-am îndrăgostit.

- Și eu te iubesc, zise ea, cu voce pierdută, iar Henry simți cum i se umple inima de bucurie.

- Vrei să spui că accepți să fii soția mea?

- Da, răspunse ea, după care îl sărută cu atâta pasiune că aproape că se topi în îmbrățișarea lui.

Și el o sărută cu disperarea unui bărbat care tocmai primise permisiunea de a o devora în totalitate. Exceptând faptul că bunica lui era în camera vecină, în așteptarea lor.

Gândul acela îi domoli pasiunea.

Se desprinse cu reticență din sărutul acela și o îndepărtă. Și ea era la fel de doritoare ca el, cu respirația întretăiată, cu o privire plină de patimă.

- N-am cum să-ți promit că vom avea câștig de cauză la proces, dar te vei bucura de sprijinul familiei mele. Un conte și trei duci nu e deloc rău.

- E chiar bine.

Henry își dresă glasul și făcu un pas în spate, ca să nu se încleșteze într-un nou sărut. Aveau mai târziu timp pentru asta.

- Vom arăta lumii că noi te acceptăm și că eu te iubesc. Împreună vom înfrunta scandalul care va urma după ce Robert le va dezvălui ziariștilor adevărul despre identitatea mamei tale.

Citi îngrijorarea de pe chipul ei.

- Ești absolut sigur că vrei să înfrunți consecințele de a te căsători cu mine?

- N-am fost niciodată mai sigur de ceva, în toată viața mea, Viola, zise el, cu voce calmă și hotărâtă. În calitate de soție a mea, șansele tale de câștig se vor îmbunătăți. Vei fi mai mult decât femeia acuzată că a tras pe sfoară un biet bătrân pe patul de moarte. O să fi doamna Lowell, viitoare vicontesă de Armswell, respectată și adorată de soțul

și de rudele ei, iar asta îi va pune bețe în roate lui Robert. Și cu asta, se prea poate ca procesul să se rezolve de la sine.

– Chiar crezi asta?

– Va trebui să mergem să stăm de vorbă cu Steadford, ca să fim siguri, dar cred că e cea mai bună șansă. În orice caz, sentimentele mele pentru tine nu se vor schimba. Oricum ar fi, vreau să mă căsătoresc cu tine, Viola.

Viola îi zâmbi duios, iar Henry se abținu cu greu să nu o ia pe sus.

– Avem multe de făcut, nu-i așa? zise el, zâmbindu-i.

Cu investigațiile în ceea ce o privea pe Olivia Jones și cu planificarea nunții lor, se anunța o săptămână plină.

– Ar trebui să ne întoarcem în salon, să o anunțăm și pe bunica mea de decizia noastră.

Viola se îndreptă spre ușă, dar el păși în fața ei, oprind-o din drum. La urma urmei, își dăduse seama că nu se putea abține.

– Mai dă-mi o sărutare.

Fără nici o reținere, Viola se aruncă în brațele lui și se ridică pe vârfuri ca să-l sărute. El îi strânse trupul subțire la pieptul lui puternic. Se lovi cu spatele de ușă, cu zgomot, dar nu-i păsa. În clipa aceea nu se putea gândi la altceva în afară de buzele ei, de mirosul ei, de degetele ei prin părul lui.

Lăsă mâinile să-i alunece pe spatele ei și tot mai jos, până ce o aduse și mai aproape de el. În clipa aceea îi trecură prin minte fel de fel de gânduri păcătoase. Dumnezeuule, ar fi dat orice să se predea clipei. Canapeaua din birou putea să fie locul ideal pentru că nu mai putea să aștepte să fie cu ea.

Simți ceva delicat frecându-se de piciorul lui, urmat de un mieunat. Viola începu să râdă, printre sărutări.

– Cred că Newton vrea să ne amintească că nu e momentul oportun să ne lăsăm purtați de val.

Henry blestemă în sinea lui intervenția nepoftită a pisicii, cu toată că adevărul era că venise la momentul potrivit. Aruncă o privire spre canapeaua aceea care deja îi pusese fel de fel de idei în minte.

„Bine, fie. E cazul să te reculegi și să te prefaci că nu ești gata să dai frâu liber tuturor fanteziilor care ți-au trecut prin minte din clipa în care ai văzut-o în fața ochilor pe femeia asta”, își zise el.

– Ne așteaptă bunica ta, adăugă Viola.

La naiba!

Spusese și el același lucru cu doar câteva clipe mai devreme, nu? Și, cumva, sărutul acela îl făcuse să uite de toate. Reușise să-i fure mințile și să le înlocuiască cu un sigur gând.

– Ar fi cazul să obținem o licență în cel mai scurt timp, îi șopti el, după care își ceru iertare, în gând, de la zona lui intimă.

– Sunt perfect de acord, spuse Viola, cu o privire care ascundea o combinație de rațiune, regret și pasiune. Cu cât obținem licența mai repede, cu atât vom putea să începem să facem... alte lucruri în afară de sărutări.

Henry întinse mâna și deschise ușa.

– După tine, zise el.

Viola începu să râdă într-un mod atât de senzual, încât Henry se rugă din suflet să aibă puterea să se abțină până în noaptea nunții. Leși din bibliotecă în urma ei și intrară împreună în salon, fără să-și ia ochii de la felul ispititor în care își legăna șoldurile.

Viola tânjea după el la fel de mult cum tânjea și el după ea și de-abia aștepta să fie cu ea.

Capitolul 24

– Ai ajuns pe prima pagină a ziarelor, îi spuse Diana Violei, în dimineața următoare, din pragul ușii dormitorului său, cu o expresie necăjită.

– Cât de rău este? o întrebă Viola, uitându-se la ziarul ud din mâna Dianei.

– Ei bine, au o caricatură cu tine vânzând favoruri sexuale unui șir lung de bărbați, care îl include pe soțul tău, pe domnul Lowell și pe Tremaine, răspunse ea, întinzându-i ziarul să vadă cu ochii ei.

– Dumnezeuule! șopti Viola, cu sufletul la gură.

– Cred că o să fii în centrul atenției o bună perioadă de timp.

– Crezi? replică Viola, pe un ton sarcastic, după care își duse mâna la ochi, frustrată. Henry a fost ridiculizat. La fel și Peter, Domnul să-l odihnească în pace.

– Trebuie să ții fruntea sus. Dacă te vor percepe drept slabă, cei care vor să te pună la pământ nu vor mai da o clipă înapoi.

Viola încuviință.

– Nu mi-e rușine de cine a fost mama, zise ea, îndreptându-se spre Diana, ca să ia ziarul. Aruncă o privire pe caricatură și simți cum i se întoarce stomacul pe dos la gândul câte aveau să pătimească Henry și familia lui. A făcut ce a făcut de nevoie, ca să supraviețuiască, la fel ca tine și ca Harriet.

– Nici una dintre noi nu a ales această cale de bunăvoie. Se prea poate așa să fi fost și în cazul mamei tale.

Viola rămase o clipă pe gânduri, după care zise:

– Nu contează. A ales să mă păstreze când ar fi putut la fel de bine să se descotorosească de mine. O să-i fiu întotdeauna recunoscătoare pentru asta. Aruncă o ultimă privire pe ziar, după care îl aruncă pe pat, spunând: Nu pot să stau să-mi bat capul cu astfel de bârfe, am prea multe alte lucruri de făcut.

Își luă haina și ieși cu Diana din cameră. Henry urma să ajungă în curând. Și dacă voia să mănânce niște pâine prăjită cu ceai, acum era momentul să o facă.

– Nu-i băga în seamă, îi spuse Henry, o oră mai târziu, după ce coborâră din trăsura lui, pe Bow Street și băgă de seamă că oamenii îi aruncau fel de fel de ocheade.

Îi auzi spunându-i „curtezană” sau „femeie ușoară”, înainte să îl urmeze pe Henry în secția de pe Bow Street. Ușa se închise în urma lor, iar totul se cufundă în tăcere. Viola oftă și ridică privirea spre Henry.

– Fac tot de pot.

El încercă să o încurajeze din priviri și făcu un pas în față, îndreptându-se spre un bărbat care era așezat în spatele unui birou lat. Bărbatul ridică privirea.

– Cu ce vă pot ajuta?

– Numele meu este domnul Henry Lowell, iar aceasta este ducesa de Tremaine. Am venit să deschidem o investigație cu privire la moartea domnișoarei Olivia James.

Omul nu schiță nici o expresie. Era greu de spus dacă numele lor însemnau sau nu ceva pentru el.

– Așteptați aici o clipă, cât mă duc să stau de vorbă cu unul dintre ofițeri, zise acesta, după care dispăru pe o ușă din spatele lui.

– Ai mai fost vreodată la secția asta? îl întrebă Viola pe Henry, aruncând o privire în jurul recepției.

Nu exista nimic acolo, în afară de biroul acela și de un scaun. Un orologiu mare, la stânga Violei, arăta trecerea timpului.

– Da, anul trecut, după ce i-am ajutat pe Florian și pe Huntley să o salveze pe Juliette din mâinile lui Bartholomew, le-am povestit polițiștilor de aici cum a decurs totul ca să vină la fața locului și să investigheze. Au venit însoțiți de magistratul-șef și au dat dovadă de mult profesionalism.

Bărbatul de mai devreme se întoarse și zise:

– Ofițerul Ericson vrea să discute direct cu dumneavoastră. Vă rog să mă urmați.

Viola și Henry fură conduși într-un birou ordonat, ce dădea de înțeles că ofițerului Ericson îi plăceau ordinea și disciplina. Era un bărbat tânăr, cu păr șaten, frumos pieptănat, și se ridică în picioare de îndată ce îi văzu intrând în birou.

– Milady, o salută el scurt pe Viola, după care își îndreptă atenția spre Henry. Domnule Lowell, secretarul meu mi-a spus că vreți să investigați o crimă, zise el, făcându-le semn să ia loc pe două scaune libere și îi așteptă să se așeze, după care se așeză și el.

– Așa este, zise Henry. Numele victimei este Olivia Jones. A fost înjunghiată mortal în St. Giles, în urmă cu cinci ani.

Ofițerul Ericson se arătă confuz.

– Timpul distruge dovezile. Nu va fi o investigație ușoară.

– Știm, zise Viola, venind mai aproape. Oare s-ar putea ca moartea ei să fi fost raportată la momentul respectiv? Poate aveți ceva informații de atunci, poate i-ați examinat cadavrul? Sau ați stat de vorbă cu familia și cu prietenii ei?

Ofițerul Ericson îi aruncă o privire iscoditoare.

– Puteți să-mi dați mai multe informații despre ea, vârstă, trăsături fizice?

– O femeie sub treizeci de ani, poate chiar douăzeci, zise Henry. Avem motive să credem că ducele de Tremaine a fost implicat în moartea ei și să...

– Stați puțin, spuse ofițerul Ericson, uitându-se la ei ca la doi nebuni, după care o înfruntă pe Viola cu privirea. Vă referiți la bărbatul care și-a propus să dovedească că sunteți o parvenită șarlatancă, care e gata să vă târască prin tribunale ca să conteste testamentul tatăl său?

– Să înțeleg că ești la curent cu știrile.

– Face parte din munca mea, răspunse el, fără nici o altă reacție.

– N-am fi venit până aici dacă nu am fi crezut că suspiciunile noastre în ceea ce-l privește pe Tremaine sunt adevărate, zise Henry.

Ofițerul Ericson se uită lung la ei.

– Aveți idee ce o să zică lumea dacă povestea asta ajunge în ziare? Pe lângă toate lucrurile de care sunteți deja acuzată, vor spune că încercați să denigrați reputația unui duce.

– E un risc pe care suntem gata să ni-l asumăm, îi zise Viola.

După o clipă de ezitare, ofițerul Ericson merse să examineze registrele. Scoase de pe raft un dosar mare, îmbrăcat în piele și îl puse pe birou.

– Stați să verific, zise el, începând să frunzărească registrul, făcând câte o pauză, din când în când, după care, în cele din urmă, spuse: Am găsit. Raportul despre Olivia James. Părinții i-au confirmat identitatea. Au venit să se intereseze de ea după ce aceasta a dispărut de acasă și au stat de vorbă cu ofițerul Jarvis. O să vină mai târziu la birou și o să-l întreb.

– Sunt gata să plătesc cincizeci de lire plus cheltuieli pentru orice informație care îl leagă pe Tremaine de crima aceasta, zise Henry. Își scoase apoi cartea de vizită pe care i-o oferă lui Ericson. Pot conta pe dumneata să ne ții la curent?

Ericson încuviință.

– Desigur. Dar nu vă pot garanta că veți primi răspunsul dorit. Nu când e vorba despre un duce la mijloc și mai ales după atâția ani.

– Înțeleg.

Viola și Henry se ridicară să plece.

– Nu i-ai spus ce motive ai să crezi că Tremaine ar fi cel care a omorât-o pe domnișoara Jones, îi zise Viola, odată ajunși înapoi în trăsură.

– Nici tu nu i-ai spus, zise el, luând-o de mână.

– Nu am crezut că o să fie ajutor.

– Probabil că n-ar fi. Carlton Guthrie nu e o sursă de încredere.

– Dar tu l-ai crezut.

Henry rămase câteva clipe în tăcere, după care zise:

– Când mă gândesc la moartea ciudată a lui Lady Beatrice, la felul în care Robert s-a purtat față de tine, la cât de ușor trece de la calm la furie și la curtezana aceea pe care cred că a bătut-o cândva, tind să cred că Guthrie spunea adevărul.

Mulțumită de răspunsul lui, Viola își odihni capul pe umărul lui.

– Unde mergem acum? zise el, pentru că nu îl auzise vorbind cu vizitiul când se întorseseră la trăsură.

– Mergem să stăm de vorbă cu arhiepiscopul, ca să ne ajute să obținem o licență specială.

Iar când Viola mută capul astfel încât să-i întâlnească privirea, el îi prinse gura într-un sărut tandru care o făcu să se relaxeze din tot corpul.

– Și după aceea, îi șopti el, mergem în căutarea unui vicar care să aibă timp să ne primească.

– Ești sigură că ne vrei și pe noi acolo? o întreabă Harriet.

Ea și Diana o ajutau pe Viola să se îmbrace pentru căsătoria programată să aibă loc la biserica St. George, în mai puțin de o oră.

– Nu suntem tocmai niște femei respectabile.

– Nimeni nu știe asta în afară de mine și de Henry.

După ce îi povestise cu ce se ocupaseră în trecut prietenele ei, fusese gata să țină piept insistențelor lui de a se ține la depărtare de ele. În schimb, Henry se arătase curios. În plus de asta, îi spusese că o respecta și că o admira și mai mult, acum că știa că alesese să le ajute pe Diana și pe Harriet în loc să le întoarcă spatele.

– Te rog doar să fii cu băgare de seamă, o sfătui el. E mai bine pentru noi toți ca lumea să nu afle despre trecutul lor.

Viola fusese cu totul de acord cu el.

– Sunteți prietenele mele, răspunse ea. Ar însemna mult pentru mine să sărbătoresc cea mai importantă zi din viața mea cu voi.

– O să ne fie dor de tine, zise Diana, punându-i ultima agrafă în păr.

Viola o luă de mână și o strânse ușor.

– O să ne vedem în fiecare luni la birou, la grupul de suport pentru femei și ori de câte ori veți vrea să veniți la ceai.

Viola se ridică și se uită în oglindă, cu zâmbetul pe buze. Cea din oglindă nu mai era femeia aceea simplă, cu o înfățișare banală și cu păr fără viață. În clipa aceea, îmbrăcată pentru propria nuntă, era cu adevărat superbă. Se întoarse spre cele două prietene și le îmbrățișă.

După nuntă, urma să plece acasă cu Henry, ceea ce însemna că erau ultimele clipe în casa aceea, alături de ele.

– Viola, mulțumim pentru tot ce-ai făcut pentru noi, zise Harriet.

Viola se abținu din greu să nu izbucnească în plâns.

— Eu ar trebui să vă mulțumesc pentru toate dățile în care m-ați ascultat și sfătuit, când aveam cel mai mult nevoie de ajutor.

— Chiar și după ce te-am avertizat să te ții departe de domnul Lowell? întrebă Diana, cu zâmbetul pe buze.

— Vă gândeați la binele meu, zise ea, aranjându-și rochia albă, pe muselină.

O comandase cu două zile înainte, imediat după ce primiseră licența specială, și ajunsese de dimineață de la croitoreasă.

— Ne-am înșelat, nu-i așa? zise Harriet.

— Și eu m-am înșelat, recunoscui Viola.

Henry nu era ticălosul despre care vorbea lumea, ci cel mai minunat bărbat pe care avusese norocul să-l întâlnească. Nu avea nici o îndoială că voia să fie soția lui, și aștepta cu nerăbdare.

— Calmează-te, îi șopti Yates la ureche când ajunse în cele din urmă la altar, așteptându-și mireasa.

Nerăbdător, Henry tremura din toate încheieturile. Unde naiba era? Trase adânc aer în piept și se mută de pe un picior pe celălalt, încercând din răspuțuri să păstreze o înfățișare calmă. Potrivit lui Yates, nu reuși să o facă.

— Încerc, mormăi el, iar Yates începu să râdă.

Iar în clipa aceea ușile de la capătul culoarului se deschiseră și apărură Viola, îmbrăcată într-o rochie albă, simplă. Avea în brațe un buchet frumos de flori, pe care Henry nici măcar nu le observă pentru că nu-și putea lua ochii de la chipul ei frumos. Cu gura uscată, își încheștă pumnii și trase adânc aer în piept pentru a calma dorința de a fugi spre ea și de a o purta pe brațe, ca să nu mai piardă nici o clipă din restul vieții lor împreună.

Doar că trebuia să respecte protocolul și, bineînțeles, slujba, care spera să treacă repede. Trase din nou adânc aer în piept, încercând să-și calmeze bătăile inimii, reușind astfel să se uite mai bine la ea, la cât era de frumoasă cu obrajii aceia îmbujorați, cu ochii strălucitori, cu gropițele și buzele acelea care zâmbeau doar pentru el.

Copleșit de emoții, simți lacrimi în ochi. Dumnezeuule, era perfectă, avea să fie doar a lui și știa... pur și simplu știa fără nici o urmă de îndoială că, începând din acel moment, viața lui urma să fie perfectă.

— Sunt cel mai norocos om din lume, îi spuse el, de îndată ce ajunse în dreapta lui.

Îi luă mâna și i-o sărută, după care o ajută să se întoarcă spre vicar.

Apoi, abia dacă își mai amintea ce urmă, poate doar că rostise cuvintele acelea importante care urmau să-l lege de Viola pentru totdeauna. Oricare ar fi fost ele, nu mai conta. Era gata să jure să meargă prin foc de dragul ei dacă de asta ar fi fost nevoie ca să o facă soția lui, în fața lui Dumnezeu și a lumii. La sfârșit, preț de o secundă, simți ca și cum timpul s-ar fi oprit în loc, anunțând sfârșitul vieții pe care o trăise înainte de ea și începutul unui nou capitol, alături de ea.

Simți un val de bucurie și o trase în brațele lui.

– Te iubesc, doamnă Lowell.

Ea îi răspunse cu un zâmbet cald, rezervat doar pentru el, și începu să râdă când se aplecă să o sărute, încununându-și uniunea cu pasiunea aceea pe care o simțea pentru ea, ce mai minunată femeie pe care o întâlnise vreodată.

Violei nu-i venea să creadă, era ca și cum trăia un vis. Totul era perfect, mai ales Henry, care nu-și luă o clipă ochii de la ea, de parcă ar fi fost un înger coborât din ceruri. În mod incredibil, în ciuda faptului că nunta fusese pregătită în doar câteva zile, mama și bunica lui Henry reușiseră să organizeze un mic dejun minunat la Scranton House. După aproape patru ore de mâncare și băutură alături de familie și prieteni, Viola și Henry reușiră, în cele din urmă, să plece la locuința lui Henry, ceva mai modestă. Casa Violei urma să rămână la dispoziția Dianei, a lui Harriet și a altor femei care aveau nevoie de ajutor ca să se pună pe picioare.

Acolo, lângă Henry, în brațele lui, împreună pe bancheta trăsurii, Viola se gândi la ce avea să vină cu entuziasm și teamă.

Parcă citindu-i gândurile, Henry o sărută pe frunte.

– Stai liniștită, draga mea. O să am grijă să ai parte de o zi și de o noapte a nunții exact pe placul tău.

– Știu, zise ea, găsindu-și liniștea nu doar în cuvintele lui, dar și în felul în care trupul ei se cuibări instinctiv în brațele lui. Și totuși... Mi-e teamă că... zise ea, după o clipă de ezitare, de teamă să nu aducă în discuție trecutul și să strice atmosfera.

Henry se întoarse spre ea și o prinse ușor de bărbie, ca să-i întâlnească privirea.

– Vrei să fii cu mine, Viola, doar că ai avut parte de o primă experiență neplăcută. Știu, nu e cazul să-ți faci griji. Între noi o să fie diferit

pentru că ne iubim și pentru că n-o să-ți fac niciodată vreun rău. Și nici nu am să te forțez să faci ceva pentru care nu ești pregătită. Încearcă... încearcă să dai totul uitării, ca să rămâi doar tu cu mine și plăcerea pe care vrem să ne-o oferim unul celuilalt. Poți să faci asta pentru mine?

Viola încuviință și începură să se sărute până ce trăsura se legănă mai tare, iar Viola căzu în brațele lui, apucându-se de umărul lui ca să-și recapete echilibrul. Impactul o împinse spre el, iar suspinul de plăcere din partea lui o înfierbântă și mai tare. O strânse în brațe, sărutând-o și mai pătimaș, sărutul transformându-se în cu totul altceva, într-o dorință carnală de a fi cu ea.

– Dumnezeu, trebuie să ieșim din trăsura asta, îi șopti el la ureche, mușcând-o ușor. Abia aștept să te seduc.

Viola se înfioră de plăcere și se lipi și mai tare de el, în încercarea de a găsi eliberarea în atingerea lui.

– Am ajuns?

El începu să își plimbe buzele pe gâtul ei, șoptindu-i:

– Sper. Iar când o simți arcuindu-se în brațele lui, exclamă: La naiba!

Începu din nou să o sărute, ca un om înfometat care avea nevoie de nectarul lui. Un sărut pătimaș, dur și intens, iar Viola savură fiecare clipă până ajunseră acasă. Henry aproape că rupse portiera, după care o ajută și pe ea să coboare. O conduse apoi pe scări, până în hol, unde se întâlniră cu Rex, care începu să se învârtă în jurul lor și să le amușineze picioarele. Servitorii primiseră zi liberă, doar animalele erau acasă. Newton îi privi plictisit de la capătul treptelor.

– Vrei ceva bun? îl întreabă Henry, după care se duse spre o cutie de la capătul holului și dădu jos capacul. Am rugat-o pe bucătăreasă să pregătească ceva special pentru ei.

Spre liniștea Violei, Rex și Newton se acceptaseră imediat, când le făcuseră cunoștință cu o seară înainte. Rex țopăise de câteva ori în jurul pisicii, sperând parcă la o reacție jucăușă din partea lui Newton. Dar după ce pisica îi întorsese spatele, lipsită de interes, ambele animale merseseră la culcare la un capăt și de celălalt al salonului.

– Șezi, îi porunci Henry.

Rex făcu întocmai, iar Henry îi oferă un os mare, cu carne pe el, iar câinele se făcu nevăzut cu premiul său.

Henry își îndreptă apoi atenția spre Newton.

- Tu nu vrei nimic? îl întrebă el, fluturând un hering către pisică, și aceasta se ridică, se întinse și porni în jos pe scări. Newton își luă delicatasa și porni spre un alt colț al casei.

După aceea, Henry își îndreptă toată atenția spre Viola.

- Doamnă Lowell, zise el, cu o sclipire în ochi. Habar n-ai ce am eu în minte... zise el, rânjind, văzând-o cum începuse să se piardă cu firea.

- Țin minte că ai spus ceva de seducție, zise ea, cu o voce mai slabă decât și-ar fi dorit-o.

- Da, așa e, spuse el, râzând. Dar înainte de toate, am o surpriză pentru tine.

- Dar... zise ea, aruncând o privire spre scări.

Henry făcu un pas spre ea, oferindu-i brațul.

- E un mic ocol în procesul de amor, îi spuse el, sărutând-o. O să ne ajute să sporească și mai mult plăcerea a ce urmează să vină. Tu și cu mine, dezgoliți, într-un pat.

- Bunule Dumnezeu, suspină Viola.

Henry o trase mai aproape, spunându-i:

- Ba din contră, am de gând să fiu foarte rău.

Cu un gol în stomac, inima începu să i-o ia la goană.

- Înțeleg, fu tot ce reuși să spună, imaginându-și fel de fel de îmbrățișări erotice.

Henry se opri în pragul ușii de la birou și se uită la chipul ei tulburat.

- Da, zise el, cu un surâs răutăcios. Cred și eu că înțelegi.

Viola abia reuși să se țină pe picioare și să pornească după el, în cameră. Era oare mai cald aici decât în restul casei sau se înfierbântase doar de la cuvintele lui? Bineînțeles, el reușise să își revină în fire în timp ce ea se simțea de parcă avea să izbucnească în flăcări.

Dar apoi zări cutia de sticlă spre care se îndreptau și își dădu seama ce căutau acolo. Avea să vadă, în sfârșit, cum funcționa mașinăria aceea. Se apropie de ea, analizând figurina îndeaproape de data asta, spre deosebire de data trecută. Detaliile de pe chipul omulețului erau impecabile.

Henry băgă mâna în spatele cutiei și trase de o manetă. Se auzi o combinație de roțițe și mecanisme, iar mașinăria începu să se miște. Viola privi fascinată cum băiețelul băgă penița în călimara cu cerneală și începu să scrie. Literele păreau scrise frumos, poate doar puțin

nesigure, pe alocuri, dar, per total, arătau ca și cum fuseseră scrise de o persoană în carne și oase, nu de o mașinărie.

Viola încercă din greu să descifreze cuvintele, dar vedea în ceață, nu reuși să deslușească nimic.

– Poftim, îi spuse el, trăgând-o ușor de braț.

Viola coborî privirea spre mâna lui și zâmbi.

– Mulțumesc, zise ea, punându-și ochelarii la ochi, pe vârful nasului.

– Ca într-o fantezie a mea, șopti el, strângând-o în brațe, cu tine îmbrăcată într-o cămașă a mea, cu ochelarii la ochi și cu părul desprins, pe umeri.

Viola tresări, înfierbântată.

– Cum te aștepti să mă concentrez dacă continui să-mi iei mințile?

El începu să râdă și făcu un pas în spate, punând distanță între ei.

– Iartă-mă, dar ești minunată și mi-e greu să-ți rezist.

Încântată de efectul pe care îl avea asupra lui, îi aruncă un zâmbet cuceritor, după care își îndreptă din nou atenția spre munca mașinăriei care deja reușise să scrie mai multe cuvinte, iar Viola era nerăbdătoare să le citească. Se aplecă ușor, ca să vadă mai bine.

„Ești soția mea, viața mea, ești“... încă mai scria câteva litere... „totul“.

– Aș fi vrut să-i dau să scrie cea mai recentă poezie a lui Shelly, dar e limitat la doar patruzeci de caractere.

Cu mâinile tremurânde, Viola își dădu ochelarii jos și se întoarse spre soțul ei, care rămăsese neclintit, fără să-și ia ochii de la ea, așteptând să-i vadă reacția. Viola făcu un pas spre el și îl sărută, cu deplină recunoștință și afecțiune. Simți lacrimile pe gene și o bucurie atât de mare că îi era teamă că avea să izbucnească în lacrimi.

– Am fost binecuvântată să-ți devin soție, Henry. Ești cel mai minunat bărbat pe care l-am întâlnit vreodată.

– Habar n-ai tu, îi spuse el, după care o luă pe sus, în brațe.

Viola scoase un icnet de uimire, apoi începu să râdă, în timp ce el o purta în brațe până în dormitor.

– Dar sunt gata să-ți arăt, îi făgădui el, cu un glas seducător.

Se agăță de gâtul lui și se ținu strâns de el, în timp ce el începu să urce scările. Teama lăsase loc unei dorințe mistuitoare.

La urma urmei, acesta era Henry, un bărbat care o credea cea mai frumoasă femeie din lume, chiar dacă nimeni altcineva nu era de aceeași părere. O iubea, și pentru asta, Viola simți în sufletul ei că orice avea să urmeze urma să fie special.

Odată ajuns la etaj, Henry o luă la dreapta și continuă spre ușa de la capătul culoarului.

– Știu că n-am discutat niciodată despre asta, îi spuse el, după ce intrară în dormitor, dar speram să fii de acord să împărțim aceeași cameră în loc să dormim separat. Desigur, dacă preferi să...

– Da, zise Viola, fără ca măcar să-l lase să termine. Alternativa nu mi-a trecut nici o clipă prin minte, Henry. Mi-am imaginat cum ar fi să dormim împreună și... spuse ea, rumenă în obraji. Îmi doresc să petrecem cât mai mult timp împreună.

O puse cu picioarele pe podea și închise ușa de la dormitor, închizându-i în camera aceea frumos decorată în tonuri de crem. Un pat cu baldachin uriaș ocupa mai toată camera, făcând fotoliul și comoda de sub fereastră să pară ca de copii.

Viola aruncă o privire spre pat și încercă să își stăpânească bătăile inimii, dar de îndată ce simți mâna lui Henry pe încheietură, își dădu seama că era în van. Henry veni în spatele ei și își lipi pieptul de spatele ei.

– Viola, șopti el, începând să o sărute pe umeri.

Ea oftă și se lăsă pradă mângâierilor lui, gata să fie a lui. O mușcă ușor, iar ea se înfioră, cu toate simțurile în alertă.

Henry își luă mâinile de pe talia ei și începu să o mângâie, dezmiardându-i formele până ce, într-un final, când deja se temea că avea să moară de dorința de a fi atinsă mai mult, Henry își îndreptă toată atenția spre nasturii de la rochie.

Spre șocul ei, simți cum îi tremurară mâinile pe nasturi, iar când îi lăsă rochia să alunece peste șolduri și o rugă să iasă din ea, îi tremură și glasul.

Se așeză în genunchi în fața ei, privind-o de jos, de parcă ea ar fi fost Venus, iar el, un biet muritor. Aproape ezitând, își plimbă degetele pe glezna ei, de-a lungul piciorului. Se opri când ajunse la capătul dresurilor, închise ochii, parcă într-o stare de venerare, și trase ușor de mătasea catifelată.

Lăsă dresul la o parte și începu să-i dezbrace și celălalt picior.

– Ai cele mai delicate glezne, spuse el, plimbându-și degetele pe pielea ei. Am observat și când am fost la plajă, când ți-ai ridicat ușor rochia, să nu se ude. Începu apoi să o mângâie pe picior, oprindu-se să se joace cu marginea cămășutei. De atunci, nu m-am gândit la altceva decât să-ți dezgolesc genunchii... șopti el, ridicând mai sus cămășuta. Coapsele... Își lipi palmele de picioarele ei și se ridică ușor, trăgând după el frumoasa cămășută de bumbac. Abdomenul

și... îi ridică cămășuța peste cap, cu tot cu corset, lăsând-o complet goală. Sâni.

Viola rămase fără aer. Fusesse atât de fermecată de atingerile lui că nici măcar nu-și dăduse seama care fuseseră intențiile sale. Preț de o clipă înlemni, dar apoi văzu expresia de pe chipul lui și felul în care se uita la ea.

– Dumnezeule, Viola... spuse el, într-o șoaptă plină de pasiune și cu atâta dorință, încât, în clipa aceea, Viola renunță la inhibiții.

Întinse ușor mâna spre ea, iar dorința din privirea lui o îndemnă să fie îndrăzneată, să uite de temeri și să se lase condusă de el.

Așa că ridică mâna și trase de nodul de la lavalieră până îl eliberă. Îl dezbracă apoi de jachetă, pe care o lăsă să-i alunece pe brațe. Urmă vesta, care ajunse pe podea, lângă haină. Dornică să-i atingă pielea, își înfipse mâinile în cămașa lui și o trase din pantaloni.

– Îmi place hotărârea ta, îi șopti el, ajutând-o să îl dezbrace.

În secunda următoare o sărută cu patimă și o trase la pieptul lui ca să-i simtă inima. Își trecu degetele pe coapsele ei, făcând-o să suspine de plăcere, după care o ridică ușor în brațe și o întinse pe pat.

Întinsă pe spate, Viola ridică privirea spre bărbatul care îi devenise soț și îl privi uluită. Avea pieptul mult mai bine definit decât își amintea ea, când îl ajutase pe Florian să-i scoată glonțul din umăr. Cicatricea era încă roșiatică, prin comparație cu restul pielii, dar atât de mică că abia dacă se zărea.

– Ești cel mai chipeș bărbat pe care l-am văzut vreodată, îi spuse ea, cu toată sinceritatea.

El o privi lung, respirând greu, provocând-o parcă să își ferească privirea, și își coborî mâinile spre pantaloni. Îi deschise ușor, după care, dintr-o singură mișcare, își lăsă pantalonii și chiloții să-i alunece pe coapse, până la podea, alături de celelalte haine aruncate acolo.

Viola nu și-ar fi luat ochii de la splendoarea soțului ei pentru nimic în lume.

– Dumnezeule, șopti ea, plimbându-și ochii pe picioarele lui musculoase, până la...

Rămase cu gura uscată, întinsă pe pat. Pentru că Henry Lowell era exemplul ideal de perfecțiune masculină.

– Experiența mea nu e tocmai...

– Nu mai spune nimic, Viola, zise el, după care se așează și el în pat, iar salteaua se lăsă sub greutatea lui. Nu mai contează nimic acum, uită de toate ca să te bucuri de moment.

Își lăsă capul în jos și începu să îi sărute trupul, cu atâta pasiune și încetineală, că i-ar fi fost imposibil să se gândească la altceva.

– Mă bucur să-ți văd reacțiile la atingerile mele, îi șopti el la ureche, făcând-o să geamă de plăcere, cu mângâierile lui ușoare.

– Henry.

Îl trase mai aproape, înfigându-și degetele prin părul lui, mânată de dorință, o dorință pentru ceva mai mult.

Îi prinse gura într-o dulce sărutare și îl privi între coapsele ei. Și, de îndată ce o pătrunse, Viola savură senzația aceea puternică. În clipa aceea, alături de el, se simți completă.

– Te iubesc, îi spuse el, oprindu-se să se uite în ochii ei.

– Și eu te iubesc, răspunse ea și suspină când începu din nou să se miște.

Era experiența cea mai aproape de perfecțiune pe care o trăise vreodată. Se agăță de el și începu și ea să se miște în ritm, împingându-se spre necunoscut, până când întregul ei trup explodă de plăcere, ajungând pe culmile euforiei. După clipa aceea, începu să tremure din toate încheieturile și îl auzi și pe el scoțând un geamăt gutural de plăcere, apoi se prăbuși pe pat, lângă ea.

Cu respirația grea, o trase la piept și refuză să-i mai dea drumul.

– Ești minunată, îi spuse el, după o vreme, plimbându-și degetele pe șoldul ei, trezind în ea noi dorințe. Ești mult mai pasională decât aș fi îndrăznit vreodată să-mi imaginez.

– Sper că nu te deranjează, îl tachină ea.

Fără nici un fel de avertizare, o trase spre el și o sărută.

– Absolut deloc, draga mea. E încă un lucru care îmi place la tine, zise el, cu o sclipire în ochi, pentru că mă face să cred că și asta o să-ți facă plăcere.

Începu să-i arate ce avea în minte, iar Viola se întrebă dacă avea să mai găsească vreodată puterea de a se ridica din patul acela.

Capitolul 25

Din nefericire, fu nevoită să o facă, fiindcă ea și Henry fură treziți, brusc, de un zgomot puternic. Mormăind, Viola întinse mâna spre Henry, care se ridicase deja din pat.

– Chiar trebuie să deschidem? îl întrebă ea, savurând pe deplin imaginea cu spatele lui gol. Făcuseră dragoste până în zorii zilei, și era deopotrivă îndurerată și extenuată, dar în cel mai bun mod cu putință.

– S-ar putea să fie important, răspunse el, trăgându-și cămașa peste cap.

Zgomotul acela se auzi din nou, iar Henry își trase pantalonii și ieși din cameră, fără să se obosească să-și mai pună și alte haine pe el.

Viola oftă. Ar fi dat orice să-l aibă din nou în pat, alături de ea, ca să-și continue explorările. Dar când se întoarse în dormitor, câteva minute mai târziu, își dădu seama de pe fața lui că era puțin probabil să se întâmple.

Se ridică în șezut și își trase așternuturile la piept.

– Cine era?

– Ofițerul Ericson. A venit cu informații noi, zise Henry, așezându-se pe marginea patului. O luă de mână și continuă: L-am poftit în birou, ne așteaptă acolo.

– Dă-mi zece minute și vin, îi spuse Viola, dar când dădu să se ridice din pat, Henry o opri, după care se aplecă ușor peste ea și o sărută.

– Cred că ar trebui și eu să-mi pun ciorapii și pantofii, șopti el.

– Și să nu mă mai săruți, altfel n-am să reușesc niciodată să ies din camera asta.

Îi dădu drumul zâmbind, iar Viola merse să-și strângă hainele.

– Mă scuzați că am venit așa, le zise ofițerul Ericson când ea și Henry intrară în bibliotecă.

– Nici o problemă, răspunse Viola. Eu și soțul meu așteptam cu nerăbdare vești de la dumneata. Ai făcut bine că ai venit. Să te servim cu ceva? O ceașcă de ceai?

– Nu, mulțumesc. Nu vreau să stau mai mult decât e nevoie, zise el, așezându-se pe scaunul de pe care se ridicase la intrarea ei. E ceva în legătură cu domnișoara Olivia Jones. Părinții ei ne-au confirmat că bărbatul cu care se vedea era, într-adevăr, ducele de Tremaine, cu toată că, la vremea aceea, era doar marchiz de Bremferrol.

– Cum pot fi atât de siguri? întrebă Henry.

– Pentru că le-a spus-o chiar fiica lor, zise Ericson. Se pare că tatăl domnișoarei Jones lucra în calitate de contabil. El s-a ocupat o perioadă de taxele actualului duce de Tremaine. Înainte ca acesta să plece

în străinătate, a trebuit să se asigure să nu datora bani nimănui. L-a ajutat să-și țină contabilitatea pentru că, din câte am înțeles, ducele avea același talent financiar ca tatăl său.

– Carevasăzică, Robert a cunoscut-o pe domnișoara Jones prin tatăl ei, zise Viola, amintindu-și de propria ei poveste.

– Într-o zi, Tremaine a venit în vizită la tatăl ei și a găsit-o singură acasă. Ea l-a invitat înăuntru, au început să stea de vorbă, cel mai probabil și-au făcut și ochi dulci, după care... ei bine... zise Ericson. Într-un fel sau altul, Tremaine a lăsat-o însărcinată pe domnișoara Jones și...

– Dumnezeu mare! exclamă Viola, ducându-și șocată mâna la gură. În timp ce era logodit cu altă femeie?

Ericson își dresе glasul și spuse:

– Din calculele mele, s-ar părea că a avut mai întâi această aventură cu domnișoara Jones, ceea ce i-a încurcat planurile.

– A văzut-o ca pe un obstacol, șuieră Henry.

– Potrivit doamnei Jones, fiica ei i-a spus că avea de gând să-i ceară socoteală lui Tremaine. Voia să-i ceară să recunoască paternitatea copilului și să o ajute să-l crească. Mama ei a avertizat-o să n-o facă, dar domnișoara Jones a refuzat să dea înapoi.

– Știi cumva ce căutau în St. Giles, ea și Tremaine? întrebă Viola. Nu era nici pe departe genul de loc pe unde să umble o domnișoară respectabilă.

– N-am idee, răspunse Ericson, dar a fost găsită în apropiere de St. Giles-in-the-Fiels.

– Lângă biserică? întrebă Henry, confuz.

– Tot ce știu e că i-a spus mamei sale că avea să-l convingă pe Tremaine să-și asume responsabilitatea pentru faptele sale, că titlul lui nu avea nici o importanță, că trebuia să procedeze corect. Doamna Jones crede că fiica lui a încercat să-l convingă să o ia de soție.

– Poate doar șantajându-l, zise Henry, în timp ce Viola rămase locului, încercând să accepte faptele lui Robert.

La urma urmei, i s-ar fi putut întâmpla chiar ei. Dacă nu s-ar fi logodit imediat după episodul dintre ei, dacă ar fi rămas însărcinată, probabil că și ea i-ar fi sugerat să se căsătorească. La vremea respectivă, ar fi fost un vis împlinit pentru ea, unul periculos care ar fi putut să o bage în mormânt.

– Se poate, zise Ericson, dar nu avem nici o dovadă în acest sens. Știm doar că soții Jones nu și-au mai văzut niciodată fiica în viață.

– Și n-au încercat niciodată să îl pună la punct pe Tremaine? întrebă Henry.

– Ce credeți? pufni Ericson.

Viola începu să-și flexeze ușor degetele, încercând să se trezească din visare.

– Dacă ar fi să-i spunem toată povestea asta unui judecător, crezi că am putea avea câștig de cauză?

– Nu, răspunse Ericson, uitându-se lung la ei. Îmi pare rău, dar nu avem nici o dovadă concretă împotriva lui Tremaine. Asta și faptul că e duce... Nu aveți nici o șansă.

Nu era ceea ce sperase Viola să audă, dar trebuia să accepte adevărul. Olivia Jones nu avea să fie răzbunată, ucigașul ei nu urma să fie adus niciodată în fața justiției. Dovezile nu erau pur și simplu de partea lor.

– Măcar am încercat, zise Henry după ce îl conduse pe Ericson la ieșire. Se apropie de ea și o strânse în brațe. Știu că sperai să-i faci dreptate, Viola.

– Nu e corect, plânse ea, la pieptul lui. Robert a luat cel puțin două vieți, poate chiar trei, și o să scape nepedepsit. Și dacă va omori din nou?

Henry se lăsă pe spate și o privi drept în ochi.

– Să sperăm că nu se va ajunge acolo.

Apoi se apropie de ea și o sărută ușor, duios, cu genul de tandrețe care o făcea să nu se mai gândească la nimic altceva, doar la el. O strânse ușor în brațe, în căldura și puterea lui.

Ziua procesului veni mai devreme decât și-ar fi dorit Viola. Tremura din toate încheieturile când ieși cu Henry din casă, după care se suiră în trăsură, în drum spre tribunal. Nori plumburii, de culoarea ochilor ei, acoperiseră cerul și o burniță umezea aerul. De la nunta ei, își dăduseră întâlnire zi de zi cu Steadford ca să discute despre proces. În timpul unei întâlniri, Henry sugerase să plătească datoria Violei, acum că erau căsătoriți.

– Nu pot să-ți cer să faci una ca asta, îi spuse Viola. E prea mult.

– Nimic nu-i prea mult ca să te protejez, o asigură Henry. Uitându-se lung în ochii ei, zise: Viola, am fondurile necesare. Dacă-mi dai voie, aș putea să încerc să fac cazul acesta să dispară.

Acceptase, în cele din urmă, pentru că își dăduse seama cât de important era pentru Henry să o protejeze. Așa că Steadford mersese

să stea de vorbă cu Hayes, care îi explicare oferta clientului său, dar Robert refuzase. Nu voia să accepte altceva în afară de spital și de centrul de relaxare, căci nimic nu avea să o rănească mai mult pe Viola, iar o pierdere din fondurile lui Henry nu avea să fie îndeajuns.

– O să fie bine, o asigură el, în drum spre tribunal. Orice ar fi, ne avem unul pe celălalt.

Viola găsi putere în cuvintele lui și în sărutul care urmă. O ajută să mai scape de neliniștea aceea, să își spună să țină fruntea sus, mai ales odată ce ajunseră la destinație și fură întâmpinați de un val de ziariști.

– Această a doua căsătorie e la fel de profitabilă ca prima? o întreba un bărbat, pornind în spatele ei pe scări.

Henry o prinse de după umeri și îl dădu dracului pe impertinentul acela.

– Doamnă Lowell, ce ai de câștigat din povestea asta? mai strigă bărbatul după ei, înainte ca Henry și Viola să intre în tribunal, unde Viola răsuflă ușurată să vadă câteva fețe familiare, pe părinții și bunicii lui Henry, alături de Huntley, Coventry, Amelia și Gabriella. Cu toți veniseră să o susțină, iar Viola se grăbi să le mulțumească pentru tot. Domnul Steadford era și el acolo, îmbrăcat într-o robă neagră, lungă, cu o perucă albă pe cap.

– Au ajuns deja toți martorii pe care i-am invitat să depună mărturie în favoarea dumneavoastră, îi spuse el, cu unul dintre zâmbetele lui rare. Ei ar trebui să-l facă pe judecător să înțeleagă că nu sunteți femeia pe care o descrie Tremaine.

– Dar o să fie îndeajuns?

Dezbătuseră pe îndelete problema în ultimele câteva zile și, oricât de mult încerca, Viola nu reușea să-și găsească liniștea. Mai ales din cauza faptului că natura disputei nu impunea prezența unui juriu. În schimb, avea să fie vorba despre un proces închis, în care judecătorul urma să aibă ultimul cuvânt.

– Știți deja răspunsul, zise domnul Steadford. Pot doar să-ți promit că am să fac tot ce ține de mine.

Viola spera din tot sufletul că avea să fie îndeajuns. Îl luă de braț pe Henry și împreună, îl urmară pe domnul Steadford în sala de judecată. Robert era deja acolo, cu o expresie dură și nemiloasă pe chip și se uită lung la Viola și la Henry care se așezară de partea cealaltă a încăperii. Prietenii și rudele lor se așezară în spatele lor, în timp

ce domnul Steadford și domnul Hayes se așezară în fața mesei la care avea să se așeze, în cele din urmă, judecătorul Atkins.

Viola simți că trecuse o eternitate până ce intră acesta, până ce fură rugați să se ridice în picioare. Toți cei prezenți făcură întocmai, în timp ce judecătorul nu se grăbi să se așeze la locul lui, de parcă ieșise la plimbare. Peruca pe care o avea pe cap era lungă până la umeri, făcându-l să pară rotund la față, ceea ce nu se potrivea deloc cu trupul lui masiv. Viola prefera perucile mai scurte, precum cele purtate de Steadford și de Hayes.

Judecătorul Atkins salută cu o scurtă mișcare din cap, după care se așeză la locul lui. Oamenii din sală luară și ei loc și apoi se așternu tăcerea.

– Nu avem de-a face cu un caz penal, începu judecătorul. Nimeni nu e sub judecată aici, cu toate că cererea ducelui de Tremaine are la bază credința acestuia că doamna Viola Lowell a profitat de pe urma unui bătrân pe patul de moarte. Caracterul doamnei a fost pus sub semnul întrebării, motivația ei, la fel și dreptul la averea pe care a moștenit-o de la răposatul ei soț. Așadar, să începem cu dumneata, domnule Hayes, și să vedem dacă putem să ajungem la o concluzie rapidă.

Viola îl prinse pe Henry de braț și îi spuse:

– Mă preocupă faptul că judecătorul vrea să ajungă cât mai curând la un deznodământ.

– Așa merg lucrurile, îi șopti Henry. Sunt cazuri peste cazuri, trebuie să lucreze eficient. Probabil că judecătorul Atkins va mai avea alte cinci cazuri de audiat pe ziua de azi.

– Dar... Fusese avertizată că așa aveau să decurgă lucrurile, dar își imaginase că era o exagerare. Nu e posibil să dai un verdict just într-un timp atât de scurt.

– Fii recunoscătoare că nu ești judecată pentru crimă.

Viola făcu ochii mari și se uită urât la el, după care își îndreptă atenția spre mijlocul camerei, acolo unde Hayes începu să pâlăvrăgească despre așa-zisele aspirații ale Violei, despre dorința tatălui ei de a construi un spital și despre faptul că fusese gata de orice ca să-și împlinească visul, ba chiar mersese într-atât de departe încât să convingă un biet bătrân bolnav să o ia de soție.

„N-a fost doar visul tatălui meu“, ar fi vrut ea să strige. „Și Peter și-a dorit același lucru.“

Dacă ar fi încercat să riposteze cu adevărul, cel mai probabil ar fi fost rugată să părăsească sala. Așa că rămase în tăcere, în timp ce Hayes povesti despre încercarea ei de a-l seduce, mai întâi pe Robert, dar când planul ei eșuase, mersese după tatăl lui. Povesti despre mama ei, sugerând că Viola se născuse cu o predispoziție spre preacurvie, la fel cum un nebun putea să moștenească probleme cognitive de la unul dintre părinți.

– Și nu în ultimul rând, aș vrea să aduc dovezi cu privire la starea de sănătate mentală precară a răposatului duce, zise Hayes. Am aici dosarele medicului său.

– Și unde e medicul? întrebă Atkins.

– La momentul acesta, nu poate fi prezent aici.

– De ce?

Domnul Hayes își dresе glasul, spunând:

– Din câte am înțeles, la momentul de față este în închisoare, acuzat de neglijență medicală.

– Am să iau în calcul și aceste investigații, zise Atkins.

Viola trase adânc aer în piept, încercând să nu intre în panică. Henry rămase lângă ea, ca o stană pe piatră, cu maxilarul încleștat, cu ochii pe Atkins și pe avocați.

– Domnule Steadford, continuă Atkins. Dumneata ai ceva de adăugat?

– Da, domnule judecător, zise Stanford, ridicându-se de la masă, înalt și impunător, singura ei speranță de a câștiga. Dat fiind că dezbatem aici dacă doamna Lowell a avut sau nu șiretenia și îndrăzneala de a săvârși faptele de care este acuzată de Tremaine și că soțul ei nu era într-o stare mentală bună când a hotărât să-i lase averea, recomand să facem o analiză similară și pentru domnul duce.

Urmă un val de șoapte în sala de judecată. Robert o încolți cu o privire plină de ură. Încercă din răspuț să-l ignore, să se concentreze pe strânsoarea lui Henry și pe cuvintele lui Steadford.

– Și care este scopul, domnule Steadford? întrebă Atkins.

– Ca să vă sugerez, domnule judecător, că acest caz nu e nimic mai mult decât o încercare de răzbunare orchestrată de Tremaine cu singurul scop de a-i face rău doamnei Lowell. După câteva clipe de tăcere, avocatul continuă: Am adus astăzi aici oameni care vă vor spune că era genul de bărbat capabil să bată o femeie alături de care și-a găsit plăcerea.

– Domnule judecător, obiectez! strigă Hayes, dar Atkins îi făcu semn să tacă, lăsându-l pe Steadford să continue.

– Propun că gelozia lui Tremaine, incapacitatea lui de a accepta că tatăl lui a ținut mai mult la doamna Lowell decât la propriul fiu l-a împins să facă ceva ce nu a mai făcut niciodată, zise Steadford, făcând abstracție de Hayes, continuând cu voce tare: Lăcomia lui și ura față de doamna Lowell au alimentat încercările lui de a-i distruge reputația, de a-i fura munca, un spital menit să ofere tratament gratuit familiilor aflate în nevoie. Sub conducerea doamnei Lowell, spitalul St. Agatha a devenit o instituție medicală de pe urma căreia beneficiază mare parte din populația londoneză. Și are o rată de supraviețuire mult mai mare decât orice alt spital din țară.

– Așa o fi, domnule Steadford, dar nu suntem aici ca să dezbatem asupra proprietarului spitalului St. Agatha, ci să determinăm dacă testamentul celui de-al cincilea duce de Tremaine trebuie să fie sau nu revocat, pe motive pe constrângere.

– Iar dacă așa va fi să fie, domnule judecător, atunci doamna Lowell să fie obligată să plătească daune. Și, după cum probabil că știți deja, domnul Lowell s-a oferit deja să plătească datoria soției sale, ca să nu se mai ajungă la proces, însă ducele de Tremaine a refuzat. În schimb, cere în mod expres drepturile sale asupra spitalului și centrului de relaxare inaugurat de curând de doamna Lowell. Domnul Steadford aruncă o privire spre Viola, după care i se adresează din nou judecătorului. Chiar credeți că cineva ca el ar putea să conducă aceste instituții?

– Înțeleg ce vrei să spui, zise Atkins, încruntat.

– În cazul acesta, dați-mi voie să vă amintesc că aveți autoritatea de a respinge cererea ducelui de Tremaine. Puteți insista să accepte banii pe care domnul Lowell este dispus să-i plătească din surse proprii, în cazul în care doamna Lowell nu va avea câștig de cauză.

– Domnule Steadford, zise Atkins, o să iau în calcul propunerea dumitale dacă o să se ajungă la asta. Între timp, cea mai bună soluție este să analizez dovezile oferite. Poți să dovedești că domnia sa, răposatul duce de Tremaine, era în deplinătatea capacităților cognitive spre sfârșitul vieții? Ai vreo dovadă care să sugereze că doamna Lowell nu a reușit să-l convingă să-și schimbe testamentul în ultima clipă doar ca să profite de pe urma lui?

Viola se înfioră și aruncă o privire în jurul ei. Sala era plină de oameni veniți la spectacol, dintre care mulți deja o priveau nemilos.

– Am martori, zise Steadford. Foștii servitori ai răposatului duce, care vor vorbi despre bunătatea doamnei Lowell. Aceștia vă vor spune că doamna Lowell a ținut cu adevărat la duce și i-a fost alături până la final. De asemenea, vă vor spune că doamna și cel de-al șaselea duce de Tremaine au avut o relație de prietenie până ce acesta din urmă s-a căsătorit și a plecat din țară.

– Astfel de presupuneri nu au nici un temei, zise Atkins. După cum bine știm, aparențele pot fi înșelătoare, motiv pentru care vreau dovezi. Ai astfel de dovezi, domnule Steadford?

Avocatul își chemă primul martor, pe valetul lui Peter, domnul Weston. Acesta fu urmat de Findlay, apoi de doamna Haroldson, menajera. Cu toții vorbiră despre caracterul impecabil al Violei și despre loialitatea ei față de Peter, pe patul de moarte.

– E și normal că i-a rămas la căpătâi, zise domnul Hayes după ce Atkins îi permise din nou să vorbească. A câștigat douăzeci și trei de mii de lire de pe urma lui! Oricine ar fi făcut-o pentru mai puțin.

– Da, sunt de acord, zise Atkins.

Viola simți cum i se întoarce stomacul pe dos. Simți un fior și îi veni din ce în ce mai greu să respire.

– Nu uita, îi șopti Henry la ureche, orice s-ar întâmpla, ne avem unul pe celălalt. O să fie bine, Viola. Să nu-ți fie teamă.

Viola închise ochii și încercă să lase cuvintele lui Henry să o liniștească.

Trei bărbați pe care nu îi recunoscuseră fură următorii martori. Unul dintre ei povesti cum se aflate în bordel, atunci când Tremaine se întorsese să se răzbune pe prostituata cu care se certase cu atâția ani în urmă. Ceilalți doi declarară că îl văzuseră pe Tremaine izbucnind în atacuri de furie în perioada petrecută la Cambridge, când nu reușise să ia notele dorite. Potrivit unuia dintre martori, se întâmplase chiar să arunce cu o carte într-unul dintre profesori.

Și, din nou, Hayes protestă.

– Minciuni, strigă el și, din păcate, de data asta, judecătorul fu de acord.

– Observațiile făcute de medicul lui Tremaine mi se par cele mai relevante dovezi de până acum, zise Atkins. Nu contează dacă doamna Lowell a ținut sau nu la duce, important este că acesta a ales să-și modifice testamentul, într-o perioadă în care sănătatea lui mentală începuse să se deterioreze. După cum se specifică aici, ducele începuse să uite nume, obișnuia să trezească toată casa, în mijlocul

noptii ca să se joace, într-o zi a venit la micul dejun doar în cămașa de noapte... Acestea nu sunt acțiunile unui om rațional. Astfel, sunt nevoit să ajung la concluzia că nici faptul că i-a oferit toată averea sa doamnei Lowell nu a fost un act rațional.

Viola înlemni. Ar fi dat orice să-și ducă mâinile la urechi, să nu audă ce avea să spună judecătorul.

– Dispun să se ia în calcul testamentul anterior al celui de-al cincilea duce de Tremaine. Dacă acesta îl numește pe cel de-al șaselea duce de Tremaine drept unic moștenitor, atunci doamna Lowell trebuie să-i plătească compensații ducelui de Tremaine, oferindu-i actul de proprietate peste spitalul St. Agatha și acțiunile din centrul de relaxare. Asta e tot. Aceasta este decizia mea.

Cuvintele lui Atkins fură urmate de un zgomot scurt, care o făcu pe Viola să tresară. Ciocănașul căzuse și, odată cu el, toată munca ei se duse pe apa sâmbetei. Deschise ușor ochii și îl văzu pe Robert uitându-se la ea. Îi aruncă un rânjete de satisfacție și, după o scurtă plecăciune, ieși din sala de judecată, cu Hayes alături.

– S-a întâmplat cu adevărat? întrebă Viola.

– Îmi pare rău, zise Henry. E clar că Atkins e de partea lui Robert, altfel l-ar fi obligat să accepte banii din partea mea.

Viola nu mai spuse nimic, iar Henry o ajută să se ridice. Nu mai avea cuvinte. Era ca și cum fusese aruncată sub apă, ca și cum nu mai putea să respira, iar trupul său se resemnase cu ideea asta. Familia lui Henry, soții Huntley și Coventry veniră să-i ofere tot sprijinul lor, iar Viola nu avu energie să facă altceva decât să le mulțumească și se îi privească îndepărtându-se. Robert câștigase. Ea pierduse. Dumnezeu! Reușise să-i ia lucrul la care ținea cel mai mult: spitalul St. Agatha.

– Îți pare rău?

– Poftim? întrebă ea, pierdută.

Se trezi în trăsură, alături de Henry, fără să-și aducă aminte când urcase. Aruncă o privire pe fereastră și recunoscu o clădire. Trecuseră mai bine de cincisprezece minute de când plecaseră de la tribunal.

– Căsătoria noastră nu ți-a adus nici un avantaj, Viola. Îmi pare rău.

– Nu e adevărat, zise ea. Nu regret nici o clipă. Faptul că m-am căsătorit cu tine este singurul lucru bun din toată povestea asta.

Henry îi zâmbi.

- Mă bucur că spui asta. O trase din nou în brațele lui și o sărută pe frunte. Tu ești, cu siguranță, cel mai bun lucru din viața mea.

- Henry, vrei să mă ajuti să uit de ziua asta? îl întreabă ea, uitându-se în ochii lui, găsind atâta înțelegere în ochii lui căprui.

- De îndată ce ajungem acasă, o să ne închidem în cameră pentru tot restul zilei, îi făgădui el, începând să o mângâie pe picior. Și o să am grijă să te fac să uiți tot ce s-a întâmplat în dimineata asta, îi șopti el, sărutând-o pe gât. Nu vei mai cunoaște altceva decât plăcere.

Viola se arcui lângă el, cu o plăcere nebună. Știa că putea să se țină de cuvânt și abia aștepta să o facă.

Capitolul 26

Primul lucru pe care îl făcu la întoarcerea acasă fu să îl ajute pe domnul Andrews să îi pregătească o baie Violei. Îi simțise mușchii încordați încă de când se trezise, în dimineata aceea, iar în timpul audierii la tribunal, starea de neliniște se agravase. Avea nevoie să se relaxeze, așa că o ajută să-și facă baie, după care o rugă pe bucătărea să îi pregătească ceva de mâncare.

Mâncară de prânz și de cină în dormitor. Între mese, Henry o ajută să uite de toate necazurile în cele mai plăcute feluri cu putință. Nu suporta să o vadă supărată și îl detesta pe Robert pentru că era cauza suferințelor ei.

- Te iubesc, îi șopti Viola, prăbușindu-se cu capul pe perne.

Henry își înălță capul dintre coapsele ei și îi sărută șoldul.

- Mă faci să mă simt... Coborî privirea și, printre gene, îl văzu ridicându-se ușor spre ea. Poate că ar trebui să-ți întorc favoarea.

Henry inlemni.

- Vrei să spui că...

- Da, răspunse ea, cu un surâs năzdrăvan. Cred că ți-ar face plăcere.

- Ah, n-am nici urmă de indoială.

Viola îl împinse ușor, ca să-l întindă pe spate și nu se feri să-l savureze. De săptămâni întregi visase la clipa aceea, dar nu era genul de lucru pe care să i-l propui unei doamne.

Spre marea satisfacție a lui Henry, Viola abordă sarcina cu aceeași determinare și dăruire precum toate celelalte lucruri din viața ei. Se concentrează doar pe plăcerea lui, iar el simți că a ajuns în rai.

Apoi, făcură din nou dragoste, înainte de a se prăbuși în pat, tremurând din toate încheieturile, cu genul de langoare care nu avea să-i mai lase să se ridice din pat. Încetul cu încetul, respirația ei începu să se liniștească, iar Henry își dădu seama că adormise, în cele din urmă. Nu se trezi odată cu el, la șapte, așa că o mai lăsă să doarmă când ieși din cameră, o jumătate de oră mai târziu, îmbrăcat la patru ace, gata să treacă pe la Trandafirul Roșu.

– I-am spus domnului Faulkner că nu e nevoie să mă anunțe, se auzi, în scurt timp, o voce familiară.

Henry ridică privirea din lista de comenzi de vinuri și zâmbi când își văzu fratele mai mare.

– Doamne, Florian, habar n-ai cât de mult mă bucur să te văd. Se ridică și ocoli biroul, ca să se ducă să-l îmbrățișeze pe fratele lui. S-au întâmplat atâtea lucruri în lipsa ta. Nici nu știu cu ce să încep.

– Poate cu tine și cu Viola, soția ta? zise el, cu zâmbetul pe buze, uitându-se lung la el. Am trecut pe la Armswell House, ca să-mi anunț întoarcerea și am rămas mut când mi-a povestit mama. Apropo, felicitări. Vă doresc toată fericirea din lume.

– Mulțumesc, Florian. A fost o poveste amețitoare, sincer să fiu, dar știu că suntem făcuți unul pentru celălalt. O simt chiar aici, zise el, ducându-și mâna la inimă.

– Vrei să ciocnim în cinstea soției tale?

– Desigur.

Henry merse la bar și pregăti două pahare de coniac. Îi oferă un pahar lui Florian, după care începu să-i povestească fratelui său toate cele petrecute în lipsa lui.

– Și eu care eram convins să experiențele mele din ultima lună aveau să te depășească, zise Florian, după care luă o gură de băutură, cu o expresie solemnă. În orice caz, îmi pare tare rău să aud toate lucrurile prin care a fost nevoită să treacă Viola din cauza lui Tremaine. Nici nu vreau să mă gândesc cât de greu trebuie să fi fost pentru ea, așa că îți mulțumesc că i-ai fost alături, Henry. Îți sunt recunoscător.

– Stai liniștit, zise Henry. Eu îți sunt recunoscător ție, zise el, iar când citi nedumerirea de pe chipul lui Florian, adăugă: Dacă ai fi rămas acasă, cel mai probabil că tu ai fi fost cel care să o ajute și nu am mai fi ajuns împreună.

– Carevasăzică, a ieșit și ceva bun din povestea asta cu ducele.

– Ceva foarte bun, zise Henry. Mai luă o gură de coniac, cercetându-l din priviri pe fratele său. Acum că Robert e la conducerea spitalului, s-ar putea să te dea afară.

– Iar eu s-ar putea să nu aleg să rămân, zise Florian. Depinde dacă vrea sau nu să-l vândă, după cum mi-ai spus că pare interesat să o facă. Măcar am mai multe acțiuni decât Viola în centrul de relaxare. N-o să poată niciodată să-mi ia votul sau să ia decizii fără acordul meu.

– Trebuie să ne bucurăm de micile victorii, Florian, zise Henry, după care ridică paharul în cinstea fratelui său și luă o gură de coniac.

Henry își petrecu următoarele zile fie acasă, fie la Trandafirul Roșu, cu toate că preferă să nu lucreze foarte mult, ca să petreacă timp cu Viola. Tânăra soție hotărâse să îl ajute pe grădinarul lui să planteze lavandă, lângă terasă. În ciuda protestelor bătrânului, Viola îi spuse că îi plăcea să lucreze cu mâinile și, din moment ce Henry o înțelegea pe deplin, refuză să îi răpească plăcerea.

– Mă gândeam să cumpăr o iasomie și un spalier, ca să crească pe el, îi spuse ea lui Henry, odată întorși acasă, câteva zile mai târziu, după o seară minunată în compania lui Florian și a lui Juliette.

Henry o conduse pe treptele spre casă și dădu să deschidă ușa.

– Nu crezi că o să fie prea aglomerat? întrebă el, știind că proiectul lui de grădină se voia a fi unul simplu.

– Nici vorbă. O s-o pun pe terasă, lângă peretele casei. Mireasma pe timpul verii va fi încântătoare.

Henry începu să râdă și se grăbi să deschidă ușa. Cum ar fi putut să o refuze când vedea cât de fericită o făcea munca aceea? O ajută să-și dea jos boneta și mănușile, după care se dezbracă și el. Brusc, un zgomot ascuțit venind dinspre bibliotecă le atrase atenția. Henry aruncă o privire în jurul lui. Să fi fost Rex sau Newton?

– Rămâi aici, o avertiză el pe Viola. Vreau să verific mai întâi.

– L-ai auzit și tu?

Henry încuviință. Merse mai întâi în birou să-și ia pistolul pe care îl ținea în sertarul mesei de lucru și traversă coridorul. Puse mâna pe clanță, prinzând-o între degete. Urmără câteva clipe de tăcere, timp în care simți cum îi pulsa sângele prin vene. Hotărât să prindă

un potențial intrus în flagrant, deschise larg ușa și îndreptă pistolul spre primul lucru care îi veni în cale. După care înlemni.

– Ce naiba cauți aici?

Guthrie rămase cu mâinile sus, gata să se predea, cu un pahar în mână.

– Bună seara și ție.

– Cine e el? întrebă Viola, din spatele lui Henry.

Se furișase după el și se opri să se uite lung la musafirul lor nepoftit. Henry oftă și coborî pistolul.

– Carlton Guthrie.

Viola îl cercetă îndelung pe bărbatul din fața ei. Se ridicase de pe scaun când o văzuse în pragul ușii, ceea ce însemna că nu era complet lipsit de maniere, chiar dacă dăduse buzna în casa lor. Ochiul lui de un verde smarald sclipeau în lumina aurie a unei lămpi de pe măsuta de lângă scaunul de pe care tocmai se ridicase. Erau doi ochi inteligenți, genul de ochi care vedeau tot și se grăbeau să tragă concluzii. Dacă fusese sincer în povestea despre moartea Oliviei James, ceva îi spunea Violei că îi oferise lui Henry detalii precise.

Viola își îndreptă privirea spre culcușul lui Rex și al lui Newton. Era evident că ambele animale primiseră o atenție. Castronul lui Newton era curat ca lacrima. Ce trădători!

– Cum ai reușit să intri? îl întrebă Henry

Guthrie strânse din buze, atrăgând atenția spre mustața lui. Era urâtă, își spuse Viola, prea țepoasă și lată ca să fie considerată frumoasă. Părea să-i împartă fața în două părți inegale, ascunzându-i de tot buza de sus.

– E de la sine înțeles că am spart încuietoarea, zise Guthrie. Hai-de, Lowell, nu te arăta așa surprins.

– Ar trebui să chem poliția să te aresteze, îi spuse Henry, în timp ce Viola își continuă cercetarea și stabili că Guthrie nu avea cum să aibă mai mult de patruzeci de ani.

Da, nu putea să aibă mai mult de treizeci și cinci de ani, ceea ce însemna că era mai tânăr decât părea la prima vedere. Mustața aceea îngrozitoare strica tot.

– Ar trebui să-ți razi mustața, îi zise ea, fără să stea pe gânduri.

– Poftim? întrebare ambii bărbați, întorcându-se cu fața spre ea.

– Mustața, repetă ea. Nu ți se potrivește.

– Poate că tocmai de-aia îmi place, mormăi Guthrie.

- Mă întreb dacă îl mai prind treaz pe magistratul-șef.
- Prietene, uită de magistrat și întreabă-te, în schimb, de ce n-am avut altceva mai bun de făcut decât să aștept după tine. Dacă aș fi venit să te jefuiesc, la dracu', mi-aș fi luat de mult tălpășița.

- Guthrie, îl avertiză Henry.

- Să-mi fie cu iertare, doamnă Lowell. Nu știu să vorbesc frumos. Iertare. Iar după ce Viola dădu ușor din cap, Guthrie aruncă din nou o privire spre Henry. Am niște informații noi, de interes pentru tine.

- Despre Olivia Jones? întrebă Henry, după care intră în cameră, se apropie de Guthrie și îi luă paharul din mână.

Intrigată de felul în care decurgea seara, Viola se așează pe canapea.

Guthrie se prăbuși din nou în scaun și se uită la Henry care merse să-i umple paharul.

- Nu, răspunse el, în timp ce Henry își turnă un pahar și pentru el. E în legătură cu spitalul St. Agatha.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Viola înainte ca Henry să apuce să mai spună ceva.

- Te interesează foarte tare, nu-i așa? o întrebă Guthrie uitându-se lung la ea cu ochii aceia de smarald.

- Bineînțeles. Eu am cumpărat clădirea, eu m-am ocupat de renovări, eu am angajat personalul... Eu am administrat spitalul acela timp de doi ani, m-am asigurat întotdeauna ca pacienții noștri să aibă parte de cele mai bune îngrijiri, chiar dacă nu plătesc nimic.

- Ai adus un mare serviciu Londrei. Înainte să vii dumneata, mulți dintre cei pe care i-ai ajutat ar fi murit în chinuri. Așa că-ți mulțumesc, doamnă Lowell, mulțumesc că te îngrijești de cei necăjiți.

Viola își feri privirea, încercând să ascundă emoția pe care cuvintele lui o treziră în ea.

- Mulțumesc, domnule Guthrie. Mulțumesc că spui asta.

După câteva clipe de tăcere, Viola ridică din nou privirea și îl văzu pe Henry oferindu-i lui Guthrie un pahar, pe care acesta îl duse la gură. Apoi, Henry se așează pe canapea, lângă ea.

- Ultima oară când ne-am văzut, mi-ai spus că Tremain avea de gând să vândă spitalul în caz că urma să ajungă pe mâna lui. De asta ești aici?

- Oarecum, răspunse Guthrie.

O clipă mai târziu, se luminează la față, iar pe chip îi apărură un surâs ciudat, ceea ce o făcu pe Viola să creadă că nu era obișnuit să arate fericit. Era un zâmbet încordat și forțat.

– Eu însumi am cumpărat spitalul și am de gând să îl ofer persoanei căruia îi aparține de drept, iar persona aceea ești dumneata, doamnă Lowell.

Viola rămase cu gura căscată și, preț de o clipă, nu putu să-și ia ochii de la bărbatul din fața ei.

– Dar de ce? fu prima întrebare care îi veni în minte, o întrebare născută din șoc și uluire. Nici măcar nu mă cunoști.

– Trebuie să recunosc că sunt la fel de șocat ca soția mea, zise Henry. Nu văd de ce ai cheltui mii de lire pe o clădire, doar ca să o dai de mâinile unui străin.

– Dar treaba e că... doamna Lowell nu e o străină. E soția ta, domnule Lowell, și cea care l-a angajat pe Florian, zise Guthrie, după care mai luă o gură de băutură. Nu pot să sufăr nedreptatea. Doamnă Lowell, dumneata ți-ai dovedit adevărata valoare încă de acum doi ani, când ai deschis spitalul St. Agatha. Londra are nevoie de tine. Nu am nici o îndoială.

Violei nu-i venea să creadă. Norocul se întorsese de partea ei.

– Mulțumesc, domnule Guthrie, zise ea, plină de emoție, cu lacrimi de fericire.

– Plăcerea e de partea mea, răspunse Guthrie cu o voce blândă. Se apropie apoi de ea, băgă mâna în buzunarul de la haină și scoase câteva coli de hârtie. L-am rugat pe avocatul meu să le pregătească. Avem nevoie doar de semnătura dumitale pentru ca spitalul St. Agatha să intre din nou în proprietatea dumitale.

Viola îi acceptă darul și cercetă documentul legal alături de Henry. Amândoi căzură de acord că arăta cât se poate de profesionist, un alt lucru care îi luă prin surprindere. Nu s-a fi așteptat la asta din partea lui, dar se părea că Carlton Guthrie era mai mult decât sugerau bârfele și, din experiența ei, un lucru era sigur. Uneori, bârfele erau simple minciuni.

Când se întoarse la St. Agatha în dimineața următoare, răsuflă ușurată să afle că nimic nu se schimbase în lipsa ei. Și, acum că se întorsese și Florian, lucrurile începură să intre din nou pe făgașul normal. De fapt, era ca și cum toate lucrurile acelea îngrozitoare din ultimele șase săptămâni și jumătate nu se întâmplaseră niciodată.

Se întoarse acasă, după o zi lungă, așteptându-l și pe Henry să sosească. Își făcuseră un obicei din a lua ceaiul împreună, povestindu-și cele petrecute pe timpul zilei. După cină, mergeau în bibliotecă, la un pahar de vin și un joc de cărți, șah sau ceva cu totul diferit. În seara aceea hotărâră să joace *Noul joc al vieții*, iar Viola părea că avea să câștige.

Învârti titirezul și începu să sară de bucurie când îl făcu să aterizeze pe căsuța numărul 2 și, astfel, de la Triflet, trecu direct la numărul 19.

– Vreau să plătesc și să merg la Songster, la numărul 38.

Henry se uită lung la masa de joc.

– Dacă aș reuși să ajung la 5, o să aterizez pe Assiduous Youth și aș putea să primesc 2 puncte și să te depășesc.

Luă titirezul și învârti exact numărul de care avea nevoie. Își mută piesa și se uită lung la Viola, cu ochii aceia intenși, cu un zâmbet buclucaș.

– Cred că merit o recompensă, zise el, cu glasul seducător care reușea de fiecare dată să o aprindă.

– Și ce facem cu jocul?

– Îl continuăm mâine. Se ridică de pe scaun, ocoli masa și îi întinse mâna. Viola îl luă de mână, iar el o ajută să se ridice. Aceste ultime săptămâni au fost obositoare pentru tine, îi zise el, sărutând-o încet, blând, cu toată tandrețea din lume.

– Pentru amândoi, spuse ea, de îndată ce reuși să-și recapete răsuflarea.

– Poate ar fi o idee bună să plecăm o perioadă, îi șopti el, sărutându-i chipul. Din tot ce mi-a povestit Florian despre Paris, m-a făcut să vreau să văd orașul cu ochii mei.

Suna tentant.

– Și spitalul? întrebă Viola, cu răsuflarea întretăiată, în timp ce el continuă să-și plimbe buzele pe gâtul și pe umerii ei.

– Poate să se ocupe fratele meu, cum ai făcut-o și tu în lipsa lui, zise el, dezgolindu-i brațul și continuând să o sărute.

Viola simți un val de plăcere, până în pântec.

– Poate ar fi o idee bună să mergem în dormitor?

Henry își cobora deja buzele spre decolteul ei, iar intenția lui de a o bate la *Noul joc al vieții* păru să fie dată uitării.

– E prea departe, îi șopti el, începând să-i desfacă nasturii de la rochie. Și, în plus de asta, am o fantezie să facem dragoste pe canapea.

Îi desfăcu rochia, care îi alunecă ușor pe umeri. Începu să îi mângâie formele, invitând-o să se supună planului său.

– Sufrageria este un alt loc în care sper să continui să te explorez, îi spuse Henry mai târziu, când erau amândoi la masă. Masa asta este incredibil de rezistentă.

– Ești îngrozitor câteodată.

– Pentru că sunt vrăjit de soția mea.

Viola începu să râdă și zise:

– Nu. Pentru că mi-e teamă că n-o să pot să-mi scot imaginea asta din minte, nici după ce sosesc musafirii.

Capitolul 27

Parisul depăși orice așteptare a lui Henry.

Pe perioada șederii lor, de o lună de zile, se cazară la Pavillion de la Reine, o clădire încântătoare, din secolul al XVII-lea din Marais, la scurtă distanță de catedrala Notre Dame. Vizitară muzeul Luvru de două ori, ca să se bucure pe deplin de colecția impresionantă de piese de artă. Avură, de asemenea, parte de un zbor cu un balon cu aer cald deasupra grădinilor Ranelagh și luară cina la un restaurant care plutea pe Sena.

– E greșit că nu aș vrea să mă mai întorc niciodată în Anglia? îl întreabă Viola, în ultima lor zi la Paris.

– Nicidecum, draga mea. Ne-am simțit minunat împreună și nimic nu ne oprește să ne întoarcem, într-o bună zi, zise el, îmbrățișând-o, cu inima plină. Sunt sigur că și copilului nostru îi va plăcea la fel de mult.

Viola se cuibări în brațele lui, învăluindu-l în mireasma ei. Nu mai avusese menstruație pe perioada călătoriei și așteptau amândoi cu nerăbdare acest nou capitolul al vieții.

– Vei fi un tată minunat, zise ea, ridicându-se pe vârfuri să îl sărute.

Și el o sărută cu o dragoste și afecțiune copleșitoare.

– Și tu vei fi o mamă cum orice copil și-ar dori să aibă, Viola.

După ce ajunseră în Londra, după două zile de călătorie, domnul Andrews fu cel care veni în întâmpinarea lor.

– Bine ați venit! le zise el, ajutându-i cu bagajele. Ați avut o călătorie plăcută?

Henry își dădu jos mânușile, le puse în pălărie și i-o întinse domnului Andrews care asculta cu zâmbetul pe buze poveștile Violei.

Henry îi lăsă la povești și intră în birou, să-și verifice corespondența. Îl aștepta un teanc de scrisori, invitații la diferite evenimente ori informații de la domnul Faulkner, menite să-l țină la curent. Dar ceva îi atrase atenția, pentru că era datat cu 10 iunie 1820, The Valley. Henry ridică plicul și văzu de pe ștampilă că ajunsese în Londra cu trei zile înainte.

Rupse sigiliul, deschise scrisoarea și începu să citească. Rămase cu sufletul la gură, până la cel din urmă cuvânt.

– Viola? strigă el, ieșind pe hol. Am dovada, îi spuse el, prinzând-o din urmă pe scări. Dovada că Robert și-a ucis soția.

Viola făcu ochii mari și rămase blocată. Văzu scrisoarea și coborî o treaptă ca să fie la nivelul lui.

– Vorbești serios?

Henry îi întinse epistola, să vadă.

– Cred că avem dovezi suficiente ca să-l băgăm la închisoare pentru crimă.

Ofițerul Ericson aruncă o privire peste scrisoarea lui Henry, încruntat. În cele din urmă ridică privirea.

– La dracu', zise el, după care își dădu seama că era și Viola prezentă. Îmi cer scuze.

– Nici o problemă, spuse ea.

– Pur și simplu... Ericson citi din nou scrisoarea și oftă. Dumnezeu!

– Știu, zise Henry, de acord cu verdictul lui.

La urma urmei, Robert era duce. Ultima oară când un duce fusese judecat și condamnat la moarte fusese atunci când ducele de Norfolk fusese găsit vinovat de trădare în 1572, și trecuse multă vreme de atunci.

– Nu avem nici un precedent, zise Ericson, parcă citindu-i gândurile, dar vorbim, totuși, despre o crimă. Ar trebui măcar să fie vorba de o investigație la mijloc, un proces.

– Crezi că avem dovezi suficiente ca să fie condamnat? Întrebă Viola.

– Membrii Camerei Lorzilor vor decide acest lucru, dar scrisoarea ofițerului Marvis e grăitoare. Având în vedere declarația lui cum că ofițerul Hoff, cel care a investigat moartea lui Beatrice Cartwright, a fost plătit ca să facă să pară totul un accident, nu cred că ducele poate fi achitat.

– Mai ales că ofițerul Hoff a fost pus sub investigație, după ce s-au descoperit mai multe neconcordanțe în rapoartele lui, completează Viola.

– Și, în plus de asta, mai e și șarpele despre care ne-a povestit Tremaine. Potrivit lui Marvis, în Anguilla nu există șerpi veninoși, iar raportul inițial al lui Hoff face referire la o căzătură accidentală. Dar se prea poate ca Tremaine să nu fi știut că această căzătură a fost trecută drept cauză a morții. La urma urmei, a plecat la scurt timp după incident, iar asta nu se potrivește cu ce mi-a spus mie.

– Există neconcordanțe, e adevărat, zise Ericson, și suficiente dovezi cât să mergem să stăm de vorbă cu Tremaine. O să trimit doi polițiști și vă țin la curent. Luă apoi scrisoarea și întrebă: Pot s-o păstrez eu?

– Desigur, răspunse Henry.

Viola se ridică, iar Henry o urmă.

– Mulțumim, domnule ofițer. Sperăm să se facă dreptate, nu doar în numele lui Beatrice Cartwright, dar și în numele Oliviei Jones.

Ericson încuviință, iar Henry o conduse pe Viola afară din secție.

– A mers destul de bine, zise Viola de îndată ce ieșiră din nou în stradă.

– Sunt de acord, dar haide să nu ne facem speranțe până nu știm ce acuzații i se vor aduce.

Viola încuviință și îl luă de braț. Trandafirul Roșu nu era departe, nici centrul de relaxare, așa că hotărâră să treacă prin ambele locuri, să vadă cum mergeau lucrurile, după care se duseră să bea un ceai la Gunther.

– Vrei să jucăm o partidă de cărți? îl întrebă Viola, odată ajunși acasă în după-amiaza aceea.

Nu mai jucaseră cărți de când se întorseseră de la Paris, unde Henry o bătuse de trei ori la rând. Abia aștepta să-și ia revanșa.

– Sigur, o s-o rog pe una dintre servitoare să ne aducă ceaiul, zise el, deja în drum spre bucătărie. Rareori folosea clopoțelul ca să-și

cheme servitorii. În opinia lui, era mai eficient să meargă el direct, decât să-i oprească din sarcinile lor, să urce să vadă ce voia, după care să coboare din nou la parter și să se apuce de treabă.

Viola era perfect de acord. Merse să ia un pachet de cărți și o cutie cu piesele pe care obișnuiau să le folosească. Dar se opri când auzi pe cineva bătând la ușă. Așteptă câteva clipe să vadă dacă avea să vină domnul Andrews, dar când acesta nu își făcu apariția, presupuse că probabil era plecat cu treabă, dat fiind faptul că nu ieșise în întâmpinarea lor la întoarcerea acasă.

Ieși din bibliotecă și merse să deschidă. De îndată ce o făcu, zări o cizmă în pragul ușii. Apoi, o mână acoperită cu mănușă îi smulse ușa din mână și o deschise larg. Viola se împiedică, luată pe nepregătite de Robert, care intră în casa lor de parcă ar fi fost a lui.

– Henry! strigă ea, încercând să-și păstreze calmul, și porni spre scările care duceau spre bucătărie. Doar că vocea începu să-i tremure de teamă.

– Noi doi trebuie să stăm de vorbă, zise Robert, dându-și mănușile jos și aruncându-le în buzunarul de la haină. Nu-mi convine să fiu denigrat și acuzat de lucruri neadevărate.

– Robert, stai puțin...

– Sunt ducele de Tremaine, zbieră el, iar tu îmi vei spune Excelență, altfel...

– Altfel ce? întrebă Viola, iar în clipa aceea, ușa din spatele ei se deschise larg, iar Henry dădu buzna în hol. Ai de gând să mă omori?

Robert o încolți cu privirea.

– Ai mers prea departe, zise el. Acum o jumătate de oră am ajuns acasă ca să aflu că secția de pe Bow Street vrea să mă ia la întrebări. Findlay mi-a spus că era în legătură cu moartea soției mele și cu uciderea Oliviei Jones, ceea ce mă face să cred că voi doi v-ați băgat nasul în lucruri care nu vă privesc. Sunteți singurii care mi-ați pus gând rău.

– Le-ai omorât pe femeile acelea, zise Viola.

Robert făcu un pas spre ea, cu pumnii încleștați. Henry îi veni în ajutor, punându-se între ei.

– O să vă acuz pe amândoi de hărțuire, zise Robert.

– Nu văd cum vei face asta, dat fiind că vei ajunge cât de curând la spânzurătoare, șuieră Henry.

– Nenorocitul, răbufni Robert, dându-i un pumn în față, iar Henry căzu în brațele Violei, care se împiedică, dar reuși să-și recapete

echilibrul și să pună distanță între ea și cei doi bărbați gata să sară la bătaie.

– Încetați! strigă ea, dar nici unul dintre ei nu părea să o asculte.

– Dispari din casa mea, urlă Henry, dându-i un pumn lui Robert direct în ochiul drept, care începu imediat să sângereze.

– Nu până nu te calc în picioare, zise Robert și se izbi cu capul în abdomenul lui Henry, luându-l pe nepregătite.

Viola abia dacă reuși să se dea din drum înainte ca acei bărbați să cadă la pământ cu un zgomot puternic. Robert se lăsă pe spate și îl prinse pe Henry sub greutatea lui. Se auzi un sunet puternic, ca de os rupt, iar Robert continuă să îi dea pumni în față lui Henry.

– Nu! strigă Viola, sărind peste ei.

– Dumnezeule mare! exclamă una dintre servitoare care auzise zgomote și venise să vadă ce se petrecea acolo.

– Mergi după ajutoare, strigă Viola, iar servitoarea nu ezită o clipă.

Viola se aruncă pe umerii lui Robert, disperată să-l oprească, să nu-l mai bată pe Henry, dar era prea subțire, iar el o împinse dintr-o mișcare.

Viola reuși să se ridice de pe jos și mai făcu o încercare, trăgând cu toată puterea de umerii lui Robert. Eforturile ei îl ajutară pe Henry să-și elibereze mâinile și să îl strângă de gât pe Robert, care răcni frustrat. În timp ce se zbătea, o lovi pe Viola cu cotul în piept, iar ea căzu pe spate.

Un țipăt de furie ricoșă în pereți. Viola încercă din răputeri să se ridice de pe jos, trebuia să-l ajute pe Henry. Reuși să pună picioarele pe podea și se ridică, făcând abstracție de durerea apăsătoare din capul pieptului. Ceva argintiu începu să strălucească în lumina după-amiezii. Pluti ușor prin aer, elegant, dar mortal.

Viola scoate un urlet de durere când văzu lama cuțitului intrând în pieptul lui Henry. Agonia lui umplu aerul, iar Robert scoase lama. Totul în jurul ei începu să se miște cu încetinitorul, iar Viola văzu cum se scurgea timpul, ultimele fărâme de nisip, prin clepsidră, răpindu-i viitorul pe care îl avea alături de Henry.

Știind că nu avea puterea să-l înfrângă pe nebunul din fața ei, Viola dădu buzna în biroul lui Henry. deschise larg sertarul mesei de lucru și luă pistolul. Cu sufletul la gură, fugi din nou, chiar când Robert se pregătea să-l înjunghie din nou pe Henry.

Fără vreo clipă de ezitare, își văzu ținta cu precizie maximă, trase adânc aer în piept și își îndreptă postura, ca să nu tremure.

Un foc. Era singura ei șansă. Și trase fără să stea pe gânduri, când văzu mâna lui Robert coborând din nou. Acesta înlemni, iar cuțitul căzu cu zgomot pe podea, și Robert se prăbuși pe o parte. Încercând să-și tragă răsuflarea, se lipi de perete, cu mâna la piept, încercând să se ridice.

Viola nici măcar nu se uită în direcția lui. Fugi spre Henry și îl dezbracă de haină și de vestă.

– O să fie bine, dragostea mea, îi șopti ea, plimbându-și mâinile tremurânde pe cămașa plină de sânge.

În fața ei, Robert rămase ținut la perete, abia reușind să respire.

– M-ai omorât, reuși el să spună.

Durerea și teama lăsară loc pentru furie, preț de o clipă.

– Nu, Robert, eu nu sunt ca tine. În cele din urmă, găsi rana lui Henry, iar Viola auzi gemetele lui Robert, din spatele ei. Când îi vorbi din nou, îi spuse disperată: Nu vreau să mori, pentru că vreau să ajungi în închisoare.

Robert păru gata să se năpustească asupra ei, un gest inutil, căci nu avea putere pentru așa ceva. Viola încercă să-și păstreze calmul. Trebuia să fie puternică pentru Henry, așa că îi rupse cămașa cu mișcări metodice, ștergându-i sângele de pe piept, punând presiune.

– Viola, se auzi șoapta lui.

– Nu mai spune nimic, dragostea mea, zise ea, mângâindu-i obrazul. Trebuie să-ți păstrezi energia.

Câteva clipe mai târziu, Viola răsuflă ușurată când auzi voci și pași apropiindu-se.

– Dumnezeule mare, exclamă o voce de bărbat, ciudat de familiară, iar când ridică privirea îl văzu pe contele de Wilmington, unul dintre membrii comitetului spitalului.

Un alt membru al comitetului, baronul Hawthorne, era și el în spatele lui.

– Am adus primii oameni care mi-au ieșit în cale, zise servitoarea din pragul ușii.

– Soțul meu este rănit grav, le spuse Viola, cu toate că era limpede. Trebuie să-l duc cât mai curând la spitalul St. Agatha.

– Fielding, mergi să chemi o birjă, îi strigă Wilmington celui alt domn care venise cu ei. Hawthorne, rămâi cu mine. Trebuie să avem grijă ca domnul Lowell să supraviețuiască.

Cineva o prinse de braț pe Viola, ajutând-o să se ridice. Viola refuză, până își dădu seama că nu făcea altceva decât să-i încurce și mai mult. Wilmington și Hawthorne se aplecară să-l ridice pe Henry. Acesta începu să geamă de durere, iar Viola se apropie din nou de el, încercând să țină presiune pe rană, în timp ce bărbații îl purtară în brațe din casă.

– Dumnezeu! Ce s-a întâmplat? exclamă domnul Andrews, oprindu-se lângă birja pe care reușise să o găsească Fielding.

Avea cu el două pachete mari, de la croitoria preferată a lui Henry.

– Ducele de Tremaine a încercat să-l omoare, îi explică Viola în timp ce îl băgară pe Henry în birjă și îl întinseră pe banchetă. L-am lăsat înăuntru, e rănit. O să aibă și el nevoie de îngrijiri medicale.

– O să mă îngrijesc de asta, o asigură domnul Andrews.

– Fielding, ia-l pe Hawthorne și mergeți să-l ajutați. Trebuie să anunțăm autoritățile. Merg eu cu doamna Lowell.

Hawthorne o ajută pe Viola să urce în trăsură.

– O să vă ținem la curent, zise el, după care închise portiera în urma lor și birja porni.

Henry zăcea pe banchetă, cu sângele țâșnind printre degetele Violei, care încerca din greu să oprească sângerarea. Trăsura opri brusc, iar Wilmington sări să-l ajute să nu cadă.

– Mulțumesc, șopti ea. Pentru tot.

– Nu-l cunosc bine, zise Wilmington, dar contele de Yates este un prieten comun. Din câte am auzit de la el, soțul dumitale e un bărbat bun. Sper să supraviețuiască.

La fel spera și Viola, doar că nu avea cum să știe cât de gravă era rana. Henry rămase cu ochii închiși, cu buzele întredeschise. Măcinată de teamă, îi duse mâna la gură și începu să se roage, fără să-i pese de lacrimile care îi curgeau pe obraji, pentru că simți răsuflarea lui pe piele. Respira. Dumnezeu!

Ajunseră la spital câteva clipe mai târziu, iar Viola îl rugă pe Wilmington să țină în continuare presiune pe rana lui Henry, în timp ce ea ieși din birjă și începu să le spună oamenilor ce să facă. În câteva clipe, doi infirmieri puternici aduseră cu ei o targă. Reușiră să-l scoată pe Henry din trăsură și porniră cu el pe treptele clădirii. Viola îi urmă, în timp ce Wilmington rămase să plătească vizitiul.

– Du-l în sala de operație, porunci Viola. Unde e Florian?

– Aici!

Viola se întoarse și, când îl văzu venind în fugă spre ea, răsuflă ușurată, știind că el era singurul care putea să-l salveze pe Henry. Printre suspine, arată cu mâna spre infirmieri și reuși să spună doar:

– Henry.

Florian o lăasă acolo și porni în urma lor, dispărând după un colț. Viola porni grăbită după el, vrând să vadă cum se simțea Henry. Dar când intră în sala de operație și îl văzu zăcând pe masă în timp ce Florian începuse să-i examineze pieptul, se întrebă dacă era o idee bună să fie acolo.

Florian o auzi intrând și aruncă o privire spre ea.

– Viola, ești sigură că vrei să fii aici?

Cu inima cât un purice, ea încuviință.

– Înțeleg dacă e prea greu pentru tine.

– Sunt bine, făgădui ea, făcând un pas mai aproape.

El se uită lung la ea, după care zise:

– Du-te să te speli pe mâini și vino în locul lui Haines.

Viola se pregăti, după cum era obișnuită să o facă, și se instalează în locul lui Haines.

– Cum e? întrebă ea, încercând să se gândească la Henry ca la orice alt pacient.

Trebuia să învețe să se detașeze, la fel ca Florian, dacă voia să-i fie de ajutor.

– A fost rănit în plămânul drept, iar sângele a invadat cavitatea pleurală.

– Cu alte cuvinte, s-ar putea să nu supraviețuiască, zise Viola, cu o voce care nu părea să fie a ei.

– Trebuie să scoatem sângele și e bine că e inconștient. Dacă se trezește în timpul operației, va trebui să-i dai morfină. Florian își scoase mâinile din pieptul lui Henry și lăsă bisturiul pe care îl folosisese până atunci într-o tavă plină cu gin. Trebuie să fac incizia mai mare, atâta tot.

Atâta tot. Atâta tot.

Viola încercă din greu să se concentreze, să nu se panicheze și să nu facă vreo prostie ca, spre exemplu, să îl ia la pumni pe Florian. Era cel mai bun medic al ei. Știa ce face. Trebuia să aibă încredere în el.

– Atașează cea mai lungă canulă pe care poți s-o găsești la seringă și dă-mi-o.

Viola își îndreptă atenția spre tava cu instrumente medicale. Tubul cerut de el era curbat și mai subțire la un capăt decât la celălalt. Făcu întocmai, după care îl ajută să țină rana deschisă în timp ce Florian strecură canula înăuntru. Începu apoi să extragă lichidul, după care detașă seringă astfel încât să poată să se dreneze într-un recipient mic.

– Cum arată? întrebă Viola.

Florian se aplecă să miroasă lichidul.

– Culoarea e bună și nu simt nici un miros alarmant, dar ne-ar face treaba mai ușoară dacă ar fi mai subțire. Am nevoie de extract de ghimbir și de miere.

Odată ce localizează recipientele cu cele două substanțe, Viola pregăti soluția cerută de Florian și i-o înmână. El scoase tubul din pieptul lui Henry, clăti tubul și seringă cu o cantitate sănătoasă de gin, după care umplu seringă cu soluția aceea și o injectă în rană. Henry suspină, dar rămase nemișcat.

– Hai să încercăm din nou, zise Florian după ce așteaptă câteva minute. Scoase dopul, detașă din nou seringă și lăsă rana să se dreneze. Mult mai bine. O să fac o incizie și în spate, ca să repet procesul, vreau să fiu sigur că am evacuat tot sângele extravazat.

– Și apoi?

– Și apoi trebuie să așteptăm. În funcție de cum se vindecă, s-ar putea să fiu nevoit să deschid din nou rana și să repet procedura.

Refuzând să se gândească la varianta aceea, Viola începu să pregătească cele necesare, precum comprese, bandaje și firul de mătase pe care avea să-l folosească Florian ca să-l coasă.

Îi luă mai mult decât ar fi crezut Viola până ce Henry fu cusut și gata să fie mutat, sau poate că timpul curgea pur și simplu altfel când era în joc viața persoanei iubite.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Florian când ieși cu Viola din sala de operație și porni cu Henry și cu câțiva infirmieri spre salon.

Viola îl puse rapid în temă și văzu cum se întunecă la față.

– Poate că ar trebui să te examinez și pe tine?

– Sunt bine, îl asigură ea. Nu m-a lovit chiar atât de tare.

– Ești sigură?

– Nu mai mă doare.

Florian încuviință.

- Merg să văd dacă l-au adus deja pe Robert. Ne vedem sus în câteva minute, zise Florian, dar se întoarse imediat după ce Viola ajunsese în salonul lui Henry.

- E cu Gilford, zise Florian, făcând referire la un alt chirurg al spitalului. E și Haines cu ei.

- Știi cumva dacă a anunțat cineva poliția despre încercarea lui Robert de a-l omorî pe Henry?

- L-am găsit pe domnul Andrews la intrare, alături de Hawthorne, Wilmington și un polițist de pe Bow Street. Nu mă aștept ca Robert să iasă de aici un om liber, Viola, zise el, uitându-se lung la ea. Astfel de fapte se pedepsesc cu moartea.

- Știu, spuse ea, așezându-se pe marginea patului. Pare atât de liniștit acum.

- Nu o să mai fie la fel de liniștit după ce o să se trezească, oftă Florian. Trebuie să-i anunț pe părinții mei și pe domnul Faulkner. Rămâi tu cu el?

- Desigur.

Florian aruncă o privire în jur.

- O să-i rog să aducă un pat de companie, să te întinzi puțin. Cheamă-mă când se trezește, bine?

Viola aprecie nespuse că folosisese cuvântul „când” și nu „dacă”.

- Bineînțeles.

Florian îi întâlni privirea, și ea citi și durerea din sufletul lui, după care îi întoarse spatele și ieși pe coridor. Nu mai avea ce altceva să facă.

Capitolul 28

Ajunsesese din nou pe patul acela blestemat de spital, îndurerat, cu o presiune sub coaste. Henry trase adânc aer în piept și simți rana încordându-se din cauza efortului. Dumnezeuule, trebuia să înceteze odată! Abia dacă reuși să-și adune gândurile, să-și amintească cele întâmplate... ah, da... acum își amintea... atacul lui Robert, bătaia, cuțitul care îi secerase pieptul.

- Viola, șopti el și abia dacă-și auzi vocea.

Încercă din nou, încercă să vorbească mai tare și, drept răsplată, simți atingerea ei.

– Sunt aici, îi zise ea, mângâindu-i ușor obrazul. Ce senzație plăcută, pe obraz, pe frunte. Ai febră.

– Apă, reuși el să rostească, simțindu-și gâtul precum limba lui Newton, aspru și uscat.

Viola îi duse paharul la buze, dar cu greu reuși să înghită, când efortul de a-și înălța capul necesită să-și folosească mușchii, mușchi care voiau să fie lăsați în pace.

Se simți și mai rău când Viola îi puse mâna pe piept.

– La naiba, șopti el, răpus de durere.

– Mă întorc imediat, îi spuse ea, plecând de la căpătâiul lui și lăsându-l acolo, îndurerat.

– Viola! strigă el, simțind cum i se despică pieptul, înfigându-și mâinile în așternuturi. Nu putea să-l părăsească. Nu acum. Nu când avea cel mai mare nevoie de ea. Viola!

Viola o luă la goană și aproape căzu în genunchi. Dădu năvală pe coridor, deschise larg ușile, aproape ciocnindu-se cu două infirmiere. Nu-i păsa. Henry era singurul care conta, trebuia să-i salveze viața.

Dădu buza în biroul lui Florian, dar nu-l găsi acolo. Dumnezeu! Trase aer în piept și-și continuă căutările, dintr-o sală de operație într-alta, până ce reuși să-l găsească.

– Are o infecție, răbufni ea. Are febră.

– Treci în locul meu, îi spuse Florian celui alt chirurg, înmânându-i bisturiul. Ieși din sală cu Viola și porniră în fugă spre salonul lui Henry. Adu o seringă, o canulă și câteva tuburi de dren în salonul 20, îi spuse el lui Emily, când trecu pe lângă ea.

Înainte să apuce să ajungă pe etajul lui, Viola auzi zgomote puternice, urmate de țipete și pe Henry urlând după ea.

Florian deschise larg ușa, spre camera lui Henry. Câteva infirmiere se adunaseră pe hol, venind în ajutorul lui.

– Faceți loc, zise Florian, iar infirmierele se grăbiră să se dea la o parte. Văzu trei infirmieri la căpătâiul lui Henry, încercând să-l țină locului. Lasă-i capul pe spate și deschide-i gura, le porunci Florian, mergând să ia un mic recipient din dulap. Vărsă câteva picături într-un pahar, adăugă puțină apă și îi dădu lui Henry să bea.

Henry tremura din toate încheieturile și refuză să bea.

– La naiba, deschide gura, strigă Florian. Vrem să te salvăm, nu să te omorâm.

Viola își făcu loc printre infirmieri și veni la căpătâiul lui Henry.

– E morfină, dragul meu. Ca să-ți ia durerea.

– Viola? rosti el, cu o voce slabă.

– Da, sunt aici, zise ea, răpusă de durere. Bea.

Henry începu să gâfâie, tresărind la fiecare răsuflare, dar acceptă să bea lichidul pe care i-l oferi Florian și, curând, răsuflă mai ușurat. După ce reuși să adoarmă, Florian îi desfăcu bandajele și îi examinează rănilor care erau umflate și roșii.

– Unde e Emily?

– Aici sunt, Florian, zise ea, iar infirmierii îi făcură loc să treacă.

Avea în mână seringă și tuburile pe care i le ceruse Florian.

– Poftim, spuse Viola, luând o tăviță pe care o așeză pe masa de lângă Henry.

Florian, care reușise să facă rost de o sticlă de gin, umplu tava cu lichidul acela și o rugă pe Emily să pună seringă, canula și tuburile înăuntru.

– Am nevoie de un bisturiu, zise el, iar Viola se grăbi să scoată unul din sertar.

– Poți să-mi pregătești câteva comprese? o întrebă ea pe Emily, întinzându-i bisturiul lui Florian. El îl dezinfectă și pe acesta, după care începu să taie cusăturile.

De îndată ce îi deschise rana, începu să curgă puroi.

– Ajută-mă să-l întorc pe o parte, zise Florian.

Viola îl prinse pe Henry de umeri și îl întoarse spre Florian, în timp ce acesta ajustă poziția lui Henry în pat. Bărbatul ei era un om mare, masiv, și îi fu greu să-l mute, dar în cele din urmă, cu puțin ajutor din partea unui infirmier, reușiră să îl întoarcă.

– Pregătește seringă, îi spuse Florian Violei, odată ce îl puseră în poziția potrivită.

Emily se întoarse cu compresa pe care i-o ceruse Viola și începu să îi ștergă fruntea, în timp ce Viola atașă canula lungă de metal la capătul seringii pe care i-o întinse lui Florian. La fel ca mai înainte, inseră seringă în rană și începu să scurgă lichidul care se adunase de la prima operație. Un amestec de sânge și puroi începu să se scurgă, umplând vasul pe care îl ținea Emily.

– Și acum pe spate, zise Florian. Cum arată?

Viola aruncă o privire spre incizia pe care o făcuse Florian mai devreme și scutură din cap.

– Nu arată bine.

Începură împreună să deschidă rana.

– Incizia asta e mai jos decât cealaltă, zise Florian. Trebuie doar să inserăm un tub de metal în unghi drept și să lăsăm gravitația să facă restul.

Pentru următoarele două ore, încercară să evacueze tot sângele extravazat. Din când în când, lichidul înceta să mai curgă din rana din piept, moment în care Florian introducea din nou seringă. Era o muncă obositoare, dar merită pe deplin când văzu că sângele care începu să curgă începu să-și schimbe culoarea în una normală.

– Trebuie să-l examinez, să mă asigur că nu s-a adunat sânge în cavitatea pleurală.

Când confirmă că nu rămăsese nici urmă de sânge, o rugă pe Viola să prepare o soluție pe bază de ceapă sfărâmată și miere, la fel cum o făcuse și în urmă cu câteva săptămâni, după ce Henry fusese împușcat. Îi curăță rănilor cu această soluție, pe care, de data asta, Florian preferă să le lase deschise, acoperite doar cu comprese și bandaje.

– Ai făcut o treabă bună, îi spuse Florian Violei, analizând împreună rezultatul final. Știu că n-a fost ușor pentru tine.

– Am avut o alegere de făcut, dacă să stau de-o parte sau dacă să fac tot ce pot ca să-l salvez pe bărbatul pe care îl iubesc, zise Viola.

Era încă îndurerată, așteptând cu teamă orele ce aveau să vină. Era posibil să nu supraviețuiască.

– Ar trebui și tu să încerci să dormi, odată cu el, zise Florian.

– Știi că nu pot, răspunse ea, nu știind că starea lui Henry se înrăutățise în cele câteva clipe în care ațipise și ea. Vreau să știu de îndată ce se trezește. Vreau să-i verific febra peste noapte și să îi schimb compresele la intervale regulate.

– Una dintre infirmiere se poate ocupa de asta.

– Nu e nevoie, zise Viola, odihnindu-și mâna pe pieptul lui Henry, ascultându-i răsuflarea grea, a unui somn profund. O să am eu grijă de el, Florian. Nu am de gând să mă dezlipesc de el, nici măcar o clipă.

Henry deschise ochii și zări razele aurii de lumină prin ferestrele înalte, de la capătul salonului. La fel ca mai înainte, cu o viață parcă în urmă, și totuși atât de recent, soarele străluci în spatele femeii,

înconjurând-o într-o aureolă aurie. Dar spre deosebire de prima oară când o văzuse, acum îi știa numele.

- Viola. Îi văzu chipul frumos, perfecțiunea întruchipată, cu ochii aceia cenușii, cu buzele rozalii. Mi-a fost dor de tine.

Cu lacrimi în ochi, Viola îl luă de mână și îl sărută pe buze.

- Nu mai ai febră, șopti ea, iar rănila au început să se vindece. O să fie bine, Henry. O să te faci bine și... Dar nu mai reuși să-și găsească cuvintele și își lăsă capul în jos pe mâinile lor, sărutându-i mâna, cu duioșie. N-am fost în viața mea mai speriată, spuse ea, întâlnindu-i privirea. Pe viitor, trebuie să te ținem departe de spitalul ăsta. Am suferit enorm zilele astea.

- Zile?

- Au trecut trei zile.

Henry încercă să se concentreze pe trupul său, să-și dea seama ce-l durea.

- Mă înțepă pieptul și spatele, dar nu foarte tare. Dar cum de mă doare spatele dacă am fost înjunghiat în piept?

Viola începu să-i explice, iar el o ascultă cu atenție, impresionat de abilitățile fratelui său și de capacitatea Violei de a-l asista.

- Am știut dintotdeauna că ești mai mult decât o infirmieră, îi spuse el. Ești de neînlocuit, Viola, atât pentru mine, cât și pentru Florian.

- Mă duc să-l anunț că te-ai trezit, zise ea, după care merse să roage o infirmieră să îl cheme pe Florian și se întoarse la căpătâiul lui Henry, sărutându-l din nou.

- Tratatamentul tău chiar mă face să mă simt mai bine, îi spuse el, reușind să o prindă de după talie când se aplecă asupra lui. Sper să nu procedezi la fel și cu ceilalți pacienți.

Viola îi zâmbi, cu o sclipire seducătoare în ochi.

- Nu e cazul să-ți faci griji. Acest tratament este rezervat doar pentru tine.

Henry o sărută din nou, dar în nerăbdarea lui, își încordă mușchii abdominali și rana. Se lăsă pe spate și gemu de durere.

- Ar trebui să-ți fie milă de mine și să nu mă mai săruți așa pasional.

- Desigur. Îmi pare rău. M-am lăsat... dusă de val.

- E efectul pe care îl am eu asupra ta, zise el, zâmbind. Dar efectul pe care îl ai tu asupra mea nu e foarte util în astfel de circumstanțe.

Viola făcu ochii mari și coborî privirea spre coapsele lui.

– Așa îndurerat cum ești, tot ai putut să...

– Corpului meu nu pare să-i pese, spuse el, râzând. Sau creierului meu? Nu mai știi.

Din fericire, reuși să ascundă dovezile pasiunii sale înainte ca fratele lui să intre în salon.

– Mă bucur să te văd cu zâmbetul pe buze, zise Florian. Ultima oară, ai țipat la noi din toți rărunchii.

– De durere. Îmi pare rău dacă am fost nepoliticos, dacă v-am jignit.

– Stai liniștit. Suntem obișnuiți cu astfel de episoade, cu toate că trebuie să mărturisesc că nu cred că am mai auzit pe cineva înjurând de regele George.

– Sper doar să nu ajungă la urechile lui.

– Am vorbit cu personalul și m-au asigurat că nu vor sufla o vorbă, deși nu pot să garantez pentru ceilalți pacienți, spuse Florian, amuzat, iar Henry își dădu seama câtă plăcere îi făcea fratelui său să îl șicaneze. Va trebui să mai rămâi aici câteva zile, după care te las să pleci acasă, sub supravegherea Violei.

Henry întinse mâna spre fratele lui și i-o strânse.

– Mulțumesc. Îți datorez viața.

– Pentru a doua oară. Crezi că am putea să evităm astfel de vizite pe viitor?

– O să am eu grijă de asta, zise Viola.

– Foarte bine, răspunse Florian, plimbându-și privirea de la unul la altul. O să vin mai târziu, să văd cum te mai simți.

Dădu să plece, dar Henry îl opri cu o întrebare.

– Ce s-a întâmplat cu Robert?

Florian se întoarse spre el.

– Rana pe care i-a provocat-o soția ta a fost tratată de unul dintre chirurgii noștri. Momentan, se recuperează, dar este sub supravegherea autorităților. Polițiștii așteaptă permisiunea mea pentru externare.

– Tu l-ai împușcat pe Robert? o întrebă Henry pe soția lui, cu ochii mari.

– Doar nu aveam de gând să-l las să te omoare, răbufni ea, exasperată.

– Și l-a nimerit la fix, zise Florian. L-a imobilizat, dar a avut grijă să nu-l împuște mortal, țintind spre mușchiul pectoral major, cel care se întinde de pe piept, spre umăr. L-a obligat să scape cuțitul

și e posibil să aibă probleme cu brațul și pe viitor, cu toate că, având în vedere toate cele petrecute, tind să cred că va fi un viitor scurt. Ofițerul cu care am vorbit mi-a spus că informațiile pe care le-ați strâns despre moartea lui Beatrice Cartwright, cât și tentativa lui de a-l omorî pe Henry îl vor condamna cu siguranță.

– E ciudat că nu-mi provoacă nici o plăcere să aud asta? o întrebă Henry pe Viola după ce Florian ieși din cameră.

Ea îl strânse de mână și îi zâmbi.

– În mintea mea, nu pot să mă împac cu gândul că prietenul meu din copilărie va ajunge la spânzurătoare, cu toate că știu că bărbatul în care s-a transformat o merită.

– Și eu sunt tulburată, dar cred că e singura soluție. Ar fi o problemă dacă ne-ar părea bine.

Henry era de aceeași părere. Dacă s-ar fi bucurat de soarta lui Robert ar fi însemnat că e la fel de meschin și de nemilos ca el. Henry oftă și se așeză comod pe pernă. Discuția aceea îl secătuisese de puteri.

– Crezi că aş putea să primesc ceva de mâncare?

– Desigur. Ți-e foame?

– Sunt lihnit.

Viola îi zâmbi și îl sărută pe frunte.

– Mă bucur să aud asta, îi spuse ea, după care merse să-i aducă ceva de mâncare.

Viola se instală pe terasă, admirând grădina pe care o gândiseră ea și Henry. El veni în spatele ei și o cuprinse de după talie, într-o îmbrățișare călduroasă. Trecuseră două luni de când îl înjunghiasse Robert și reușise să se recupereze total.

– O să arate superb la anul, când se vor înmulți plantele, când vor înflori florile.

Viola își înclină capul, vrând să se uite la el, dar el își lipi obrazul de chipul ei, blocându-i privirea. Îi simți obrazul neras pe piele și zâmbi. Nu fusese niciodată mai fericită.

– Au sosit și părinții lui Lady Beatrice, îi spuse Henry. Ne așteaptă în salon, să stăm de vorbă.

Viola se întoarse spre el, îl sărută și îl lăsă să o conducă în casă. Intrară împreună în salon și își salutară oaspeții în timp ce o servitoare veni cu o tavă de ceai. O lăsă pe masă și ieși din cameră.

– Voiam să vă mulțumim, zise Lady Clarendon. Pentru tot ce ați făcut...

Nu reuși să mai spună și altceva și simți cum i se umezesc ochii, așa că își feri privirea. Soțul ei, contele, o îmbrățișă, încercând să o consoleze.

– Tremaine a fost condamnat, acum o oră. O să i se ia toate titlurile și o să rămână în închisoare până când urmează să fie spânzurat.

– A mărturisit adevărul? întrebă Henry.

Lady Clarendon încuviință.

– A vorbit fără remușcări despre Beatrice și despre domnișoara Olivia Jones. Se pare că în continuare nu înțelege de ce lumea crede că a făcut ceva greșit. Mai ales în cazul domnișoarei Jones, spuse contele, tulburat. Sincer, a primit exact ce merită.

Viola era de aceeași părere, cu toate că îi venea greu să accepte că un om cu care împărțise la un moment dat aceeași casă, cu care jucase cărți, cu care stătuse la povești, urma să fie executat pentru crimele sale. Sau poate pur și simplu îi era greu să accepte cât de mult se înșelase în privința lui. Cel mai mare regret al ei avea să fie întotdeauna că îl lăsase să se folosească de afecțiunea pe care o simțise față de el. Aruncă o privire spre Henry, copleșită, din nou, de iubirea pe care i-o purta.

– Mă bucur doar că nu mai e în viață tatăl lui, ca să nu fie martor la faptele sale, spuse ea. Ar fi fost mare păcat.

Mai târziu, după ce rămăseseră din nou singuri, Henry o conduse în salon, unde îi găsiră pe Rex și pe Newton, cuibăriți unul lângă altul, lângă șemineu.

– Mă gândeam să jucăm din nou *Noul joc al vieții*, îi spuse el, cu o voce caldă, însă sclipirea seducătoare din privire îi trăda intențiile.

– Ultima oară când am jucat am ajuns pe canapea și am dat jocul uitării.

– Nu mi s-a părut că te-ar fi deranjat în vreun fel, spuse el, cu o privire fierbinte, după care se duse să ia jocul din dulăpiorul din spatele canapelei.

Viola simți cum începe să se aprindă. Porni spre el, simțind atracția aceea căreia încetase de mult să încerce să se mai opună.

– Nu la asta mă refeream, zise ea, cu o privire jucăușă. Voiam doar să atrag atenția asupra coincidenței. A fost foarte convenabil pentru tine, dat fiind că pierdeai.

Aplecat deasupra mesei, pregătind jocul, Henry se opri. Își îndreptă privirea spre ea, iar colțurile buzelor se ridicară ușor într-un surâs poznaș, care emana mândrie masculină.

– Câștigul înseamnă să întorci situația în avantajul tău, Viola.

Își îndreptă spatele și făcu un pas spre ea, iar Viola simți cum inima începu să-i bată cu putere. Când ajunse în dreptul ei, o prinse de după talie și o strânse în brațe.

– Poate că ar trebui să lăsăm jocul pentru mai târziu, zise el, prinzând-o de ceafă cu mâna liberă.

– Poate că da, răspunse ea.

Atingerea lui îi înmuie picioarele, îi fură mințile și nu-și dorea nimic altceva decât să simtă sărutarea lui.

Iar el o sărută, confirmându-i că avea nevoie de ea în viața lui, de dragostea aceea care creștea în fiecare zi. Era soțul ei, bărbatul cu care voia să îmbătrânească, tatăl viitorului ei copil, iar Viola îl sărută cu pasiune, savurând fericirea pe care o aducea în viața lui. Era o fericire cum nu simțise niciodată până atunci, incredibil de perfectă, dulce și pură. Pur și simplu, divină.

Capitolul 29

Carlton Guthrie își luă pălăria neagră, își aranjă mânecile sacoului vișiniu de catifea și ieși din Lebăda Neagră, locul care îi devenise casă în ultimii cincisprezece ani, după ce se certase cu Bartholomew. Fericit să știe că bărbatul acela era acum în mormânt, Carlton zâmbi și păși în drumul prăfuit în ceața dimineții.

Nici un felinar nu era aprins în zona aceea a orașului, în locul acela măcinat de sărăcie unde își duceau veacul infractorii. Ei erau cei uitați, sărmanii orașului, obligați să-și poarte singuri de grijă. Trecu pe lângă o femeie care dormea în fața unei uși, se aplecă și îi lăsă o liră în mână.

Ea se trezi, ridică privirea și se îndreptă ușor de îndată ce îl văzu. Coborî privirea spre monedă și o strânse în mână.

– Mulțumesc, domnule, șopti ea, iar Carlton își înclină pălăria în fața ei, după care își continuă drumul.

Ajuns la un colț, aruncă o privire pe stradă și zări un căruț vechi. Acela era regatul său, mahalaua St. Giles, locul unde se reinventase după ce viața lui se dusesse pe apa sâmbetei.

Zgomotul căruțului se pierdu în depărtare, cel mai probabil târât la piață de cineva care spera să-și vândă produsele. Asta se întâmpla la șase dimineața. Alți oameni începură și ei să se trezească. Îi auzi deschizând și închizând ferestrele și ușile, gata să înfrunte o nouă zi de greutate.

Carlton o luă la pas, prin ceață, cercetând străzile după orice semne de abatere. Oricine avea dreptul să trăiască acolo. Nu-i păsa prea mult ce fel de fărădelegi comiteau, cât timp nu îi atacau pe ceilalți locuitori din St. Giles, care se aflau cu toții sub protecția lui.

Se opri din nou și își mișcă ușor capul, alertat de un zgomot abia auzit, ca niște picioare lovind pământul într-un ritm frenetic, din ce în ce mai aproape. Mijind privirea, încercă să zărească ceva prin ceață. Dacă era cineva urmărit, trebuia să descopere motivul, așa că se mută în mijlocul drumului, pregătit să intercepteze individul, când o nălucire de mătase albă și dantelă, acoperite cu panglici și tul, apărură brusc în ceața aceea și se ciocni de pieptul lui.

– Ce dracu'? Părea că acoperă un trup subțire, care începu să se zbată frenetic în brațele lui. Stai locului! N-am de gând să-ți fac rău.

„Nu încă“, își zise el.

Mătasea și dantela continuară să se zbată, încercând să se îndrepte în timp ce panglicile și tulul se înfășurară în mâinile lui. Și, apoi, pe sub o bonetă împodobită, zări cea mai frumoasă pereche de ochi albaștri pe care o văzuse vreodată, iar fata făcu ochii mari de îndată ce îi întâlni privirea.

– Știu cine ești, spuse tânăra, oricine era ea, cu îndrăzneală. Ești Tălharul din St. Giles.

– La dispoziția ta, zise el, rânjind, fără să-și ia ochii de la ea.

Nu pentru că încetase să mai fie un domn respectabil din ziua în care murise tatăl lui sau pentru că ar fi vrut să-și exercite puterea asupra ei, ci pentru că obișnuia să aibă prea puține plăceri în viață și își făgăduise cândva să le savureze pe fiecare în parte.

– Dar tu cine ești?

Fata ridică privirea.

– Lady Regina Berkly, răspunse ea, foindu-se în strânsoarea lui, iar el îi dădu drumul, fără prea mare tragere de inimă. Și din moment ce am dat peste tine aici, aș vrea să-ți cer ajutorul.

Nici măcar nu se obosi să o întrebe de ce naiba își închipuia că avea să fie de acord să ajute o necunoscută care arăta de parcă tocmai ar fi fugit de la un bal, ca să ajungă, din greșeală, direct în iad.

În schimb, spuse:

– Cu ce?

Lady Regina își îndreptă spatele, încercând să aranjeze straturile de materiale care pluteau în jurul ei.

– Să fug de la nunta mea.

– Vrei să spui că ești... În clipa aceea, cercetând-o din cap până-n picioare, înțelese ce era cu tot tulumul acela. ... mireasă?

Fata încuviință.

– Și vor să mă oblighe să mă căsătoresc cu marchizul de Stokes.

Carlton căzu pe gânduri și, în cele din urmă, întrebă:

– Cu cine ești rudă?

– Conte de Hedgewick este tatăl meu. Fratele meu este...

– Viconte de Seabrook. Da, știu.

Fata îl privi mirată, dar Carlton nu se deranjă să-i explice. În schimb, îi zâmbi și îi oferă brațul.

– Milady, aș fi încântat să-ți ofer refugiu oricât ai avea nevoie. Măcar atât să fac și eu ca să-ți asigur siguranța.

Și ca să își pună în aplicare planul de răzbunare vechi de douăzeci de ani.

Nota autorului

Dragă cititorule,

La fel ca și în cazul cărții *Ducele bastard*, povestea aceasta a necesitat o muncă de cercetare medicală din partea mea, îndeosebi de la începutul anilor 1800. Pentru aceia dintre voi care nu ați citit acea carte, țin să menționez faptul că insistențele lui Florian de a se spăla mereu pe mâini se datorează cărții lui William Buchan, *Domestic Medicine*, o sursă excelentă de atenție sporită în cazul infecțiilor de la sfârșitul anilor 1700. Cartea dovedește că exista de mult ideea că spălatul mâinilor și o curățenie de bază ajută în prevenirea bolilor, chiar dacă metoda nu a devenit obligatorie pentru medici decât mult mai târziu. De fapt, în ciuda cărții lui Buchan, care a fost publicată inițial în 1771, Ignaz Semmelweis, un medic maghiar, se spune că a fost cel care a descoperit beneficiile spălatului pe mâini în 1847, atunci când a observat că, în cazurile în care medicii atingeau cadavre, după care asistau la o naștere fără să se spele mai întâi pe mâini, mamele contractau febră puerperală.

Nu încerc să iau din constatările lui Semmelweis, doar că descoperirile lui Buchan au fost făcute cu aproape optzeci de ani înainte și ar fi ajuns la urechile unui om citit ca Florian și ale Violei, de vreme ce ea se ocupa de administrarea spitalului.

De vreme ce unii cititori s-ar putea împotrivi utilizării morfinei în loc de laudanum, țin să subliniez că, deși morfina nu a fost folosită în masă până la mijlocul anilor 1800, un farmacist german pe nume Friedrich Wilhelm Sertürner reușise să izoleze compusul cristalin din brut opiu până în 1816. În timpul experimentelor sale, acesta a descoperit că efectul de ameliorare a durerii al acestui compus era de zece ori mai mare decât cel al opiului și l-a numit morfină după Morfeu, zeul grec al viselor.

Având în vedere cât de umblat și de interesat de noile descoperiri medicale era Florian, cât și de relația lui strânsă de lucru cu Viola, cei

doi nu au ratat ocazia de a pune mâna pe acest nou narcotic și de a-l administra pacienților în timpul intervențiilor chirurgicale.

Alte fapte istorice exacte pe care le-am folosit pentru a pune în evidență această poveste includ următoarele:

◆ Pavillon de la Reine, hotelul din Paris unde au stat Henry și Viola. Construit de regele Henric al IV-lea al Franței în 1612, hotelul poartă numele reginei Anne de Austria, care a stat cândva acolo.

◆ Mașinăria. După cum am menționat în poveste, Pierre Jaquet-Droz (1721-1790) a fost un ceasornicar elvețian care a construit mașinării pentru a-și promova afacerea, printre care și pășări mecanice. Cele mai importante lucrări ale sale sunt *The Writer*, *The Musician* și *The Drafting*. Aceste mecanisme uluitoare, atât de extraordinare pentru vremea aceea încât unii oameni le consideră cele dintâi computere, au reușit să stârnească interesul mai multor regi și împărați. În povestea de față, am ales să folosesc *The Writer*, cu toate că acesta nu a fost niciodată vândut într-o piață în Woolwich. În schimb, poate fi găsit la Musée d'art et d'histoire (Muzeul de Artă și Istorie) din Neuchâtel, Elveția, alături de *The Musician* și *The Draftsperson*.

◆ Berry Bros. & Rudd, comerciantul de vinuri al lui Henry. Această afacere a fost înființată ca o băcănie în 1698, pe St. James's Street numărul 9, de o văduvă care avea cel puțin două fiice, cu toate că a rămas cunoscut doar numele ei de familie, Berry. După ce fiica ei Elizabeth și soțul acesteia au moștenit afacerea, aceștia au început să aprovizioneze cafenelele la modă de pe St. James, unde se afla magazinul lor. Aceștia au ales să promoveze acest lucru și, chiar și în zilele noastre, Berry's continuă să comercializeze sub semnul morii de cafea. În cele din urmă, fiul lui Elizabeth și o altă rudă au schimbat direcția în principal spre vinuri și băuturi spirtoase. E evident că este vorba despre o afacere de succes, care a supraviețuit timp de sute de ani.

◆ *The New Game of Human Life* – *Noul joc al vieții*. Acest joc a fost realizat în Anglia în 1790 de John Wallis și Elizabeth Newberry. Jocul are o „placă” creată din șaisprezece bucăți de hârtie prinse pe pânză, cu imagini pictate de mână, aranjate în optzeci și opt de pătrate. Aceste pătrate sunt așezate în formă de spirală, în jurul „plăcii”, cu regulile scrise în centru. Regulile și instrucțiunile jocului se găsesc online, astfel am scris scenele în care jocul apare în poveste.

Sper că v-ați bucurat de acest roman. După cum probabil că ați ghicit deja, urmează povestea lui Guthrie. Aștept cu nerăbdare să vă dezvălui cât de neînțeleș e acest bărbat și să-i pot oferi finalul fericit pe care îl merită cu adevărat.

Până atunci, vă urez lectură plăcută!

Mulțumiri

E nevoie de mai mult decât de un autor care să vină cu o idee pe care să o transforme într-o carte. Poate că pe copertă apare numele meu, dar am în spate o întreagă echipă de oameni minunați, fiecare cu o serie de abilități și experiențe extraordinare. Încrederea pe care și-au pus-o în mine și în povestirile mele este de neprețuit și, din moment ce merită să fie recunoscuți pentru munca lor, aș dori să profit de această ocazie pentru a le mulțumi tuturor pentru ajutorul și sprijinul lor constant.

Vreau să-i mulțumesc lui Nicole Fischer, un redactor extraordinar. Mențiunile și sfaturile tale au ajutat această poveste să strălucească. Îți mulțumesc din suflet pentru observațiile tale și pentru că ai avut încredere în mine să o scot la capăt.

De asemenea, vreau să-i mulțumesc redactorului meu, Eleanor Mikucki; agenților de presă, Libby Collins, Pam Spengler-Jaffee și Kayleigh Webb; lui Lauren Lauzon, asociat de marketing, și Angelei Craft, director de marketing. Vă mulțumesc pentru tot ceea ce faceți, pentru că mi-ați oferit îndrumare și sprijin ori de câte ori a fost nevoie.

Cititorilor mei de probă, Dee Foster, Susan Lucas, Barb Hoffarth și Jacqueline Ang, ale căror observații mi-au fost de mare ajutor în a pune bazele poveștii mele, le mulțumesc din suflet!

De asemenea, vreau să-i mulțumesc foarte mult lui Nancy Mayer pentru ajutorul ei. Ori de câte ori am vreo întrebare cu privire la epoca Regenței la care nu reușesc să găsesc singură răspunsul, apelez la Nancy pentru sfaturi. Ajutorul ei este de neprețuit.

Familia și prietenii mei merită, de asemenea, mulțumirile mele, în special pentru că mi-au amintit să iau o pauză din când în când, să plec de la computer și să mă deconectez. Aș fi pierdută fără voi.

Și ție, dragă cititor, îți mulțumesc foarte mult că ți-ai făcut timp să citești această poveste. Ca de obicei, sprijinul tău contează enorm pentru mine!